

Robert Adams összes

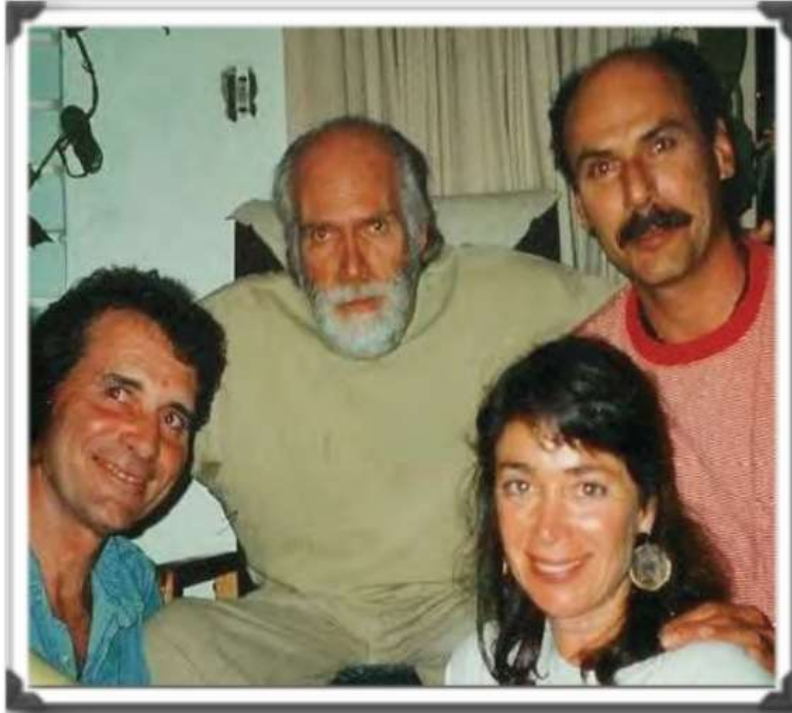
Hogyan használd a könyvet?

- Jelen könyv Robert Adams összes művei. A kötet az 1990 augusztusa és 1993 júniusa között – és 1993 végén – magnóra rögzített beszélgetések átirata.
- A magnóra vett szatszangok átirata annyira teljes és pontos, amennyire csak lehetséges – szóról szóra. Robert beszéde sokkal tisztább és pontosabb, mint a tanítványoké, különösen a kérdés felelet szekcióban.
- A tartalomjegyzékben információk található az átiratokról és a hanganyagokról. Az audio oszlop pipáinak jelentése, hogy létezik hanganyag az átirathoz.
- Ha a tartalomjegyzékben a szatszang sor jobb oldali oszlopában lévő oldalszámra kattintasz, akkor a megfelelő fejezethez fogsz ugrani. A szatszangok végén lévő „[TOC]” gomb a tartalomjegyzék adott szatszang sorához fog vinni.
- Egyes átiratokhoz nem tartozik hanganyag, az ilyen szatszang átiratok Ed Muzika összegyűjtött munkáiból valók. Azok a beszélgetések, amelyekhez nem tartozik hanganyag, X jellel vannak jelölve.
- Vannak olyan átiratok is, amelyekhez nem tartozik dátum. Ezek a tartalomjegyzék végén szerepelnek.
- Az egyes átiratokban szereplő „???” , „nem tiszta” jel jelentése, hogy a hang nem tiszta, és a dialógus nem hallható elég jól, hogy átírható lehessen.
- A szatszangok kérdések válaszok szekcióiban – az utolsó kiadásban – a tanítványokat az SA:, SN:, SJ stb. szimbolizálják. Csupán a tanítványok dialógusai megkülönböztetésére, és a Roberttel való dialógusok kezelhető blokkokba való csoportosítására szolgálnak. A tanítványok kérdései dőlt betűvel szedettek, ezáltal könnyen követhetők a Robert dialógusaival való csoportosításban, amelyeket az R: és a nem dőlt betű jelez.

*In Loving Memory
of
Robert Adams*

*Los Angeles, California
From 1989 - 1995*

Hogyan olvassuk az átiratokat?

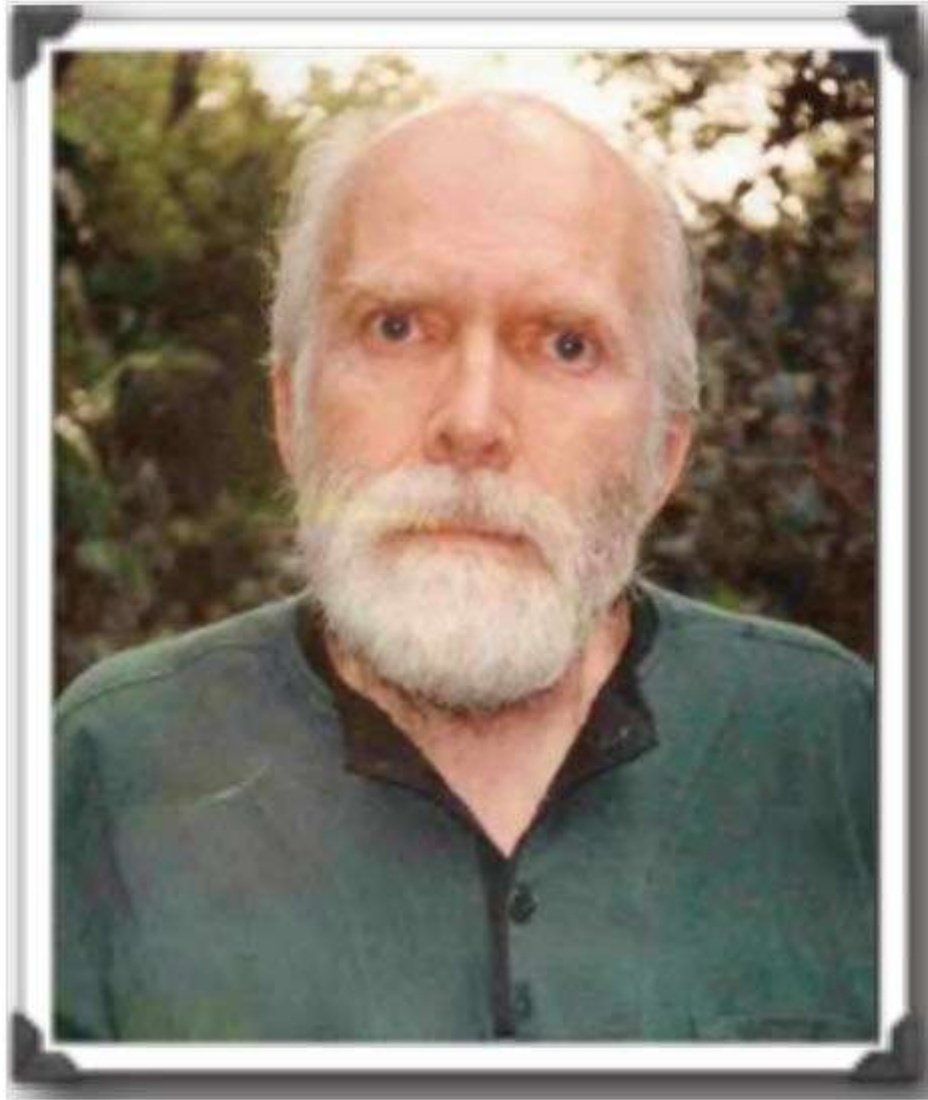
Robert Adams

„Az átiratokat lehetőleg este, lefekvés előtt olvasd. Nap közben is olvasd, ha van rá idő. De ne könyvként olvasd. Amikor egy könyvet elolvastál, másikba fogsz. Egy átirat mellett maradj legalább egy hétig, ha nem tovább.

Olvasd el, és mikor befejezted, kezd újra. Bekezdésről bekezdésre haladj. Ne olvasd gyorsan. Elmélkedj minden egyes bekezdés fölött. Tedd le a bekezdést, és gondolkodj el, elmélkedj fölötte, szívó magadba, emészd meg, tegyéd lényed részévé, és azt követően térj át a következő bekezdésre.

Ha helyesen csinálod, nem lesz időd könyvek ezreinek elolvasására. Nem azt mondom, hogy ne olvasd más könyveket, de ha valóban azt akarod, hogy gyorsan haladj, egy irányt kövess. Egy irányba haladj. Ha sok könyvet olvasol sok ellentmondást találsz, és összezavarodsz, sőt meg is csömörlesz...”

A 99. 1991 októberi átiratból

A Dzsnyáni tanúságtétele

Robert Adams

Robert a szatszangjai során meg szokta kérni tanítványait, hogy olvassák el ezt az írást. Sok átírat hivatkozik erre az írásra. Referenciaként került elhelyezésre itt a számodra. Két változata van, egy, ami itt olvasható, és egy másik, ami lejjebb. Ez a változat a „Silence Of The Heart” c. könyvben jelent meg.

„A Dzsnyáni számára, aki felismerte belső lényének a végtelen Brahmannel való azonosságát, nem létezik sem újraszületés, sem elvándorlás, sem megszabadulás. Ő mindezeken túl van. Szilárdan megállapodott saját igaz természetében, az Abszolút Létezés-Tudatosság-Üdvösségben.

A test és a világ további létezése a Dzsnyáni számára illúzióként jelenik meg, amelyet eltávolítani nem tud, de amely nem vezet félre többé. A test halálát követően, mint

életében, ott és az marad, ami örökké, minden lény és dolog elsődleges princípiuma: forma nélküli, név nélküli, dimenzió nélküli, és teljesen szabad. Halál nem érintheti, vágy nem kínozhatja, bűn nem szennyezheti; minden vágytól és szenvedéstől mentes. A végtelen Ént látja mindenben, és mindent a végtelen Énben, amely az ő lénye.

A Dzsnyáni tanúságtétele:

Végtelen, elpusztíthatatlan, Ön-ragyogású, Önmagától létező vagyok, kezdet és vég nélküli vagyok, születéstől, haláltól, változástól és romlástól mentes vagyok. Minden dolgot átjáró, mindenben áthatoló vagyok. A gondolat és teremtés univerzumainak miriádjaiban, egyedül Én Vagyok.”

Előszó

Jelen ebook 'Robert Adams összes művei'.

Legalább 250 Roberttel való beszélgetés került rögzítésre. 248 átiratot fordítottunk le ebben az ebookban. 7 kötet nyomtatott megjelenését is tervezzük.

Ráadásul néhány száz oldal újságcikket is találtam, amelyeket Los Angelesbe jövetelem előtt publikáltak, M. T. Mind név alatt. (Robertnek különös humorérzéke volt.)

Robert a hagyományos értelemben nem volt egészen Ramana Maharshi tanítványa. 14-éves korában ébredt fel, öt évvel később ment Indiába. De Ramana révén jutott végső megértésre felébredése természetével kapcsolatban.

Robert a valaha látott legszokatlanabb ember volt. Nem e világon élt. Semmilyen nyomot nem hagyott. Ismeretlen és megismerhetetlen volt. Kerülte a nyilvánosságot, ezért életében kevésbé ismerték.

Nem sok tanítványa volt. Azt mondta, tíz olyat akar, akik őt követően tanítani fognak. Mivel betegsége miatt nem dolgozhatott, és a nyilvános megjelenést kerülte, ezért viszonylagos szegénységben élt. Azt mondta, a legkevesebbel sem tud törődni, és ha nem feleségéért és nővééréért tenné, semmit sem csinálna.

Órákat ült ablakában a sedonai Capitol Butte-nél, pislogás, szemrebbenés nélkül. Elmondása szerint folyamatosan Sahaja Samadhiban volt.

A legtöbben a körülötte lévők közül csak a leghomályosabb tudomással bírtak létezési állapotáról, a Turiyáról, az Önvaló belső békéjének Negyedik Állapotáról, ahol semmi nem létezik objektumként számára. A külső világ nem létezett. Nem léteztek számára mások, tőle elkülönült objektumokként. Egyedül az Önvaló létezett.

Csupán a valótlanág álmából (imagináció, gondolkodás, imaginációs folyamat, Maya) való felébredés két útját tanította – ön-kutatás, amely során az én érzés, a létezés érzés belsőleg kerül követésre, lefelé a hamis énhez kötött testen, és emberi létezésen keresztül, az abszolút Nagy Énjéig, a mozdulatlan Önvalóig.

Beszélgetése során mindössze két problémára fordított figyelmet: a világ nem valódi, ezért ne törődj vele; igaz Önvalódnak a testedhez vagy emberi mivoltodhoz semmi köze, és az Önvaló gyökerének a megtapasztalásáig ön-kutatás által, vagy a gurunak való teljes önátadás által lehet eljutni.

Ed Muzika

szerkesztő

<http://itisnotreal.com/>

Ed Muzika és Robert Adams szatszangon

Tartalom

Előszó	6
Saját magatoknak kell megtapasztalni.....	10
Nem létezik születés!	21
Tanúságtételem	34
A nemes bölcsesség ön-megvalósításának négy elve	49
A négy elvről ismételten	67
Az önmegvalósítás három járműve	82
Az önmegvalósítás négy elve gyakorlati alkalmazása	91
A három jármű.....	107
Szatszang vs gyakorlás	120
Spirituális gyógyulás.....	136
Az önmegvalósítás két útja.....	148
Nem a test vagyok!	165
Nincs Én!.....	180
Nincsenek problémák	191
Az elme nem a barátod	203
Minden álom	214
Minden találkozhat a „Ki vagyok én?”-nel	223
Ülni a csöndben	230
Hogyan kell működnöm a világban?	237

1. átirat

Saját magatoknak kell megtapasztalni

1990. augusztus 3.

Robert: Teljes szívemből üdvözöllek benneteket.

Ez a test nem feltételezi, hogy bármi újat taníthatna nektek. A rövidség kedvéért énként fogok hivatkozni e testre. Semmi újat nem tudok mondani. Nem vagyok filozófus. Nem vagyok prédikátor. Nem vagyok kiválóság. Egyszerű tanú vagyok. Tanúságot teszek a saját valóságokról. Ez nem tanítás, hanem egy tanúvallomás. A saját Énemhez beszélek, és ti vagytok az Énem.

Sat-chit-ananda – tudatosság, létezés és üdvösség vagytok. Nem a test vagy az elme vagytok. Aminek lenni látszotok, az nem az igazság, lehet, hogy létező dolog, de nem az igazság. A létező dolog olyan valami, ami igaznak tűnik, de változik.

Nem lehettek az, akinek gondoljátok magatokat, mert kisbaba korotokban egészen mások voltatok. És kisfiú vagy kislány korotokban szintén mások voltatok. És amik most vagytok, az teljesen más, mint azelőtt voltatok. Ennél fogva, hogy lehetnétek a test? Mik vagytok? Kik vagytok? Sat-chit-ananda? Mi az?

Még ha beszélek is róla nektek, abszolúte nem jelent semmit. Saját magatoknak kell megtapasztalni. Egy szavamat sem szabad elhínnetek. Miért kellene hínnetek nekem? Mit tudok én? Egyszerűen tanúsítom számotokra, hogy csupán para-brahman, tudatosság, üdvösség, létezés, tudat, a tiszta értelem létezik. Ez az én tapasztalatom. Semmi más nem létezik.

Minden más az elme tapasztalata, megjelenés, hipnózishoz hasonló. A világ valódinak tűnik, ahogy az álom is.

Mi ez a világ? Mintha álomból ébredtél volna éppen, és még mindig emlékeznél az álomra. Álmodban helyekre mentél, házasodtál, gyermekeid lettek, megöregedtél, aztán felébredsz, és félig az álomra és félig a világra emlékszel, amelybe felébredtél. Szóval, melyik valódi, a világ, vagy az álom? Én úgy tapasztalom, hogy egyformák. Nincs valódi különbség. Ugyanúgy kötődsz e világhoz, ahogyan álmodban önmagadhoz.

Álmodban azt álmodod, hogy hegyről zuhansz lefelé, és én melletted zuhanok. És azt mondom neked: „Ne aggódj, semmi bajod nem eshet, álmodsz”, de nem hiszel nekem, teli vagy félelemmel és azt mondod: „Nem látod, hogy zuhanunk, nem látod, hogy mi történik, hogy tudsz álomról beszélni?” Csak földet érés előtt ébredsz fel, és nevensz: „Álom volt az egész.” Ugyanígy kötődsz betegséghez, egészséghez, jóhoz, rosszhoz, boldogsághoz, boldogtalansághoz, mindezek fogalmak. Helyekhez és dolgokhoz kötődsz. Elfelejtetted, hogy ez egy álom. Azt hiszed, hogy valóság, és mivel valóságnak hiszed, ennek megfelelően szenvedned kell. Amikor elhagyod a testedet, visszajössz, újra és újra és újra, mindig az álom részeként, amíg szenvtelené nem válsz.

Hogyan csináld? Egyszerűen figyeld, ami körülöttünk zajlik, és ne kötődj hozzá. Ébredj rá valóságodra. Értsd meg önmagadat, hogy nem te vagy a cselekvő. Bármit teszel, eleve el volt rendelve. Meg fog történni. El kell elengedned minden mentális kondicionálást, minden tárgyiasságot. És elmédet el kell csendesítened. Tedd elmédet nyugodttá, egy mozdulatlan tóhoz hasonlóan.

Aztán a valóság magától megérkezik. A boldogság magától megérkezik. A béke magától megérkezik. A szeretet magától megérkezik. A szabadság magától megérkezik. Ezek a dolgok egymás szinonimái. A nélkül következnek be, hogy valaha is gondolnál rájuk. De előbb meg kell megszabadulni a képzettől, hogy én a test, vagy a tudat, vagy a cselekvő vagyok, és akkor minden magától fog történni.

Légy csendes, és tudd, hogy én vagyok Isten.

Volt egyszer egy bordélyházba született lány. És az utca túloldalán, a piaccal szemben, volt egy prédikátor, egy szent ember. Istennek tetsző erényeket hirdetett, és a bordélyházat ostromozta. Hogy az tele van bűnösökkel, és az embereket bűnbánatra szólította fel.

A bordélyházban felnőtt lány 23 éves lett. Mindennap kinézett az ablakon, elsírta magát, és azt mondta: „Bárcsak olyan lehetnék, mint az a szent ember, bárcsak spirituális volnék”, és elképzelte elméjében, hogy ő egy szent ember, és mégis ezt a foglalkozást űzi.

Mindketten megöregedtek és meghaltak, és a Szent Péter elé kerültek a mennybe. Szent Péter azt mondta a férfinak: „Nem jöhetsz be, a pokolba kell menned,” a lánynak pedig azt mondta: „Te bejöhetsz.” A szent ember megrökönyödött, és azt mondta: „Miért? Hosszú évekig hirdettem jóságodat és erényeidet. Felszólítottam az embereket, hogy bánják meg bűneiket. Hogy lehet, hogy egy prostituáltat beengedsz, engem pedig kizársz?”

És Szent Péter azt mondta: „Álszent voltál. Nagyon érdemesnek tartottad magad, és sokat beszéltél, és semmit sem mondtál. Szíved mélyén mindenkit bűnösnek gondoltál, csak magadat nem. Ugyanakkor a leány képzelete és érzései mindig Istenre irányultak. Így ő bejöhet, te nem.”

Mi a lényeg: nem az, amit mondasz. Nem az, amit hirdetsz. Az, ami mélyen, mélyen, mélyen a szívedben meghatározza, ami történik veled. Nem könyvek olvasása, nem tanulás, nem iskolákba járás. Önmagadban ülés, csendben lét, önmagadba való egyre mélyebbre és mélyebbre merülés. Elméd és tested meghaladása, mígnem történik valami.

Amikor gondolataid támadnak, egyszerűen tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kinek a gondolatai ezek? Honnan jönnek ezek a gondolatok?” Kövesd a gondolatokat a forrásukig. Keresd a gondolatok forrását. Fel fogod fedezni, hogy a gondolatok forrása az én. Kövesd az én fonálát saját forrásáig, azt kérdezve: „Ki vagyok én?”, vagy „Mi az én forrása? Honnan jöttem?” Fel fogod ismerni, hogy az én névmás az első szó, amit valaha is kiejtettél, és minden mást az énhez kapcsoltál. Minden más szót. Minden más gondolatot, minden más érzést, minden más érzelmet, mindent az énhez kapcsoltál. [Én] boldog vagyok. [Én] szomorú vagyok. [Én] beteg vagyok. [Én] jól vagyok. [Én] szegénynek érzem magam, [én] gazdagnak érzem magam. Mindent az énhez kapcsoltál. Ha az én szertefoszlik, akkor minden más is, és akkor szabad leszel.

Fedezd fel, kinek van énje, és valami csodálatos dolgot fogsz felfedezni. Rá fogsz ébredni, hogy soha nem létezett én. Soha nem is volt én. Rá fogsz ébredni, hogy soha nem léteztél. Nincs olyan dolog, hogy te. Rá fogsz ébredni, hogy te az elmúlhatatlan Én vagy. Hogy soha nem születtél, és soha nem halhatsz meg. Rá fogsz ébredni, hogy te mindenütt jelenvaló, mindentudó, mindenható vagy. Hogy nincsenek mások. Nincs világ. Nincs univerzum. Nincs Isten. Csak az Én van. Mindez az Én. Minden, amit látsz, az Én, és az „én-vagyok”. Ez a szabadság, az üdvösség, a boldogság érzésével fog felruházni. Nem fogod elveszíteni a tudatodat.

Amikor ezekről a dolgokról beszélek, az emberek azt hiszik, teljesen meg fognak semmisülni, és semmi sem fog maradni. Bele fognak olvadni a nirvána nagy óceánjába. Természetesen ez nem igaz. Te mindig a tudat vagy. Te mindig a tiszta értelem vagy, mert ez az igazi természeted. Mindig boldog leszel. Kivéve, ha nem érted meg, hogy nem az vagy, akinek lenni látszol.

A test továbbra is dolgokat tenni, mozgásokat végezni látszik. Közönséges embernek fogsz látszani, de tudni fogsz. Önmagadat a durva világ fölé, a tiszta tudatosság mennyei világába emeltesz, és békében leszel.

Van valamilyen kérdés ezzel kapcsolatban? Nyugodtan kérdezzetek, amit csak akartok:

SA: Szia, Robert, azon tűnődöm, hogyan kerülnek megvalósításra a tanítások a világban a mindennapok során. Azon a két bostoni Christian Science hívőn töprengök, akiknek meghaltak a gyermekei. Nem tudom, hallottál-e róla? A mai hírekben volt. És persze nagy a hasonlóság a tanítás és a Christian Science között. És természetesen a szülők úgy gondolták, hogy a betegség egy hiba csupán, és csupán egészséget, csupán isteni egészséget, isteni valóságot akartak kivetíteni, ami a Christian Science tanítása szerint egyedül létezik. És így elutasították, hogy a gyermek beteg lenne. Szóval, mit szólsz a témához, azt akarod elhíttetni velünk, hogy te más valóságot vetítesz ki, az igazi valóságot, vagy nem?

R: Ennek semmi köze hitrendszerekhez. Meg kell értened, ami végbemegy, és, hogy te hol vagy. Ha beteg vagy, orvoshoz mész, ha éhes vagy, eszel, ha éget a nap, elhúzódsz előle. Ez nem hit kérdése. Ezért mondom azt, hogy ne higgyetek semmit. Ne hidd el, amit mondok. Ne higgy el semmit.

A Christian Science sajnálatra méltó módon úgy véli, hogy nem mehetsz orvoshoz, még ha beteg vagy sem. De nekik egy hitrendszerük van. Egy hitrendszer nem tesz ilyet. Neked az Igazság tudatosságával kell bírnod. Ezért van az, hogy egyes Christian Science hívek nem mennek orvoshoz, és náluk működik, de sokan közülük, akik nem mennek orvoshoz, meghalnak, mert nem elég erős a hitük. Nem elég csupán elfogadni ezt a rendszert, és mentálisan azt mondani: „Ez így van.” Élő megtestesülésévé kell válnod a tanításnak, és akkor működik.

Más szóval, nem úgy működik, hogy csatlakozol a Christian Science egyházhoz és soha többé nem mész orvoshoz. Dolgoznod kell önmagadon. Meg kell tenned bizonyos dolgokat saját tudatosságodon belül, amíg fel és ki nem emeled önmagad az általános emberi hibából, aztán a dolgok elkezdenek történni. De amiről beszélek, az természetesen, betegségen és egészségen, szegénységen és gazdagságon, jón és rosszon túlra mutat. Nem a rosszat jóra cserélni próbáljuk, ezek ugyanazon érem két oldala. A kerékből igyekszünk kiszállni. Hogy teljesen és totálisan megszabaduljunk az emberi jótól és az emberi rossztól. Ez egy teljesen más dimenzió. Ha a rosszat jóra cseréled, akkor a jót rosszra fog kelleni cserélni. Mert egy duális világban élünk. Mert minden jó mellett van egy rossz. Mert minden rossz mellett van egy jó, mert minden fel mellett van egy le. Mert minden errefelé való nyomás mellett van egy azonos mennyiségű másik irányba való nyomás. Mint a sugárhajtású repülőgépek esetében. Nyomás nélkül nem tudna repülni a gép, ahogy ellenállás nélkül sem. Ilyen világban élünk. A világ meghaladásáról beszélek, ami e világ korlátain túlra mutat. A megtestesülés alatti tiszta boldogsággá, tiszta tudatossággá válásról. Teljesen másról, követhető számodra? (SA: Igen.)

SH: Három héttel ezelőtt mondtál valamit, amit szeretném, ha részleteznél, azt hiszem ez gyönyörű ezt mondtad: „az egyetlen választási lehetőség, hogy benne tartózkodsz, vagy nem tartózkodsz benne az Énben”

R: Ó, mindössze arra utaltam, hogy minden, ami történt veled ebben az életben, előre elrendezett, nem vagy olyan szabad, mint ahogy hiszed. A fejedben lévő összes hajszál számon van tartva, minden mozdulatod: ha megmozdítom az ujjam, így (megmozdítja az ujját), előre el van rendezve.

SA: *Mi a forrása? És mégis miért kezdődött?*

R: Nem kezdődött. Sohasem kezdődött, ez hipnotizmus.

SS: *Ki az, aki előre elrendezte? (R: Senki.) Nem önmagad, semmi? (R: Nem) Nagy semmi?*

R: Nem, ez hipnózis. Mindig a kék ég példáját alkalmazom. Valójában nincs ég és nincs kék. Ha fölfelé repülsz, csupán tér létezik, de az eget kéknek látjuk. Ha a sivatagban optikai csalódást látsz, és vizet látsz és rohansz a víz felé, az egy káprázat. Nem létezik, ez ugyanilyen dolog.

SM: *Szóval azt mondod, az elme hiszi azt, hogy létezik forrás. (R: Az elme.) Ez önmaga elutasítása?*

R: Amikor az elme eltűnik, az összes fogalom eltűnik veled. (SM: *A fogalmak is, uh-uh?*) Szóval, amire utaltam, csupán az elme szabadsága – és ezt az elmével kell elérni -, hogy befelé forduljon, és keresse meg a forrást. (SM: *Ez majdnem olyan, mint ugyanarra a körre kapcsolni, csak megszabadítani azt az elmétől.*) Igen, az elmédet kell használni az elméd elpusztítására. (SM: *Így van, igen.*) Az elme nem más, mint egy csomó fogalom. Az elme csupán egy csomó múltból és jövőből szóló gondolat. Ha megérted, hogy minden előre elrendezett, nem kell nyugtalankodnod. (SS: *Erről „Az ördögbe, előre elrendezett?” hozzáállásodról is beszélnek az emberek.*) Nem, ez nem jó, örülök, hogy felhoztad, úgy kell cselekedned, mintha semmi nem lenne előre elrendezett. (SS: *Noha az?*) Még akkor is. (SS: *Akkor miért?*) Azért, mert engedélyt ad az embereknek, hogy azt csináljanak, amit akarnak.

Az átlagembernek soha nem szabad ilyesmire hallania. Mert akkor megy, és mindenféle különös dolgokat csinál. Szóval azt mondjuk, az életed előre elrendezett, de te ne dőlj hátra, és ne mondd azt, hogy: „Mindenképpen meg fog történni.” Cselekedj úgy, mintha nem így lenne, cselekedj úgy, mintha szabad akaratod lenne, de ismerd fel, hogy eleve elrendezett, és minden gondoskodni fog önmagáról. (SS: *Mert végtére is te vagy a megfigyelő?*) Igen, valódi természeted a szabadság. (SS: *De amikor rendelkez az összes közbenső megállási ponttal között, megéri?*) Ez az elme, minden az elméből jön, minden teremtmény az elmében létezik. Az univerzum, amit látsz és érzékel, az elméd kiterjesztése. Saját univerzumot teremt, minden nap. Ahogyan a dolgokat a szemekkel és az érzékekkel látod, az elméd kiterjesztése. Amikor visszavonod az elmédet, és elméd megpihen a szívedben, akkor egy egészen más univerzumban vagy. (SS: *Nincs szükséged mantrára, hogy ezt megtegyed?*) Nincs, csupán tudatosságra, ez a felébredés folyamata.

SS: *Meditáció során sok dologra irányul a meditáció, szemlélődés, a koncentráció, és így tovább, amit hamarosan el fogok kezdeni, bele fogok menni, e kezdem ezt a mantrát, aztán áttérek arra a mantrára, aztán azt gondolom, csupán gondolatok ... Most különböző mantráim vannak, ez nagyon zavaró, de akkor ott az üresség gondolata, nem akarjuk feltétlenül ürességet sem, ami nem csupán üresség, vagy igen?*

R: Olyan dolog, hogy üresség, nem létezik. (SS: *Tudat még létezik?*) Tiszta értelem, abszolút valóság, de ezt nem lehet szavakkal kifejezni, neked magadnak kell megtapasztalnod. Amit a buddhizmusban ürességnek nevezünk, az tiszta tudat. Valójában ez nem üresség, azért nevezik ürességnek, mert a világ meghaladását jelenti,

túl van mindenem, amit ismersz, és ilyen értelemben üresség, de valójában tiszta tudat. (SS: És, amikor meditációban nincs tapasztalatod, az semmit sem jelent?) Abszolút semmit, nem számít. A tapasztalat nem valóság. (SS: Azért mondom, mert megerősítést akartam az érzésekre, amelyekkel már bírtam, már sok gondolatot megerősítettél.) A meditáció, megerősítés, a jóga, a légyógyakorlatok mind az elme megállítására, az elme elcsendesítésére, az elme lenyugtatására szolgálnak, de ez a nehéz út. A leggyorsabb módszer, hogy kérdőre vonod önmagad: „Kihez jönnek ezek a gondolatok?” Ahogy korábban már említettem, az elmédet kell az elme megsemmisítésére használni. És a „Kihez jönnek ezek a gondolatok?” kérdés feltevésével, de nem megválaszolásával, az gondoskodni fog önmagáról. (SS: Nem megválaszolásával?) Ne válaszolj, mert ha válaszolsz, az egód válasza. Az ego, úgy tűnik, mindig megfelelő válaszokat ad, és soha nem jutsz semmire. Nem válaszolsz, de létre fog jönni az érzésed, hogy: „Ezek a gondolatok nekem jutnak eszembe, én érzem ezek a gondolatokat”, és a következő kérdésnek annak kell lennie, hogy „Honnan jött az én?”, vagy „Ki vagyok én?”, és ismét nem válaszolsz. És egy nap fel fogod fedezni, hogy az én sehonnan sem jött, az egy hipnotizmus, nincs én, soha nem is volt én, csak vagyok, szabadság, boldogság, tudatosság, létezés van, ezek egymás szinonimái. És az Ént nem testként, hanem mindenütt jelenvalóként fogod érezni. Mindenre Énedként fogsz ráeszmélni. Csak egy van, és még az egy sem létezik. Nem lehet szavakkal kifejezni. Az Én létezik. Ez az egyetlen szó, amit alkalmazhatsz. Minden az Én, és te Az vagy. (SS: Tehát keressem az Ént?) Amikor szavakat használsz, elromlik. Az szavakon túli, gondolatokon túli. Az jön hozzád. Az olyan, mint a felébredés, olyan, mintha mindezen évek során aludtál volna, és akkor hirtelen felébrednél, és tudod.

Ez hasonlít a történetéhez. Buddha harminc napon át ült a Bodhi fa alatt, és elhatározta, addig fog ott ülni, amíg vagy meghal, vagy felébred. És tanítványai körülötte ültek, és figyeltek. A harmincadik napon kinyitotta a szemét, ragyogott és mosolygott. Tanítványai kérdezték őt: „Mester, mi történt veled, láttad Istent?” Azt mondta, „Nem”, „Ön-megvalósultál?” „Nem”, „Akkor mi történt?”, és ő egyszerűen felkiáltott: „Felébredtem!” Ön-megvalósítás, megvilágosodás, tudat, mindezek szavak, csupán szavak. Csak ébredj fel az álomból. Most érzed a testedet. Érzed az érzéseket. Érzed a fájdalmat. Szenvedést érzel. Úgy érzed, mindenféle dolgok történnek e világban. Nézed a TV-t, nézed a híreket, és ideges leszel, mindezek a szörnyű dolgok, ezek az ocsmány dolgok ebben a világban zajlanak, de amikor felébredsz, ezek az érzések eltávoznak. Felismered, hogy illúzió, hogy álom, és hogy te nem vagy az többé.

SS: *Másképpen viselkedsz aztán a világban, azok a dolgok, amik addig érdekeltek, már nem érdekelnek többé?*

R: Bizonyos módon igen, de bizonyos módon még mindig ugyanazokat a dolgokat csinálod, csak már nem kötődsz hozzájuk többé. Például, van egy jó állásod. Legyél egy bank elnöke, vagy szemetes, nem teszel különbséget, tenni fogod a dolgot, jobban, mint valaha. Soha többé nem nézed az időt. Soha többé nem gondolod, hogy te vagy a cselekvő. Csak csinálod, bármit is kell csinálnod. Bármit is feltételez a tested, hogy meg kell csinálni, meg lesz csinálva. A tested a karma törvénye alatt áll, és amit meg kell csinálnod, azt meg fogod csinálni. De nem lesz benned kötődés, részvét lesz benned, szeretet lesz benned, szívjóság és könyörület lesz benned, de kötődés nem. (SS: Csak így (csettint az ujjával) megtörténik?) Igen. (SS: Tehát nem vagyunk a folyamatában?) Nem, úgy tűnik, hogy egy folyamatban vagy. (SS: Igen, úgy gondolom, úgy érzem, most többet tudok, vagyis most már tudom, hogy nem tudom, hogyan mondjam ezt?) A folyamat egy megjelenés.

SA: *Nem mondhatod, hogy ez egy szükséges megelőző állapot igaz?* (R: Nem)

SS: *Tehát dolgozik valaki az autósóban, és hirtelen csak (csettint) ...* (R: Igen.)
Nem kell keresztül mennie semmilyen szellemi tornán ... (R: Pontosan.) ... *amin mi*

keresztülmegyünk?

R: Egyesek Isten kegyelmének nevezik, de ez több annál. Benne kellett, hogy legyél e dologban, egy korábbi életben. Elvégezted a Sadhanádat, elvégezted spirituális gyakorlataidat, a korábbi létezésed Spirituális gyakorlatait, és most felébredsz. (SS: *Ez úgy hangzik, mint egy folyamat.*) Olybá tűnik, ez a megjelenés.

SA: Nem ugyanez állhat fenn az autómósó fickó esetében is? Hogy csinált valamit előző életében, és amíg az autót mosta hirtelen felébredt?

R: De igen, mindez megjelenés, a világ megjelenéséről beszélsz. Valójában soha senki nem csinált semmit, és soha senki nem kerül megtevesztésre. Mindenki már szabad. Azonosulj a szabadsággal. Azonosulj a végső valósággal. Ne azonosulj a tapasztalatokkal, amiken a testben keresztülmész, hagyd őket békén, hadd legyenek létezni. Tedd, amit tenned kell, gondoskodj róluk, de ne gondold rá többet. Tartsd az elmédet a szabadságon, az abszolút valóságon, és aztán meg fogod látni, mi történik.

SB: Mit jelent pontosan, amit Ramana mond: „Az elme belemerül a szívbe? Az elme a szívként pihen a szívben?”

R: A szív az ő abszolút valóságára, a tiszta értelemre utal. Az elme kijött a szívből és mindenféle kárt okoz azzal, hogy elhiteti veled, hogy világi vagy. Amikor visszatérsz, az elme visszatér a szívbe, az abszolút valóságba, ahonnan jött, mivel soha nem is létezett. És az abszolút valóság ismét teljes dicsőségében és ragyogásában ragyog fel. Épp úgy, mint a nap a felhők között. Amikor a felhők eltakarják a Napot, a tudatlan ember azt mondja, hogy nincs Nap. Nem tudja, hogy a nap mindig süt, de a felhők most éppen eltakarják a napot. És amikor a felhők eloszlanak, a Nap újra kisüt. Így van ez velünk is, úgy tűnik, bajaink és problémáink vannak, és mindenféle értelmetlenségek zajlanak az életünkben, ezek a felhők, de igaz Éned felragyogni próbál. Nem fogod engedni, mivel azt képezed, hogy problémáid valóságok. Azonosulsz a gonosszal, a negativitással. Azonosulsz a rossz kondicionálással. Szóval, megakadályozod a felhők szertefoszlását. Amint elfordulsz a problémáktól, és a fény felé fordulsz, problémáid felhői ismét szertefoszlanak, és a szíved vagy Napod keresztül fog ragyogni, és minden meg fog oldódni.

SB: Hogy viszonyul ez a fizikai testhez, van-e valamilyen összefüggés? (R: Nincs) Nem azt szokta mondani Ramana, hogy azt a mellkas jobb oldalán érezheted?

R: Igen, az emberek mindig is szerették volna tudni, hogy hol van az abszolút valóság, így hát megjelölt számukra egy helyet a mellkas jobb oldalán, hogy oda fókuszáljanak. Más szóval az emberek kért tőle egy folyamatot: „Ramana, mire kell meditálnom? Melyik részére a testnek?” Így aztán megértette, hogy semmit sem értenek, ezért azt mondta: „Rendben, meditálj a mellkasod jobb oldalán, ez az a hely, ahol a spirituális szíved van, lásd a valóságot ott. Menj, ugorj bele a jobb oldalba, ez az, ahol az van.” Nem szó szerint ezt mondta, csak adott az embereknek egy helyet, ahová menjenek, mert nem tudták megérteni az abszolút valóságot. (SB: *De az abszolút tudatosságban való megállapodás, illetve a Samadhiban való megállapodás, úgy tűnik, hogy azon az abszolút hiten alapul, hogy nem vagyunk személy, hogy tudatosság vagyunk?*) Ellenkezőleg, a hitnek semmi köze ehhez. (SB: *Úgy értem, az Istenibe vetett hit helyett magamban, az egóban hiszek? Tudod a Samadhiban vetett hitet ...*) Nem. (SB: *... a hitet el kell tudni engedni Samadhiban, tudod?*) Emlékezz, a személy, aki hinni akar, az ego. Szóval ne akarj efféle dolgokat csinálni. Csak felébredni akarj, és még csak csinálni se akard. Csak legyél az Éned, legyél az Éned. Tedd fel a kérdést önmagadnak: „Ki akar hinni? Ki akar felébredni?”, és látni fogod, hogy mindez az egód, az én. Én ezt akarom csinálni, én azt akarom csinálni, én tapasztalni akarok, én ezt akarom. Mindezeknek távoznuk kell. Amikor mindez eltávozott, a Nap sütni fog magától. És

ahogy megszabadultál ezektől a dolgoktól a kérdés feltevésével: „Honnan jönnek? Honnan jönnek?” Más szavakkal: „Honnan származik az idea, hogy hinnem kell bizonyos erőben? Tőlem jön. Én hiszem, azt. Ki vagyok én, aki azt hiszi?” Csak figyeld a gondolataidat. Ne próbáld megváltoztatni őket. Ne próbáld kijavítani azokat. Csak figyeld őket. És tedd fel a kérdést magadnak: „Kinek jutnak eszébe ezek a gondolatok?” vagy csupán légy tanúja a gondolataidnak anélkül, hogy bármit kérdeznél, és a folyamat gondot fog viselni önmagára. Tudni fogod, mi a teendő.

Amit itt használunk néha, ami indulásként nagyon jó, az én-vagyok meditáció. Ha ellazítod a testedet és belégzéskor azt mondd: „én”, kilégzéskor pedig azt, hogy: „vagyok, én-vagyok.” Csinálhatod ezt, mikor ébren vagy, séta közben, mosogatás közben, pihenés közben. Ennek eredményeképpen elméd egyhegyűvé válik, így le fogja állítani a gondolkodást. Más szóval, használj akármilyen módszert, elméd leállítására. A titok csupán elméd lenyugtatása. Hogy akadályozd meg a gondolkodásban. Hogy akadályozd meg az aktivitásban. Az elméd hullámok egy kötege. Le akarod állítani a hullámokat, és elmédet el akarod csendesíteni, és a leggyorsabb mód, hogy ezt megtedd, az ön-kutatás, gondolataid szemlélése, illetve gondolataid figyelése, a gondolataid tanújává válás.

SS: Évekig egy csoporthoz tartoztam, ismered Maurice Nicollt? (R: Nem) Ő írta a Psychological Commentaries on the Teaching of Gurdjieff and Ouspensky-t. Az ön-figyelésről beszélt. Azt hiszem, túl intellektuális volt, túl sokat próbált. Azt mondják: „Mit figyelek?” „A haragot figyelem”, és felidézik a haraggal ellentétes dolgot, és aztán azt mondják, hogy mi lenne a tudatosság jellegzetessége. De én úgy éreztem, hogy ez az egész ... (R: Ez az egész eljárás.) ... eljárás, épp olyan, mint bármely más iskola vagy klinika, és úgy gondoltam, nem tudom folytatni. (R: Bármit gondolj, szükséged van rá.) Van egy kérdésem betegséggel kapcsolatban. (R: Rendben) Feltehetek személyes kérdéseket? (R: Persze.) Amit énnek nevezek '88 novemberében beteg lett, nagyon fáradt lett, orvoshoz ment, amit néhány kezelés követett. Nem tudnak segíteni rajtam, úgy nevezte, hogy "krónikus fáradtság szindróma, STRI". Azt javasolta valaki, forduljak természetgyógyászhoz. Úgy érzem, megpróbáltam így cselekedni, és ez azért következett be nálam, hogy amíg egészséget keresek, addig mindig beteg legyek. És el akarok jutni odáig, hogy ne foglalkozzak többé egészséggel, vagy betegséggel. (R: A helyes úton haladsz.) Nincs komolyabb tanító, és te tudod, hogy mit csinálsz, és ez minden.

R: Bármi legyen a karmád, meg fog történni, nem számít, mit teszel. Akkor miért aggódnál önmagad miatt? (SS: De ne vegyek tudomást a testről?) Nézd, bármit fogsz csinálni, nem fogod tudni leállítani.

SS: Tudom, rájöttem. Leírom, elmondom: „Miért engedem meg önmagam”, figyelem önmagam, idejöttem, eljöttem e személyhez, megkérdeztem e személyt, látom, mit csinálok, miért engedem meg? Amikor itt tudok lenni, ebben a békés állapotban ülve, nézve a fákat, vagy bármi, és mégis csinálom, de minden alkalommal csinálom, úgy érzem, tanulok egy keveset.

R: A látáshoz vezető út is ehhez hasonló. Hagyd a testet, tegye, amit tennie kell. Ne gondolkodj róla túl sokat. Ne azonosulj vele. Ne kötődj hozzá. Minden előre el volt rendezve, még születésed előtt. (SA: De még racionális folyamatnak kell lennie?) Gondoskodni fog az magáról. Az alma nő, a fű nő, a Nap süt, meleg van, hogy létrejöhessen az emberi élet, létezik egy erő, amely gondoskodik mindenről, és semmi köze a gondolatainkhoz.

SA: Rendben, engedd meg, hogy most visszadobjam a labdát. Tudom, hogy nemrég költöztél, hogy másik lakásba költöztél. Nem te mondtad, azt hiszem, Dana mesélte. Ahogy ő mondta, egy jobb lakosztályba költöztél, amely több szempontból előnyösebb.

Nyilvánvalóan gondolkodás ment végbe ebben, valamilyen formában, nem döntöttél csak úgy egy lakosztályba költözés mellett. Szóval ...

R: Ellenkezőleg, ez csak úgy megtörtént. (SA: *Nem gondolkodtál rajta?*) Nem, lehetőség adódott rá, és én csak úgy megtettem.

SB: De nem úgy lenne értelme, hogy kideríteni, mire van szüksége a testnek, majd kielégíteni ezeket az igényeket, és aztán csak elfelejteni?

R: Ha ez a karmád, elmesélek egy példát, az egyik indiai tapasztalatomat: egy Nimkarali Baba egy nevű jóginál voltam. És egy nap sokan voltunk, és az egyikük Ram Dass volt, emlékszem Ram Dass is ott volt. Előtte ültünk, amikor egy idős hölgy odament, és hindiül beszélt hozzá, akármilyen nyelven beszéltek, elfelejtettem. És azt mondta, hogy a férje haldoklik: „Kérem, jöjjön, mentse meg őt, mert csak Ön mentheti meg.” És Nimkarali Baba rám nézett, és azt mondta: „Menjek?” és én azt mondtam: „igen menj, menjünk mind.” Így elsétáltunk egy körülbelül két mérföldre lévő kis kunyhóhoz, és a férj egy ágyon feküdt, és valamilyen betegségben haldoklott. És ő ránézett, és a gyertyák hirtelen remegni kezdtek. Akkor megfordult, és kirohant a házból (Robert nevet), és elkezdett visszafelé futni az ashramba, mi pedig mindannyian utána. És amikor megállt végül, azt kérdeztük: „Baba mi történt? Miért hagytad ott?” és ő azt mondta: „Ó, Isten akarja, hogy meghaljon”, és meghalt.

A lényeg ez: az életed, egészséged vagy betegséged, gazdagságod vagy szegénységed, minden előre el volt rendezve a Karma törvény által. És bármin kelljen keresztülmenned, keresztül fogsz menni rajta. Ha egészség fanatikusnak kell lenned, és az egészségedre kell figyelned, és mindig a megfelelő dolgokat kell enned, akkor azt fogod csinálni, és ha nem kell annak lenned, akkor nem fogsz. Ha a középúton kell haladnod, azt fogod tenni. Minden elrendelt, az időt megelőzően eltervezett.

Az egyetlen szabadság, amivel rendelkezél, hogy nem azonosulsz a folyamattal, még ha a tested keresztülmegy is rajta. Ne kötődj ahhoz, amin a test keresztülmegy. Tartsd elmédet fölötte, tartsd a fejedet a mennyben és a lábadat a földön. Tehát nincs választásunk ebben a kérdésben. Bárminek is kell megtörténnie, meg fog történni. Ha tehát meg kell tennünk bizonyos dolgokat, és egyik orvostól a másikhoz kell fussál, és így tovább, ne kötődj hozzá, hanem csináld mindenképpen, mivel nem tudsz rajta segíteni.

SA: Megpróbálnád ezt jobban megvilágítani egy kicsit, épp az előbb beszéltél a karmáról, de én úgy tudom, hogy szerinted a karma nem létezik, elmagyaráznád, hogy a karma hol létezik, hol nem?

R: Ismétlem, a Buddha mondta: „A karma felügyelő a balga és szolga a bölcs számára”, ami azt jelenti, ha a karma mentális szintjén vagyunk, akkor szenvedni fogunk, és feladatunk Mestere lesz. De ha elménket eltávolítjuk a kondíciótól, és az abszolút valóságon tartjuk, nem fogunk szenvedni, nem számít, hogy min megy keresztül a test.

Ki szenved? Az elme, nem a test, a test nem tud szenvedni. A test csak egy darab hús, csont és a vér, de az elme megeleveníti, tehát az elme szenved, és az teszi lehetővé a test szenvedését, de a test önmagától semmit sem tud tenni. Ha tehát az elmét eltávolították a testtől, valami más fog történni, szabaddá válsz. (SA: *Mi volt a vonal megint? Buddha vonala, a karma a felügyelője a balgának ...*) ... és szolgálja a bölcsnek, szolga, mert figyelmet szentelsz neki. (SA: *Kontrolláld.*) Pontosan, megfigyeled, és nem reagálsz rá. Szóval a szolgálóvá válik, ha nem reagálsz a karmára, akkor győzedelmeskedsz fölötte. Más szóval, ha valaki dühös lesz rád, és te nem reagálsz, nincs karma, és máris szabaddá válsz. A karma ellenben olyan, mint egy személy, aki

beszél hozzád és beszél hozzád és beszél hozzád, de te nem mondasz semmit. Mit fog az a személy csinálni? Felkel, és otthagya. Tehát, amikor a karma látja, hogy nem figyelsz rá, akkor szertefoszlik, és visszatér a semmibe, ahonnan jött.

(szünet)

Hallgassunk zenét. Miért nem kapcsolod be a ventilátort közben?

(a kazetta a zene után hirtelen elindul, ahogy Robert folytatja.)

... Biztosítalak, hogy van egy erő, amely tudja, hogyan kell gondját viselni minden dolognak, ha megbízol benne. Az erő természetesen te vagy, csak nem tudsz róla.

Próbáltam egy ideig megszerezni Ramana Maharshinak egy képét, de előbb el kell mesélnem, hogy tizenhét voltam, amikor titokzatos módon az Arunachalához vezettem, ahol találkoztam Ramanával. Most nem részletezem, de bizonyos titokzatos körülmények okozták ezt. Szóval, most, hogy visszamentem, megpróbáltam megszerezni Ramana Maharshi egy képét, amit kedveltem, és persze, ahogy várható volt, a múlt héten George elhozta nekem ajándékba ugyanazt a képet színesben, amit már hosszú ideje kerestem. Szóval hazavittem, és felakasztottam a falra. De volt közben egy látogatóm Hawaiiból. Az egyik régebbi tanítványom, aki eljött hozzám átutazóban, és hozott egy virágfüzért és a nyakamba tette. Szóval levettem a virágfüzért, és Ramana képére tettem, mire ő azt mondta – ez után a tíz vagy több éves út után, azt mondta: „Nem tudtam, hogy imádod a gurukat.”

Nos, jobban kellett volna ismernie. Szóval, elmagyaráztam neki a tényeket. Ramana nem guru, ő az én Énemmel azonos, én egyszerűen tiszteletemet fejezem ki az Énem iránt. Csak egy Én van, és mi mind az vagyunk. Tehát, amikor megtisztetem őt a virágfüzérrel, akkor azért teszem, mert ő nem más, mint az én Énem, és te sem vagy más, mint az én Énem. Ez tehát nem guruimádás, ez leborulás az Énem előtt, a te Énedhez való imádkozás, mert Isten benned lakozik, mint te. De ez azt mutatja csupán, hogy van egy erő, amely tudja, hogyan kell gondoskodni rólad, amely szeret téged, amely mindig a te oldaladon áll. Csupán egy dolgot kíván, önátadást. Add át önmagad az Ének. Isten, guru és az Én egyek, borulj le Éned előtt, szeresd Énedet. Amikor Énedről beszélek, akkor nem egós énedre utalok. Van valami, amit talán nem tudsz még magadról. Az abszolút valóság, amiről már beszéltünk. Ez te vagy, ez az, amit imádj, ez az, ami előtt borulj le, ez az, amit fejezz ki.

Soha ne szennyezd be Énedet, önmagad gyűlöletével. Soha ne hidd, hogy bármilyen hibát vétettél, ami a felemelkedés ellen hat. Mindenki követett el hibákat, felejtsetd el. Kezdd felismerni, ki vagy, kezdd szeretni önmagadat mélységesen, kegyelmezz önmagadnak, emeld fel önmagad, és válj szabaddá, van valamilyen kérdés ezzel kapcsolatban?

SA: Robert, tudom, hogy helytelen e szavaknak a szó szerint vétele, ahogy azt sokszor mondtad is, a te beszéded az Egyé, mivel az egy Én tiszta értelem, és akkor beszélsz erről a nagy szeretetről, és ezért olyan nehéz megérteni, hogy ez a dolog túl van ezeken a szavakon, amin nem tudunk segíteni a mi szintünkön, egy kézzelfoghatóbb identitással társulva. (R: Igen.) Amikor azt gondoljuk e szavakról, hogy tiszta értelem, természetesen az elme működésére gondolunk.

R: Emberi értelem? (SA: Igen.) Természetesen ezért mondom, ha valamit egyáltalán, hogy amikor beszélek, a szíveddel figyelj, ne a fejeddel. Tedd el az útból a fejedet. Ne próbáld elemezni, mert csupán saját fogalmaiddal tudsz elemezni. Hagyd inkább, hogy megtörténjen, hagyd lenni, válj nyitottá, és akkor a dolgok elkezdnek megtörténni.

SA: Egy másik dolog is átfutott az agyamon, ez egészen más, ami azt jelzi, hogy a görög tanítások a tiédde azonosak. Olvastam, hogy a görög misztériumhelyek bejárata fölé a következő szavakat írták: „Ismerd meg önmagad”, ami valójában a te tanításod.

R: Nos, ez a tanítás se nem görög, se nem zsidó, se nem keresztény, se nem hindu, ez csupán az igazság általános üzenete, amely olyan ősi, akár a hegyek, semmi új nincs benne. Csak akkor működik, ha valami olyan történik, ami hétköznapiak fölé, a szabadságba emel bennünket. És tudni fogsz róla, amikor megtörténik, mert akkor egy halhatatlanság érzésed, tágasság érzésed lesz. Most a testhez kötöttnek érzed magad. Amikor szabaddá válsz, a test nem akadályoz többé, még ha látszólag még mindig bírsz is vele. Mindenütt jelenvalónak fogod érezni magad. Az egész világegyetem te leszel, és állandóan boldog leszel, de akkor is közönséges embernek fogsz látszani a legtöbb ember számára.

SS: (A tanítvány kérdése, vajon becsapja-e önmagát azzal, hogy csendben marad és ír önmaga számára?)

R: Azért vagy bizonyos módon, mert az nem időleges? És aztán a kondíció egy másik időben megint visszatér? Ez olyan, mint drogokat használni, hogy elszállj. Jól érzed magad tőle egy darabig, majd amikor leszállsz, rosszabbul érzed magad, ami időleges, az illúzió. A legjobb módszer, hogy felteszed a kérdést önmagadnak: „Ki lett depressziós?” és várj, és láss. *(SS: Ne írjak?)* Ha az írás segít jobban érezni magad, akkor használhatod egy darabig, igen, miért hagynád abba? De jobb módszer, ha felteszed a kérdést önmagadnak: „Ki depressziós?” Nézd, Éned soha nem lehet depressziós, az egód depressziós, ez egy veled való játszadozás. Valójában nincs ego, vagyis nincs semmi, ami depressziós lehetne, szabad vagy. *(SS: Soha semmilyen választ nem fog adni valójában a feltett kérdésre (nevet). Azt fogja mondani: „Nem ismerem olyat, hogy depresszió.”)* Umm. Az elméd játszik veled, ez egy veled való játszadozás, de ha jól érzed magad tőle, folytasd egy darabig. *(SS: Adott nekem némi betekintést.)* Szóval, folytasd egy darabig. Nem fog szabaddá tenni, de legalább kapsz egy boldogság fröccsöt. Tehát, ha folytatni akarod, tedd azt. De jobb módszer, ha felteszed a kérdést önmagadnak: „Ki lett depressziós?” és felismered, nem létezik számára hely, ahová jöhetne. Senki sincs otthon, aki depresszióssá válhatna. Valódi Éned szabad és boldog, soha nem lehet depressziós. Akármilyen tennünk, kezdetben kell tennünk. Időnként depressziós vagy, például, és nem tudsz tőle megszabadulni, nem számít, mit teszel. Szóval, jó módszer, ha hideg zuhanyt veszel, segít rajtad. Ha veszel egy jó hideg zuhanyt, az meg fogja változtatni a tested molekuláris szerkezetét, és máris jobban érzed magad, vagy tegyél jeget hátra a nyakadra. *(SS: Ez is elme játék?)* Elme játék. Enyhülést ad egy pillanatra, egy darabig, de holnap talán újra depressziós leszel, amíg a depresszió egész koncepciójától meg nem szabadulsz.

SS: Ha ezen a módon gyengül az intenzitása, könnyebbé válik az elme számára, a tőle való elkülönülés? (R: Igen.) Ha elfordítod (elmédet), akkor folytonosan semmit sem csinálsz vele.

R: Igen, utasítsd el az elmédet teljesen. *(SS: Időnként sikerül. Kertészkedtem egy ideig.)* Akármilyen csinálhatsz, és amikor jobban érzed magad, dolgozz önmagadon és gyakorold az ön-kutatást, ez a leggyorsabb út.

SB: Vagyis az elme teremti a saját depresszióját? (R: Igen, így van.) És megpróbál kikerülni belőle. (R: Igen, így van.) Szóval, ha csak tudatában vagyunk, csupán azzal leállítjuk a depresszió teremtését. (R: Igen.) Ha boldogok akarunk lenni, csak legyünk boldogok, ahelyett, hogy depressziót teremtenénk. (R: Persze.)

SS: Nem kell rájönni, hogy mitől van? (R: Nem) Én azért kíváncsi vagyok, hogy mitől? Mi okozta?

R: Örökké csinálni fogod. Ez éppen olyan, mint az ember, akinek daganata van. Ahelyett, hogy az okot keresné, kivágatja a doktorral. Így az visszánő ezen az oldalon, kivágatja ezen az oldalon is, akkor visszánő a lábára, soha nem hagyja abba. De ha megkeresed az okot, hogy miért keletkezett a daganat? Lehet, hogy megtalálja a gyógymódot, ugyanerről van szó. Ne a hatást nézd, hanem menj el Énedhez, mert az Én mindig szabad. (SS: Ne kérdezd, miért lettél beteg?) Ne, csak tedd fel a kérdést: „Kinek jön?” és fel fogod ismerni, hogy senkinek sem jön, senki sem depressziós. Ez az álom része.

SH: Tudod, hogyan bukkantam erre a képre? (R: Mondd el nekünk.) Körülbelül két héttel ezelőtt egy reggel leültem, hogy meditáljak. És eszembe jutott Ramanának egy könyve, a címe Ramana ??? Azt hiszem, Indiában készült, és láttam benne Ramanáról egy szép képet. Felvettem, hogy megnézzem, és egy érzés, egy csodálatos érzés fogott el Ramana képével kapcsolatban, és azt mondtam, ki kell nagyítsam, másolatokat kell készítenek egy számítógépes grafikus programmal. Nem volt időm megcsinálni, de éjjelkor elmentem egy helyre, hogy elkészíttessem. Egy hétig elfoglalt voltam, a második héten tudtam szakítani egy kis időt, és akkor elhoztam neked. (R: Umm.) Nem tudom, miért, vagy hogyan tettem, csak meg kellett tennem. (R: Ez érdekes.) Fel akartam ajánlani neked a képet, az volt az alapvető érzésem, hogy ...

R: Körülbelül három hónappal ezelőtt, láttam ugyanezt a képet valahol, nem emlékszem, hol, valaki mutatta nekem, és azt mondtam magamban: „Még nem láttam ezt a képet, szeretnék egy ilyen, mint ez”, és te megajándékoztál velem, vicces, ahogyan a dolgok működnek. (SS: Ez nem abból a könyvből való kép?) Nem, körülbelül 48 éves volt ezen a képen ...

(a szalagnak hirtelen vége szakad)

2. átirat

Nem létezik születés!

1990. augusztus 12.

Robert: Gondolkozz, és tedd fel a kérdést önmagadnak: „Miért ide jöttem ma? Idejövünk egy meleg szobába, minek? Mehettünk volna úszni, tekézni, nézhetnénk otthon a tévét, de valami arra motivált bennünket, hogy idejöjjünk, mi az?” Kérdezd meg önmagadtól.

Létezik egy titokzatos erő, amely arra motiválja az embereket, hogy tegyék, amit tesznek. Egyesek arra motiváltak, hogy rossz hírű házba menjenek. Egyesek arra motiváltak, hogy moziba menjenek. Mások arra motiváltak, hogy spirituális összejövetelekre menjenek, mi okból? Ki miatt történik ez? Mondhatjuk, hogy Isten cselekszi, de természetesen Isten benned van, és néhány dolgot, amit megtettél, soha nem engednél meg Istennek, hogy megtettesse veled, ha Isten te magad vagy. Így azt kell mondanunk, hogy a karmád az. A karmád motivál, hogy ide jöjj, vagy valahová máshová menj. Ha egy ilyen összejövetelre jössz, mint ez, biztos lehetsz benne, hogy már dolgoztál magadon elmúlt életeidben. Már sok életen át gyakoroltál. Ne feledd, ez itt nem templom, és ez nem tanítás, ez egy tanúságtétel a valóságról.

Akármikor az „én” névmást használom, nem önmagamra, hanem az én-vagyokra utalok. Tehát, amikor a tanúságtételekre utalok, a mi tanúságtételünkre, mindenütt jelenvalóságunkra utalok. Ne feledd, akármikor „én” névmást használom, az mindenütt jelenvalóságot jelent. Szóval, tanúskodni vagyok itt, az abszolút valóságról, a nem születettségről, a végső egységről, a tiszta értelemről, az ürességről, a nirvánáról. Tanúságot teszek mindezen dolgokról a számotokra. Elmélkedjünk ezekről a dolgokról, közös meditációnk során.

[zene szól, majd Robert folytatja]

Ha valóban bűnbánatot akartok érezni, csupán üljetek csendes meditációban és lássátok a tökéletes valóságot benn, mivel a hiba minden módja csupán hibás gondolatként való megjelenés, és a felkelő napot megelőző hajnali sötétséghez hasonlóan tökéletesen megszüntethető a jótékony fény és a bölcsesség révén.

Om, shanti, shanti, béke.

Amikor ily módon meditálunk, az elme kiüresítése céljából tesszük. Az elme olyan, akár egy szemetes vödör. Teli van előítéletekkel, gondolatokkal, fogalmakkal, nem csak ebből, hanem a korábbi évekből is. Rengeteg dolog van az elmében. Valójában nem létezik elme, de amíg fogalmakat, gondolatok, véleményeket fejezel ki, addig elméről fogunk beszélni.

Ahogy csendes meditációban ülsz és gondolataidat figyeled, figyeld meg, hogyan jönnek és mennek. Figyeld meg, milyen gondolatok jönnek hozzád. Nem törekszünk a megváltoztatásukra. Nem ismételtünk megerősítéseket. Csupán figyeld a gondolatokat, és azok önként távoznak.

Ez az, ahogyan az elmével bánnod kell. Megfigyeled gondolataidat, saját gondolataid tanújává válsz, vagy felteszed a kérdést önmagadnak: „Kinek jönnek ezek a gondolatok?”. Ha ezt elég gyakran csinálod, el fog jönni a nap, amikor teljesen szabaddá

válsz, és megérted, mire gondolok, amikor azt mondom: „Nem született vagy, a nirvána, az üresség vagy.”

Mit értsek az alatt, hogy nem született vagytok?

Nos, nem kell elfogadnod a véleményemet. Ne feledd, hogy Énemhez beszélek. Az én-vagyok beszél, és az én-vagyok végtelen, az abszolút valóság. És azt mondom neked, hogy valójában nem született vagytok, minden nem született.

Vegyünk például egy fát, mi hozta létre a fát? Egy mag, honnan jött a mag? Egy másik fától? Honnan jött az a fa? Másik magból, és így méz visszafelé, és nincs válasz, nincs érvényesség.

Vegyünk például az élőlényeket, férgek, csótányokat, bogarakat, ki hozta létre őket eredetileg? Honnan származnak? Virágok, Hold, Nap, Föld, csillagok, emberi lények, ideák, intuíció, megkülönböztetés. Én mondom neked, ezek egyike sem létezik. Soha semmi nem született.

Hamis hipotézisben hiszel. A rossz jóra változtatása, pozitív tapasztalatok óhajtása, mindez értelmetlenség. Nem akarsz pozitív tapasztalatot, mert soha nem volt negatív tapasztalatod. Nincs születés. Mi hozott létre bármit is? Honnan származik? Tudod bármiről is, hogy micsoda? Fogalmad sincs, hogy mi micsoda, csak adsz neki egy nevet. A macska, például, mi a macska? Fogalmad sincs. Itt volt, amikor a létezésbe léptél, és elneveztük macskának. Miért nem hívjuk fának? Macskának hívjuk. Mindennek nevet adunk. Ez az első hiba, mert semmi nem létezik, ami megjelenni látszik. Ezért nevezik a spirituális út első szabályát isteni tudatlanságnak. Isteni tudatlanságnak.

Fogalmad sincs róla, hogy mi micsoda, csak feltételezed, hogy tudod. Intelligens módon akarsz cselekedni, elképzelni, hogy tudsz valamit. Ezért keményen tanulsz, hogy megtanuld a relatív létezést. De amit nem ismersz fel, hogy éppen a sírba tanuld magatokat. Tanulsz és tanulsz, és valami olyanná válsz, ami megjelenik, és egyre idősebbé és idősebbé és idősebbé válsz, és mielőtt meghalsz, kíváncsivá válsz, miről szól mindez.

Fogalmad sincs róla, hogy mi micsoda, de még egyszer mondom, semmi sem született. Valójában semmi sem létezik, aminek egyetlen magyarázata van, hogy olyan, mint egy álom. Amikor álmodtok, ti hoztok létre mindent? Az álom csak úgy elkezdődik, mindazokkal, amit megjelenít. Nem méz a kezdethez, vagy a véghez. Az álom csak úgy elkezdődik a semmiből, és folytatódik, amíg fel nem felébredsz.

Az ébrenléti állapotot a halálos álomnak nevezik. A halálos álmodat álmodjuk.

Minden általad érdekelt dolog, minden félelmed, minden frusztrációd, jók és rosszak, minden boldogságod és szomorúságod, mindez álom. És minél inkább kötődsz hozzá, annál inkább emberré válsz. Ez olyan, mint egy álomhoz kötődni, és soha fel nem ébredni, és folyamatosan az álmodat élni. Következésképpen, te teremtéd saját reinkarnációd, a személyhez, helyhez és dologhoz kötődésed miatt. És ez visszahúzza téged egy testbe, újra és újra és újra, amíg meg nem tanulsz elengedni, amíg el nem kezded gyakorolni az ürességet.

Ne felejtse el, hogy nincs létezés, és nincs nem-létezés. Nincs születés és nincs halál. Csak ennek tudása hoz számodra a békéhez hasonlót. Csak e dolgok gondolása tesz téged boldoggá. De ez az emberi boldogságon túl van. Az emberi békén túl van. A nevetésen túl van. Nevetés az, amikor a test boldog valamitől. Amikor felismered, hogy nincs test, hol a nevetés? Hol a sírás? Hol jön be a személytelen létezés? Semmi ilyesmi nem létezik.

Ezért, ha feltesszük a kérdést: „Nos, létezem [én]?”, meg kell kérdezned önmagadtól: „Mit értek én alatt? Emberi lényként létezem? Reagáló mechanizmusként? Olyan személyként, akit be- és kikapcsolnak?” Ez egy hamis koncepció. Ezt nevezik hamis képzelődésnek. Elképzelsz egy rovarok, fák, Hold, Nap, emberek és minden egyéb által benépesített világot, ami létezni látszik, és megkülönböztetsz. Szereted ezt, utálsz azt, élvezni emezt, megveted amazt, de én azt mondom neked, meg kell haladnod mindeme fogalmakat, ha szabaddá akarsz válni.

Csupán képzeld el, milyen békésnek érzed magad, amikor elméd gondolkodása leáll, abbahagyja a kondíciók megváltoztatására irányuló próbálkozást, abbahagyja, hogy esélyt próbáljon kapni, hogy a jogaidért harcoljon. Miféle jogok? Nincsenek jogaid. Mint emberi lény jogaid vannak, és örökké küzdened értük, mert úgy fog látni, hogy el akarja venni őket valaki, de valójában nem léteznek jogok. Nem létezik semmi, ami mellett ki kellene állni. Kérdezheted: „Nos, akkor mivé váljak, semmivé?” Nem, az üresség nem egy dolog. Ürességnek nevezik, ami azt jelenti, semmi sem létezik, ahogy megjelenik. De létezik valami, egy titokzatos erő, a szeretet, együttérzés, béke, boldogság, öröm, boldogság megtestesülése. Mégis, mindezen szavak értelmetlenek. Nem szolgáltatnak számára igazságot, mivel az sokkal a mögött van. Meg kell tapasztalnod, hogy megértsd. Meg kell tapasztalnod, hogy meghaladd az okot.

A metafizikusoktól azt tanulod, hogy mindennek oka van, de ez óvoda. Nem létezik ok. Soha nem létezett ok, mert léteznie kellene valakinek, aki létrehozza az okot, aki megteremti az okot, akit természetesen a legtöbb ember Istennek nevez. Így lépünk be a kettősségbe, az elkülönülésbe. Azt mondjuk, Isten teremtette az okot, és mi tapasztaljuk az okozatot. Szóval, tedd fel a kérdést önmagadnak: „Honnan származik az okot teremtő Isten? És ki teremtette az Istent?” Mindez koncepció, mindez viszonylagos gondolkodás. Ne próbáld véges elméddel megérteni, nem tudod. A végtelen soha nem képes felfogni a végeset, és a véges soha nem képes felfogni a végtelent. Ezek két különböző dolog.

Elegendő azt mondani, hogy teljes üresség vagy. Tiszta értelem, tiszta tudat, abszolút valóság, nirvána vagy. Éppen úgy, ahogyan most vagy! Ne gondolkodj rajta, ha gondolkodsz rajta, elrontod. Ne próbáld megérteni ezt véges elméddel, nem tudod. A végtelen soha képes megérteni a végeset, és a véges soha nem képes felfogni a végtelent, ezek két különböző dolog.

Elegendő azt mondani, hogy teljes üresség vagy. Tiszta értelem, tiszta tudat, abszolút valóság, nirvána vagy, épp úgy, ahogy most vagy! Ne gondolkodj rajta. Ha gondolkodsz rajta, elrontod, épp úgy, ahogy e pillanatban vagy! Tiszta értelem, abszolút valóság vagy, nem született vagy, de minden alkalommal, amikor gondolat jön elmédbe, elrontod.

Első ébredésedkor, abban a néhány másodpercben, felkelés és felébredés között vagy. Éppen felébredésed előtt vagy valódi állapotodban. Épp, hogy kinyitod a szemed, és egy gondolatod, egyetlen gondolatod sincs még, abban az utolsó néhány másodpercben. Gondolj arra az időre, nem érzed magad igazán jól abban a néhány másodpercben. Mielőtt elkezdenél a napi tevékenységeken gondolkodni, az a valóság.

Próbáld meg elkapni holnap reggel, amint kinyitod a szemed. Mielőtt egy gondolat érkezne. Az a te igazi állapotod, és ami vagy. Feledkezz el problémáidról. Létezik egy erő, amely tudja, hogyan viselje gondodat minden tekintetben, ha megengeded neki. Meg kell, hogy engedj neki. Fel kell, hogy adjad egódat, büszkeségedet, koncepcióidat, véleményeidet, kérdéseidet, válaszaidat, mindent fel kell adnod és az erő saját akaratából működik.

Egy nagy Mester mondta: „Ne azon gondolkodjatok, mit fogtok enni, mit fogtok viselni, hová fogtok menni, hanem keressétek előbb a mennyek királyságát, és mindezen dolgok megadatnak számotokra”, ugyanerről van szó. De milyen gyakran van gondolatotok. A legtöbb ember minden pillanatban gondolkodik, mindig gondolkodsz, aggódsz, megpróbálsz kijavítani valamit, megpróbálsz kigondolni valamit. És ez tart távol a mennyek országától.

Szóval mit csinálj, semmit. Ne próbálj semmit megjavítani. Még csak változtatni se próbáld. Egyszerűen válj Éneddé, csak ily módon vagy valójában. Hagyd békén világot. Hagyd békén dolgokat, hagyd békén az embereket.

Szóval azt mondd: „Hogy tudnék létezni? Dolgozni kell mennem? Emberekkel kell érintkezni? Döntéseket kell hoznom?” Ne legyen benned félelem. Csinálni fogod mindezen dolgokat, csak másképp. Meg fogod érteni teljesen, hogy nem vagy a cselekvő. A tested megérkezett erre a Földre, hogy tegyen valamit, és el fogja végezni feladatát. Neked abszolúte semmi közöd hozzá. Hagyd abba a harcot, ne próbáld elérni, figyelmedet tartsd Éneden.

Mit értek azon, mikor azt mondom: „Tartsd figyelmedet önmagadon?” Valódi Éned a szíved, nem emberi szíved, hanem spirituális szíved. A szíved Isten. Tartsd eszedben, hogy Isten a szívedben van. Ha szeretnéd a képzeletedet használni kezdetben, akkor képzelhetsz szívedbe mellkasod jobb oldalán, spirituális szívedbe egy fehér fényű gömböt. És engedd meg, hogy minden gondolatod beleolvadjon szívedbe.

Más szóval, ne engedd gondolataidat kifelé menni. Amikor gondolataid kifelé mennek, kondíciók jönnek létre. Amikor gondolataidat a szíved közepében tartod, teljesen hirtelen magától jövő békét, tiszta boldogságot találsz. Meg kell engednünk, hogy az erő, amit nem értünk, gondunkat viselje. Ez a titokzatos erő tudja, hogy mire van szükséged.

Emlékszem, mikor tizenéves koromban először láttam Ramana Maharshi egy képét, és Indiába kellett mennem, hogy lássam őt. Fogalmam sem volt, miért? Szűkölködtem anyagiakban. Pár hónappal később meghalt nagynéném, és rám hagyott 14.000 dollárt. És én elhagyva a családot Indiába mentem. Nem tudom, miért? És ez egész életemet jellemezte. Szóval megtanultam átadni kívánságaimat, vágyaimat, egómat az erőnek, amely ismeri az utat. És ez az erő mindig a legfőbb jó felé fog vinni téged a boldogság egy áradásában, ha megengeded neki. De alázatossá kell válnod, és el kell engedned a félelmet. Ezt ezekkel az általunk tanított módszerekkel, az ön-kutatással éred el, és a tanúvá válsz.

Ezt szatszangnak nevezik, ami ráadásul azt jelenti, hogy nem is kellene, hogy ilyen sokat beszéljek, csupán a kérdésekre kellene válaszolnom, és oda-vissza beszélgetni. Szóval tegyünk most így. Add elő az ideádat, tegyél fel kérdéseket, csinálj valamit, oszd meg velünk a tapasztalataidat:

SD: Egy kérdésem van, Robert, értem az átadás koncepcióját, de azt a legmagasabb szinten kell, ahogy mondd, lehetővé tenni, de hogy tudod elutasítani a mindenütt jelenvalóságot?

R: Az úgy jelenik meg, ahogy, ha te vagy, mindez a megjelenés része. (SD: Vagyis a halandó síkon van?) Igen. (SD: De arra gondolok, ha minden úgy bontakozik ki, ahogy kell, és előre elrendezett, a legmagasabb szinten hogyan utasítod azt?) Ne elutasítani próbáld, hanem halld e szavakat, és többé ne reagálj rá. Azzal, hogy nem reagálsz, elutasítod azt. Mert ha nem hallottad meg a szavakat, akkor még továbbra is harcolsz. De most nézd, és lásd, ahogy kibontakozik a szemed előtt. De mégse reagálj rá, hanem ismerd fel, ki vagy. Olyan vagy, akár a tükör, mint az a tükör amott, és egy tükröződés zajlik. De te nem a tükröződés vagy, maradj a tükör, vagyis ne harcolj, ne vitatkozz, ne

félj, és ne légy túl boldog. (SD: Ne túl boldog?) Igen, fizikailag. (SD: Senkit nem ismerek, aki túl boldog lenne.) (nevetés) Ha te, ha valaki 40 millió dollárt nyert a tegnapi esti lottón? Ha 40 millió dollárt nyertél, nagyon boldog vagy? (SD: Egy darabig.) (nevetés) Ez az, amire gondolkodom, mivel egy darabig nagyon boldoggá válsz. De ha érted, hogy miről beszélek, az egész leáll.

(általános beszélgetés a tanítványok között)

R: Mi a másik kérdésed, Dana?

SD: Ó, az a másik kérdésem, hogy bizonyos szinten, eltekintve attól, hogy nem tudunk semmit, és mégis azt gondolom, Arnold a minap az evolúciós folyamatot említette, aminek van egy bizonyos logikája, ami szerint így kell lennie, azt hiszem, hogy az álom része kell, hogy legyen, más szóval, hogy a magyarázat az álmon belül kell, hogy legyen? (R: Minden magyarázat az álom.) Ez igaz, mert hogy létezhetne, ami nem létezik?

R: Nincs ok, semmi nem született. Vagyis nincs magyarázat, a magyarázattal való próbálkozás időpocsékolás. (SD: Ez azért igaz, mert az elmével magyarázod.) Terjedelmes írások születnek az értelmetlenségről, a létezésről. És mi elolvassuk, és belegabalyodunk, és megpróbálunk intelligens módon hozzáállni, és szenvedünk. Amikor abbahagyod a keresést és abbahagyod a harcot, minden szenvedés leáll.

SB: Vagyis azt mondd, Robert, hogy mivel nem igazán tudjuk, mi micsoda, és minthogy nem tudjuk, kik vagyunk, a diszpozícióba kellene bocsátkoznunk, ha nem tudjuk, hogy mi micsoda valójában, és ha felismerjük, hogy az Én gondol bennünket, minden perceptuális, vagyis illúzió, ami által automatikusan a nem-Én állapotba kerülünk? (R: Ürességbe?) Mint az ürességbe kerülés.

R: Viszont emlékezz, hogy az üresség valójában nem üresség, hanem üdvösség. (SB: Ez olyan, mintha nem lenne középpont, nem a hagyományos spirituális úthoz hasonló, mindig megpróbálnak a középpontba visszatéríteni, és hogy az ego-énben maradj, tudod. De ez olyan, mint egy megszabadulás.) Teljes megszabadulás, teljes üresség, nincs középpont. (SB: Tehát nincs középpont, ez óriási.) Mert ha volna középpont, honnan származna? Nincs középpont. (SB: Igen, és amíg gondolkodás van, addig középpont is van. Éppen ott különítjük el magunkat?) Pontosan. (SB: Amikor megszabadultál, nincs középpont.) Vagyis nem létezik gondolat, amelynek nincs középpontja. (SB: Akkor nincs is köztük különbség?) Nincs semmiféle különbség.

SD: A megszabadulás rettenetes az ego számára.

SB: Oh, az a halála, a halála. Senki nem vágyik rá. Ahány ember csak van itt, látod, egész Los Angeles akarja, senki nem akarja ezt.

R: Ezért mondom el mindig már az elején, éppen a tanúvallomásomra célzok, hogy mit érzek, milyen tapasztalatokon mentem keresztül, és kérem, senki ne utasítsa el, hanem mindenkit arra kérek, hogy dolgozzon magán, és meglátjátok, hogy mi történik.

SA: A kérdésem az önkutatásról és az önmegfigyelésről szól. Nagyjából egy hete csak hárman voltunk itt, Sam, én és Dana. Azt kérted, mondjuk el, mi történt az életünkben, és mi mindenféléről beszéltünk, és egy rövid, nagyon pozitív összegzést adtunk az előző hetekről. Mindannyian nagyon élénkek, nagyon feldobottak voltunk. És már arra gondoltam, hogy az általad említett pozitív lét fontosságáról és a pozitív kivetítéséről gondolkodom. És hát szeretnék egy apró példát említeni, amely segít megértened, hogy mi a végső álláspontom, amivel átkerülünk az irodalom területére. Kétféle könyv van, mondhatni, az egyik a nagyon híres, bestseller típusú, ahol az emberek bizonyos

tapasztalatokon mennek keresztül, és minden jól végződik, és igaz szerelemről és ilyesmiről szól, és tömegeket vonz, és akkor van, mondhatni, a háború és béke. Nem tudom, hányan olvasták a háború és békét? Ahol valóban oly módon belebonyolódsz az életbe, amely belebonyolódást illetve több tapasztalat szerzését a legtöbb irodalom nem teszi lehetővé számunkra. A háború és békében minden fekete és fehér. Ying és yang. Tolsztoj egy hatalmas világot teremtett csupa fájdalomból, örömből, stb. stb. Az egyéb könyvektől eltérően. Szóval, nézőpontom szerint vissza kell menni oda, ahol előtte voltam. A háború és béke olvasásakor az ember végső tapasztalata egy magasabb valóságba, valami saját magán túlra emelkedik. Valami máshoz vezet, mivel ez másfajta irodalom, bár időleges értelemben nem tűnik pozitívnak.

Rendben, most térjünk vissza a kiinduló kérdésemhez, az eredeti példámhoz. Mindannyian nagyon pozitívan beszéltük el a mi kis heteinket. Mindannyian jó kiskatonák, jó kiscserkészek voltunk. Érvényes tapasztalata ez vajon az önmegfigyelésnek, vagy pedig ez az a pozitivitás, amibe Los Angelesben mindenki beleőrült, vagyis torzulás volt? Vagy jobb lett volna számunkra hosszú távon, ha olyasmit mondunk, mint például, tudod, a ma reggel maga volt a pokol, és egy másik dolog is pokol volt, ma délután úgy érzem, jobban látok bizonyos dolgokat. Más szóval, megtapasztalni a ying és yangot, a feketét és fehéret, amely úgy tűnik, hogy ezekbe a magasabb birodalmakba vezet.

R: Igazad van. Mindig légy őszinte önmagadhoz. Ne játszd meg magad, ne képzeld, hogy jól mennek a dolgok, ha nem mennek jól. Légy szabad, és légy önmagad. Amikor szabadon ki tudod fejezni magad, pozitív és negatív értelemben is, és félelem sincs benned, mert ezek mind ugyanazok, ami az emberi utat illeti. De amikor nem vagy szabad, megpróbálsz elrejteni a negatívot és kiemelni a pozitívot és amint látod, hibát követsz el, mert éppen, hogy becsapod önmagadat, és minden negativitást a tudatalattiba rejtész.

SA: Ez az, amit itt nagyon érzek, és ez különösen Dél-Kaliforniára jellemző, ahol állandóan süt a nap, és minden ilyesmi, és az emberek örülni akarnak, és pozitívak akarnak lenni, de nekem úgy tűnik, hogy ez a pozitív lét félreértése. (SD: A boldog arcokhoz hasonlít.) Mintha mindig minden arc boldog lenne. És a végső eredmény az, hogy ha valaki őszinte – már beszéltünk erről, hogy az emberek nem igazán elégedettek belül, ez egy felszíni jelenség, ismét egy illúzió csupán.

R: De amin az emberek keresztülmennek, azon keresztül kell menniük. Ezért merül fel a kérdés: „Mit tehetnék a világ megváltozásáért, és hogy mindenki megismerje az igazságot?” A válasz az, hogy valósítsd meg önmagadat, mert az önmegvalósítottá válás nem önző válasz. Az önmegvalósítás mindenütt jelenvalóságot jelent, és amikor önmegvalósított vagy, annak látod a világot, ami az valójában. De ha emberi szemem keresztül nézed, szenvedést látsz, jót és rosszat látsz, és valósnak gondolsz. Tehát önmegvalósításod mindenütt jelenvalósága segít másokon, csupán az által, hogy valódi Éned vagy. Az elején ez önzőnek tűnik, mert azt mondod, én-vagyok, és önmegvalósított vagyok, mi van a többi szenvedő emberrel? Mi van a hajléktalanokkal? Előbb válj önmegvalósítottá, és aztán majd meglátod, mit gondolsz a hajléktalanokról, akkor teljesen új ideád lesz.

SD: Ez az, amit Maharshi is mindig mond, ugye? Csak végezz önkutatást, és a világ másképpen fog megjelenni.

R: És különöseks tűnik, és ráadásul időnként feladásnak is tűnik. Merthogy azt mondod: „Dolgozz önmagadon, és ezzel segítesz másokon” hogy tudod ezt megtenni? De ez igaz, mert mint tudod, Isten mindenkiben és mindenben benne van, és amikor önmegvalósítottá válsz, Istenné válsz. Akkor mindennek az Énjévé válsz. A mindenek Énje tökéletes. Tehát, amikor a valódi mindnek Énjévé válsz, tökéletességet látsz

mindenütt. És a tökéletesség látása, nem a szemeddel, hanem spirituális Éneddel, a tökéletesség másoknak a tökéletességét is maga után vonja.

SA: Nos, ez egy másfajta pozitivitás, mint csupán azt mondani: „Igen, ez egyszerűen csodálatos ... (R: Ó, hát persze) ... ez egy ragyogó nap, és én csodálatosan fogom érezni magam?” (R: Persze, teljesen másfajta.)

SA: Elemeznéd, mi történt velem tegnap, hogy mi az, ami valójában történt? Néhány hete egy összejövetelem, egy családi összejövetelem voltam, és egy érdekes tapasztalaton mentem keresztül a család egy tagjával. Tudod, könyveket írok, és elég sok írásom van, és az történt, hogy ezekkel az emberekkel voltam, és ez az unokatestvérem olvasta az egyik könyvemet, és amikor befejezte, a padlóra dobta, és ez... (R: Annyira tetszett neki, huh?) (nevet) ... valóságos tapasztalat volt. Nagyon szokatlan, hogy valaki így cselekedjen.

SN: Én bóknak vettem. (nevetés).

SA: Szóval, ezekkel a családtagokkal voltam tegnap, és szerettem volna elmondani ezt a történetet. Az, hogy a történet elmondása nagy örömmre szolgál, egy dolog, mert a történet, amit elmondtam érdekes volt, és egy másik dolog, hogy fel tudtam kelteni unokatestvéreim intenzív érdeklődését, amit élveztem. Mit csináltam? Ez egyfajta negatív tapasztalat volt számomra, nagyon szerettem volna kommunikálni, és ebben a kommunikációban csökkent a tapasztalat miatti feszültségem, mert csak úgy megtörtént (nem kommentáltam) ennek az embernek a számára, aki azt megtette. Nem mondtam semmit, mert a szituáció nagyon komplikált volt a házaspárral, nem értettek volna semmit, amit elmondhatok. Szóval mindent elfojtottam akkor. Van valamilyen magyarázatod erre?

R: Igen, mi a könyv címe? (Nevetés.) Tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kivel történt ez meg, és ki szeretne magyarázatot?” Ezeket a játékokat az egód játssza. Ha kijöttél valódi Énedből, nem probléma, nem kell érezned se mellette se ellene.

SA: De mivel még mindig az egóba vagyok bonyolódva, nem lenne jobb számomra – most a tetteimet próbálom igazolni, természetesen – nem lenne jobb számomra, hogy ...?

(szünet, majd a hangfelvétel hirtelen egy másik tanítvány kérdésével folytatódik)

SB: ... vannak pillanataim, hogy képes vagyok az Énben időzni, és ez csak úgy megtörténik, majd egy pillanattal később a figyelem szokásai, a tudatosság a szokás mintáinak a rabjává válik és az ön-időzés csak úgy, teljesen hirtelen eltűnik, és a mozgó figyelem ismét az egóhoz tér vissza. És soha nem tudunk az ego figyelmén túllépni. (R: Ne mondd, hogy soha.) Nem soha, de úgy tűnik, hogy csak nagyon rövid ideig tart, majd megszokásból újra visszatérünk. Aztán megjelenik a figyelem mozgása, jelen van a vágy és az én és az emlékezet. Tudod, újra az egész, tudod?

R: Természetesen, kezdetben ez így igaz, de mondjuk, hogy sebész akarsz lenni. Állandóan gyakorolnod kell, sokat hibázol, ezért hullákon és holttesteken gyakorolsz. (SB: Igen, ez az, amit csinálni próbálok.) Mit csinálsz? (SB: Magamon, hullákon gyakorlok.) (nevetés) Igen, állandóan gyakorolj, újra és újra gyakorolj, és még több hullán kell, hogy gyakorolj, mígnem egy napon tökéletes műtétet végzel, akkor váltál sebésszé, az elv ugyanez. Ragadd meg önmagad. (SB: Igen megpróbálom a felismerésem keresztül felismerni...) Folyton emlékezz önmagadra, és ez gyakrabban meg fog történni, egyre gyakrabban. (SB: És a kutatás ebben segít ...) Igen. (... , hogy emlékezzek önmagamra, hogy az én vagyok ismét visszatérjen belém.) Az időköz egyre közelebb és közelebb kerül a valósághoz, és kezd hozzá zárkózni.

SB: Ez valóban érdekes, mert ha csak egy kicsit is gyakorlod az ön-időzést, az összes többi, ami egóként feldühít, nem számít, nem zavar, tudod, emberek hajtják a vágatot előtted, általában mindentől feszültté, görcsössé és dühössé válsz, de amikor ön-időzöl, egyszerűen csak pihensz, bármit csinálhatnak, nem reagálsz, felszabadult vagy, nincs benned feszültség, a nap zökkenőmentesen telik...

R: Ha tényleg gyakorlod, meg fogja hozni számodra a tökéletes békét. (SB: Tökéletes boldogságot, igen.) Valóban meg hozza. Úgyhogy állandóan emlékszünk, emlékezés közben elfelejtjük. Aztán ismét emlékezünk, néha csömörünk lesz az egésztől, és leállunk egy pár hónapra, ki tudja? De aztán újra kezdjük. Ha folyamatosan időzünk, akkor el fogjuk érni, és szabaddá válunk. De aztán megint, ha nem jól csinálod, mert megint visszatérsz, és a játék elején leszel. (SB: De ahogyan elmondod, most úgy tűnik, mintha közelednének hozzá. Úgy tűnik, mintha nem ott lennének, de ugye ott vagyunk ...) Természetesen. (SB: ... csak kínozzuk magunkat?) Persze, kínozzod magad. Bármikor fel tudsz ébredni. (SB: Igen, de ez nem egy elérendő célt, csak felismerni kell.) Felébredni, mint egy álomból. Ugyanazt az álmod álmódod állandóan, amíg fel nem ébredsz. (SB: tehát arra fogunk felébredni, ami már a valóság, az igazság, éppen ott, ugye?) Természetesen. És az egyetlen különbség e között és az álom között, hogy ez tovább tart, ennyi az egész.

SD: És még egy különbség látok, hogy azon ritka kivétellel, amit azt hiszem lucid álmódásnak neveznél, általában nem próbálunk felébredni az éjszakai álomból, amikor éjszakai álmunkat alusszuk. (R: De vannak ilyenek néhányan.) Igen, lucid álomban te így teszel. (R: Az álomtól függően.) Mert tudod, hogy álmódsz, de a legtöbb álomból nem próbálsz felébredni álom közben, és mi ebben az álomban vagyunk. Megpróbálunk tudatosan felébredni ebbe a másik álomba.

R: Érdekes álmod volt a múlt éjjel. Azt álmodtam, hogy órát tartottam, és Erzsébet királyné bejött és leült, és levette a koronáját, és a kezét az ölébe tette, ekkor felébredtem. (SD: Ez érdekes.) Mit jelent? SD: Korona volt rajta, kérdezni akartam, hogy nem valamelyik ostoba kalapjában volt-e, de korona volt rajta.) Koronája volt, és levette és az ölébe tette.

SA: Tudom, hogy nem szabad szó szerint értenünk, de ez egyfajta konfliktushoz vezet. Beszélsz a nagy valóságról, időnként tiszta értelemről, azt hiszem, e kérdést több alkalommal is feltettem ezelőtt, de a tiszta értelem kifejezést használod. Elég nehéz elfogadnom ezt a kifejezést, és nem hinni, hogy az értelem valami máshoz vezet. A mi jelen állapotunkban oly sok dolgot foglal magában az értelem, amikor ezt a szót használod, és tudom, hogy értelemnél valami többet értesz alatta.

R: Megkülönböztetés-mentességet, kötődés-mentességet értek alatta. Ahol megkülönböztetés-mentesség és kötődés-mentesség van, ott tiszta értelem van, mert úgy látod a dolgokat, ahogyan vannak. (SA: De nincs ennek olyan sugallata, hogy valami kialakul az ilyen típusú értelemből, hogy ez egy állapotos szituáció?) Ha elfogadod, így van, de nem ezt jelenti. Jelentése csupán tiszta értelem, periódus. Se fogalmak, se definíciók, megkülönböztetéstől mentes, semminek nem áll a pártjára, tiszta létezés, tiszta tudás, ugyanazon dolog, tiszta boldogság, ezek a szavak mind ugyanazt jelentik. (SA: Ami arra emlékeztet – említettem, hogy ismét Plótinost olvasom, aki azt mondja: "Semmit sem lehet mondani az egyről. Nem lehet tulajdonságokkal felruházni az egyet, minden dolgot meghalad.") Ez igaz. Ezért nevezzük végső egységnek, nincs definíciója.

SN: Még egynek sem nevezheted. (R: Egyáltalán nem!) Az egy szintén fogalom.

SB: Ezért nevezik nem-kettőnek, egy helyett nem-kettőnek nevezik, mert nem kettő. (R: Vagy ürességnek.) Robert, van egy elképzelésem ezzel kapcsolatban, ami úgy gondolom, érdekes lehet. Azt gondolom, hogy ez valójában a tudatosság megvalósítása.

Az elme megvalósításaként élem meg. Tudod, meg szeretném ismerni, meg szeretném valósítani, tudod, meg akarok szabadulni. Valójában az én megvalósítását élem, az emlékezettel, kondicionálással bíró elme megvalósítását. Úgy gondolom, ez az egész a tudatosság megvalósítása, csupán a tudatosságé, nem valaminek a tudatosságáé, hanem csupán a tudatosságé. És amikor ebben a szituációban marad, abban megpihen, abban a helyzetben megállapodik, valami varázslatos történik.

R: Igen, a nem megvalósításról beszélsz. A tudatosság megvalósulása valójában nem megvalósulás, mert akinek megvalósulnia kellene, nem létezik. (SB: Aha, nincs én?)

SD: Nem tiszta tudatosságnak nevezik? (R: Ugyanarról van szó, az abszolút valóságról.)

SA: A Zen buddhisták nem elméről beszélnek, ez egy általános kifejezés. (R: Nem elme.)

SB: Nem elme. (R: Vagy nirvána, ugyanarról a dologról van szó.)

SD: Arnold, lehet, hogy amikor a tiszta érelemre gondolsz, akkor a tiszta tudatra vagy a tiszta tudatosságra gondolsz. (R: Miért gondolnék?) (nevetés) Ha csak úgy le tudnánk állni. (R: Ki mondta ezt?) Olyan, mint ez, az egóm. Ó, van egyfajta dilemmám, ami meditációban jutott eszembe, és ez, mondjuk, folytatódik, amikor zenét hallgatunk, és mindenkit, a helyiek elég nyugtalanokká válnak, és én azt gondolom magamban, tudod, „Nos, ki a nyugtalan?” és azt gondolom, ahogy tanítottad nekünk, hogy „Én vagyok”, aztán azt gondolom, „Ki az én?”, de ez ellentmondásos, mert a valódi én nem lehet nyugtalan.

R: Persze, hogy nem, de amikor felismered, hogy ki az ego-én, és követed azt annak betetőzéséig, akkor az ürességbe, a semmibe követed. (SD: Vagyis az ego-énre kérdezzük rá, amikor azt mondjuk: „Ki az én?”) Az ego-énre. (SD: És akkor csak úgy meg fogja semmisíteni önmagát ...?) Meg fogja semmisíteni önmagát, amikor elviszed a forrásához, ami a sehol. (SD: Mert sokáig azt gondoltam, hogy az én az, aki a tudat?) Az önmagától létezik, de amikor nem vagy tudatában, akkor az ego-énről beszélsz. (SD: Vagyis, amikor ön-kutatásban azt mondod: „Ki vagyok én”, akkor az ego-énről beszélsz?) Az ego-énről, igen.

SA: A kis énről, mondhatni.

R: Igen, és amikor zenélek közben, az nem kedvelteti meg veled a zenehallgatást. Mert megadja számodra a teret, hogy a gondolataidat szemléld, amikor a zene szól, és látod, hogyan reagálsz, látod, mit csinálsz. Mindig figyelj, mindig légy tudatos, mindig figyelj önmagad, figyelj, hogyan reagálsz, figyelj, hogyan gondolkodsz, figyelj a hozzád érkező gondolatok milyenségét, amíg a zene szól, amíg meditálsz. Legyél tudatában mindezen dolgoknak, és minél tudatosabbá válsz, annál inkább semmivé válsz. Mindezen fogalmak kezdenek eltűnni, csupán legyél tudatában azoknak. Ez olyan, mint bújócskát játszani. Megpróbálsz megtalálni a személyt, aki bujkál. Szóval, megpróbálsz megtalálni a gondolatokat, amelyek mélységes mélyen a tudatalattiban lappanganak, és maguktól feljönnek, és azt mondod: „Látlak. Tudom, hogy ott vagy. Nem tudsz becsapni többé. Ott van a félelem, látom, hol vagy”, és felteszed a kérdést önmagadnak: „Ki fél? Honnan jöttél, félelemből? Ki az anyád? Ki az apád? Ki adott neked életet? Nem születél? Nem létezel?” Folyton ekképp beszélsz magadban, így az a részed nem létezik többé, és saját magától szertefoszlik. Ily módon dolgozol magadon.

Zenéljünk egy kicsit. (zenélnek)

Amikor azt mondja: „Nincs szükségem semmire és senkire, szabad vagyok”, nem szó szerint érti. Úgy érti, hogy nem kötődik emberekhez, helyekhez és dolgokhoz. Ami nagy különbség. Azt kérdezed esetleg: „Hogyan tarthatok fenn kapcsolatot kötődés nélkül?” Kapcsolatod a valaha elképzelt legszebb lehet. Ez nem azt jelenti, hogy magányossá válsz az úton. Hanem azt jelenti, hogy barátaid vannak, szeretteid vannak, de a világon minden szabadságot megadsz nekik, és nem kötödsz hozzájuk érzelmileg, vagy bármi más módon. Ez teljesen el nem kötelezett szeretetet jelent. Ez egy kissé más, mint amit a legtöbb ember esetében. Nem-kötődőnek lenni azt jelenti, hogy könyörületesnek, szeretetteljesnek, kedvesnek lenni. Most már tudod, mit jelent a kegyelem. A barátodon segíteni, mielőtt önmagadon segítenél. Ha kötődő vagy, önmagadra gondolsz először, de ha nem vagy kötődő, azt gondold, hogy a másik személy az első, ez minden.

Valamilyen észrevétel?

SB: Robert, az éntől való megszabadulás közben azon gondolkodom, hogy minek kellene nevezni önmegvalósítás helyett, mert nincs én, ami megvalósuljon. (nevetés) Közelebb állna...

R: Egyeseknek ez bonyolult problémát jelenthet. *(SB: Mivel az önmegvalósításról az emberek azt gondolják: „Ó, én, mint az én meg fogok valósítani valamit”, de teljesen ennek az ellenkezőjéről van szó.)* Ez az, mi ide hozza őket! Ez az, ahogy elkezded. *(SB: Idehossa őket, kezdetben azt hittem, az ego kapni fog valamit. Épp ennek az ellentétééről van szó, éppen, hogy mindent el kell veszíteni.)* Természetesen.

SD: De az is megvalósulás, hogy az Én minden, ami létezik.

SB: Igen. De tudod, az elmém ... ez egy ilyen különös állapot. Olyan, mint az elme, csak nem járnak körbe, miközben megszabadulnak önmaguktól. Ugyanúgy körbejárunk, ugyanúgy énként öleljük át önmagunkat mindig, és mindent megpróbálok megragadni, tudod. És ezt megértve, ez lenne a mindentől való megszabadulás, annak körbejárása olyan, mint zombinak lenni. Ez különbözik attól, amit használni szoktunk. Személyként művelt, gyermekként, tudod, használjuk az ént, és a világot, tudod. Ez egy nagyon különös állapot, és az elme nem szereti. Tudod, nehéz dolog folyamatosan megerősíteni, képes lenni ...

R: Először tapasztald meg az állapotot, és aztán meglátod, hogy milyen különös. *(SB: Olyan, akár a zombi állapot.)* Ez a természetes állapotod. *(SB: Igen, természetes, de nem vagyunk annyira természetellenesek.)* Igen. *(SB: Az Én eléggé természetellenes, és ez minden, amit tudunk róla. Szóval egy másodpercre megpillantod, és aztán visszafutsz, és újra megragadod önmagad, tudod.)* Ez így történik. Ezért dolgozol magadon folyamatosan, ezért dolgozol magadon. Állandóan észben tartod, mit kell csinálnod, amíg csak második természeteddé nem válik. *(SB: Ez majdnem olyan, mint a lebegés, tudod, olyan könnyű, nincs semmilyen feszültség.)* Könnyűvé válsz, ez igaz. *(SB: Annyira világos, kellemes.)* Igen.

SN: Honnan tudod, ha annyira nem vagy boldog. (nevet)

SB: Vagyis, másképpen kifejezve, teljesen el kell menned nullára, az elme pontjától. Szóval, a teljesen nullára menés olyan, mint meghalni.

R: Nos, igazából ez nem rossz. Az, amit csinálsz, csupán a ragaszkodásodon való változtatás. Azelőtt a világban, emberekben, helyekben és dolgokban hittél. Most a mindenütt jelenvalóságban, a végtelenben hiszel. Valamiben, amit nem érzel, nem ízlész, nem tapintasz, nem szagolsz, és nem látsz. És minél inkább hiszel az Énedben, annál inkább hiszel a világban, a valódi világban, mint Énedben. *(SB: Szóval, valójában úgy kezdődik, hogy hiszel abban ...)* Hiszel a láthatatlanban. *(SB: ... a láthatatlanban, így*

tovább folytatod.) Elengeded ön-fontosságodat. És megszűnnek az emberekkel, helyekkel és dolgokkal való konfliktusaid. És csak úgy szeretni kezdesz, és könnyörületessé válsz. És felismered, hogy mindenki fivéred és nővéred, és minden magától történik.

SD: Nincs igaza, amikor azt mondja, hogy bizonyos módon haldoklónak érzi magát, mert azt hiszem, Szent Pál, vagy valamelyikük volt, aki azt mondta: „Naponta meghalok?”

R: Igen, Szent Pál mondta, hogy naponta meghalsz a világ számára. De ez nem negatív tapasztalat, hanem jó tapasztalat. Minden egyes alkalommal, amikor elengedsz valamit, jobban érzed magad. *(SB: Ön-meghaladás?)* Például, van egy állásod, mondjuk, és aggódsz az elbocsátás, az infláció, a fizetésemelés, a sztrájk miatt, de ahogy kezded megérteni ezt a tanítást, mindezen gondolatokat elhagyod, felismered, hogy mindig a megfelelő helyen vagy, és senki sem veheti el tőled a megfelelő helyet. Így bárhol is legyen a megfelelő helyed, te ott fogsz lenni. Azt követően megszűnsz aggódni az állásod miatt, az elbocsátások miatt, a sztrájkok miatt, a béremelések miatt, és csak végzed a munkát félelem nélkül, és jobb dolgozó leszel emiatt. Így előléptetnek, fizetésemelést kapsz, és minden történik magától, de minden félelem elmúlik.

SB: Tényleg hihetetlen, hogy nem kell a test-elméhez, az emberekhez, a helyekhez és a dolgokhoz kötődni.

R: És az élet megy tovább. De oly módon megy, ahogyan feltételezed, hogy mennie kell, természetesen, korlátlanul, és ez jó. *(SB: Azt hiszem, ettől egészségesebb leszel, mert nem idegeskedsz a dolgok miatt.)* Minden módon javít téged. Minden részedben javulni fogsz. Hihetetlen, ahogyan működik. Megszűnsz a gonoszt látni. Először önmagadban szűnsz meg látni a gonoszt, bizonyos módon megbocsátod önmagadnak az összes a hibádat. Olyan ez, mintha újjászületnél, és akkor mindenki másnak is teljesen, hiánytalanul meg tudsz bocsátani. Szabaddá válsz, elfelejtesz mindent, és érzed a mindenütt jelenvalóságodat. Nem, mint személyt ismered önmagad, te az Én, mint az univerzum vagy, ami egy nagyszerű érzés. *(SB: Mesélj nekünk, ennek a boldogság aspektusáról.)* Üdvösség, szeretet, öröm, boldogság, e szavak mind ugyanazt jelentik. De vedd a legboldogabb élményt, amire emberi lényként csak gondolni tudsz, ami az igazi boldog tapasztalat, amivel rendelkezted az életedben. A tapasztalatot, amely igazán beindít. Most a boldogsághoz hasonlítva, ez még csak atomja sem a boldogságnak. Ennyivel erősebb boldogság ez, semmi köze az emberi boldogsághoz. Milliárdszor erősebb, rejtélyes, szavakkal ki nem fejezhető, még csak elgondolni sem tudod. Csak benne lenni tudsz, és részesülni belőle, de megmagyarázni nem tudod.

SB: Hogy lehetséges tudatosnak maradni, ha az olyan jó? (R: Ki tudatos?) Ha valami igazán fájdalmas, akkor elveszíted a tudatosságodat. Szóval azt gondolom, ha valami kibírhatatlanul mámorító, az ember akkor is elveszíti a tudatosságát.

R: Emberi kifejezéseket használsz, ezért nevezed transzcendentálisnak. Haladd meg az emberi kifejezéseket, és egy teljesen más térbe kerülsz, ahol senki nincs, hogy elveszítse a tudatosságát. Csak emberi lényként tudod elveszíteni a tudatosságodat, de ha meghaladod az emberséget, senki sem marad, hogy elveszítse azt. Egy testre van szükség a tudatosság elvesztéséhez, de amikor látod, hogy „én nem vagyok a test”, senki sem marad, hogy elveszítse a tudatosságát, tudsz követni? Hogy rendelkez bármilyen tapasztalattal, lennie kell valakinek, aki rendelkezik a tapasztalattal. Ha megszabadulsz a valakitől, akkor természetessé válsz, és nem veszíted el a tudatosságodat, amikor természetesekek vagyunk. *(SB: Vagyis nincs többé tapasztalat?)* Egyáltalán nincs tapasztalat! *(SB: Az, aki tapasztal, már meghaladásra került, eltűnt.)* Halott. *(SB: Tehát a megvalósulás egy nem-tapasztalat, olyan, mint az eredeti ...)* Még csak az sem, azon is túl van, teljesen tapasztalaton felüli.

SD: Te nem tudod tapasztalni a boldogságot, ez igaz? (R: Igen, igaz!)

SB: Valójában érzel boldogságot, úgy értem, érzel boldogságot, de az más, nem az elme által tapasztalt boldogság.

R: Ez olyan, mintha a Nap megpróbálná megtapasztalni melegeket. (SB: (nevet) Ez jó.) Nem tudod. (SB: Létezik boldogság, de senki sem tapasztalja, a boldogság csak úgy létezik.) Ez a természetes állapot. (SB: Igen.)

SA: Apropó Nap, nem tudom, hogy spekuláció-e, de létezik egy tanítás a világról, a Földről és az értelemről. A Föld evolúción megy keresztül, és saját revelációjáért küzd, ami saját megvilágosodása, mivel mi a része vagyunk ennek az életformának. És ugyanez igaz a Napra is. (R: Umm.) Van ezzel kapcsolatos tanításod?

R: Ez a mentális síkon igaz. A mentális síkon minden él. Holt anyag, mint olyan, nem létezik. Minden él, és ki akarja fejezni magát, a Hold, a Nap, a Föld, a virágok, minden. De amikor meghaladod, akkor ez nem létezik. Csak a mentális síkon létezik, de mentális sík valójában nem létezik. Így semmi ilyesmi nem létezik, ez olyan, mint egy álom. Mindig menj vissza az álomhoz. (SA: Tehát az egész univerzum, a Naprendszer és a világegyetem kivetítések, ebben az értelemben.) Az elme kivetítései.

SD: Minden a Mayának a része? (R: Minden Maya.)

SB: És az összes belső síkon szintén? (R: Az összes belső síkon minden az elme kivetítése.) Asztrálison, kauzálison, fizikain, mindegyiken?

R: Akik számára ezek dolgok, honnan jöttek? Kik számára léteznek ezek? Ezek mind az elme kivetítései. Amikor az elme megszűnik, minden más is megszűnik. Szóval, ezért van az, hogy amikor az ént követed, az én az elme és az ego. Ha a forráshoz mész, minden az elméhez kötődik – az összes dolog, amiről beszéltünk – ezek mind az én-gondolat része. Látom a Napot, észlelem a Holdat. Ahogy mondtad: „[Én] élőkénynek látom a Földet.” Én csinálom ezeket a dolgokat. De amikor az én meghaladásra került, ki maradt? Csak önmaga, és mindezen dolgok eltűntek. Szóval béke van, senki sem maradt, hogy aggódjon ezen dolgok miatt, aki törődne velük.

SA: Amikor azt mondod, hogy meghaladod azt, egyik nagyon kedves könyvemnek, a „Tibeti mesterek titkos tanításai”-nak egy sora jut az eszembe, egy tibetiek által használt kifejezés, hogy „túlmenni a túlon”.

R: (nevet) Ezt Paul Brunton írta? (SA: Nem, Alexander David Neal, egy francia hölgy Tibetből.) Nem ismerem őt.

SB: Paul Brunton megvalósult lény? (R: Igen.) Gondoltam, hogy az, mert egy csomó könyvet írt.

SA: Ó, ez egy nagyon vastag és nagyon tömör, csodálatos könyv. Az én tévképzeteiről beszél, egyáltalán az identitással bíró létről, leginkább abból a tudományos álláspontból, hogy minden folyamatosan változik, jóllehet nem látjuk a változásokat pillanatról pillanatra, a dolgokat, amit mondtál, természetesen. Meg akarjuk tartani az identitásnak ezt az ideáját, aminek egyszerűen semmi realitása, a személyes identitásnak.

R: A mentális síkon minden a változás állapotában van, semmi sem szilárd, minden mozgásban van. Mert nem létezik a nem-kettőssége miatt, nem-kettősség létezik. Kettősség akkor van, amikor minden a változás állapotában van, akkor léteznek atomok, létezik energia, léteznek molekulák, és léteznek dolgok, amelyek állandó mozgásban

vannak. De ha túlmész a molekulákon és az atomokon és az energián, akkor semmi, üresség leszel, és ez a valóság.

Ez olyan, mint a történet a szerzetesről, aki megkérdezte a Mestert: „Mi a valóság, mi a valóság?“, és a Mester azt mondta, menj, szakíts egy fügét. És ő leszakított a fáról egy fügét, és a Mester azt mondta: „vágd fel a fügét“, és a szerzetes úgy tett. És a Mester azt mondta, „Vágd fel a magot“, és ő felvágta a magot és megkérdezte: „Mit láatsz?“ És a szerzetes azt mondta: „Ürességet“, és a Mester azt mondta: „Így van, minden ürességből származik“, merthogy a füge magja üreges, semmi nincs benne. Szóval a semmiből jött a fügefa, ahogy minden más is.

(szünet)

Ne feledd, mindegyikőtök szeretem, és mindig gondolok rátok, de ne feledkezzetek meg szeretni önmagatokat, imádkozni Énetekhez, csodálattal adózni Énetek iránt, imádni Éneteket, mert Isten lakik bennetek, mint te, béke. Viszlát legközelebb, Isten áldjon ...

(a szalag véget ér, a tanítványok étterembe menést szerveznek)

3. átirat

Tanúságtételem

1990. augusztus 16.

Robert: Amit tanítok, teljes képtelenség, halandzsa. Nincs jelentése, kivéve Énem számára. Nincs semmiféle tanításom. Ez egyszerűen a tanúságtételem. A legtöbb ember számára használhatatlan, mert nem adok irányt számotokra. Nem mondom, hogy tizenkét órán át meditálj, vagy állj a fejedre, vagy mantrázzál, semmilyen instrukciót nem adok. Ez csupán az én személyes tanúságtételem, a mód, ahogyan érzem magam.

Nos, egyesek számára jó, mert egy láthatatlan instrukciót jelent, hogy csak legyél itt, csak nyisd ki a szívedet, valami történik. Tehát ne a fejeddel hallgass. Ne próbáld elemezni vagy megítélni, vagy bármilyen következtetésre jutni.

Ahogy mondani szoktam: „Még csak hitelt se adj a szónak, amit kimondok”, miért kéne? Ki vagyok én? Senki vagyok, senki nem fontos. Hallgass a saját szívedre. Én egy tükör vagyok. Amit bennem látsz, az a te saját önvalód. Ettől kezdve oly módon érzel magad iránt, ahogyan irántam érzel, mert a tükörbe nézel.

Hitelt érdemlően elmondhatom, hogy én a végső egység, az abszolút valóság, az üresség, a meg nem született, a nirvána vagyok, én az én vagyok vagyok.

A legtöbben, amikor az Advaita Vedantáról vagy a Jnana Margáról szóló spirituális könyveket olvasnak, azonnal a gyakorlatba próbálják ültetni a részt, és memorizálni próbálják ezen idézetek, mondások nagy részét, ami használhatatlannak bizonyul. Keresztül kell menned a spirituális diszciplínákon, hogy elérkezz a helyre, ahol felébredsz.

Tapasztalatom szerint e tanulmányokat valószínűleg elvégeztem egy korábbi létezésben, mert még nagyon fiatal voltam, amikor éreztem ezeket a dolgokat. Fogalmam sem volt, mi ez, amíg el nem olvastam a könyveket, és a könyvek meg nem erősítették a tapasztalatomat. És aztán Ramana Maharshihoz látogattam, mivel már éreztem ezt. Ez különbség. Nagyon gondosan kell fogalmaznom, mert ez az út feljogosítja időnként az embereket, hogy arrogánsak, ellenszenvesek, durvák legyenek. Épp az ellenkezőjéről van szó, ha valóban rendelkezel Jnanával, tudással, akkor szívjósságot, könyörületességet, együttérzést, örömet mutatsz, és ekként fejezed ki Énedet.

Sokan hiszünk az okságban. A metafizika tanítása szerint mindennek oka van. És azt mondjuk, hogy még a Jnana Marga útján is van egy szubsztrátum. De ez arra magyarázat csupán, hogy létezik egy mögöttes erő. De valójában én azt mondom, nincs szubsztrátum, nincs ok. Semmiféle oka nincs semminek. Mivel nincs ok, nincs okozat. Én egyszerűen ezt mondom: Mindig az okát keresed, hogy miért vagy olyan, amilyen, miért vannak ezek a szokásaid, hogy miért így nézel ki, és miért így jelensz meg, hogy miért vagy kedves, vagy, hogy miért vagy komoly. Mindig indokot, megoldást, okot keresel, de nincs indok, nincs ok, nincs okozat, üresség van. Az üresség az Én, és én Az vagyok.

Most, amikor én-vagyokról beszélek, nem Robertre utalok. A mindenütt jelenvalóságra utalok. Az én-vagyok Az. Ezért amikor kimondom, hogy én vagyok, mindannyiunkhoz beszélek. Mert csupán egy, a végső egység van, és mindannyian a végső egység vagyunk, nincs elkülönülés.

Az emberek különös kérdéseket tesznek fel nekem. Számomra különösek, de az ő számukra nem az, gondolom. Például azt kérdezte tőlem valaki a héten: „Hogy lehet, hogy minden nagy Bölcs betegen halt meg, és nem mind, de sokan közülük, például Ramana, rákban haltak meg, Nisargadatta rákban halt meg, Jézus a kereszten függött?” És azt kérdezte: „Ha ezek az emberek olyan nagyok, miért szenvedtek így?” És én csak nevetek, amikor ilyen kérdést hallok.

A válasz az, hogy ki látja a szenvedést? Ki számára létezik szenvedés?

Ezért kínos a helyzetemben, hogy az emberek azt mondják, hogy Parkinson-kóros vagyok. És gyógyszerekkel próbálnak segíteni rajtam, és össze kell harapnom az ajkaimat, hogy ne nevessek, mert én tökéletességet látok. Mindenütt tökéletesség, egység, végső valóság van, semmi más. De te azt mondd: „De én szenvedő embereket látok, csalna a szemem?” És akkor azt felelem: „Az ég kék”, amikor kikísér valaki, és azt mondja: „Robert, nézd milyen gyönyörű kék az ég”, amivel egyetértésemet fejezem ki, de tudom, hogy valójában nincs ég, és nincs kék! Ez egyszerűen nem létezik! Optikai csalódás – délibáb a sivatagban – ami vizet rejtő oázisnak tűnik, de amikor közelebb mész, csupán homokot találsz. Ugyanerről van szó. Szemeid becsapnak, érzékeid becsapnak, a dolgok nem olyanok, ahogyan megjelennek.

Minden rendben van, és minden úgy bontakozik ki, ahogyan kell. Nincsenek hibák. Semmilyen hiba nem volt, semmilyen hiba nincs, és soha semmilyen hiba nem lesz. Minden úgy tökéletes, ahogy van. Következésképpen, amikor egy állapotot látsz, ítékezés előtt tedd fel a kérdést önmagadnak: „Ki látja az állapotot? Kinek a számára létezik az állapot?”

Egy egyszerű példa. Mindannyian láttátok ezt a szobát, és én azt kérdelem: „Mi a benyomásod erről a szobáról?”, valaki azt mondja: „Ó, azt hiszem, hogy szép”, másvalaki azt mondja: „Én utálok!” Egy másik azt mondja: „túl kicsi”, megint más azt mondja: „túl nagy”, valaki más azt mondja: „nagyon tiszta”, valaki más azt mondja: „nagyon koszos”, ekképpen, önmagadat látod. Semmi mást nem látsz, csupán önmagad.

A világ elméd tükörképe. Az univerzum önmagad kisugárzása. Ha te nem léteznél, nem létezne univerzum. Az univerzum azért létezik, mert te létezel. Te vagy az univerzum, és ez igaz életed minden úgynevezett tényére. Tény, hogy valaki meghal, és ha valaki meghal, az egy tény, de az igazság nem ez.

Az igazság az, hogy mindannyian nem-születettek vagyunk. Soha senki nem született. Ha soha senki nem született, hogy tudnál meghalni? Senki sem született és senki sem hal meg. Ismét a tanúságtételemet fejezem ki. Ez az, ahogyan számomra megjelenik. Ez az, amire gondolok, amikor azt mondom: „Ez a tanítás a legtöbb ember számára haszontalan”, mert nem tudsz mihez kezdeni vele, de mégis történnek dolgok, jobbak válnak életek, növekszik a spiritualitás, boldogság következik be, boldogság jön. Mindez spontán történik. Csupán a jelenlét által, és ez az, amiről a szatszang szól. A jelenlét által, gondolkodás nélkül, manipuláció nélkül, elme játékok nélkül, anélkül, hogy megpróbálnád javítani magad, az önmagadra való gondolás nélkül, a másokra való gondolás nélkül, minden jó megtörténik, és minden magától. Miért? Mert az üresség jóság, a nirvána az abszolút valóság. A nem-született az Én és te az vagy, mi mást mondhatnék. Szóval, mit gondolsz erről? Nyitott vagyok a kérdésekre.

SG: Lenne egy kérdésem: A hegy, amelynél Ramana Maharshi életét töltötte, az Arunachala, milyen szerepet játszott az ő megvilágosodásában? És milyen szerepet játszanak a természeti területek, a harmóniák, és a világ kiegyensúlyozott ökoszisztémái, amelyekkel fontos, hogy kapcsolatban legyünk?

R: Néhány ember számára fontos. Az Arunachala bizonyos oknál fogva óriási hatással volt Ramana életére. Az Arunachala másik neve Shiva, és Ramana családja, ősei Shiva imádói voltak. Ramana így nevezte a hegyet fiatal korában. Bizonyos titokzatos erő vezette őt a hegyhez, ez volt a tapasztalata. Voltak mások is, akik körbejárták a hegyet, és abszolúte semmit sem éreztek, és ez érthetetlen volt számukra. Ugyanez a többi általad említett helyre is igaz. A legtöbb ember számára semmit sem jelentenek. Most a legtöbb emberrel az történik, különösen nyugaton, hogy azt képzelik, hogy éreznek valamit, ami az elme játék. Éppen úgy, mint a gyógyító szent helyeken. Az őrzöngésig felhergeled magad, és alig várod, hogy e gyógyító szent helyre elérkezz. Így, amikor odaérsz, gyógyulást tapasztalsz, természetesen. Nem a hely okozta, hanem te magad, mivel az őrzöngésig felhergelted magad. Elméd okozta. És elmesélek egy igaz történetet, amely ily módon történt.

Olaszország egyik kisvárosában volt egy gyógyító szent hely. Az emberek a világ minden tájáról odautaztak, megmászta a lépcsőket, és térdre borultak, és valóban emberek százai gyógyultak ki mindenféle betegségeikből. Most, a városiak megtudták néhány tudóstól, hogy a várost földrengés fogja sújtani. A cikk a Time magazinban jelent meg, 1967 körül. Szóval az atyák eldöntötték, hogy eltávolítják a szent maradványait, hogy a város egy másik pontján temessék el, amelyet nem fog érinteni a földrengés. Ásni kezdtek, és amikor leértek, úgy találták, hogy soha semmiféle szent nem volt oda temetve, semmit sem találtak. A semmire építették a szent helyet. Mi okozta a gyógyulásokat? Hogy lehet, hogy oly sok ezer ember meggyógyult? Mindez az elmében van. Amikor mentálisan felkészíted önmagad, majdnem mindent elérhetsz. Tehát ismét válaszolva a kérdésre, a legtöbb ilyen dolog érthetetlen. Az Arunachala nagyon sokat jelentett számomra. Megtapasztalásaim voltak az Arunachalánál. De a legtöbb ember számára egy hegy csupán.

Tehát a válasz ismét ez: Dolgozz önmagadon, imádd önmagadat, találd meg önmagadat, fedezd fel, hogy ki vagy. És ha mindezt elvégezted, Szentté válsz, és ahogy Mózes mondta: „A föld, amelyen állok, Szent föld.” Minden Szentté válik, és nem csak egyes helyeken, hanem mindenhol. És ez azért történik csupán, mert Éneddé váltál. Mindenütt jelenvalóságod tesz Szentté. Egyé váltál mindennel, és hitelesen elmondhatod, hogy „Mindez az Én, és én az vagyok.” Van ennek bármi értelme? (SG: Igen) Jó. (SG: Milyen értelemben anyánk az egész Föld szelleme?) Testvérünk? (SG: Anyánk az, aki bennünket a lét egy másik állapotába szül.) A Földnek nincs ereje nélküled, te vagy az erő, és a Föld tebened van. Vagyis, amikor erős vagy, a Földnek ereje van. Amikor gyenge vagy, a Föld gyenge. A Föld, ahogy az univerzum is, önmagad kisugárzása. Az anya, az apa, minden benned van. Minden az Énedben van. Nincs más erő önmagadon kívül. Amikor erőket látsz egyes helyeken, azért van, mert az emberek kollektíve felruhazzák azt az erejükkel. De az emberek az erő. Féltreértik. Azt gondolják, hogy maguk a dolgok bírnak erővel. Semmi sem létezik, önmagadat kivéve. Semmi sem létezik, mert minden változik, soha semmi nem ugyanaz. Ami változik, az nem lehet valódi.

Vegyük például a testet: Nem mindig így néztél ki. Amikor megfogantál, egy tífejnél sem voltál nagyobb. Aztán kisbaba, majd tizenéves, és felnőtt lettél, és most itt vagy. Szóval, soha nem vagy ugyanaz, mint évekkkel ezelőtt. Ez mindenre igaz. Ez a szék egy fadarab volt, egy fa. Most székké vált. Minden ugyanazon forrásból, a semmiből származik. Semmi nem létezik, az Én kivételével.

Minden olyan, mint az álom. Amikor álmodsz, álmodban repülőgépen repülsz, Kínába és Japánba tartasz, aztán visszajössz, és aludni mélsz. És aztán ráébredsz, hogy ez egy álom volt. Ez az élet is olyan, mint egy álom. Egy nap majd felébredsz, és felismered, hogy ki vagy, és felismered, hogy nincs erő Éneden kívül, és még önmagadon belül sincs erő. Nem létezik erő, csak az Én létezik, semmi másra nincs szükség. Tehát csomagoljuk össze ezeket a játékokat, ezek mind elme játékok. Nem vezet önmegvalósításhoz, további káprázathoz vezetnek bennünket. Ez az, amiért újra és újra és újra

megszületünk, amíg fel nem ébredünk. És akkor a reinkarnáció leáll, és teljesen megszabadulunk és szabaddá válunk, azzá, amik már most is vagyunk.

SS: Amikor kimész, tagadod, hogy ott a kék ég? Látod a kék eget? Vagy ez semmiféle különbséget nem jelent.

R: Nem, látom a kék eget, de Énemet látom kék égként. *(SS: És élvezed?)* Persze, élvezem Énemet. Állandóan élvezem Énemet, a nap huszonnégy órájában.

SD: Egyszer ugyanezt kérdeztem tőle, mi a véleményed a csokoládéről és a naplementéről? És azt mondta: „Te vagy a naplemente, amit élvezel.” (SS: De azt követően az ego feloldódik, akkor képessé válsz.) Megsemmisíteni az egót.

R: Képzeld el, hogy arra gondolsz, hogy élvezed a kék eget, majd a következő pillanatban mennydörgés támad, villámlik, és te ijedtté válsz és sírni kezdesz. Mi történt az élvezetteddel? Amikor felismered, hogy te az Én vagy, a kék ég és a mennydörgés egy és ugyanazza válik. Semmi nem árthat neked. *(SS: Vagyis te mindkettőt élvezed?)* Senki sem maradt, aki élvezze, te csupán ezek a dolgok vagy. Boldogság vagy. Sat-chit-ananda – lét, tudás és üdvösség lettél. Ez a te igazi természeted. Ezért mondtam az elején, hogy ezek a szavak értelmetlenek, hacsak meg nem tapasztalod. Különböztet semmit sem jelentenek. *(SS: Igen, egy kicsit megint elvesztettem magam.)* *(nevet)* A legtöbb ember iskolákba szeretne menni. Ahol a tanítók mantrákat kántálnak, és viszonylagos tudással szolgálnak, és elmondják neked, hogyan javíts a pénzügyeiden, az egészségeden és az életmódodon. Azokat az embereket ezrek követik, de ezek a dolgok természetesen nem léteznek. Ideig léteznek. Kapsz egy jó érzést. Egy ideig javítod az életminőségedet, de folytatnod kell az életedet, és hamarosan meghalsz, és akkor hol vagy? Sehol. *(SS: Ezért megyek, és amikor megyek, az jó érzést ad nekem, valami mindig hiányzik.)* Mindez jó, amikor szükséged van rá, semmivel semmi baj. *(SS: De én még mindig a jó érzéseket keresem, ...)* Igen. *(SS: ... nem a kántálást, és mindezt, de érzem, hogy van valami, ami több, mint én, nem tudok ott megállni.)* Akkor menj tovább. *(SS: Tessék?)* Menj tovább, akárhová is kell menned. *(SS: Nézzük a diszciplínákat, néha az az érzésem, hogy nem vagyok nagyon tanult, így el kell mennem valami ilyesmi helyre, hogy tanulttá váljak, nem rendelkezem elegendővel, vagy ... ?)* Mint már mondtam, ez az út ellentmondásos időként, mert igaz, hogy diszciplínára van szükséged, és aztán megint nincs szükséged diszciplínára. Van idő, amikor csinálod, és van idő, amikor nem, de ha az elveket követve megkérded önmagadtól: „Ki az, akinek szüksége van a diszciplínára?” Akkor felismered, hogy az valódi Éned, akinek soha nem volt diszciplínára szüksége, csupán egódnak. És mivel nem az ego vagy, senki nincs, aki a diszciplínára maradna, minden egyenlővé válik.

SD: Amikor diszciplínára utalsz, mit értesz alatta? Mi a definíciója?

R: Nos, azt értem alatta, hogy nem vagy durva a többi emberhez, nem vagy ellenszenves, hogy kedves és szerető vagy, más embereket az első helyre teszel, együtt érző vagy, segítesz másokon. *(SD: Szóval nem meditációról vagy mantráról beszélsz?)* Nos, a meditáció és a mantra jó dolgok, de csak arra valók, hogy egyhegyűvé tegyenek, hogy elmédet egyhegyűvé tegyék, hogy az elmét le tudd építeni.

SS: Szóval, akkor még meditatálni sem fontos?

R: Egyesek számára fontos. Ismétlem, ha elmédet le tudod csendesíteni, akkor szükségtelen, de minden spirituális diszciplína, amire utalsz, csupán az elme megnyugtatóra szolgál. Amikor az elme csendes, minden történik magától. Amikor az elme zajos, a világ valósággá, és szörnyűvé válik a számodra. Ezért nyugtatják a mantrák az elmét. A meditáció lenyugtatója az elmét, mindez az elme lenyugtatóhoz vezet. *(SS: A lélegzet figyelése?)* Lenyugtatója az elmét. *(SS: Tehát nincs szükséged*

semmilyen dolog kijavítására, vagy az időnek vagy az elme erejének a kijavítására, hogy mindezt megtegyed?) Vannak egyesek, akiknek szükségük van az ilyen fajta diszciplínákra, mert ily módon léteznek ebben az életben. *(SS: Honnan tudod?)* Mindez karmikus. A szíved megmondja neked, mit érzel jónak, mit érzel helyesnek.

SS: Ma, mikor kifele mentem az autópályán, csináltam, hogy „kinek jött létre ez az állapot?“, vagy akármi, és a kifelé vezető úton is csináltam, és nagyon nyugodt lettem. Még ha eszembe jutott is a rohanás, „kinek jött ez az idea?“ Tudod, úgy értem, az elme az egész idő alatt azt kérdezte, még ha azt gondolta is, hogy van, nem éreztem, hogy lármázna, vagy fodrozódna, mert nem azonosultam semmilyen dologgal, ami feljött. (R: Ez nagyszerű pszicho-terápia.) Mindez gondolat, ugye? (R: Nem, ez a legmagasabb forma.) Komolyan mondom, feljött, de közben valahogy nyugalom volt, mert amint valami feljön, az lesz a kérdés, hogy ki kell törölni minden vele járó dadadadát, elképzelést. Amint elkezdesz gondolkodni, az idő beindul, és – tudod, hogy az elme működik – így csak leállt. És egy másik dolog is történt, lehet, hogy teljesen függetlenül, de minden alkalommal, amikor megtettem, láttam, hogy olyasvalahogy volt – nem tudom?

R: Ahogy megtartod a momentumot, meg fogsz lepődni, hogy mi történik. (SS: Nos, azt gondoltam, igen, ha meg tudnád tenni minden alkalommal, minden feloldódna.) Igen, el kell kapnod önmagad. Bármilyen gondolat jön hozzád, egyszerűen tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kihez jönnek ezek a gondolatok?“ *(SS: Még ha jó is voltak a dolog, én tettem, tudod, és jól tettem azokat, de nem tudom, hogy mondjam el.)* Értem, jól tetted, ez jó. *(SS: Azt gondoltam, hogy a kutyafáját, ha minden alkalommal megtettem volna, akkor jó lenne.)* Ezután kérdezd meg magadtól: „Kinek kell állandóan megtennie?“ Ha ezt elég gyakran csinálod, akkor elkezdni csinálni. *(SS: Egy kicsit csinálta nekem egy idő után.) (nevet) Nem érezte magát kényelmetlenül, nagyon természetes érezte magát, egy nagyon természetes helynek kell lennie.)*

SD: Úgy látszik, leválsz egy kicsit, és nem érzel személyes részvételt, ami nagyszerű.

R: Igen, ezt csinálja. Ha csupán ezt csinálja, az elegendő a legtöbb ember számára. (SS: Mi ez?) Csupán az, amit csinálsz elegendő a legtöbb ember számára. *(SS: De sok ilyen kérdést tudsz feltenni?)* Nem, ha ennél mélyebbre szeretnél menni, mélyebbre mehatsz, de amikor autót vezetsz, ne csináld. Amikor az autót vezetted, elegendő, amit teszel, de amikor hazamész, akkor másképp tudod csinálni, meg tudod kérdezni magadtól, ha például depressziósnak érzed magad: „Kinek jön ez?“ majd felismered, neked jön. Szóval azt mondod: „Hozzám jön, érzem azt, depressziósnak érzem magam, szörnyen érzem magam.“ Akkor kérdezd meg magadtól: „Ki ez az én? Honnan jön ez az én, amely szörnyen érzi magát?“ De ne válaszolj. Csak kövesd, kövesd az ént annak forrásáig, és fel fogod ismerni, hogy az egész élet, a viszonylagos világ, az énhez kötődik. És amikor az én szertefoszlik, minden más vele együtt szertefoszlik. Ez önmagától történik. Egyszerűen menj mélyebbre az énnel, mélyre, mélyre, mélyre. „Honnan jön ez az én? Honnan jön ez az én?“ illetve „Ki vagyok én?“ Bármilyen érzés jó a számodra, és fel fogod ismerni, hogy az én a semmiből jön. Nem létezik. Soha nem is létezett. Szabad vagy, világos és ragyogó vagy, az egy vagy. *(SS: Nem lehet, hogy ülsz, és egész nap csak a köldöködet nézed. Továbbra is tevékenykedsz, meg ilyenek?)* Persze. Még jobban végzed a tevékenységeket, mint azelőtt valaha. *(SS: Időnként úgy érzem, amikor jógázni jártam, erősnek láttam magam.)* Rossz tapasztalatot szereztél. A helyes módszer az, hogy hagyni kell a testet, hogy tegye, amit tennie kell. A tested céllal jött erre a földre, ezért jelenik meg, és a tested meg fogja tenni, bármiért is jöttél ide, hogy megtegyed, de ennek semmi köze hozzád.

SD: Tehát úgy érted, amikor azt mondod, hogy nem mi vagyunk a cselekvő?

R: Pontosan, nem kell azon aggódnod, hogy dolgozol-e vagy sem, bármi legyen is, amit meg kell megtenned, meg fogod tenni, az egész előre el van rendezve, csak legyél boldog.

SS: Mi történik, amikor elfogy a pénz, és te nem tudsz dolgozni?

R: Miért gondolod, hogy ez fog történni? Értsd meg, hogy te adod meg az erejét. Mentálisan azt gondolod, hogy megtörténhet. (*SS: Elég hamar bekövetkezhet, legalábbis úgy tűnik.*) Nos, akkor a róla való mentális gondolkodás még erősebbé teszi. Minél többet aggódsz miatta, annál erősebbé válik, de ha kilököd a gondolatát az elmédből, mindenütt jelenvalóságod fog előjönni.

SD: Mi van, ha azt mondom: „Kinek jön ez a gondolat? Kinek jön ez a félelem?”

R: Ezt is teheted, igen.

SN: A szegénységtől való félelem csak azért van, mert az ego fél, hogy a szegénység rossz.

R: Természetesen, emlékezz, hogy a fák nincsenek levelek hiányában, és a virágok nyílása sem hibádzik, minden gyönyörű, és te is. Soha nem tapasztalhatsz hiányt, hacsak mentálisan nem. Legyen hited, bízzál az Énben, és bízz az erőben, hogy az tudja az utat. Amely benned van, minden rendben lesz.

SD: Emlékszem, azt mondtad, ha minden előre elrendezett, akkor – legalábbis a földi síkon – nem tekinthetünk úgy magunkra, mint aki szegény vagy gazdag próbál lenni, nem tekinthetünk ugyanazzal az elfogulatlansággal, többé vagy kevésbé?

R: Nos, de ki szegény vagy gazdag? Kinek kell elfogulatlanul tekintenie? Ismét az egohoz térünk vissza.

SN: Minél inkább félsz a szegénységtől, az ego annál erősebb. Az Én számára a gazdagság és a szegénység ugyanaz. Tehát minél inkább félsz, annál messzebb kerülsz az Éntől, és amit Robert mond: „előre elrendezett”, így a miatta való aggódás valójában nem változtatja meg. Nem arról van szó, hogy nem kell csinálnod semmit, hanem ismerd fel, ki vagy. Ki gazdag és ki szegény? Amikor eléred a békét, az túl van gazdagságon és szegénységen. Tehát, bármikor szegénységtől való félelem tör rád, az csupán az ego, és az Én jelenlétekor mindig gazdag vagy. A „The Lilies of the Field” c. könyv is azt írja, hogy miért aggódnál a szegénység miatt, és persze, hogy meg tudjuk csinálni, de ez ... (SD: A cél.)

R: Az igazság az, hogy soha, soha nem szenvedhetsz, ha együtt áramolsz a Dharmával, soha nem szenvedhetsz, ez lehetetlen. (*SD: De ha annak látszol, akkor az ego szenved?*) Az ego szenved, dolgoznod kell önmagadon. Ha változtatsz a feltételeken, az nem jó. Ha azt gondolod például, hogy a sorsod a férjed miatt nehéz, mert munkanélküli, és nem tud téged támogatni, szóval azt mondom, elcserélem egy másik férjre. Aztán amikor a másik férjet megkapod, más problémákat kapsz, mert még nem oldottad meg azt a saját elmédben. Veled kell kezdődnie és végződnie. Nem tudsz változtatni a külső feltételeken. Csak egy ideig látszik úgy, hogy tudsz, de mindig visszajön. A csirkék mindig hazajönnek aludni. Így bárhová mész, bárhová futsz, magaddal kell vinned, és ha szegénység-tudatosságod van, mindenhol szegénységet fogsz tapasztalni. Tehát ne változtass semmin, hanem önmagadon dolgozz, és fedezd fel, ki vagy valójában, és mi vagy valójában, és soha többé nem kell aggódnod a szegénység miatt.

SD: Ezt mintha Jézus mondaná: „Keressétek először Isten országát, és mindezen dolgok megadottnak számatokra”, mert nem csinálunk semmit valójában ebben az állapotban, mert már elengedted, tudod.

SS: Nos, mivel én még nem dolgoztam, és mivel van ez a fogyatékoságom. És, használnom kell vajon az elmét, hogy elképzeld magamat, hogy képes vagyok dolgozni, és ez éppen olyan rossz. Csak ezt csinálni, vagy másképp, amely csupán átmeneti. És azt hiszem, hogy le fogom festeni magam, mint aki csinál ilyen és ilyen ...

R: Igen. A legjobb, amit tehetsz, hogy boldoggá teszed magad. A boldogság minden másról gondoskodni fog. Valóban legyél boldog, lelked legmélyéből. Ne nézd a feltételeket. A feltételek változhatnak, de érezd magad igazán boldognak, mert te te vagy. Nem azért, mert van valamid, hanem azért, mert te te vagy. A boldogságnak nincs köze személyhez, helyekhez és dolgokhoz. A boldogság egy elmeállapot. Ha boldog tudsz lenni, az mindent meg fog változtatni az életedben. (SS: Az ön-kutatással kapcsolod fel a kapcsolót?) Igen, de feledkezz el a kapcsolóról. Légy önmagad, és tudni fogod, mit kell tenni. Nem szenvedni jöttél erre a földre, azért jöttél, hogy megtaláld önmagad, és hogy boldog legyél ...

(szünet a szalagon, majd Robert folytatja)

R: ... és nagy jövedelmet, hogy sikeresnek higgyük magunkat. Ez helytelen, az értékeink teljesen eltorzultak. (SD: És azt kell mondanod, hogy: „Akinak a legtöbb játéka van, amikor meghal, az a nyerő.” (nevet) Ez olyan ironikus az Énben, mert ki törődik ezzel vagy azzal, vagy ...) Lásd a szegénységet és a gazdagságot másodlagosnak. Az az első, hogy megtaláld Énedet. Ezért jöttél erre a Földre. Minden más gondját fogja viselni önmagának.

SS: Már mindkét helyen voltam, soha nem voltam még igazán szegény, rendben, de voltak már nagy házaim és autóim, és minden ilyesmi cucc, és aztán ott tartottam, hogy éppen eléggel rendelkeztem ahhoz, hogy kielégítse a szükségleteimet, és minden tekintetben rendben éreztem magam, érzésem szerint olyan a teher, mint az igényeim folyamatos kielégítése, rendben, mint ... (témát változtat) Egészség biztosítás? Még ha eltérek is a témától, de az egészségügyi biztosítás, nem egy félelmi dolog? (R: Természetesen az.) De megszerezük valamiképpen, mert benne élünk ebben a ... (R: Ha szükséged van rá.) ... ha szükséged van rá. Sokszor használtam ebben az évben. Néhány évvel ezelőtt egyáltalán nem használtam, de tudod, tető van a fejem fölött, és van mit ennem, vannak dolgok, amire pénz kell, a telefonom, az egészségbiztosításom és a gépjármű-biztosításom, és ha vennem kell pár ruhát. Egyszer-egyszer veszek, igazán nem sokra van szükségem.

SD: De időnként azt mondom magamnak, és azt hiszem, Roberttól tanultam, hogy adott pillanatban mindened megvan, amire szükség van, és ez a gondolat bármely másodpercben adott. (SS: Tudom, éppen most.) Most éppen éhes vagy? (SS: Nem, nem, a biztosításom ki van fizetve. Visszatérve az egészségbiztosítás üzletre. Van erről valami véleményed?)

SN: Az Énnek való szembeszállás. (Ja.) Mindenféle biztosítás.

R: Meg kell tenned, amit meg kell tenned.

SD: Talán az volt a készletese, hogy most ezek legyenek a szükségletei, talán nem lesz többé szüksége rá?

R: Vegyük például ezt a testet, én nem birtoklok semmit. (SS: Te nem birtokolsz semmit?) Nem birtoklok semmit. Nincs semmi, amit birtokolnék, de mindenem megvan.

Semmim sincs, de mindenem megvan. (SD: De te annyira fejlett vagy, fejlettebb, mint mi.) Nos, nem tudok erről, kivéve, hogy nekem nincsenek szükségletem. Jó helyen élek, megfelelően táplálkozom, de semmim nincs, csak vagyok. (SS: Én sem birtoklok semmit.) Nincs biztosításom. (SS: Ó igen, tudom, de muszáj autót használnom, de valójában nem az enyém az autó, és a ház sem az enyém, amelyben élek.)

SD: Azt hiszem, neked jobb, mint nekem. (nevet) Ahogy a biztosítással kapcsolatban érzek, talán egy ostoba földi síkú reakció, de mint egyfajta kötelék, csupán esély a pénzre. Azoknak a cégeknek nem maradna fenn az üzlete, ha nem csinálnának pénzt. (SS: Én valószínűleg használnám a biztosítást, ebben az évben, és miért ne tennék? Le vannak maradva.) (nevet) Vagy emelik az árakat. (nevet)

R: De sikerült nagyon óvatosnak lenned, amikor ezekről a dolgokról beszélsz. (SS: Erőt adsz nekik?) Nem, úgy értem, ha nincs meg a tudatosságod, sok problémát okozhatsz magadnak. Emlékszem, sok évvel ezelőtt volt egy ilyesmi osztályunk, és beszéltem róla, amikor Hawaiiin éltem, és beszéltem a tényről, hogy soha nem zártam le az autót, és soha semmit nem loptak el, mert soha nem éreztem, hogy kellene zárnom a kocsimat, úgyhogy soha. De úgy tűnik, rossz dolgot mondtam valakinek, mert volt egy ember az osztályban, aki mindig lezárta autóját, mert nem bízott senkiben. Amikor meghallott engem erről beszélni, azt mondta, ugyanezt fogja tenni. Ingekkal üzletelt. A kocsni hátulja tele volt mintákkal, mintegy húsz különböző inggel, és egyszer, amikor nem zárta le a kocsiját, valaki az összes inget kilopta az autójából. (nevet) Szóval azt mondtam: „Én nem azt mondtam neked, hogy ne zárd le az autót”. Azt mondtam: „Én nem zárom le az autót!” De tenned kell, amit tenned kell, amíg el nem érkezik az idő, hogy nem kell többé tenned. Mindenki különböző. (SD: Így értettem, hogy fejlettebb vagy, tudod.) Nem hiszem, hogy fejlettebb lennék, csupán így történt.

SS: Az emberek számára ez a kényelmes, neked semmi félnivalód nincs ezzel kapcsolatban.

R: Én még csak nem is gondolok rá. (SS: Amit a biztosítással tenni kell, ha még mindig gondolok rá, valószínűleg az, hogy csak megkapjam.) Ez igaz. (SS: Ez azt jelenti, hogy a megvásárlása nem azt jelenti, hogy szükségképpen megbetegít?) Nem, miért betegítene meg, hacsak nem gondolod úgy, hogy meg kell betegedned, hogy használhasd. (SS: Nem, nem, volt egy hosszú időszak, amikor volt biztosításom, és még csak nem is tudtam, hogy volt, és nem is használtam.) Néhányan azt gondolják, hogy a semmiért fizetnek, és azt mondják: „Szóval, miért ne váljak beteggé? Azért van biztosításom, hogy használjam.” (nevetés) (SS: Nem, igen, engem nem érdekel, ha használom, én adományozni fogom a pénzt.) (nevet)

(szünet, amíg a tanítványok némi frissítőt vesznek magukhoz)

SN: Robert, lenne pár kérdésem. Ramanát gurudnak tekinted?

R: Ramanát Énemnek tekintem. Többnek tartom őt, mint Guru. Úgy tekintek rá, mint az Univerzumra, mint az életre magára, mint ami nem különbözik Énemtől. Szóval egyszerűen másik aspektusom. Amikor vele voltam, tisztelettel adóztam neki, mert az Énem volt. Szóval tisztelettel adóztam önmagamnak, tudsz követni? Úgy bántam vele, mint önmagammal. Amikor megérkeztem, élelmet hoztam, virágot hoztam, mert én vagyok a virág, és én vagyok az élelem. Ez mind egy. De a „guru” szó valójában tanítót jelent. És Ramana senkinek sem volt a tanítója. Ő egyszerűen ugyanazt a dolgot tette, amit én teszek. Egyszerűen csak tanúságot tett önmaga igazságáról. És az embereket, akik köré akartak ülni, örömmel fogadta. Nem törődött vele. Más szóval, soha nem mondta, hogy tanító vagyok, ezek pedig tanítványok. Úgy nézett mindenkire, mint önmagára, és csak folytatta a napi tevékenységeit, és az emberek csak ültek körülötte. Amikor elaludt a kanapén, az egész hallgatóság lefeküdt aludni a padlóra.

SN: Hát, mondjuk például, egyesek elolvasnak bizonyos könyveket, például a „Ki vagyok én”-t, és azt mondják, hogy „Ramana az én gurum.” (R: Nos, ez nem fájhat.) (nevetés)

SD: Bizonyos értelemben Mestertanító? (R: Az nem fájhat.)

SN: Olvastam egy könyvet Ramanától. (SD: Valóban ő írta?)

R: Csak néhány verset írt, de a félreértés, amit a legtöbben kialakítottak róla, túl nagy elkülönülést jelent. És amíg elkülönülés van, addig baj lesz. Mivel, ha beleszeretsz a guruba, az az első hiba, amit a guru elkövet, tehát ez megjelenik, azután meggyűlölöd őt. Mert a testi szerelem a gyűlölet érméjének a másik oldala. De amikor a gurura nem, mint személyre, hanem mint Énedre tekintesz, az más. *(ST: Meg tudnád ezt ismételni?)* Amikor a gurut nem személynek, hanem Énednek látod, az egy teljesen más történet. A gondolkodásoddal követsz el hibát. Lásd, mert nekik adod a saját ... *(ST: Ego nélküliségedet? Hogy ego nélküli vagy...)* Igen Csupán ezt akartam mondani. Azt akarod, hogy Isten megfeleljen az elvárásaidnak. (nevet) *(SS: És ez az ego szabadság akarása?)* Igen, más szóval, Istent teremtess a saját képedre. Vagyis elvárod, hogy a guru ezt tegye. Például, mondjuk, te nőtlen vagy, így természetes elvárásod, hogy a guru is nőtlen legyen. Mondjuk, egy barlangban élsz, ezért azt szeretnéd, hogy guru is barlangban éljen. És ha ő házban él, akkor azt mondod, hogy nem Guru, mert házban él, barlangban kellene élnie. Vedd észre, hogy minden várakozásunkat a gurura aggatjuk.

SD: Nem ugyanezt tesszük Istennel is? (R: Istennel ugyanazt tesszük.) És emberi alakba öltöztetjük.

R: Pontosan, de az igazi mód az, hogy teljesen átadod magad Énednek. Akkor a valódi sat-guruhoz vezetted, aki nem más, mint saját Éned, és akkor harmóniába kerülsz. Mert akkor nem tudsz kevesebbel törődni, mint amit a guru csinál, mert a guru a te Éned.

SN: Robert az szintén nem történik meg a személyes kapcsolatokban, hogy a guru iránti szerelem helyett személyes kapcsolataidban esel inkább szerelembe és elvárásaid vannak, és akkor elnyomottá válsz? (R: Persze.) Semmiben nem különbözik? (R: Természetesen nem.)

SD: Azt hiszem, a legtöbb ember a másik személy képébe szeret bele, és a kapcsolatokban általában az történik, hogy semelyik személy nem tud meg a másik elvárása szerint élni, így a másiknak kell tovább lépnie.

R: Ne várj el semmit, és soha nem válsz csalódottá. *(SN: És neked is Énnel kell látnod a másik személyt a kapcsolatban?)* Igen. *(ST: Hogy csinálod?)*

R: Egyszerűen ismerd fel, hogy egy Én van, és az Én az én vagyok. Szóval te és én egyek vagyunk, ezért bármit csinálsz velem, nem tudok haragudni rád. *(SS: Igen, de hogyan csinálod? (nevet) Úgy, hogy dolgozol magadon. (SS: Ön-kutatással?) Ön-kutatással, elme-kontrollal. (SD: Megkérdezed önmagadtól: „Ki érzi a fájdalmat?”) Felteheted a kérdést önmagadnak: „Ki érzi a fájdalmat? Ki látja mindezen dolgokat? Kinek jönnek ezek az érzések?”*

ST: Minden szituációban, ahelyett, hogy a szituációt változtatnád meg, önmagadat kell megváltoztatnod, akárhová mész?

R: Igen, magaddal kell vinned Énedet. *(ST: (a szalag nem érthető))* Ugyanaz a dolog, pontosan. Nos, van, hogy húznod kell egy vonalat bizonyos helyen, bizonyos ideig, a

fejlődésedtől, érettségedtől függően. De ha olyan személlyel élsz, akivel nem tudsz kijönni, és fejleszteni szeretnéd magad, és nem tudsz létezni ilyen körülmények között, akkor muszáj változtatnod azokon. De ha nem dolgozol önmagadon, ha megváltoztatod a körülményeidet, akkor azok valahol máshol fognak felbukkanni.

SS: De sok olyan kapcsolat létezik, ahol az egyik személy dolgozik magukon, és a másik személyt nem tudja érdekelni, hogy mi történik, és ki tudnak jönni. Így van?

R: Igen, de ahogy dolgozol magadon, tudni fogod, mit kell tenni. Például, odajön hozzám valaki, és azt mondja: „Szeretném elkérni az autódat.” Ebben semmi különös számomra. (*SS: Szeretnék elkérni az autódat?*) Szeretnék elkérni az autómat, és ha olyan lelkiállapotban vagyok, hogy odaadjam, azt mondom: „Vidd”, ha nem vagyok, akkor azt fogom mondani, hogy nem, és felejtjük el az egészet. De nem fogok gondolkodni rajta, és nem fogok küzdelembe bonyolódni. „Miért akarja a kocsimat? Mit akar csinálni a kocsimmal?” Nem gondolkodok ezen a módon. (nevetés) Azt fogom mondani: „Vidd, ha akarod”, ha nem gondolom úgy, akkor azt mondom, „nem, nem tudom odaadni”, és ezzel vége. Semmit sem gondolok róla, nincs ok az aggodalomra. Egyszer volt egy csodaszép gyűrűm, és valakinek nagyon tetszett, így hát lehúztam, és nekiadtam, mert nem kötődtem hozzá. Ami jogosan az enyém, azt soha nem lehet elvenni, és ez az én Énem, minden más jön és megy.

ST: (a szalag nem érthető)

R: Ne kötődj, hanem egy szerető érzés, egy kedves érzés legyen benned. (*ST: Tehát, hogyan csinálod?*) A kötődés azt jelenti, hogy birtokolsz. Ez olyan, mintha birtokolnád a személyt, és nekik azt kell tenniük, amit akarnak, ez a kötődés.

SD: De lehet az a másik út, hogy ők birtokolnak engem?

R: Igen, lehet, ez ugyanaz a dolog, de ha szabad vagy, akkor szereted őket, de nem hagyod, hogy keresztülsétáljanak rajtad. De továbbra is szereted őket. Azt teszed, ami szükséges. (*SD: Ez olyan, mint az ember és fiai története?*) Valami olyasmi, igen. Most nem áll szándékomban hideggé és számítóvá tenni ezt. Úgy értem, hogy jobban szeretlek, mint bárki más valaha szeretni tud az életemben, és nem tudod, de nem kötődöm. Érted a különbséget?

SS: Még ha soha sem látsz újra bennünket, akkor sem teszel különbséget.

R: És mégis az életem adnám érted, tudod ezt követni? Te én vagyok, mi egyik vagyunk, és nem tudok mást tenni, mint szeretni téged. Mert nekem nincs életem. (*SS: Ó?*) Kinek az életét akarod feladni? Semmi nincs, amit feladjak.

ST: Nos, hogyan kezeled az érzelmeidet?

R: Tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kinek jönnek azok?” (*ST: Igen, de miért vannak jelen?*) Nincsenek jelen, te gondolod, hogy jelen vannak, ez olyan, akár a hipnózis. Egy bizonyos módon létrehozta az érzelmeket, de igazából nem léteznek. Tehát, amikor megkérdezed magadtól: „Kinek jönnek?”, el fognak tűnni.

SD: Az érzelmek a gondolkodásból jönnek, igaz, és a gondolkodás az egóból jön?

R: Igen, de aztán megint mondhatod: „De én szeretem a jó érzelmeket, és nem akarok megszabadulni az összes érzelemtől.” Nehéz megmagyarázni, de amikor üres vagy, akkor szeretet, boldogság, és öröm van benned, és ezekkel az érzésekkel viseltetsz minden iránt. Szóval, nincs szükséged ezekre az érzelmekre, amelyekről beszélsz, azok

az elméből jönnek. Egyszerűen kérdezd meg önmagadtól: „Kinek jönnek?” (ST: Azt mondd, ez ilyen egyszerű?) Ó, igen, de gondolnod kell azt, amit mondasz.

SD: És utána kapcsoljam be újra? (R: Igen.) Mert annyira programozottak vagyunk, és nem vagyunk a tudatában.

SN: Ez nem mechanikus, ez nem egy „Kinek jönnek?” mantra. (SS: Hogy tudod megakadályozni, hogy mechanikussá váljon?) A „Kinek jönnek? Kinek jönnek? Kinek jönnek? Kinek jönnek?” a mechanikus (SS: Rendben.) De amikor valóban azt kérdezed, hogy: „Kinek jönnek ezek?”, az a különbség.

R: Amikor a szívedtől kérdezed, a fejed helyett. (SS: Valószínűleg egy másfajta érzés, bizonyos módon?) Persze, igen.

SN: Nos, az egy valóban kérdező, a másik mechanikai csupán, egyáltalán nem kérdező.

SS: Az az, ahogyan megerősítéssé válnak, csak mechanikussá válnak – de nem volt ott semmi, ami elcsendesített engem, és minden, amit felvettem, vagy olvastam, ami segített a múltban, semmit sem jelentett.

R: Elmondom, milyen megerősítést csinálj. Mondjuk, el akarod érní a repülőt, és késésben vagy, így erősítened kell önmagad: „Elérem a gépet. Meg fog várni. El fogom csípni a gépet.” Szóval kiérsz a repülőtérré, és a repülőgép késik, és te elcsíped a gépet, és azt mondd, „Fiú, ez a megerősítő munka”, és akkor a repülőgép darabokra török. (nevetés) (SS: Nos, nem fogod használni ezt.) (nevetés) Szóval felejtse el a megerősítéseket. (SS: Légy óvatos, hogy mit kérsz.) Meg fogod kapni. (SS: Vagyis az egészséggel kapcsolatos dolog, azt kívánni, vagy a kívánságért, hogy...) Lásd be, hogy ez mulatságos számomra, tudod miért? Mert, ha egészséget szeretnél, azt jelenti, hogy beteg vagy. (SS: Igen, ez a betegség megerősítése.) Szóval, a megerősítése minden alkalommal növeli a betegséget. Azt mondd, bárcsak egészséges volnék, bárcsak egészséges volnék, minden nap egyre egészségesebbé és egészségesebbé válok. Ez azt jelenti, hogy minden nap egyre betegebbé és betegebbé válsz, és így lehetsz egészségesebb és egészségesebb. (SS: Hogyan verik ezt a pszichológusok, Emile Coue?) Emile Coue. (Francia pszichológus / optimista önszuggesztívó.) (SS: Igen, és ő mondta ezt a napról napra, és...) „Napról napra minden tekintetben.” (SS: ... napról napra egyre jobban és jobban érzem magam.) Ez bizonyos mértékig segít. (SS: Egy ideig, de ha nem oldod meg felülről, akkor mindig vissza fog jönni, és az érmének két oldala lesz.) Igen, ezek a dolgok a neurotikus emberek számára vannak, mindezek a megerősítések, hogy egyre jobban vagyok, ezt csinálom, azt csinálom. Felejtse el, senki nem létezik, akinek jobban kell lennie, mert senki sem beteg. (SS: Nem létezik jobban-ság.)

SG: Nem létezik a másik aspektusa az introspekciónak? Amely az én-vagyokot megnyilvánító alkotó folyamat részét képezi, és nem létezik két irány, amerre menni kell keresés vagy kutatás céljából: „Ki vagyok én?”, és amelynek az eredménye a kutatás ajándéka, a válasz a kérdésre, hogy: „Én Ez vagyok”, és így nem vagyunk felelősek érte, hogy megteremtjük az Ént. (R: Nem.) Az Én megnyilvánításáért?

R: Nem, nem kell Énné válni, mert ki az, aki megnyilvánítja az Ént? Valójában az Énen kívül semmi nem létezik, és senkinek nem kell megnyilvánítania azt. Ez olyan, mint azt kérni Istentől, hogy nyilvánítsa meg Istent. Te már az Énként létezel. (SG: Teremtők vagyunk? Van egy elménk, amely teremteni akar?) Az elme a teremtő. (SD: Helyezd az elmét az ego birodalmába.)

SS: De az elme beleolvad a szívbe, igaz? Rendben, ha elérsz erre a pontra. Ez az, amiről John beszél, ha elér arra a pontra, amikor az elme egybeolvad a szívvel.

R: Minden, amit az elme teremt, problémát teremt. (ST: Tehát az elmére valójában nincs szükség?) Így van.

SG: A zene probléma, vagy művészet?

R: A művészet és a zene az anyagi világ részét képezik, magasabb állapotúak, magasabb tudatosságúak. (ST: A legmagasabb tudatosság?) Nem, magasabb, de még mindig a viszonylagos világ részei. Amikor Éned vagy, zene vagy. Szóval nem kell zenét teremtened.

SD: De azt hiszem, hogy amiről John beszél, az olyan, mint amit Joel Goldsmith, Robert tanítóinak egyike tanított, amikor azt mondta: „Nem létezik senki, aki bőséget kérjen, mert te vagy a bőség.” A bőségnek nincs demonstrációja, te bőség vagy, és azok egyszerűen bőséged megnyilvánulásai.

SG: Nos, hogy mi teszi annyira érthetővé számomra, az ön-kutatás a válasz a kérdésre, nem annak megerősítése, ami nincs, „Én ez vagyok, én az vagyok.” A „Ki vagyok én?” megkérdések a válasz természetes módon adódhat. Annak kondicionált válasza helyett, akinek hiszük magunkat.

SD: Ó, igaz, mert ráadásul fel sem tételezik, hogy válaszolsz, ahogy Robert mondja, csak a választ várod, és a válasz végül megérkezik hozzád.

SG: Rendben, de van a folyamatnak az a szempontja, ott van az – mindössze azt tehetem, hogy kérdezek, ugye? „Ki vagyok én”, de ott van a válasz is, amely ráadásul történik, és az a kreativitás?

R: Valójában nem kreativitás. Vedd észre, hogy a válasz már önmagától létezik. És kutatás révén megnyitod önmagad a válasznak, de a válasz már ott van. (SG: Ó, értem.) Vagyis nincs rá szükség, hogy bármit is teremts.

SG: De nem nyitjuk-e meg egyúttal testünket, egónkat, érzéseinket és elménket is, amelyek zárva voltak a múltban, vagy nem nyílunk-e meg, a válaszoknak, hogy azok ki tudjanak fejeződni elménken keresztül?

R: Nevezheted megnyílásnak, de az általad említett dolgok nem léteznek. Ezért amikor megnyitod magad, csupán válsz, de nem kell keresztülmenned a folyamaton, amiről beszélsz. Egyszerűen tedd fel a kérdést, és a válasz jön magától. Ez olyan, mint a sötétség szobájában lenni. Hogy világosság legyen, nem kell keresztülmenni egy sor folyamaton. Csak kapcsold fel a kapcsolót, és világosság lesz. Ez ugyanilyen. Nem kell megteremtened a fényt, nem kell imádkoznod a fényért. Nem kell csinálnod semmit, hogy a fény eljőjön, egyszerűen kapcsold fel a kapcsolót. (SD: És az mindvégig ott volt.) (SG: Rendben) Szóval, a kérdés feltétele a kapcsoló. (SG: De ha abbahagyjuk a kérdést, akkor a fény megint kialszik, uh?) A világban ragadtál, beleragadtál a világba. (SG: Igen.)

SD: Nekem is van egy kérdésem, és szólj, ha tévedek, de a válasz nem mindig érkezik el hozzád, és ezért kell tenni érte valamit. Amikor elérkezik, nem az a felébredésed?

R: Igen, ez olyan, mint a Nap és a felhők. (SS: A szavakban fog megérkezni?) Nem, olyan, mint a Nap és a felhők. A Nap mindig süt, soha nem tűnik el, de időnként felhők takarják. Szóval, a tudatlan személy mondja azt, hogy nincs Nap. Mit kell azért tennem, hogy a nap előbújjon? Fel kell másznom egy létrára, és eltolom a felhőket az útból. Vagy szereznem kell egy szélgépet, és el kell fújnom a felhőket. A felhők, a tudatlanság miatt, mindig ott vannak. Amikor a felhők eloszlanak, a Nap ismét süt. (SD: De soha nem szűnt

meg.) Soha nem szűnt meg. A bennünk lévő fény mindig fényes és ragyogó, de egónkkal és elménkkel eltakarjuk azt. Úgyhogy, amikor az ego és az elme eltávolításra kerülnek, megint teljes pompánkban ragyogunk, mint ahogy feltételezzük. (SD: Az ego és az elme ugyanazok?) Nagyjából, valójában az elme hozza létre az egót, de ezek csupán kifejezések? (SD: Tehát, ha megszabadulunk az egótól, megszabadulunk az elmétől, és fordítva?) Igen, ha visszafelé követed az ént, annak tetőpontjáig, mindkettő eltűnik. (SD: Ó, ez igaz, mert ahogy mondtad, az elme a vetítő és az ego a képernyő.) Igen.

SG: Úgy látom, hogy a művészetek legmagasabb aspektusa a publikum nézőpontjából egy eszköz, amely a valóságba húz valakit. (R: Igaz, igaz.) Mint Mendorla, a buddhista. De én tudom, hogy egóm maszkja nélkül nincs perspektívám létrehozni valamit. (R: Honnan tudod?) Mert keresztülmentem rajta korai éveimben, felismertem, hogy tehetségem van bizonyos területen, például a színház területén. Veszteségnek éreztem, mert nem volt távlatom. Nem tudtam, mit akarok kommunikálni.

R: De még mindig egoista terminusokban beszélsz, mert az ego elveszett. Az ego elveszettnek tűnt. (SG: Nincs pozitív aspektusa az egónak, ameddig a gondolkodásnak maszkja van, ami a táncot illeti?) Ez így jelenik meg. Ha az élet táncába szeretnél ragadni, akkor azokat a dolgokat csinálod, amiről beszélsz, ez az igazság. (SG: És nem tudjuk viselni a maszkot, és tudatában lenni annak, hogy az egy maszk, és látni, hogy van egy funkciója a mindennapi életben, ami a világban való boldogulás?) Ha úgy szeretnéd, de ez még mindig visszahúzza a földre, mert kötödsz valamihez. Hogy teljesen szabaddá válj, semmihez sem szabad kötődöd. Ez nem azt jelenti, hogy nem fogsz cselekedni. Válhatsz nagy művésszé, és nem kötődővé, és gyönyörű művészi munkát csinálsz. Szóval, azt csinálsz, amit akarsz, csak ne kötődj. Ismerd fel, hogy nem te vagy a cselekvő. (SG: Fel kell, hogy vállaljon valamennyi kötődést a Bhodhisatva, hogy életben maradjon a világban?) Nem, a tested gondját fogja viselni önmagának. Létezik egy erő, amely az univerzumban működik, és az gondját viseli a testeknek. De te nem a test vagy. Szóval dolgozz önmagadon, és a tested vigyázni fog magára, és mindent megtesz, hogy amiért idejött, elvégezze. (SS: Akár színházról van szó, akár nem.) Akár színház, akár nem az, akár semmi sem. Akármilyen is jöttél ide, hogy megcsináld, meg fogod csinálni, de neked semmi közöd hozzá.

ST: De honnan tudod, hogy már megtetted?

R: Nem tudod. Valami tudja, és valami vezetni, és segíteni fog téged. De ne kötődj a testedhez. (ST: A testedhez?) Igen. Segíteni fognak. A megfelelő módon fognak irányítani. Semmi ok az aggodalomra. Ha nővérek jöttél ide, nem számít, hogyan próbálkozol, hogy ne legyél nővér, nővér leszel. Semmi sem tud megállítani, nem számít, mit csinálsz.

SD: A predestináció és a karma miatt? (R: Igen.)

SG: Az élet fiatalabb éveiben nem létezik olyan funkció, hogy mi akarok lenni, és akkor jobb az ego? De nincs valamennyi, ami szükséges ahhoz, hogy iskolába járjunk, és ezzel a kiképzés megtörténhessen, mert ha úgy döntünk, mielőtt keresztülmennénk, hogy mi vagyunk az Isten és ez az, ami lenni akarunk, akkor talán nem érezzük, hogy keresztül kell menni az oktatáson és a valamivé válás folyamatán.

R: Ha megvalósított vagy, az egész attól függ, hogy a tested mit jött ide megtenni. Egyesek iskolába járnak, mások nem, mindenki más. De ez nem számít. Értsd meg, hogy mindezen gondolatok magukkal ragadnak bennünket. Tartsd gondolataidat Éneden, és minden gondoskodni fog magáról.

SG: Ez olyan, mint hogy kell lennie valaminak először, hogy a tűzbe hajítsuk. Tudod, hogy értem? Nem kell léteznie valaminek, az egónak először, hogy elégezzük?

R: Az ego ég el utoljára. Ez olyan, mint amikor minden gondolatunkat eltüzeljük, és mindentől megszabadulunk, és a bot, amit használunk az ego, és aztán a botot is beledobjuk. (SD: De én azt gondolom, hogy ő azt kérdi, hogy az egóra szükség van-e egy bizonyos pontig? SG: Igen.) Az egóra soha nincs szükség. (ST: Miért létezik akkor?) Nem létezik. Te gondolod, hogy igen. (nevetés) Ez azért van, mert beszélgetünk.

SD: Mert a földi síkról, és a világ fejlődéséről beszélünk, ugye? (R: Igen, pontosan.) Ez mind része az álomnak.

SN: Ismerve a végét, nem igazán van mit kérdezni, és az egyetlen ok, amiért kérdéseket teszel fel, hogy eljuss a felismerésig, hogy nem kell kérdéseket feltenned. Van egy kérdésem. (nevetés) (SP: Nem kell kérdést feltenned.) Dana, te azt mondom, hogy a bőséget egy Cadillac jelenti.

SD: Nem, én azt mondtam, hogy a bőséget nem egy Cadillac jelenti. Azt mondtam, hogy a bőség benned van. Te vagy a bőség és a Cadillac vagy a Ferrari akármilyen megnyilvánulása a bőségnek, de ... (R: Mi van a Volkswagennel?) (nevet) ... az is, nem kell kérned önmagadtól vagy Istentől, vagy bárki mástól bőséget, ez nem olyan, hogy: „Kérem, kérem, kérem, hadd legyen az enyém ...”, mert te vagy a bőség és a megvalósítás meg fogja nyilvánítani ezeket a dolgokat, de a dolgok nem a bőség. Meg kell tennünk ezt a megkülönböztetést. Nem a dolgok a bőség, te vagy a bőség.

SN: Kérdeznék a tudatosságról. Az lenne a kérdésem, hogy mi a tudatosság? És az Én a tudatosság? És a dolog, ami előhozta a kérdést, hogy gondolkodtam a negyedik állapotban, az ébrenléti állapotban, az álom állapotban, az álomtalan állapotban. Most az álom állapotban van tudatosság? És az én tapasztalatom szerint ott nincs tudatosság és megkérdőjeleztem, hogy mi a tudatosság, és mi az Én? És a tudatosság és az Én ugyanaz a dolog?

R: A tudatosság az Énnek egy aspektusa. A tudatosság a teremtő princípiuma az igaz Énnek, a valódi Ént közvetlen megelőző lépés. A teremtő princípium, amely mindent megteremt. Mindent a tudatosság teremt, ami megjelenik. Tehát valójában te tudatosság vagy. Ez a másik neve a tudatnak. Mindezen nevek szinonimák valójában. Tudatosság, tudat, Én, Isten, de még ezek is különböző aspektusok. A tudatosság olyan, mint az univerzális elme.

SG: De létezik tudatosság mély álomban?

R: Igen, létezik, de nem vagy a tudatában. (nevet) (SN: Erre próbálok kilyukadni. Emlékszem, olvastam, hogy ébrenléti állapotban, álmodó állapotban és álomtalan állapotban még mindig létezik az Én. Kapcsolódni tudok az ébrenléti állapothoz, még az álom állapothoz is tudok kapcsolódni. Számomra az álom nélküli állapot az, hogy elalvás előtt ébren vagyok, és aztán elalszom, és aztán felébredek, és az elalvás és felébredés közötti időszak csak egy másodperc, habár sok órán keresztül tartott. Szóval, hol van a tudatosság, illetve hol van az Én? És mi a különbség kettőjük között?) A tudatosság mindent áthat, és amikor Jnani vagy, tudatában vagy az álom állapotnak, az álom állapotában vagy, de tudatában vagy neki. A hétköznapi ember álomban tudatos, és álomtalan alvásban nem tudatos, ez az egyetlen különbség. (SN: Oh, ez tehát szintek kérdése csupán?) Szinteké, a megvilágosodás szintjeinek a kérdése. (SN: Vagyis a Jnani tudatos az álom során, az álomtalan alvás során.) A Jnani mindig álomtalan alvásban van, de tudatában van neki. (SN: Vagyis még álomban is tudatos, tudatánál van?) Igen. (SN: De a személy, aki nem Jnani, amikor mély alvásban van, nincs tudatánál?) Ő nincs tudatánál.

SG: Nehézséget okoz számomra a szubjektum / objektum nélküli tudat megértése, valami nélkül, aminek tudatában kell lenni.

R: Vegyünk egy példát: Nézd a kisbabát. A kisbaba alszik, de az anya cumisüveggel kínálja, és a baba szívni kezdi az üveget, de nincs tudatában, mivel alszik, és mégis szopja az üveget. Vagyis álomtalan alvásban nem vagy tudatában annak, amit csinálsz, de a tiszta tudatosság vagy. Tehát, amikor önmegvalósított leszel, a tiszta tudatosság leszel, de tudatában leszel neki. Felébredtél! Ez a különbség.

SN: Tehát, alapjában véve mindannyian alszunk, és amíg fel nem ébredünk, nem leszünk tudatosak álomtalan alvás közben? (R: Így van.)

ST: Akkor mi az álmok jelentése? Van valami a tudatosságban, ami beszél róla? Amikor azt álmodom, hogy csinálok valamit, és felébredek, miért álmodtam róla, amikor meg tudom azt csinálni?

R: Az álmok a viszonylagos világ részei. *(ST: A viszonylagos világ részei?)* Életed tapasztalataihoz van közük. Részei azoknak. *(ST: Mi van, ha valami félelmetesről álmodunk?)* Az álmok egyszerűen képek, amelyek a múltbeli tapasztalatok miatt keletkeznek. Más szóval, ha félelemben nevelkedtél, és félsz dolgoktól, akkor ijesztő álmokat fogsz álmodni, amik soha nem történtek meg, de félelmetesek lesznek, mert álomelmédben megteremtetted azokat.

SD: Azt mondod, hogy azok is a földi síkú létezés részei? (R: Igen.) Ha felébredt vagy, még mindig álmodsz?

R: Nem tudsz álmodni, amikor ébren vagy, csak akkor álmodsz, amikor alszol. *(SD: Vagyis a Jnani soha nem álmodik, igaz?)* Nem, a Jnaninak is vannak álmai néha. De az álmok legtöbbször értelmetlenek. *(SD: Értelmetlenek az álmok?)* Igen, ne fordíts túl sok figyelmet az álmokra. *(ST: Miért álmodunk akkor?)* Az állapotod miatt. Kiszellőzteti az érzelmeket. Megszabadít a dühkitörésektől, érzelmektől. *(SD: Tehát jelentéssel bírnak, ebben az értelemben, igaz? Megakadályozzák, hogy eljätsszunk néhány ilyen dolgot a nap folyamán?)* Igen, ez egy energia felszabadítás.

ST: De mi van, ha felébredtél, és volt néhány kellemetlen álmod, és amikor felébredsz, befolyásolja a hangulatodat?

R: Akkor megváltozik a hangulatod. *(ST: Úgy értem, hogy lehetséges ez?)* Egyszerűen csak vedd észre, hogy ez egy álom, és tedd fel a kérdést önmagadnak: „Ki álmodott?” Ismétlem, az egód az, amely álmodott. Az ego álmodott nem az Éned. Harmadik személyként tekints rá. Szóval, ne adj túl sok hatalmat az álmoknak. Egy csomó ember egy csomó dolgot csinál az álmokból.

(a szalag véget ér)

4. átirat

A nemes bölcsesség ön-megvalósításának négy elve

1990. augusztus 19.

Robert: Szeretnék beavatni benneteket egy apró titokba. Nincsenek problémák. Nincsenek problémák. Soha nem volt semmiféle probléma, nincsenek problémák ma, és soha nem lesz semmiféle probléma. Problémát csupán az jelent, hogy a világ nem úgy forog, ahogyan szeretnéd. De valójában nincsenek problémák. Minden úgy zajlik, ahogy kell. Minden rendben van. El kell feledkezned önmagadról és ki kell terjesztened a tudatosságodat, míg az egész univerzummá nem válsz. Az univerzum mögötti valóság a tiszta tudat. Aminek nincsenek problémái. És te az vagy.

Ha azonosítod magad a testeddel, akkor az probléma, mert a test mindig bajba kerül valamilyen módon. De ha megtanulsz elfeledkezni a testedről és az elmédről, hol a probléma? Más szóval, ne törődj a testeddel. Viselje csak gondját önmagának. Gyakorlatoztasd kicsit, tápláld megfelelő ételekkel, de ne gondold rá túl sokat. Tartsd eszedben a valóságot. Egyesítsd elmédet a valósággal, és a valóságot fogod tapasztalni. Egy problémák nélküli világban fogsz élni. Másoknak látszólag adódhatnak problémái a világban, de neked nem. Másképpen, egy magasabb nézőpontból fogod látni a dolgokat.

Érdekes telefonhívást kaptam a héten. Valaki megkérdezte tőlem: „Az önmegvalósított embernek vannak álmai, vagy látomásai?” Na, már most, az álomhoz, vagy látomáshoz kell lennie valakinek, akinek azok megjelennek, és ha önmegvalósított vagy, senki nincs otthon. Senki sem marad. Szóval, mint igazság, ez egy paradoxon. Minden igazság ellentmondás, paradoxon. A válasz az, hogy a Bölcsék időnként álmodnak, és látomásai is vannak. De tudatában vannak az álomnak. Más szóval, tisztában vannak vele, hogy ők nem az álmodó vagy vizionáló személy. De amíg létezik valahol egy test, álmok és látomások is lesznek. Még ha senki nincs is otthon, akkor is lesznek egy ideig álmok, illetve látomások.

Ramana Maharshi például gyakran álmodott, és látomásai is voltak. Nisargadatta is álmodott, és neki is voltak látomásai. És mindketten önmegvalósítottak voltak. De ismétlem, a kérdés az, ki álmodik, kinek vannak víziói? Mindaddig nincs ego, amíg az álmodó az éntől elkülönült. Csak a saját tapasztalatomról tudok beszélni. Számomra nincs különbség az ébrenléti állapot, az álmodó állapot, az alvó állapot, illetve a látomásos állapot között. Ezek mind ugyanazok. Mindegyiknek tudatában vagyok, de nem vagyok velük azonos. Megfigyelem őket. Látom őket történni. Ami azt illeti, időnként nem látom a különbséget. Időnként nem tudom, hogy álmodom, vagy ébren vagyok, vagy látomásom van, vagy alszom. Ezek mindegyike ugyanaz, mert én teszek egy lépést hátrafelé, és mindezeket a dolgokon keresztül látom önmagam.

Szóval, valamilyen oknál fogva az utóbbi időben Anglia királynőjéről álmodom. Eljött a szatszangra. Nem tudom, miért ... kb. három egymást követő éjszaka. De ma hajnali négy körül érdekes látomásom volt, és a hátralévő időt azzal fogjuk tölteni, hogy ezt megbeszéljük, mert nagyon érdekesnek találtam.

Ahogy többen is tudjátok, van egy állandóan visszatérő látomásom, amelyben az Arunachala szent hegyén sétálok, ahol Ramana Maharshi élt. És a látomásban a hegy üreges. És bemegyek a hegybe, a középpontba, ahol egy erős, a napnál ezerszer ragyogóbb, de mégis kellemes és nyugodt fény van, és nincs meleg. És akkor találkozom Ramanával, Jézussal, Rama Krishnával, Nisargadattával, Lao Csével, és másokkal. Egymásra mosolygunk, egymás felé közeledünk, és eggyé válva egyetlen fénybe

olvadunk. Aztán egy vakító fényvillanás, robbanás, vagy ilyesmi következik. Aztán kinyitom a szemem. Már meséltem nektek erről korábban.

De a ma reggel, ez idáig első alkalommal, egy nagyon érdekes látomásom volt, amit ismét megosztok veletek. Azt álmodtam, hogy valahol egy szántóföldön, egy gyönyörű mezőn vagyok. A közelben egy tó van, fákkal, erdővel. És én ezen a szántóföldön ülök egy fa alatt. És a világról lemondottak narancssárga ruhája van rajtam. Nyilvánvalóan buddhista vagyok. Hirtelen bódhiszattvák és mahászattvák százai jönnek elő az erdőből, és felém közelednek. És félkörben körém ülnek meditációban, én pedig azon tűnődöm, mit csinálok. Akkor rájövök, hogy Buddhává váltam. És mindannyian csendben ültünk, mintegy három órán keresztül.

Aztán az egyik bódhiszattva feláll, és feltesz egy kérdést. Azt mondja: "Mester, mi a tanításod?" Nem angolul kérdezi. Nem tudom, milyen nyelven beszél. De világosan értem. És tétovázás nélkül felelem: „A Nemes Bölcsesség ön-megvalósítását tanítom”. Aztán leül.

Csendben ülünk körülbelül három további órán át, majd egy másik bódhiszattva áll fel, és tesz fel egy kérdést. „Mester, honnan tudod megmondani, hogy mikor kerül közel valaki az önmegvalósításhoz? Honnan tudod, hogy az önmegvalósítottá válás közelében került valaki? Hogy lehet ezt megmondani?”

És erről szeretnék ma beszélgetni. Hogyan állapíthatjuk meg, hogy a helyes-e az ösvény, amin járunk? Négy elvet fogalmaztam meg, amit az ébrenlét állapotában soha nem tettem. Soha nem volt tanításom. De tanítást adtam, úgyhogy megosztom veletek. Kifejtettem a négy alapelvet, hogy honnan tudod, hogy közel jársz az önmegvalósításhoz. Természetesen már mindannyian önmegvalósítottak vagyunk.

Első elv: Van egy érzésed, annak teljes megértése, hogy minden, amit látsz, minden, ami az univerzumban, a világban van, az elmédből árad ki. Más szóval, érzed ezt. Nem kell gondolkodnod rajta, vagy megpróbálnod létrehozni. Magától jön. Részeddé válik. A felismerés, hogy minden, amit látsz, az univerzum, emberek, férgek, rovarok, az ásványok világa, a növényvilág, a tested, az elméd, minden, ami megjelenik, az elméd megnyilvánulása. A nélkül bírsz az érzéssel, a mély megértéssel, hogy törekednél rá.

Szóval, tedd fel a kérdést önmagadnak: „Mire gondolok egész nap?” Természetesen, ha félsz valamitől, ha aggódsz, ha úgy gondolsz, hogy valami baj van valahol, ha úgy gondolsz, hogy hiánytól, vagy korlátozástól, vagy betegségtől, vagy ilyesmitől szenvedsz, akkor teljesen kívül kerülsz rajta, mert nem érted, hogy mindezek a dolgok egyszerűen a saját elméd megnyilvánulásai. És ha aggódsz e dolgok miatt, akkor hamis elképzeléshez kötödsz. Ezt hívják hamis képzelődésnek. Már sok éve kapcsolódsz a szokás energiájához, és mindezen járulékok és hiedelmek a szokás energiájából származnak.

Olyan ez, mintha egy TV showt néznél, és egyé válnál az egyik szereplővel, miközben tudod, hogy nem is vagy benne a TV-ben. De azt hiszed, hogy a TV-show egyik szereplője vagy. Így van ez a világgal is. Ne bonyolódj bele. Nem úgy értem, hogy passzívvá válsz. Úgy értem, hogy a tested azt csinálja, amit neki kell. Ne feledd, hogy a tested azért jött erre a földre, hogy elvégezzon valamit. Meg fogja tenni azt a valamit, a tudod nélkül. Gondját fogja viselni önmagának, ne aggódj. De ne azonosítsd a testedet az Éneddel. Azok különböző dolgok. A tested nem az Éned. És ezt bizonyítani fogom.

Hogyan utalsz a testedre? Nem azt mondod, hogy: „az én testem”? Ki ez az általad hivatkozott „én”? Azt mondod: „az én ujjam”, „az én szemem”. Kire hivatkozol? Nem lehetsz a test, mert amikor a testedről beszélsz, azt mondod, hogy az én testem, az én tulajdonom. Ki tulajdonolja azt? Ez bizonyítja számodra, hogy nem a tested vagy. Szóval, Énedet ne azonosítsd a testtel és a világgal.

Tehát az önmegvalósításhoz való közelséged első elve: nem érzed, hogy azonos lennél a világgal. Elkülönült és boldog vagy, mert természetes állapotod a tiszta boldogság. Amint világi dolgokkal azonosulsz, elrontod. A boldogság eltűnik, szertefoszlik. De amikor a világi dolgoktól elkülönülsz, a boldogság automatikus, gyönyörű, tiszta boldogság. Magától jön. Szóval, ez az első elv.

A második elv, amelyet a bódhiszattváknak elmagyaráztam, ez volt: Erősen érezned kell, mély felismerésednek kell lennie, hogy nem születted. Nem születted, nem tapasztalsz életet, és nem semmisülsz meg, nem halsz meg. Nem születted, nincs életed, és nem halsz meg. Érezned kell, hogy nem születted. Érted, hogy ez mit jelent? Nincs oka a létezésednek. Nincs oka a szenvedésednek. Nincs oka a problémáidnak.

Néhányan közületek még mindig hisztek az ok okozatban. Ami a viszonylagos világban helyénvaló, de a valóság világában nem létezik ok. Soha semmi nem történt. Soha semmi nem jött létre. Nincs teremtés. Tudom, hogy nehezen érthető. Hogyan létezek, ha nem születtem, nincs életem, és nem semmisülök meg idős korban? Én vagyokként létezel. Mindig léteztél, és mindig létezni fogsz. Tiszta intelligenciaként, abszolút valóságként létezel. Ez a valódi természeted. Sat-chit-anandaként létezel. Boldogság tudatosságként létezel, de létezel. Ürességként, nirvánaként létezel, de létezel. Szóval ne aggódj a miatt, hogy nem létezel. De nem testként létezel. Nem személyként, helyként vagy dologként létezel. Érzed ezt? Ha erősen érzed ezt, akkor közel vagy az önmegvalósításhoz.

Hármas számú elv: Tudatában vagy, és mélyen érted, hogy minden dolog ego nélküli, hogy semminek nincs egója. Nem csak az érző lényekről beszélek. Az ásványok világáról, a növényvilágról, az állatvilágról, az emberek világáról beszélek. Semminek nincs egója. Nem létezik ego. És érted, hogy ez mit jelent? Azt jelenti, hogy minden szent. Minden Isten. Csak az ego megérkezésekor tűnik el Isten, amit mi „Isten”-nek nevezünk. Minden Istenné válik. Mindent tiszteletben kell tartanod. Ha nincs ego, akkor mindent, és mindenkit tiszteletben kell tartanod.

Szóval, tudatában kell lenned, hogy minden dolog ego nélküli. Az állatoknak nincs egójuk, az ásványoknak nincs egójuk, a zöldségeknek nincs egójuk, és az embereknek nincs egójuk. Nincs ok, így okozat sem lehet. Csak isteni tudatosság van, és minden isteni tudatossággá válik. Tehát, ha az embereket és az állatokat, és minden egyebet ego nélkülinek látsz, akkor Énedként látod őket. Nem vagy képes látni ezt?

Az ego az, ami az elkülönülést okozza. Amikor teli vagyok egóval, erőssé válok magamon belül. Teljesen elkülönültté válok. Tehát minél inkább személynek tetszel magadnak, annál nagyobb az egód. Azt mondod: „Nos, nem kellene szeretnem magam?” Szeretheted magad, de milyen énről beszélünk? Nem test-énekről beszélünk, mivel az jön és megy. Állandó Énekről beszélünk, amely mindig jelen volt. És állandó Éned én vagyok, te vagy, a világ az, az univerzum az, minden a te állandó Éned, ego nélküliséged. Az egyetlen lehetőség, hogy szeretni tudd a többi embert, ha nincs egód. Ez az, ahogyan meg tudod megmondani, hol tartasz, közel vagy-e az önmegvalósításhoz. Ez a hármas számú alapelv.

A négyes számú elv egyszerűen ez: Mély meggyőződéssel, mély megértéssel, mély érzéssel bírsz arról, hogy micsoda valójában a nemes bölcsesség önmegvalósítása. Mit jelent számodra a Nemes Bölcsesség Ön-megvalósítása? Soha nem tudhatod meg oly módon, hogy a mibenlétét próbálsz felfedezni, mivel az az abszolút valóság. Csak az által tudhatod, hogy felfedezed, hogy mi nem.

Szóval azt mondod, „Az nem a testem, nem az elmém, nem az érzékszerveim, nem a gondolataim, nem a világom, nem az univerzumom, nem az állatok, vagy a fák, vagy a hold, vagy a nap, vagy a csillagok, e dolgok egyikével sem azonos.” Miután mindent

számba vettél, és semmi sem maradt, ami marad, a semmi, üresség, nirvána, végső egység.

Szóval, ezt a négy elvet magyaráztam el a bódhiszattváknak és mahászattváknak. Aztán még további három órát ültünk meditációban, és akkor felálltak, és visszamentek az erdőbe. Aztán egy fényvillanás volt, és kinyitottam a szemem. Mit gondoltok minderről? Van kérdésetek?

SD: Mi volt ez, álom, vagy látomás, és hogy teszel köztük különbséget?

R: Hát, igazat szólva, valójában nem tudom. Rendszerint tudatában vagyok annak, ami zajlik, így egész idő alatt tudatában voltam a látomásnak/álmoknak. *(SD: Ezt az időszakot is beleértve?)* Igen, tudatában voltam, hogy mindezt megtettem. Olyan volt, mintha figyeltem volna mindent, ami zajlik. De soha nem fordult elő, hogy igazából az álommá, vagy a látomássá váltam volna. *(SD: Vagy úgy érezted volna, hogy teljesen belevonódsz? Mindig a megfigyelője voltál.)* Így van, mindvégig megfigyelő voltam. De olyan, mint egy mindenütt jelenlévő megfigyelő. Szóval így mondd el a tanítást, amikor az önmegvalósítás közelébe érsz. Nos, emlékszel a négy elvre? Glen, elismételned őket George számára, aki későn jött? *(SG: Nem hiszem, hogy mind a négyre emlékeznék.)* Úgy gondolom, nagyon fontos, hogy emlékezz rájuk. Melyikre emlékszel? *(SG: A második elv az, hogy minden dolog ego nélküli.)* Nem, ez a harmadik. (nevet) Sam, és te? Melyik az első?

SM: Az azonosulás leállítása ... (R: Látjátok, milyen könnyen felejtünk?)

(Tovább folyik a találgatás)

SD: Minden az elméből árad ki?

R: Így van. Az egész világegyetem, minden az elme megnyilvánulása. Érezned és tudnod kell, hogy így van.

SS: Amíg a testtel és az elmével azonosulunk, addig nem jutunk túl messzire.

R: Pontosan. Része vagy a világnak. *(SS: Hogy mondjuk ezt röviden?)* Az alapvető? *(SS: Az első?)* Az első az, hogy minden, és ez alatt mindent értek, az ásványok világát, a növényvilágot, az állatvilágot, az emberek világát, minden, amit érzékeid megmutatnak számodra, az elme kiáradása. Képet vetítesz ki, éppen úgy, ahogyan mozifilmet vetítesz, és minden, amit éppen most, ebben a szobában látsz, az elméből származik. Felvetheted: „Hogy láthatnánk mindannyian ugyanazt a dolgot?” A szokás energia miatt. Úgyhogy úgy tűnik, hogy mindannyian ugyanazt a dolgot, ugyanazt a képet látjuk. Ez az első. Mi a második? Ki tudja megmondani? Emlékszel rá, Ben?

(A tanítványok megpróbálnak visszaemlékezni.)

SN: Nem érintettek, csupán semmik vagyunk?

R: Csupán semmik vagyunk? Nem hangzik túl jól. (nevet) *(SN: Nem születtünk, és nem halunk meg?)* Így van, de a kettő között van még valami. Nem születtünk. Nem létezőnk. A születés és halál közötti időben valójában nem létezőnk. És nem halunk meg. Nincs elmúlás.

SD: Tehát, hogyan összegezhethetnénk? Hogy nem létezők vagyunk, vagy nincs se kezdetünk se végünk? (R: Mindkettő igaz. Semmilyen okkal nem bírunk.)

SM: Szóval azt mondd, hogy a létezés viszonylagos okra utal ... (R: Igen.) ... és létezés csupán a viszonylagosság világában van ... (R: Igen.) ... és valójában nem vagyunk a része neki? (R: Pontosan.)

SN: És mi van a nem létezéssel? (R: Nem létezés sincs.)

ST: De akkor nem mondhatjuk, hogy az elme nem létezik. Úgy gondolom, azt mondd, hogy minden, ami létezik ... (R: Semmi olyan nem létezik, amit el tudsz magyarázni.) De azt mondtad korábban, hogy minden az elméből árad ki. Szóval, miért mondhatod ezt? (R: Igen, mert kivetíted a képet.) De akkor van elméd. (R: Nincs elméd.)

SD: Azt hiszem, hogy mindent a földi sík világában ért.

R: A viszonylagosság világában. A valóságban nincs elme. Ez az, ahogy a kép megjelenik. Az egész univerzum az elme kivetítése. Vagyis, ha megöled az elmét, nincs univerzum. Meg kell, hogy öljük az elmét, és az egész univerzum megsemmisül, mert az elme vetíti ki az univerzumot, és meséli nekünk mindezeket a történeteket. Gondolj egy pillanatra problémáid összességére, amelyekkel hited szerint bírsz. Gondolj arra, ami terhes számodra. Négy órán keresztül mesélhetnéd nekem a történetedet. Ez is rossz, meg az is rossz. Ez az egész az elme kivetítése. Tehát az elme megölésével minden véget ér, és szépség, öröm és boldogság következik. De amikor aggódsz, amikor félsz, amikor úgy gondolsz, hogy baj van valahol, elfüggönyöződ a szépséget és örömet és boldogságot. Szóval ez a második tanítás. Mi a harmadik? Ki tudja nekem megmondani?

SN: Ego nélküliség.

R: Igen, minden ego nélküli. Nem csupán az emberek, hanem minden, hegyek, fák, a nap, semmi nem rendelkezik egóval. Ami azt jelenti, hogy nem létezik. Szóval, honnan jön? Amikor álmodsz, honnan jön az álom? Ugyanarról a helyről, a semmiből, a hamis képzeletből.

SD: Nem értem a „hamis képzelet” kifejezést, mivel a képzelet szó bizonyos hamisságot foglal magában.

R: Egy hamis világot és egy hamis egót képzelünk el. (*SD: Ez egyfajta paradoxon.*) Persze, ez az egész paradoxon, mivel nem létezik. De ez az, ahogyan elképzeljük. Ez az oka, hogy mindig visszatérek oda, hogy az ég kék. Valaki kívülről visz, és azt mondja: „Nézd, milyen gyönyörű a kék ég.” És én egyetértésemet fejezem ki számára, de legbelül tudom, hogy nem igaz. Nincs ég és nincs kék, ezek nem léteznek. Vagy az oázis a sivatagban, a víz, nem létezik, délibáb, a világ ugyanilyen dolog. Az univerzum csupán az álom állapotában létezik. Olyan, mint egy álom. Na, most, mi a negyedik elv? Mi a negyedik?

ST: Valami olyasmi, hogy semmik vagyunk.

R: (nevet) Nos, minden erről szól. De valójában azt jelenti, hogy megértéssel, és annak mély felismerésével bírunk, hogy mi az Ön-megvalósítása a Nemes Bölcsességnek.

SD: És hogy határozható meg a nemes bölcsesség a valódi bölcsesség alapján?

R: Nem, ugyanarról van szó, csak több szóval kifejezve. Ez egy buddhista kifejezés.

ST: Valóban, nekik mindig ilyen hosszú kifejezéseik vannak. És mindig azt mondják, ami van. Úgy nevezik, ahogyan van, ahelyett hogy nevet adnának neki.

R: A nyolcórétű ösvény, és aztán évekbe telik, mire elmagyarázzák. De amikor eljutsz a legmagasabb tanításig, semmi sincs. (ST: *Akkor ismét át kell menned a negyediken?*) A negyedik, az egyetlen módja, hogy megtudd, az önmegvalósítás micsoda, az által, hogy megtudod, hogy mi nem. És bármi marad, az, ami van. (SD: *És ez a nemes bölcsesség?*) Ugyanaz. Szóval azt mondod, hogy nem a test, nem az elme, nem az érzékszerveim, nem a gondolataim, nem a világ, nem a nap, nem az univerzum, nem Isten, nem teremtés, és így tovább, és így tovább. Amikor kifogysz a levegőből, és a szavakból, akkor az.

SD: *Ez az, amit a „Neti, neti” kifejezés jelent? (R: Nem ez, nem ez, igen.)*

SN: *Ez valamifajta sehol, sehol, ha a két szót kimondtad, jelen van a se hol.*

SS: *Jóllehet unalmas? Mi van, ha mindez eltávozik, és semmi nincs?*

R: (nevet) Nem! Látod, ez az, amit az emberek gondolnak. Korábban ezért fejtettem ki, hogy az elme ki fogja veled mondatni ezt, mert nem akar megsemmisülni. Uralkodni akar fölötted, és teljesen ellenőrizni akar, mert ez a természete. Ez a természete az elmének, amely nem létezik.

SD: *Ez túlélési ösztönnek hangzik. Az ego túlélni akar. (R: Az ego túl akar élni, persze.) Túlélési ösztön. (R: Pontosan.)*

ST: *Amikor meditálsz, teljesen el vagy különülve ettől a fizikai világtól és mindentől?*

R: Amikor ki meditál? Amikor személyesen én meditálok? (ST: *Umm-hmm.*) Nos, nem szoktam meditálni. Néha csukott szemmel üldögélek, de ez a szemhéjam pihentetése csupán. (nevetés)

SD: *Mert senki sincs jelen, igaz? Senki sincs, aki meditáljon.*

R: Valakinek lennie kell, hogy meditáljon. (SD: *(A tanítvány a többi hallgatóhoz beszél) Úgy érzi, hogy ő nem dolog, hogy semmi. Szóval, amíg önmegvalósított vagy, tudnod kell, hogy miről kellene meditálniuk?*) Ez nem azt jelenti, hogy abba kell hagynod a meditációt. Azt jelenti, hogy meg kell vizsgálnod ezt a négy elvet és hasonlítani kell őket ahhoz, ahol te magad vagy, és dolgoznod kell magadon, hogy alkalmazhasd ezeket az elveket önmagadon minden nap, amíg el nem jön a nap, amikor soha többé nem kell róluk beszélni. Akkor lettél ezen elvek teljes megnyilvánulása.

SS: *Dolgozz rajtuk, de ne tegyél soha erőfeszítést? Az, amit megtalálok ...*

R: Csak értsd meg. Legyél a tudatában. (SS: *Játszhatsz vele elme játékokat is. Itt egy elv, és azt mondod: „Rendben nem fogom a dolgokat nézni, és nem fogok azonosulni velük.” Nem tudom, ez-e a módja annak, hogy elkezdjem?*) Nem, nem így kell elkezdni. Kezdd figyelmességgel. (SS: *Mivel?*) Figyelmességgel, azzal, hogy minden cselekvésednek tudatában vagy, attól a pillanattól, hogy reggel kikelsz az ágyból. (SD: *Vagyis önmagad megfigyelésével.*) Figyeld önmagad. Hogy mi az első gondolatod, amikor kinyitod a szemed? Nem számít mi az, csak figyeld. Ne próbáld megváltoztatni, akkor az elméd harcba száll veled. És a játékok azzal kezdődnek, hogy beszélsz róluk. De ha nem teszel erőfeszítést semminek a megváltoztatására, és csupán figyelsz, meg fogod ölni.

SD: *Vagyis ön-megfigyelés és figyelmesség azonosak? (R: Igen.)*

ST: *A másik, amit ez az ember tanított számomra, hogy bármiről is beszélsz, csupán figyelj. Ő is mindennek az elfogadásáról beszélt.*

R: Ugyanarról van szó, igen. Ne harcolj, ne próbálj változtatni. De én nem szeretem az elfogadás szó használatát, mert ha valamilyen kellemetlen gondolat jön, miért kellene azt elfogadnod? Ne fogadj el, és ne utasíts el. Csak figyelj. (SS: *Tehát ez olyan, mint amikor látomásaid voltak, vagy ilyesmi, csak ültél és figyelted azokat?*) Csak figyeltem. Ez nem jó, és nem rossz. Csupán figyelés.

SA: *Tehetek erről egy megjegyzést? Ide vezet. Pillanatnyilag le vagyok ragadva egy területen, a szükségletek területén. (R: Rendben.) Már mindenféle megközelítésen gondolkodtam. Úgy tűnik számomra, hogy ventilátort használunk például, és mivel ezt a hűvös levegőt érezzük, a figyelmünk valójában ... e miatt irányul a testünkre. Mindannyian itt ülünk, és mindannyian részt veszünk ebben, és mellékesen csak a többiek pozitív erőfeszítése miatt tudunk részt venni valamiben. Ami azt mutatja, hogy létezik valóság, és létezik fejlődés, és létezik növekedés a világban.*

Szóval, nem jobb lenne, ha csökkentenénk a fizikai éntre irányuló figyelmet? Nem jobb lenne csak úgy megszabadulni a ventilátortól? Nem kellene arra gondolnunk, hogy meleg van, hogy hűtenünk kell a testet. A ventilátor segítségével... és természetesen ez csak az egyik oldalról vett példa, elfogadjuk a valóságát a testnek. Elfogadjuk valóságát az Éntnek, mert valóban érintettek vagyunk ebben a különleges pillanatban, itt és most, az én állapotával a fizikai világban. És érvényre juttatjuk, foglalkozunk vele, fejlesztjük. Miért nem a másik irányba megyünk? Miért nem kapcsoljuk ki a ventilátort?

R: Mert miközben haladsz az úton, miért ne lehetne kényelmes? Ilyen egyszerű. (SA: *Rendben, miért ne lehetne egy rolls royceom odakint, nagyon kényelmes lenne számomra.*) Csak tessék, ki mondta, hogy nem lehet? Nézd, mi nem mondjuk meg, hogyan élj. A világi életnek semmi köze ehhez. Lehetsz gazdag, lehetsz szegény, lehetsz jól, lehetsz beteg. Egyáltalán semmi köze ehhez, ez a lényeg.

SS: *Akkor miért fog ez megtörténni?*

R: A karma miatt. Ha a karmád szerint rolls royceodnak kell lennie, a test megy, hogy kerítsen egy rolls royceot, akár tetszik neked, akár nem. De ennek semmi köze ehhez.

SD: *Olyan érzésem is van, hogy ez a nagy hőérzékenység miatt van, de ha nem lenne ventilátorunk, sokkal jobban fókuszálnék a testre, mint kényelemben. (SA: *Igen, de ez egy különleges helyzet.*) Nos, nem mindenkire vonatkozik, ha kényelemben vagy, nem vagy zavart? (SA: *Most tudatában vagyok az élvezetnek. Tudatában vagyok ... a figyelmem a testemre irányul, mert minden alkalommal, amikor érzem a ventilátort, érzem az érzetet.*)*

SN: *Ez jó, minden alkalommal, amikor a ventilátor elhalad, ez jó.*

SA: *Tehát a figyelem a mulandó és a fizikai felé fordul, ahelyett, hogy a többi felé...*

R: Akkor azon kell dolgoznod. Ha a ventilátor ki volna kapcsolva, akkor verejtékeznél, és akkor azon kellene gondolkodnod.

SD: *Ez az, amiről beszélek. Ha kényelmetlenül éreznénk magunkat, nem lehetnénk többé ...*

SA: *Roszzabb lenne, ha úgy lenne, amiről beszélsz, igen. De ez egy nagyon fontos kérdés.*

SS: *Nagyon hedonisztikus vagy.*

R: *Ők ugyanazon érem két oldala.*

ST: Talán a magunk módján járunk az önmegvalósítás útján. Talán később, a fejlődésünk során, képesek leszünk a ventilátor nélküli szobában ülni, és jól érezni magunkat. Miközben most...

R: Mazlow nem önmegvalósításról beszél. (nevetés)

ST: Tudod, ez az egyik, amit meg akartam említeni. Nekem a legnehezebb dolgom a szavakkal van. Szeretnék szavak nélkül kommunikálni tudni. (R: Ez jó. Tudsz.) Mivel a helyes definíciók és ... (R: Tudom.) ... volt valami, amit meg akartam kérdezni tőled, hogy nehéz-e definiálnod számunkra az önmegvalósítást?

R: Ó, igen, mivel szavakat kell használnom. Ezért, ha jobban megismeresz, csendben ülünk, és nem fogunk túl sokat beszélni. És akkor közvetlen tanítás fogsz kapni, a csendet. A csendben kapod a legemelkedettebb tanításokat. De ha szavakat kell használnunk, akkor a lehető legjobban tegyük. Szóval játsszunk egy kis zenét.

(Zenélnek.)

(a prashad alatt általános dolgokról folyik a beszélgetés, mindeféle témában)

R: Három módszert szoktunk használni segítségül az úton, hogy meg tudjuk valósítani, amiről korábban beszéltünk. Az **első számú** az önátadás, amikor teljesen átadjuk magunkat Istennek, vagy az Énnek. De ez a legtöbb ember számára nehéz dolog. Egyszerűnek hangzik, de nem az. Azt jelenti, hogy nincs saját életed. Teljes egészében átadtál mindent Istennek, teljesen. Életed minden részlete Istenhez kerül. „Ne az én akaratom, hanem a tiéd” – ez az önátadás, a bhakti. Ismétlem, egyszerűen hangzik egyesek számára, de, ha belevágsz nem az, mert azt jelenti, hogy minden általad meghozandó döntést Istenre bízta. Átadod elmédet Istennek, egészen, teljesen és tökéletesen. És ez az önmegvalósításhoz fog vezetni téged.

A **második számú**, amiről már beszéltünk, a figyelmesség, a tanúvá válás. Figyeld önmagadat folyamatosan. Figyeld a gondolataidat. Figyeld a cselekedeteidet. Ülsz a meditációban és figyeled, hogy mi jár az eszedben. Nem próbálsz változtatni semmin, sem javítani semmin. Csak figyelsz. Tanújává válsz a gondolataidnak a meditáció során, és cselekedeteidnek az ébrenléti állapotban.

És a **harmadik számú**, ami az én javaslatom, az ön-kutatás. Felteszed a kérdést önmagadnak: „Kinek jutnak eszébe ezek a gondok? Kihez jön ez a karma? Kihez jön ez a szenvedés? Énhozzám jön? Nos, mi az én? Én vagyok én. Ki vagyok én? Honnan jöttem?” És követed az ént annak forrásáig. E három módszer közül bármelyiket használhatod, amelyik a legjobban megfelel számodra. De mindenképpen tegyél valamit. Ne pazarold el könnyelműen az életedet. Ha szabaddá szeretnél válni, dolgozz magadon.

Ez nem azt jelenti, hogy abba kell hagynod a moziba járást, vagy a dolgozni járást, vagy ilyesmi. Ne adj fel semmit. Csak legyél tudatában annak, amit csinálsz. Válg tudatos lényé. Válg tudatossá a cselekedeteidre. Válg szeretővé, együtt érzővé, gyengéddé minden ember iránt. Hagyd abba az egyes számra figyelmet. A legtöbben azt mondjuk: „Egyes szám. Én vagyok az egyes számú.” Felejtsd ezt el. Ez az, amiért szenvedsz, ez az ego. Nehéz megérteni, hogy válhat jobbá az életed, ha feladod az egódat? De tegyed meg. Próbáld ki, és meglátod.

Amikor leállítod a gondolkodásodat, és önmagadon kezdesz gondolkodni, de tenmagad mindenütt jelenvalóvá válsz, az azt jelenti, hogy mindenki másra önmagadként gondolsz. Tehát, ha valamely emberi lény szenved, te is szenvedsz. De valamiben különbözünk a buddhizmustól, nem nagyon, csak egy kicsit. Mivel a bódhiszattva azt mondja, nem fog megvalósulni, amíg mindenki más megvalósulttá nem válik. De aztán van egy magasabb

bódhiszattvájuk, az úgynevezett Arhat. Ez olyan, mint a hinduizmusban az Avadhut, aki önmagától önmegvalósítottá válik, mert megérti, hogy az ő Énje mindennek az Énje. És ez az, amit mi elfogadunk. Más szóval, ha szeretnél segíteni a társadnak, ha szeretnéd jobbá tenni a világot, amelyben élünk, önmagadat találd meg először, és minden más gondját fogja viselni önmagának.

Van kérdés ezzel kapcsolatban?

SF: Említetted az önfigyelést illetve a gondolatok figyelését ... (R: Igen.) Nem ugyanaz a gondolat, csak megfigyelő és megfigyelt fel vannak cserélve, vagy ugyanaz ... ?

R: Csak akkor gondolod, hogy te csinálod, ha hatalmat adsz neki. De ha csak megállsz, és figyelsz, semmiféle cselekvés nem zajlik, semmiféle mozgás nincs. (SD: A figyelés nem cselekvés?) De te nem vagy figyelés, ami éppen figyel, vigyázva, de te nem vagy az. Nem te vagy az, de van valami, de az nem te vagy. Csak akkor merül fel a probléma, amikor azt gondolod, hogy én figyelek.

SS: Nem a hang az, ami azt mondja: „Ki számára jön a szenvedés?”

SD: Igen, ez ugyanaz volna. (R: Igen, ugyanarról van szó, igen.)

SS: Mert figyeltem a hangot, mert ha érzel egy nyugalmat utána, vagy valami elkezd oldódni, akkor elkezded csinálni az ...

R: Nos, valójában azt csinálod, hogy az elmét használod, hogy megsemmisítsd az elmét. (SS: De nem azonosulsz vele?) Nem azonosulsz az elmével, csak használod azt, amikor azt mondod: „Kinek a számára jön ez?” (SS: Az nem az Én, ugye?) Az az elme. (SS: Még mindig az elme.) De az elmétől való megszabadulásra használod. (SS: Egyre inkább egyhegyűvé válik, így szerte tudod foszlatni.) Igen. Karma vagy cselekvés csak akkor létezik, ha azt képzeled, hogy az vagy.

SF: Vagyis a gondolatok megfigyelésének előrehaladott szakaszában lesz egy pont, ahol nincs jelen a megfigyelő tudata? (R: Ott nincs ilyen tudat, nincs.) Megfigyelés zajlik, és a nélkül kerülnek megfigyelésre dolgok, hogy valaki tudatában lenne a megfigyelésnek, és ez az érett szakasza a megfigyelésnek? (R: Pontosan, igen.)

SS: Nehéz megtenni, hogy amikor elkezded figyelni, azt mondd, hogy: „Kinek jön ez?” és érzed néha a szertefoszlásának érzését, vagy ilyesmit, más alkalommal pedig a test igazán erős. (R: Persze, az. Vagyis próbálkozz valami mással.) Nos, rendben, akkor ezt ki fogjuk javítani... (nevet)

R: Csak próbálkozz önmagad kérdésével, vagy önmagad figyelésével, vagy az önátadással. Mondhatod magadnak: „Rendben, Isten átveszi ezt tőlem, neki adok mindent.” Ez az Istennek való teljes önátadás, adj át mindent Istennek, ajándékozd neki. (SS: És ha nem akarom megtenni.) De meg kell tenned. (SS: Ha a fájdalmaid vannak, vagy ilyesmi, és azt mondod: „Vedd el?”) Add át Istennek, mondd, hogy: „Vedd el, vedd el Isten, a tiéd, nekem semmi közöm hozzá”. Amit tenned kell, azt tenned kell, függően attól, hol állsz a tudatosságban, de feltétlen csinálj valamit, vagy ülhetsz is csupán, és nem csinálsz semmit, ami szintén segít.

SD: Úgy gondolom, hogy az elengedés az önmagad feletti irányítás átadásához hasonló, csak egy kicsit könnyebb, csak egy kevés különbség van közöttük.

SS: Mi van az az alvással? (R: Mire gondolsz?) Érzek bizonyos érzéseket magadban, aztán mész, „csak feküdni megyek.”

R: Akkor azt kell, hogy megtegyed, amit teszel. (SS: Ez is az elengedéshez hasonló?) Bizonyos módon. (SS: Tudod, én harcolok veled. Nem szeretem.) Ne harcolj semmi ellen. Adni fog számodra egy másik esélyt a pihenésre, és amikor felébredsz, újra kezdheted.

ST: Úgy tűnik néha, azonban, hogy amikor problémáik vannak, és úgy tűnik, aludni mennek, és alszanak, és alszanak. (SD: Igen, lehet, hogy ez valóban depresszió.)

R: Nos, azok olyan emberek, akik nem dolgoznak magukon, de akik itt felismerik...

SS: Meg tudod figyelni önmagadban, hogy harcolsz álmodban, még ha tényleg akarod is azt, de talán azt mondja neked valami, hogy lehet, hogy ezt kell csinálnod, és engedj el, és ne harcolj az alvással.

R: Ezért mondom, hogy ne harcolj semmivel, csak menj aludni, és amikor felébredsz, kezd újra, ahol abbahagyta. (SS: Úgy érzem időnként, hogy rosszabb, amikor felébredek. Szóval ezért kerülöm az alvást.)

SD: Mert menekülésre használod.

SS: Nem, valójában legálisnak éreztem, csak nem tudtam ... Mint ahogy csak itt ülök, „miért nem engedted meg magadnak, hogy csak úgy aludj, oké, megengedem, hogy csak úgy aludjak”, és elalszom, és felébredek, és egy vagy két óráig tart, hogy visszatérjek ...

R: Nos, ettől a pillanattól hogyan fogsz reagálni, amikor felébredsz, és jobban érzed magad? (SS: Különüljek el tőle?) Figyeld meg, nézz rá, akkor is, ha rosszul érzed magad, nem számít, milyen rosszul érzed magad. (SS: Ne féljek! Megjédek, ha nézem, ami történik, olyan, mint, „Tehát, mit jelent ez?” Nézd, kérdezni kezdek. Nézd, ami történik, és fel fogom tenni a kérdést: „Most miért történik?”) Felteheted a kérdést: „Kinek jön ez?” De figyeld, nézd, engedj meg magadnak, hogy félj, ne próbáld megváltoztatni.

SK: Figyeld önmagadat, ahogyan félsz? (R: Csupán legyél arra figyelmes, ami zajlik.)

(a tanítványok mindféle dolgokról vitatkoznak egymással)

SA: Azt szeretném mondani, hogy az elmém ma eretnokséggel van teli. (körös-körül nevetés) Ma nagyon nehéz elhinnem a Bibliai gondolatot, hogy „Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők.” Az megvalósulás nagy drámáját minden emberi lény máshogyan éli át, és ebben az átélésben a dráma fontos! (R: A viszonylagos világban.) Ezt ma nem tudom elfogadni. (R: Ne fogadd!) (nevetés) Olyan érzésem van, mintha azt mondanád, hogy az isteni lény, vagyis Isten az, ahogyan őt neveznem kellene, aki izgalmat visz az individuum drámájába, az individuum kalandjába. (R: Ez a viszonylagos világban igaz.) Erről akartalak kérdezni Robert, nem tudom, hogy a megértésem ugyanerre a pontra jut-e? Azon töprengök, hogy nem az önátadás, hogy nem az önátadás az... például, úgy döntesz, hogy mindig Isten iránti természetes odaadás kontextusában élsz, próbáld meg úgy élni, ahogy a démonjaid egyike él, az összes gonosz cselekedetteddel, mindennel, és éld úgy az életet, ahogyan jön, és fogadd el azt. Természetesen tudva, hogy a cselekvésnek következményei lesznek, és a cselekvés jönni fog, és elfogad mindent. Megértettem, hogy ha az odaadás erős, a dolgok el fognak kezdeni apránként megmozdulni, elkezdenek szépnek mutatkozni, vagy jobban a létbe integrálódni, és lehet, hogy ez az önmegvalósítás kezdete. Más szóval, ha odaadás, önátadás van jelen, nem számít, mit teszel, a dolgok gondjukat fogják viselni önmaguknak.

R: Pontosan, ez teljesen igaz. Ha átadod önmagadat Istennek, nem kell aggódnod többé az életed miatt.

SF: *Úgy értsem, nem kell kényszeresen figyelnem az ego vezetésére, vagy ...?*

R: Ha a megfelelő módon adod át önmagadat Istennek, akkor nem. (SF: *Mert akkor cselekedhetsz például másik megfigyelőből, de te folyamatosan az odaadásra és lemondásra törekszel, még akkor is, amikor a megfigyelőket, a külső megfigyelőket figyeled...*) Ez olyan, mint amikor elképzeled, hogy van egy vödör piszkos vized, szennyvized. Már évek óta áll ott a víz, és már nagyon piszkos. De van a tetőn egy lyuk, és amikor esik az eső, minden alkalommal aláhull egy csepp, és elkezd a vizet tisztítani. Lehet, hogy húsz év múlva, de a víz ki fog csapódni, és meg fog tisztulni. Ez az, ami történik velünk. Minél inkább átadjuk önmagunkat, ahogyan mondod, annál tisztábbá válunk, apránként, még egy kicsit, még egy kicsit, és minden gondoskodni fog önmagáról, ha a megfelelő módon adod át önmagad.

SD: *Nem ez a bhakti, nem erről beszéltél, mint különféle általunk alkalmazott módszerekről?* (R: De igen.) *Többé-kevésbé ugyanaz, mint a vallásos bhakti?* Ami az önmegfigyeléssel ellentétes. (R: Igen, az.) *Ami az ön-kutatással ellentétes?* (R: Igen.)

SN: *Horat említette az elfogadást, és Dana is említette az elfogadást, és Robert azt mondta korábban, hogy „Ne elfogadj, hanem figyelj csupán”, mert amikor elfogadsz, jelen van valaki, aki elfogad. Csak figyelj, mert az elfogadás az ego újbóli megerősítésének hangzik, csupán figyelj. Szóval, jó az elfogadás, de csupán figyelni is tudsz.* (SD: *Igen, figyelj ítélezéstől mentesen.*) *Ezek talán megint csak szavak. És Arnold is tett egy megjegyzést Istenről és a szőlőtőről, valamint a fáról és az ágról, és Robert azt mondta: „Nos, ez csupán a viszonylagosság világa”, és ez megint olyasmi, mint a szubjektum / objektum. És Ramana azt mondta a könyvében: „Amíg úgy gondolsz, hogy te az én vagy, addig van Isten. Szóval ez olyasmi, mint a nem-kettősségből átmenni a kettősségbe. Ha tehát a dualitás szintjén kezeled, amit mondasz igaz, de ha átmész a nem-kettősségbe, akkor mások az elvek. Szóval, Arnold azt mondja: „Ezen a héten a nem-kettősségben vagyok, a következő héten a kettősségben vagyok, nem tudom, hogy segítségére van-e ez Arnoldnak. Érted, amit mondom?”*

SA: *Értem, amit mondasz.*

SN: *Mindaddig, amíg azt hiszed, hogy te az én vagy, addig van Isten, addig ezeket az elveket kell alkalmaznod. De aztán, ha átmész a nem-kettősségbe, akkor te vagy Isten. Vagyis ott más elvek vannak, tudod, ne használd a fa és az ágak analógiáját, mert te vagy a fa, és te vagy az ágak.* (SF: *Hogy érted, amikor azt kérdezed, hogy Isten azt mondja, jó az idő, jó a játék, ami zajlik, miért kellene tőle megszabadulni?*) (nevetés) *Igen, igen, igen, ő annyira bölcs.* (nevetés)

SA: *Nem egészen, Isten a játéka miatt mondja, mikor a játéknak vége, hogy én vagyok a játék, ez igaz, de a játék végén többet fogok tudni magamról. Egy másik helyen leszek, mint a játék kezdetén, a játék és a játék résztvevői miatt. És a résztvevőkön keresztül, a szereplőkön keresztül a szereplők mindegyikében élttem, azt követően egy másik helyen leszek.*

R: Igen, de megint vissza kell jönnöd, és egy másik szerepet kell játszani, újra és újra és újra. (SS: *Mert még mindig azonosulunk egy szereplővel?*) Ezt nevezik a buddhizmusban a kerékből való kiszállásnak. Ki akarsz szállni a kerékből. A körforgásból, hogy állandóan, újra és újra és újra belépj a körforgásba. Ki akarunk szállni.

SA: *De mi van, ha Isten áll, és figyeli ezt, és tudja, hogy bizonyos értelemben ő az, kivetítései az ő részei, de lényege független a játéktól? De még ezt a lényegét is, amely egy része, meg fogja változtatni valamilyen módon. Nem leszek a kerékben, mivel az soha nem is volt a kerékben.*

R: De amíg hiszel kettősségben, benne vagy a kerékben. Mindaddig, amíg Istent önmagadon kívül keresed, a kerékben vagy.

SS: Arról szeretnék kérdezni, amit akkor érintettél, amikor az Istennek való önátadásról beszéltünk, egy önmagadon kívüli Istent elfogadva, és mégis az, ahol ... ezzel az odaadás dologgal, mivel úgy érzem, hogy én ... úgy értem, mindhárommal, akkor azt mondhatod, hogy felveheted az egyiket, vagy használhatod mindhármát. (R: Persze.) Akkor igazából ezek nem állnak ellentétben egymással? (R: Nem, nem állnak.) De, ha Istenről beszélünk és arról, hogy átadod magadat Istennek, az úgy hangzik, mint ami önmagadon kívül van. (R: Igen, úgy hangzik.) Hogy tudjuk magunkat Istennek átadni, és csupa fénné válni, mert egy részem odaadó rész, de van egy olyan részem is, amely a tudás résznél is több. (R: Umm.) De szeretem mindkettőt, szeretem a kombinációt, szeretem a kombinációs játékot. Szóval, hogyan tegyem ... térdre boruljak, hogy „Ó, Istenem te gyönyörű”. Most, hogy hallom, érezni tudom a lényemben, nem úgy gondolok rá, mint valami szakállas férfire odakint, érzem, hogy itt bent van. Az önátadással az a probléma, hogy hogyan tudjuk megtenni a nélkül, hogy elkülönülést hoznánk létre?

R: Egyszerűen adjátok át magatokat önmagatoknak. Ennyi. (SS: Nem tudjuk, ezen a ponton valójában nem tudjuk, mert még nem valósítottuk meg azt.) Szóval hol van az Isten, akinek át akarod adni önmagad? Hol lakik? (SS: Itt bent van, nos, igazából nem tudom?) Az egészet elménkkel kell csinálnunk. Te beszélsz önmagadhoz, te adod át önmagadat az Énednek. Teneked kell összebékítened önmagadat az Éneddel. (SS: Vagyis el kell hagynom az egót, el kell hagynom az elmét, és át kell adnom magamat annak?) Lehet, hogy nagyon alázatos vagy és nagyon szelíd, és Istennel beszélgetsz, de ismerd fel, hogy saját Éneddel beszélgetsz.

SD: Nem tudom, te hogy látod, de az önátadás egy dualisztikus dolognak tűnik.

R: Annak tűnik. De annak is tekintheted, ha neked úgy tetszik.

SS: Egy idő után úgyis el fog tűnni, mi?

R: Ha nem, attól még nagyszerűen fogod magad érezni. Ha teljesen átadod önmagad, mint Rama Krishna. Ő soha nem akart eggyé válni Istennel, Kálit akarta imádni. Aki Isten képe volt, és egész életében annak tekintette, de a maga módján önmegvalósított volt. A maga módján. De soha nem különböztette meg Istent önmagától. (SS: A Kálinak való önátadást kereste, de soha nem volt elkülönült.) Soha. Egyedülálló volt. (SS: De visszakerült a kerékbe, vagy nem?) Nos, teljesen megszabadult, mivel eggyé vált Kálival, aki Isten. (SS: Mert vannak otthon szalagjaim, és szeretem őket hallgatni, és menni szeretnék, „Nos, ez ellentmond...”, vagy ez másik út, és azt mondom: „nos, ez ellentmond ennek, vagy ez elkülönülés, illetve kettősség?”) Vedd észre, hogy te hozol létre ellentmondást a saját elmédben. Nincs ellentmondás. (SS: Csak szeressem, és élvezzem?) Pontosan, nincs ellentmondás, csak amit elképzelsz. Ezt nevezik hamis képzeletnek. Azt képzeled, hogy ellentmondás van, így hát ellentmondás van. De semmi ilyesmi nincs. Minden egy.

SD: Mint amikor azt hallva, hogy „Ó, Isten gyönyörű”, tudnod kellene, hogy te vagy az, mert te vagy az Én. Ez csak egy tudomás, egy módja csak a leírásnak, bármi is legyen az. (SS: Igen, nem kell mondanod, és ráadásul ezeket a szavakat, vagy akármit.) De tudod, hogy az te vagy, még ha az kettősség is.

SF: Robert az óriási önátadás nem kutatás? (R: Óriási micsoda?) Önátadás.

R: Ó, igen. (SF: A lehetséges legnagyobb önátadás. Azért, hogy átmenj azon, ami annyira ...) Az önátadás önkutatássá, tiszta odaadássá válik. (SF: Sőt, amikor intenzív

önkutatásba merülsz, valóban lemondasz az egóról?) Igen, lemondasz. Pontosan, ők mind ugyanúgy mind lemondanak.

SS: Még mindig odaadás, amikor így teszel, odaadás és önátadás érzésem van, amikor ...

R: A hegy csúcsára vezető utak különbözők, de mind ugyanarra a csúcsra vezetnek. (SS: Melyek azok?) Sok út vezet a hegy tetejére, de mindegyik a csúcsra visz. Így használhatod akármelyik utat, amelyik vonzó a számodra.

SA: Robert, ez a tanítás, amely lényegében keleti miszticizmus, ahogy én tudom, miért? Miért hal ki egész Ázsiában? Ami határozottan látszik.

R: Az igazság sosem hal ki. Nem tudom, mit értesz kihalás alatt.

SA: Nos, akkor nézd meg azokat az országokat, ahol a buddhizmus és a hinduizmus nagyon erős volt, mint India, Japán, most pedig azt látod, hogy ezeket a tanításokat, ahogy én tudom, nagyon kevesen, és egyre kevesebben gyakorolják. Aztán hallhatunk Bombay óriási növekedéséről, Bombayban többre kerül a föld, mint New Yorkban. Az indiaiak jó üzletemberek, így mesélted nekünk. Az egész kezd nagyon elnyugatiasodni.

R: A világ útja már csak ilyen, emelkedik és süllyed, emelkedik tart és süllyed. Ilyen volt az idők kezdetétől fogva. De te a világra figyelsz. Énedre figyelj, ne a világ miatt aggódj. A világ már számos alkalommal pusztult el, és épült újra. Megannyi civilizáció élt ezen a földön. (SA: Amelyeket nem ismerünk?) Nem ismerjük őket, mert több milliárd évvel ezelőtt léteztek. Nem gondolhatunk ezekkel a dolgokkal, mert eltűntek az elménkből. Azt kell megtudnunk, hogy mi magunk kik vagyunk, és akkor minden mást is tudni fogunk. Vagyis nem kell törődnünk a történelemmel túlságosan, vagy belefolyunk a világi szituációkba túlságosan, mert magunkkal ragadhatnak, önmagunkon kell inkább dolgoznunk, és akkor minden gondoskodni fog önmagáról.

SS: A dolgok nem változnak, jóllehet tudatosságod felemelkedett, kevésbé érdeklődsz bizonyos dolgok iránt?

R: Nos, természetesen, épp úgy, ahogy te is elhagytad kislánykorod dolgait, és most más dolgok érdekelnek.

SS: Antiszociálissá válok, vagy hozzád hasonlóan, engem is meghívna egy esküvőre, én meg nézek, és megyek, „rendben, ha elmegyek az esküvőre és hazaérek, boldog vagyok, hogy vége van ...”

R: Válogatóssá válsz, nincs ezzel semmi baj.

SS: De én nem akarom, hogy azt higgyék, hogy nem érdekel a nővéreik esküvője, és elmegyek az esküvőjükre. De semmi jelentősége számomra, hogy részt vettem az esküvőn. Csupán nem találtam benne semmi érdekeset.

R: De boldog vagy?

SS: Amikor ott voltam, ott voltam. Amikor elmentem az esküvőre, tudatában voltam, hogy esküvőn vagyok. Nem úgy ültem ott, hogy „Alig várom, hogy hazamenjek.” Nem panaszkodtam, vagy ilyesmi. De otthon ugyanolyan boldog lehettem volna, és tanultam valamiféle kötelezettségről, vagy ismered a családokat, akik elmentek, így nekem is oda kell mennem. Aztán ott az a perszóna, aki bejön, és azt mondja, hogy lemaradhatok valamiről ... tudod, hogy van az ilyesmi.

R: Nincs ezzel semmi baj, úgy is jó, ha kihagyod, úgy is, ha nem. (SS: Nem, nem számít.) Egy csomó mindenre elmegyek, de akárhol vagyok, jól vagyok. (SS: De még mindig aktív vagy ezzel kapcsolatban? Úgy értem, nincsenek kötelezettségeid?) Általában nem válogatok semmiben, minden csak úgy megtörténik. (SS: De nem fogadsz el mindent.) Nézd, nem aggasztanak, nem gondolkodtatnak el a dolgok. Akár válogatok, akár nem, akár ez vagyok, akár az. Csupán csak vagyok, és akármilyen történjen, hadd történjen.

SD: Tehát ugyanaz vagy, akárhol is legyél? (R: Bármit is csinálok.)

SA: Mi volna, ha vasárnap délután 2-kor felhívnálak, és azt mondanám: „Bob, egy jó film megy a moziban, és te szeretnél elmenni, de több órád lesz”, mi pedig mindannyian ide gyűlünk, ami azt jelenti, hogy válogatsz. (R: Miért?) Úgy döntesz, hogy itt legyél. (R: Úgy döntök, hogy itt legyek?) Igen! (R: Arra gondolsz, hogy nem tudnál ide jönni, mert moziba mentem.) Nem, arról beszélek, hogy mi lenne, ha ez történne. (R: Ó, értem.) Nemet kellene mondanod. Nyilván egy csomó más dologra is nemet mondasz, mivel minden vasárnap itt vagy. (R: Ó, természetesen, de ez nem válogatás, hanem életmód.)

SD: Nem lehetsz egyszerre két helyen.

R: Ez egy életmód. Ne gondolkodj rajta, csak csináld.

SG: Nem kell válogatónak vagy nem válogatónak lenned. Nem számít, hogy válogatós vagy, vagy nem vagy válogatós. (SN: Kell hozzá egy te, hogy válogatós legyél.) Igen, így nem kell azt monnod, hogy „nem vagyok válogatós”.

R: Tudom, hogy nehéz megérteni, de én nem hozok döntéseket, csak teszem, amit tenni kell. Nincs gondolat, nincs gondolkodási folyamat. Ha azt kérdi valaki: „Moziba mész?” Azt válaszolom: „Nem, ülésre megyek”, aztán elfelejtem.

SA: Ez a legjobb módja a létezésnek. (SD: Tehát egy pillanatra sem vagy határozatlan, vagy ...?)

R: Nincs energia.

SS: Most el kellene mennem az esküvőre, vagy törődnöm kellene azzal, hogy elmegyek-e az esküvőre, vagy nem kellene elmennem az esküvőre, és előre-hátra lépjek. De ha te még mindig az elme...

R: Ha nem próbálsz dönteni egyáltalán, akkor fogod a helyes döntést hozni.

SA: Számodra az. Ő egy jó példa a válogatóság fontosságára. Valóban arrafelé terelődik a választás és meghatározás legtöbb folyamata, hogy itt az első helyre kerüljön, máskülönben nem lenne, vagy nem lehetne itt. (SS: Igen, ma kicsit így kellett tennem.) Minden nap meg kellene tenned, hogy keresztülmenj, amin keresztülmész.

R: Ha hat hónap múlva is itt vagy, nem kell tenned többé. (nevetés)

SS: A mai nap után nem tudom. A testem vágyódott, tudod, „Miért nem tusolsz le”, ami felhúz időnként, úgyhogy azt mondom, „rendben, megyek és kipróbálom”, elfogadom, hogy csak menjek, és próbáljak nem gondolni semmire. (SA: De volt egy fókuszod.) Letusolt, evett, beült a kocsiba, és aztán ideért. (SA: Aztán ide értél.) De az előre-hátra lépés részt nem kedvelem.

R: Most ezt kell tenned, de ez változni fog.

SG: Egy egyszerű analógiája ennek, amikor azt mondd, szükséged van a ventilátorra, és nem kell bekapcsolnod a ventilátort, vagy akár még le is kapcsolod a ventilátort, és megpróbálsz nem a test lenni. Ugyanígy mész el a pólus egyik felére is. Így a ventilátor akár be van, akár ki van kapcsolva, nem fog számítani. Mert egy tudati folyamatot is végzel, hogy ne legyél a test, kiválasztva egy adott pólust, a hiányát valaminek, vagy birtoklását valaminek, vagy nem birtoklását valaminek.

SA: Elméletileg ez értelemmel bír, de az, amiért a megszorítás kifejezést felhoztam, amikor vigaszt, örömet és kényelmet biztosítasz a test számára, arra serkented a testet, hogy többet akarjon. Úgyhogy eteted ... (SG: Nos, ez ugyanazon pólus két oldala.) ... mert azt mondd akkor ... (SG: Ez ugyanaz, mint az önsanyargatás.) Nem ugyanaz. Ha ventilátor nélkül ültünk volna itt, és te izzadtál volna. A testünk nem kíván többet izzadni, és még több meleget, hanem arra vágyunk, hogy hűvösebb legyen, és sokkal kellemesebben érezzük magunkat. (SG: De a másik irányba is fordíthatod, és azt mondhatod: „Ha kellemesebben érzem magam, nagyobb figyelmet kell fordítanom rá, hogy ne tűnjön kellemesnek.”)

SS: Igen, ezek ugyanazok a két oldala.

SA: De kizárólag ez volt az önsanyargatások oka az egész világon, legyen az kereszténység, vagy hinduizmus, vagy buddhizmus, a fenti okok, hogy a ventilátor serkenti a testet. Arra serkent mindannyiunkat, hogy örömet és még több élvezetet kívánjunk a test számára.

SG: De ez olyan, mint azt mondani, hogy jobb dolog szerzetesnek lenni. Gyorsabban jutsz el a spirituális síkra, ha szerzetes vagy, mint ha playboy vagy mondjuk, vagy playboyként szerepelsz egy szituációban. De másfelől, az összes magad körül lévő dolgokkal létezni ebben a világban, szintén tudsz, ez ugyanaz a húzás ...

SA: Egyesek esetében ez igaz lehet. Tudom, hogy az. A másik kérdés, egy nagyon fontos kérdés, amit meg kell fontolni.

SN: Maradjunk még az önsanyargatásnál, „Ki az önsanyargató?” Még mindig az én, az én éri el mindezt, ez még mindig az ego. Szóval az ego az, amely a dolgok után fut, és az ego az, amely a dolgok előtt elfut, de továbbra is az ego, így semmi különbség.

SA: Amíg a testben vagy, kell, hogy bizonyos mértékű figyelmet fordíts ezekre a dolgokra. Ez az egész a borotva éle, de mivel ebben a háromdimenziós világban vagyunk, folyton visszaesünk abba az ideába, amely problémákhoz vezet, mert a fizikai testet fenn kell tartanunk.

R: Ki mondta, hogy te nem fogsz? Kinek kell mondania, hogy te nem fogsz? Ha spirituális szádhanát gyakorolsz, a tested magától gondot fog viselni önmagára, vigyázni fogsz rá. Ennyi.

SS: Arra gondolok, hogy tudatában leszel ennek, de éppen át fogsz sétálni, és nem fogsz keresztülmenni, ó ettől jobban érzem magam, és kényelmet nyújt számomra, nem fogsz keresztülmenni mindezekben a folyamatokon.

R: Pontosan, így van!

(A tanítványok egymás fölött beszélgetnek egymással.)

SS: Nos, semmi baj nincs azzal, hogy ebben a musicalben vagyok és élvezem, nem ezt mondd? (R: De igen.) De amit az élvezet által mondasz, nem tápláljuk azt? De lásd, hogy ez az elmének egy másik fogalma. (R: Természetesen.)

SD: Nos, azt gondolom, hogy az lehetne a kérdés tanulsága, mivel Arnold jó kérdést vetett fel, hogy a történelem során voltak önsanyargatások, szükség van az önsanyargatásokra?

R: Szükség van rájuk, ameddig jelen vannak, de mikor felébredsz, eltávoznak.

SD: Vagyis, többé-kevésbé karmától függ, hogy önsanyargató vagy, vagy sem?

R: A tested karmának alávetett. Konkrét céllal jött e földre, és tetszik, vagy sem, teljesíteni fogja azt. Ennek semmi köze hozzád.

SD: Tehát, akár önsanyargató módon élsz akár nem, mindenképpen a karmád... (R: Pontosan.) ... és ez befolyásolja a megvalósítást.

R: Ha az lenne a karmád, akkor Kambodzsában vagy Vietnamban születnél volna.

SA: Miért nem inkább Párizsban? (nevetés) Beszéljünk Párizsról.

R: Párizs? A francia riviéra? (nevetés) Ha az volt a karmád, akkor Las Vegas.

SS: Az elkülönülés révén ismét, mondhatni, ha itt ülsz, és azt mondd, hogy ez teljesen a testkényelmemen belül van, ez csupán a totális kettősség, és le tudad állítani az elmédet azon a ponton, és meg tudad figyelni a leállását, és azt tudad mondani, hogy „Kinek jön ez a kényelem?”

SD: Igen, és „Ki számára fogalmazódnak meg róla a gondolatok?”

R: Így van, ezek ugyanazok.

SS: Vagy „Honnan jönnek ezek a gondolatok?” Vagy az ember állítaná elő? (R: Igen.) Mindkét kérdést felteheted, „Honnan jönnek?” és „Ki számára jönnek?” (R: Nincs különbség.) A héten azonban úgy találtam, és meg is figyeltem, hogy ítélezek, és feltettem a „Kinek jön ez az ítékezés?” kérdést, mert úgy éreztem, hogy talán ítéletet alkottam valakiről, természetesen senki sincs odakinn, de úgy éreztem, hogy a „Honnan jön ez az ítélet?” helyénvalóbb, mint a „Kinek jön ez az ítélet?”, mert olyan, mint egy mutatóujj. (R: Bármilyen feldob téged.) Igen, találgatok, mindaddig, amíg a megfigyelés, mint eszköz, jelen van.

SA: Tudod, az a probléma, elméletileg, hogy mindenki ezt ismételteti, és ez nagyon jó dolog, én ezt tanításként értem, de azt kérdeztem kb. két héttel ezelőtt, azt mondtam: „Úgy tűnik számomra, hogy ez a tanítás nagyon veszélyes,” és te azt mondtad: „igen, az”. A válaszod ez volt: „Igen, az”, és most, hogy folytassam, amit mondtál ... Tekintsünk távolabbra, az úton túlra. Mondjuk, hogy ma otthon dolgozunk, pokoli unalmas: „Kinek a számára történik mindez?” Senki számára nem történik, így a munka ... akkor kezdesz egyre kevesebbet dolgozni. Hogy rövidre fogjam, az egyik dolog a másikhoz vezet, az első, hogy az utcán találod magad ... (R: De miért dolgoznál kevesebbet?) ... És ha valaki megkérdezi, és azt mondd: „Ez nem történik senkivel” (R: Miért dolgoznál egyre kevesebbet?) ... És te lent vagy és lent vagy és lent vagy...

R: Oké, térjünk vissza az első feltevésedhez. (SA: Jó.) Miért dolgoznál egyre kevesebbet? (SA: Mit miért?) Miért végeznél egyre kevesebb munkát?

SD: Igen, miért feltételezed, hogy kevesebbet dolgoznál?

SA: Mert ez nem móka, és kivel történik? Senki nem ül az asztalnál, úgyhogy mit számít ez? (nevetés) (SN: Nem tudod, igaz?) Ez valami, amit gyakorolok. Az önkutatás azt mondja számomra, hogy senki nincs jelen. (SN: De ez is elméd.)

SG: Ha abban az állapotban volnál, akkor nem gondolnád ezt. (SS: Ezek csupán szavak.)

SN: Ez olyan, mint azt mondani: „Ugyanolyan a tudatosságom, mint Robertnek”, pedig nem. Elméletileg így van, de nem így tapasztaljuk, tehát nem ez a valóság.

SA: Akkor döntéseket kell hoznunk, válogatósnak kell lennünk, és fel kell ismernünk, hogy a ventilátor élvezetet nyújt számunkra, és ez az iránta való vágyhoz vezethet.

R: Mert, ez az, amit Arnoldnak mondtam korábban, hogy dolgoznod kell magadon. Ha folyamatosan végzed ezt a munkát, ha a megfelelő módon dolgozol magadon, akkor egyre többet dolgozol, nem pedig egyre kevesebbet.

ST: Valami eszembe jutott, amikor a ventilátorról beszélgettünk. Amikor a szobába léptem az első gondolatom az volt: „Olyan meleg van itt”, és az a helyzet, hogy mindenki, aki itt ebben a teremben ül, minden test azt gondolja, „Nem kéne elmennem innen?” (SN: Én vagyok) (nevetés) Nem, azt akartam mondani, hogy ha sokan azt gondoljátok, azután bizonyos szempontból elfogadsz valamit, sőt szereted, miközben nem akarsz dolgozni, ez olyan, mint minden az elmében. Azt gondolom, csak azért nem ismerjük fel, hogy ez szenvedés, mert kényelemben vagyunk itt. Igen, és a munkádban, ha van munkád, és még rendelkezel elmével, ez olyan mintha éppen elfelejtetted volna, amiről szó van, és teszed azt ...

SA: A legtöbb ember engedi a dolgokat, és csak egész idő alatt tudatában vannak azoknak, ez nem igaz, nem felejtessz. (SS: Nos, lehet, hogy a munkád meg fog változni, ha dolgozol magadon?)

SD: Ne felejtsük el, amit az imént mondtál, „Keressétek előbb a mennyek országát és mindezek megadatnak számotokra”, és úgy gondolom, hogy ez a munkád határfokára is vonatkozik. Ez olyan, mint amit Robert mondott, „Fókuszálj az Énre, és aztán lásd, hogyan érzel felőle.”

SA: Mindez a növekedés és fejlődés nyugati elképzeléséhez vezet vissza, de ha koncentrálsz azokra a dolgokra, akkor bizonyos fokig jobb helyzetben vagyunk. Ha elfogadjuk a viszonylagos világot és tudomásul vesszük azt, és valóban neki szenteljük a figyelmünket és energiánkat, egy sokkal jobb helyre kerülünk, hogy végül egy másik birodalomba lépjünk.

R: De a viszonylagos világ változik, soha nem ugyanaz. (SA: Tehát meg kell azt változtatnunk, ez az, amiért a rugalmasság fontos.) De akkor halálodig vele együtt változol, és nem jutottál sehová. Az egész idea arról szól, hogy ne a világot változtasd meg, hanem önmagadat.

SD: Ez ide tér vissza: „Keressétek először a mennyek országát.” Robert gyakran mondja: „Végezzetek ön-kutatást, és aztán majd meglátjátok, hogy a világ ...” még mindig megyünk, „Ó, Istenem, miért ilyen zűrzavaros a világ, miért van mindez... Kuvait ... yada-yada”, de ha az önkutatásra koncentrálsz inkább, a világot tőled különbözőnek láthatod. Nem fogod megtudni, amíg nem próbálsz.

SA: *Ez továbbra is nagyon veszélyesnek tűnik számomra.*

SS: *Hogy érted, hogy Robert szerint ez egy veszélyes tanítás?*

SA: *Nos, ő mondta, emlékszel, hogy ezt mondtad? (Roberthez)*

R: *Igen, ezt mondtam. Veszélyt jelent az újaknak, mert felhatalmazást jelent számukra, hogy azt csináljanak, amit akarnak. (SS: Azt hittem, minden előre jól el van rendezve...) Semmi probléma. De ez nem így működik.*

SA: *De ugyanúgy, mint a színházaknál, elvonja valami módon az energiát és a figyelmet a viszonylagos világról. Vagyis, hogy az nem létezik ... és olyan nehéz túlélni a világban. Tehát, amikor az energia és a figyelem a világra terelődik, akkor egyfajta börtönben maradsz, és egy kicsit nehezebb megtalálni önmagad. (R: Ki vagyok én?) És mielőtt megtudod, valami történt, és le tudna húzni téged.*

R: *Ki állítja ezt? Ki beszél így? Ez az, ahogyan érzel felőle, de ez egyáltalán nem ilyen.*

SA: *De ez egy nagyon egyszerű kultuszra emlékeztet, ami a „A glimpse of nothingness [Bepillantás a semmibe]”-n alapul, amit egy holland író írt, aki keletre ment, és könyveket kezdett árulni. Egyébként, Amszterdamból való távozása előtt beszélt apjával a kereséséről, és spirituális vágyáról, és az apja azt mondta: „Jó, de legyél óvatos, ismertem egy embert, aki hozzád hasonlóképpen érzett, és egy nap az iráni nagykövetség értesítése szerint egy árokban találták az országút mentén.” És ez mindig az eszemben maradt, mert úgy gondolom, hogy ilyen és hasonló dolgok mindig megtörténhetnek...*

R: *De te a viszonylagosság világában dolgozol, ahol mindez relatív.*

SD: *Bizonyos módon egy árokban lévő test volt csupán.*

SN: *Nos, valóban vannak, akik kábítószerfüggőkké válnak, vagy ilyesmi, és egy árokban végzik, nem csupán spirituális kereső emberek vannak. Egy hasonló eset Hawaiiiban is történt, néhányan bajba kerültek, mert bevették magukat a dzsungelbe, hogy mindenféle ajzószeret termesszenek, az ilyenek csak a bajt keresik.*

SA: *Na, most, ez nem igaz, a történelem tele van olyan emberek történeteivel, gondoljunk csak a katolikus apácák, szerzetesek hagyományára, akik nagy része megőrül, pszichésen beteggé válik. Csupán spirituális vágyaik miatt vonulnak kolostorba, és a gyakorlatok mégis kiűzik őket az elméjükből ...*

(a kazetta hirtelen véget ér.)

5. átirat

A négy elvről ismételtén

1990. augusztus 23.

Robert: Teljes szívemből üdvözöllek benneteket. A legtöbben már sok éve keressük a valóságot. Számos tanítónk volt, számos csoportunk. De még mindig nem találtunk békére. Miért? Mert keresünk. Ez egy közvetlen, tömör, válasz. Mert keresünk valamit. Nem is tudom hányszor hangsúlyoztam, hogy nincs mit keresni, de az emberek továbbra is keresnek. Jobb lenne időnként az összes könyvet összetépni. A könyvek csupán arra motiválnak, hogy megtudjunk valami egyebet. De elérkezik az idő, amikor befelé kell fordulnunk, és meg kell próbálnunk megérteni, hogy ez a test valójában micsoda.

Az igazság természetes létező, nem tanítás. Én nem filozofálgatok. Nem adok tanítást, úgymond. Egyszerűen tanúságot teszek, és a legtöbb ember számára ez semmit sem jelent. De nem próbáljuk vonzani a legtöbb embert. Akik éreznek valamit a szívük mélyén, mindig el fognak jönni szatszangra. És mindig be fogsz vonzani egy olyan tanítót, aki jobban tetszik neked. Én nem tekintem magamat tanítónak vagy gurunak. Egyáltalán semminek sem tekintem magam. De a valóság, ami megmarad, a te valóságod. Mindenütt jelenvaló. Egyetlen minőség nélküli valóság létezik, pont itt, pont most. Nem léteznek testek. Amit láatsz, a saját bizniszed. Ha másokat láatsz, hibát követsz el. Sosem voltak mások.

Állandóan keresünk valamit. Meg akarjuk találni a megfelelő tanítót. De, ahogy mondják gyakorta, a megfelelő tanító te vagy. A megfelelő tanító ott van, ahol te vagy. Sem személy, sem hely, sem dolog nem megfelelő tanító. Valószínűleg láttad Sziddhártha filmjét, amelyben rálelt a folyó és az erdő békéjére. Még ez is hiba, mert komolyan vette a folyót, és túl sokra tartotta az erdőt. Ő volt az erdő. Ő volt a folyó. Amit keresünk, az teljes ostobaság. Nincs mit keresni.

Sok telefont kapok. Az emberek állandóan a problémáikról beszélnek. És én tényleg nem tudom, hogyan reagáljak. Kinek kellene elmondanom a problémáimat? Egyszerűen semmiféle probléma nem létezik. Nincsenek problémák, soha nem voltak problémák, és soha nem lesznek problémák. Most azt mondhatod magadban: „Ha tudna a problémáimról.” De ha a pillanatban élsz, van probléma most, ebben a másodpercben? Nincs. Semmi nem a te igazi természeted. Probléma csak akkor jelentkezik, amikor gondolkodni kezdesz. De ha megtanulsz nem gondolkodni, hol a probléma?

Szóval, ki kell ürítenünk az elmét, és aztán meg kell szabadulnunk az elmétől. És az elmét nem tudjuk gondolkodással kiüríteni, csupán megfigyeléssel. Csak ott van valóság, ahol nincs gondolat. Nincs értelme azt mondogatnod magadban: „Parabrahman vagyok, abszolút valóság vagyok. Nem született vagyok.” Ezek csupán szavak. És a következő pillanatban lett egy problémád, lett egy emóciód, úgy érzed, valami nincs rendjén. De te folyamatosan kijelented: „Nem született vagyok. Az abszolút valóság vagyok.” Jobb semmit sem mondani, semmit sem hinni, semminek sem lenni, és így csupán önmagadnak lenni. Jobb, ha csupán ülsz, és nem gondolsz semmire, és megpróbálsz semmivé válni, mint mantrákat kántálni, vagy megerősítéseket csinálni, illetve folyamatosan azt mondogatni: „Én vagyok Brahman.” Csupán üléssel fogsz önmagaddá válni.

Múlt vasárnap négy elvetadtam nektek, amit általában nem teszek. De megosztottam veletek négy elvet, és mindenki félelemben volt. De a következő pár napban telefon hívtak emberek, akik továbbra is a problémáikról beszéltek. Ha megértetted az elveket,

hol a probléma? Akár ha egy elvet is megértettél, és átgondoltad, békében kellene lenned. Tehát, mi a négy elv? Ki tudja megmondani? Sam, emlékszel rájuk?

SM: Tudom, de uh...

R: De mégis tudsz ételről, alvásról. Tudsz a lányokról.

SM: Számoltass el róla. (nevetés)

SD: Tudom, mi az első. Minden az elme kiáradása.

R: Igen. Gondolkodj el rajta. Ebben az univerzumban minden, legyen az személy, hely vagy dolog, minden, a tested, a gondolataid, a teremtés, Isten, minden, amit el tudsz gondolni ... (*SD: Minden?*) ... Igen, minden, úgy értem minden, az elméd kivetítése. Ha ezt valóban megértetted, hogy lehetnének problémáid? De azt mondhatod: „Nos, a lakbér az első, és nincs pénzem, tehát hogy segítene ez rajtam?” Elcsodálkoznál rajta, mit tesz érted. Csinálnak hiányt a fák levelekért? Elromlanak a virágok, hogy virágozzanak? Ha fel tudnád ismerni az igazságot, hogy minden az elméd kiáradása, önmagaddá válnál, Éned pedig mindenütt jelenvaló. Mindent tartalmaz a tested túléléséhez. Gondolj erre.

A tested az elmédből jön. De amíg a testedet önmagadnak hiszed, és érted, hogy elmédből származik, gondoskodni fog, ahogy a fa törzse is gondoskodik a levelekről. Úgyhogy ez a tanítás eléggé kiszámítható és az emberség javítására használható. Nem azzal, hogy az emberséget közvetlenül próbálja javítani, ez az, amivel neked problémád támadt, hanem az emberségről való megfélelkezéssel és annak felismerésével, hogy minden mentális projekció.

Mi történik megint? Amikor felismered, hogy az egész univerzum elméd megnyilvánulása, mindenütt jelenvalóvá válsz. És a mindenütt jelenvalóság az összes szükségletedet magában foglalja, és minden szükségleted belülről kerül kielégítésre. De ha aggódní, vagy gondolkodni kezdesz, elrontottad. Akkor emberi dolgokat kell cselekedned, hogy gondját viseld magadnak. De ha nem foglalkozol az emberséggel, és visszatérsz a megértéshez, hogy mindez az elmédben van, akkor automatikusan elengeded elmédet, és az Én átveszi a szerepét, a megfelelő embereket, a megfelelő helyzetet, a megfelelő címet hozva be az életedbe.

Ismételten emlékeztetlek, tested a karma miatt jött erre a földre. És el fogja szenvedni, bármin kell is keresztülmennie. De neked abszolút semmi közöd hozzá, mert te nem a test vagy. De ha gondolkodsz rajta, elrontottad. Ezt követően, engedd meg testednek, hogy tegye, bármi is legyen, amiért idejött. Ne akadályozd. Ne harcolj vele. Egyszerűen figyeld. Ne reagálj. Minden rendben lesz.

SC: Kérdezhetek közben? (R: Persze.) Mi van a belső érzéseid követésével? Amit mostanában tettem, az inkább a belső érzéseim mentén halad. Ez helyesebbnek tűnik számomra. Ez még ...

R: Figyeld önmagadat, mert a belső érzések valójában többnyire a korábbi életből... (*SC: OK.*) ...és ebből az életből, kisgyerekkorodból származó szokásenergiák. Kifejlesztettél bizonyos szokásokat. A legtöbb ember hisz a belső érzéseinek. (*SC: Nos, én úgy érzem, hogy szemben állok a belső érzéseimmel, mint az egyház. Belemerültem a belső érzéseimmel való szembenállásba, ami felzaklat, úgyhogy távoznom kell. Sokkal tisztábbnak érzem, ha most távozom.*) Nos, ha távozni akarsz, tedd azt. (*SC: Tessék?*) Távozní akartál. Nem azt akartad, hogy ott legyél.

SD: Nos, mi van a belső hanggal, amiről az emberek beszélnek? A tudattalannak azonos, és mennyire megbízható?

R: Legtöbbször egy csomó képtelenségről van szó, mert ki számára jön a belső hang? Az elme számára. (SC: *Mindez a testnek a része?*) Igen. Mindez az asztrális, mentális, ok-okozati síkok része. Az egésznek a testedhez van köze. Tehát, fel kell tenned a kérdést önmagadnak: „Kinek jön a belső hang?”

SD: Meg kell különböztetni az ösztönöktől?

R: Az a mentális síkon lenne. Amikor mentális síkról beszélünk, az ösztön és az intuíció megkülönböztetéséről beszélünk. (SD: *És az egyik jobb, mint a másik?*) Ugyanazok. Amikor erről az útról beszélünk, felismerjük, hogy az intuíció, valamint az ösztön az egóba jön. Az ego az, amely ezeket a dolgokat érzi. Az Én mindenütt jelen van. Nincs hely semmi más számára. Az az üresség, a nirvána, a nem született.

SC: Lehet, hogy ez a test és elme tovább él, mint látszik, talán a belső érzésekben folytatódik, talán nem, mindig túlnéz azon, aki vagyok?

R: A tested mindenképp tovább fog élni. (SC: *Igen.*) Gondját fogja viselni magának. (SC: *Igen.*) És mindazok a gondolatok az egóból jönnek. (SC: *Rendben. Szóval ez a lényeg, ha megfelelően nézzük.*) Igen. (SC: *Megérteni, hogy magától elmegy.*) Pontosan. (SC: *Rendben.*) De ne aggaszd magad azzal, hogy mit egyél, mit viselj, vagy hová menj. (SC: *Vagyis mindez látszólagossá válik?*) Persze. (SC: *Mindez látszólagossá válik. Ez jó.*)

R: Van benned valami, ami vezet téged. Az fog téged irányítani, amikor csendessé válsz, amikor az elmét némává, csendessé, nyugodttá teszed. Akkor irányítatni fogsz, hogy tudd, mit kell cselekedni. Igaz, hogy egyesek az intuíciójuk alkalmazásával nagy dolgokat visznek végbe. De mennyi ideig tart ez, mielőtt bevonzza hozzá a nyomorúságot? Amíg az ok és okozat világában, a kettősség világában élsz, minden jóra esik egy rosszra, minden rosszra esik egy jóra. Minden fentre esik egy lent. Ne légy bolond. Használod az intuíciódat, hallod a hangokat, és azok vezetnek téged, és megmondják, hogy tedd ezt, és sikeressé válsz. És úgy gondolsz, hogy valami jót tettél. De mielőtt megtudnád, az IRS elkap (nevetés), és börtönbe vet. (SC: *Nos, azt hiszem, egy nap ők fognak a sírba tenni.*) Természetesen.

SD: Azt gondolom, a kérdés az, hogy: „A belső hang magasabb rendű-e a szokványos érzéseknél?”

R: Semmi sem magasabb rendű az Énnél. Legyél Éned, tartózkodj Énedben, és soha nem fogsz hibázni. De mikor hangokat hallasz, az az elméből jön. Csapdába estél. (SD: *És az elme Maya.*) Az elme nagyon erős.

SC: Nem ez a kérdések egyike: Ki van ennek tudatában?

R: Na, mondd meg nekem, ki az? Ki az? (SC: *Ki az?*) Ki van tudatában? Senki nincs, hogy tudatában legyen bárminek, senki sincs otthon, üresség. (SC: *Úgy érzem, hogy ez igaz.*) Ki érzi azt? (SC: *Uh-uh rendben.*) Még az érzés is rossz. Csak tartózkodj az Énben. Ott nincs érzés. Ott nirvána van, ott üresség van, ott a nem született állapota van. (SC: *Nagyon érdekes, hogy minden megnyilvánulás erre mutathat. Még a szavak is: „Ki vagyok én?” Csak azt mondja, „Ó.” Számomra azt mondja, valami a tudatában van neki. A mag.) A magnak mennie kell. (SC: *Tessék?*) A magnak mennie kell. (SC: *A magnak?*) Mennie kell. Ne legyen érzésed. (SC: *Önmagamként?*) Önmagamként, de valami helyettesíteni fog. Valami, ami szavakon túli. Létezik valami, ami el fog jönni. Nevezhetjük sat-chit-anandának, boldogságnak. Hívd, aminek akarod. De valami helyettesíteni fog, és érezni fogod az istenit, és rendben leszel, épp úgy, ahogyan van.*

Nos, beszéltünk a második elvről, mi az? Nézd, a titok az, amint azt vasárnap elmondtam, hogy reggel amint kinyitod a szemedet, ezekre a dolgokra kell gondolnod. Mire gondolsz, amint kinyitod a szemedet? Evésre gondolsz, a napodra gondolsz, a munkádra gondolsz, a pénzre gondolsz, a barátokra, a kapcsolatokra gondolsz, de nem jut eszedbe, hogy az elme vetíti ki a történő dolgokat. Bármi, amit reggel gondolsz, végbe fogod vinni. Ezért kell reggel, amint felébredsz, a helyes dolgok gondolnod. Ne várj. Szóval mi a második elv, amiről vasárnap beszéltünk? Ki emlékszik?

(A tanítványok találgatnak.)

R: Látod? Szóval, ismét felteszem a kérdést, mire emlékszel? Emlékszel a személyes problémáidra, emlékszel a szükségleteidre, és azt gondolod, hogy ember vagy. Folyton a testre gondolsz. Ezért hibádzik az önmegvalósítás.

(Megszólal az ajtócsengő, érkezik valaki, köszöntik, aztán Robert folytatja.)

R: Tehát elmédet kell vizsgálnod és figyelned, állandóan. Nézd, mit művel veled. Figyeld, hogyan uralkodik feletted. Érzelmeket kelt benned. Elhitedi veled, hogy valami nem stimmel. Indulatossá tesz. Mindezek a dolgok az elméből jönnek. Az idea az, hogy legyél ennek tudatában. Egyedül a tudat vezet el a fényhez, csak egyedül ennek legyél tudatában. Nincs szükséged semmiféle könyvbe foglalható tudásra. Csak legyél tudatában, hogy elméd valójában micsoda. Ez az, ahogyan az elmédet legyőződ. A tudatában levéssel, és a neki való nem válaszóással, az elmére való nem reagálással. Általában fel szokott dühíteni valami, mielőtt válaszolnál, és meg akarnád nyerni a vitát, de most a nem reagálás a reakció. Egyszerűen mosolyogsz, és figyelsz. Amikor az elme látja, hogy nincs válasz, egyre gyengébb és gyengébb lesz, míg végül eltűnik. Ez éppen olyan, mint valamely személlyel vitatkozni. Mi történik, ha abbahagyod az érvelést? Az illető személy továbbáll. Nem tudja, mit gondoljon. Nem fog tudni semmit kezdeni veled. Elmegy. Szóval, ha nem reagálsz, elméd gondolatai eltávoznak, és egyre gyengébbé, és gyengébbé, és gyengébbé válnak, amíg az elme meg nem szűnik. Szóval, mi a második elv? (SD: *Kérünk egy tippet.*) Néhány szavát kimondtam.

(A tanítványok tovább találgatnak.)

R: Látod, erről gondolkodj. Oly sok minden eszedbe jut. De ezek mindegyikének a testedhez van köze. Igaz?

(Továbbra is emlékezni próbálnak.)

R: Oké. A második az volt, hogy érezd mélyen, és ismerd fel, hogy nem született vagy, hogy nem maradsz fenn, és soha nem fogsz megszűnni. Emlékszel? Soha nem fogsz meghalni. Gondolj csak bele. Csak gondold azt, hogy nem született vagy. Nincs oka, hogy megszüless. Ilyen ok nem létezik. Nincs oka a születésednek. Sohasem születted. És ami a létezésedet illeti, az nem létezik. Nem maradsz fenn a születéstől a halálig. Semmi sem történik, abszolúte semmi. És nem öregszel, nem szűnsz meg, illetve nem halsz meg. Gondolj csak bele. Milyen felszabadult leszel, amikor megérted, mit jelent ez. Csodálatos érzés tudni, hogy soha nem születted, hogy mindig is léteztél, de nem akként, aminek gondoltad magadat.

Az életed, ahogyan épp most van, bármiről gondolod azt, hogy csinálod, jóllehet fontos számodra, teljesen értelmetlen. Miért? Mert hamarosan távozni fog. Vagyis bármibe kezdesz, bármi hozzon izgalomba, csak időleges. Vegyük Elvis Presleyt, az emberek még emlékeznek rá. De vajon fognak-e ötszáz év múlva is emlékezni rá? Vegyük a nagy klasszikus zenészeket, versenyműveket, Bachot, Schubertet, bárki mást, Rachmaninovot. Ők fontosak számodra, éppen most, de ötszáz év múlva nem fog

emlékezni rájuk egyáltalán senki. Minden annyira más lesz, mintha egy másik univerzumban lennél.

A lényeg tehát, hogy túlságosan belemerülsz azokba a dolgokba, célt tévesztesz, mert nem érted igaz természetedet. Nem érted, hogy ki vagy valójában. Önmagad értelmét kellene keresned, és időd 80%-át ezzel kellene töltened. Tudom, néhányak számára nem könnyű így tenni, mert úgy tűnik, hogy belebonyolódtak az életbe. De te mégis meg tudod csinálni. Nem jelent problémát. Nem kell időt szakítanod a meditációra. Tudod csinálni autóvezetés közben, munka közben, zenélés közben. Csak legyél tudatában önmagadnak, annak, aki valójában vagy, és ismerd fel, hogy minden más elméd kivetítése. Az ezeknek az igazságoknak a tudatában levés tesz szabaddá. Csak a tudatában kell, hogy legyél azoknak.

SD: Amikor azt mondod, nem született vagy, illetve soha nem fogsz meghalni, az ugyanaz volna, mint amikor azt mondod, hogy semmi nem létezik?

R: Igen, az. Amit gondolsz, vagy megjeleneni látszik, semmi nem létezik. Látszólag létezik, de az álom ilyen. Az álom nagyon valóságosnak tűnik. De van teremtés az álomban? Van benne vég? Minden csupán akkor kezdődik és fejeződik be, amikor felébredsz. A világ az ugyanaz.

SG: Nem kell azt mondani, hogy semmi nem létezik, mert még a „létezik” is idea.

R: Az. Végül mennie kell. Kezdetben, amikor keresed önmagad, felismered, hogy én létezem. „Vagyok, ami vagyok”, azt jelenti, hogy létezem, ami ugyanaz a dolog. De akkor keresd meg, hogy ki az én, aki létezik? És kövesd végig. És annak mennie kell.

SG: Az énnek is mennie kell?

R: Mindennek mennie kell. Most az átlagember azt gondolja: „Ha minden elmegy, mi marad?” Ami marad, az minden, te maradsz az Énként, és ez meghaladja a magyarázatot. Aztán kapcsolj vissza önmagadra, és akkor alázatossá, együtt érzővé, szeretővé válsz, mert tudatában vagy, hogy te az egész univerzum vagy. És akkor azt mondod: „Mindez az Én, és én Az vagyok.” (*SC: Ez tapasztalat?*) Ez tapasztalat. Meghaladja a tapasztalatot. Reveláció. Mindig veled marad. (*SC: Mert a megjelenések lehullanak?*) Pontosan, így van. Azt nevezhetjük sahája számádhinak, amikor állandóan az Énben tartózkodsz. De ez szavakkal nem kifejezhető, meghaladja a szavakat.

SC: Számít, hogy a tapasztalat milyen mély, számít valójában?

R: Olyan dolog, hogy mély, nem létezik. A mély az elmének egy fogalma. Vagy az vagy, vagy nem vagy az. Szóval mi a harmadik elv?

(Csönd.)

R: (Robert nevet) Vasárnap megint meg fogom kérdezni. Az ego nélküliség mindennek az alapja. Minden egó nélküli. Most nem csak az érző lényekről beszélünk, hanem mindenről. Az ásványok világáról, a növényvilágról, az állatvilágról, az emberek világáról, és így tovább. Nincs mögötte ego.

SD: A harmadik az, hogy nincs ego a létezésben.

R: Ez azt jelenti, hogy nincs ok a létezésére. És csak, hogy tökéletes értsük, hogy mi éltet téged a pillanatban, mindvégig. Az tart téged középen. Gondold meg, mit jelent számodra személyesen, hogy nincs ego semminek a háttérében. Nincs ok semminek a

létezésére. Mint az álom, megint, van oka az álomnak? Hirtelen azon kapod magad, hogy álmodsz, és minden létezik. Honnan jön? Az elméből. Ez egy álom. És mi az egyetlen módja, hogy kikerülj az álomból? A felébredés! Szóval ez is egyfajta álom, nincs szubsztanciája. Minden múltékony, nincs ego a háttérben.

SD: Nem egészen értem, lévén, hogy nincs ego, és ugyanúgy ok sincs, lévén egyazon dolgok, valóban? (R: Az ego tesz valódivá valamit.) Valódként jeleníti meg?

R: A tested az egód miatt teszi, amit tesz. A tested az ego miatt funkcionál. Vagyis, ha nincs ego, nincs hiány, nincs korlátozás, nincs betegség, nincs halál, semmi ilyesmi nincs.

SD: Az ego és az elme azonosak, vagy különbséget teszel közöttük?

R: Egymás szinonimáinak tekintheted, bizonyos módon. Elkapsz például valamilyen betegséget. Ha felismered, hogy nincs ego a háttérben, nincs ok, honnan származik? Nem származik sehonnan, így nem létezik.

SD: Vagyis, csupán annyi mondható, hogy semmi sem létezik?

R: De értelemmel bíró számodra, amikor ezt mondod? Vedd észre, hogy értelemmel kell, hogy bírjon számodra. Ha azt mondod, hogy semmi sem létezik, elméd és egód jönni fog, és harcolni fog veled, és azt mondják: „Mit értesz alatta? Nézd, a szék szilárd. Létezik.” Akkor csalódottá fogsz válni.

SD: A nem létező egóm fog csalódottá válni. (nevetés)

R: De ha megérted az egész elvet, hogy minden ego nélküliség, minden, akkor csak a pillanatban létezel, így (pattint az ujjával). A másodpercben létezel, a pillanatban, és abban a pillanatban minden rendben van, és minden úgy bontakozik ki, ahogy abban a pillanatban kell. De amint elkezdesz gondolkodni, akkor létezik ok.

SC: Tehát az egyetlen ok a gondolkodási folyamat. (R: Pontosan.) Amit elmondasz nekünk, az igazság. (R: Igen.) Igen, mert épp most tapasztalom.

R: Pontosan. És azt is gondolhatod, hogy nehéz úgy csinálni, gondolni, létezni, de ez nem az. Csak a minden dolgok ego nélküliségére emlékezve fogsz felébredni. És fogsz szabaddá válni. Nos, mi a negyedik elv?

(Tovább találgatnak, azt is beleértve, hogy ezek az elvek sem léteznek.)

R: Igazatok van. Általában nem csinállok ilyet, de azért adom nektek ezeket az elveket, hogy segítsek. (nevet) Igen. Nem léteznek, igazatok van. De amíg úgy gondoljátok, hogy a test létezik, ezek is léteznek. Mindaddig, amíg úgy érzitek, hogy a világ létezik, a testetek létezik, és az elmétek létezik, addig az elvek is léteznek. És karma is létezik, és Isten is létezik, és teremtés is létezik. Senki sem emlékszik a negyedik elvre? Nos, megint meg fogom osztani veletek.

(Tovább találgatnak.)

R: Nos, ha visszaemlékeztek. Erősen éreztétek, és ismerjétek fel, amit az önmegvalósítás jelent. És mi az egyetlen módja, hogy ezt megtehessétek? Emlékeztek

(Tovább találgatnak.)

R: Az segít. Ha realizáljátok, hogy mi nem. Vagyis, igazatok van. Nem tudhatjátok, mi az önmegvalósítás, mert már azok vagytok. De tudhatjátok, hogy mi nem. Tehát küszöböljétek ki mindent, aztán ami marad, az önmegvalósítás.

SD: Tehát, hogy tudnád egyszerűen meghatározni, hogy mi a negyedik?

R: A felismeréssel, hogy nincs test, nincs világ, nincs Isten, nincsenek érzékszervek, nincs elme. *(SD: Ez valamiféleképpen az összes többi összefoglalása.)* Igen, hogy nem létezik semmi. Így minden alkalommal, amikor gondolsz valamire, azt mondd: „Neti-neti. Nem ez, nem ez.” És méssz lefelé, egészen addig, amíg semmi sem marad, amit mondhatnál. Akkor az vagy. *(SD: Továbbra is egy egyszerű, három-négy szavas magyarázatot szeretnék.)* Három-négy szavasat? (nevet). Nincsenek mások. Semmi más nem létezik, csak az Én, és én Az vagyok. Neked kell kidolgoznod azt a fejedben. Neked kell használnod az elmédet, hogy elpusztítsd az elmédet. *(SD: De ennek a neti-netin az alapja?)* Igen. *(SD: Nem az érzélem?)* Pontosan. Még ha olyan gondolataid támadnak is, hogy: „Tökéletes vagyok.” Szabadulj meg tőlük. *(SD: Soha nem volt ilyen problémám.)* (nevetés) „Én nem a test vagyok.” Szabadulj meg a gondolattól.

SN: Leírtam, felismertem, hogy mi nem.

R: Az jó. Bármit értél is el, nem az, amíg teljesen üres nem vagy. Olyan, mint egy szemetes vödör kiürítése. Amíg fel nem fordítod, a szemét benne marad. Fejjel lefelé kell tartanod, amíg az összes szemét ki nem esik. Tehát, van egy csomó szamszkaránk, múltbeli tendenciánk, karmánk. Mindezeknek menniük kell. Vagyis ki kell ürítenünk mindent, hogy semmi se maradjon. *(SG: Állj fejtetőre.)* Állj a fejed tetejére. Akkor válsz szabaddá. Nagyon egyszerű. Nem bonyolult. De ha emlékszel az elvekre, az segít. Ez minden, amit mondani tudok. Vannak kérdések?

Nézd azokat, akik azért jönnek ide, mert belefáradtak, hogy elme játékokat játszanak. Meg akarunk szabadulni, és az által válsz szabaddá, hogy nem akarsz szabaddá válni. Az csupán az Énben való tartózkodás. Az által, hogy önmagad vagy. És ha követed a négy elvet, akkor nagyon gyorsan Éneddé válsz, de állandóan azokra kell gondolnod.

ST: Kérdezhetek? (R: Természetesen.) Amikor az első elvről beszéltél, sokat beszéltél arról, hogy mi történt velem, és rájöttem, hogy a válasz megterhelő számomra. Én is utálom a szituációt. (R: Változtasd meg.) Ez az, amiről kérdezni akartam, nem tudom elfogadni, vagy megváltoztatni, ezzel kapcsolatban. (R: Az attól függ, honnan jössz.) Még nem voltam képes túllépni rajta. (R: Akkor változtasd meg.) Hogy tudom ezt megtenni? Nincsenek alternatíváim.

R: Nézd a múltadat, nézd a háttередet, ha azt látod, hogy sok dolgot megváltoztattál az életedben, és a dolgok még mindig rosszak, akkor ne változtass rajtuk, hanem önmagadon dolgozz. De ha még nem rendelkezel negatív tapasztalatokkal, és ez eléggé ártalmas számodra, akkor változtasd meg.

ST: Van egy mintám, hogy legyenek negatív tapasztalataim. Az egyik nevezetesen az, hogy dolgoztam a világban, különböző munkákon, csak megélhetést biztosítottam a világban. Szeretek tanítani, és aztán rutin munkákat vállalok, aztán visszamegyek tanítani. És ezzel a munkával, amellyel majdnem végeztem, megint a lábamra állok, épp csak egy kevéssé.

R: Fedezd fel, ki megy keresztül a tapasztalatokon. Te nem méssz keresztül semmiféle tapasztalaton, te szabad vagy. Fedezd fel, ki szabad, és ki megy keresztül a tapasztalatokon. Különböztesd meg őket.

ST: Változtathatok munkahelyet, ez még mindig lehetőség. (R: Mindenképpen.) És így egy olyan munkahelyen vagyok, amit szívem szerint utálok. Nehezen kelek, hogy reggel munkába induljak, nagyon nehezen. Nem kell kényszerítenem magam, hogy megtartsam a munkát, ha a gyakorlatom végzését jelenti, ami rosszra vezet? (R: Nem, nem kell.) Ez azt jelenti, hogy nem vagyok elég mély, tudom, hogy nem vagyok elég mély.

R: Meg fogod látni, javulni fognak a dolgaidd ebben az évben. (ST: Sajnálom, nem hallottam, mit mondasz.) A dolgaidd javulni kezdenek ebben az évben, a kedved szerint.

SD: Azt mondtad, tegyem fel a kérdést, kinek történnek ezek a dolgok, és ez az önkutatás, ugye?

R: Persze, mindig megteszi, ha a helyes módon végzed.

SD: Mert, ha megkérded: „Ki gyűlöli ezt?“, kiderül, hogy az ego az, aki gyűlöli.

ST: Ez nálam nem működik, tapasztalatként. (R: Akkor ne csináld.) Igen, minden intuíciót meg fogok osztani, de ez nem vezet engem a tapasztalathoz, hogy nem én vagyok az elme és a test, nem szünteti meg a szenvedést. A szenvedés nem szűnik meg, nem jutok el arra a pontra, hogy megszűnjön a test szenvedése, önkutatással, és a tanítás mégis igaz, amit jelent. Ami részben működőnek tűnik nálam, az önátadás, az önfeladás, de ez nem elegendő. Feladni nem elegendő. Felismerem, hallom azt, bármi legyen, az erő, vagy a betekintés, még mindig fennáll a harc, jelen van egy részleges feladás, és még mindig jelen van egy óriási szenvedés.

R: Akkor egyszerűen nyugtasd le az elmédet, ülj nyugodtan és ne csinálj semmit. Minden történni fog magától. Mint ahogy csinálod, válj csendessé. Ne próbálj tenni semmit magaddal. Ha gondolatok jönnek, csak figyeld őket, és minden gondját fogja viselni önmagának. (ST: Nem kell kutatni és lemondani. Tudod, ennek van értelme, tökéletes értelme van, ez a mélységnek a problémája.) Vagyis, amikor az Énben tartózkodsz, amikor nem csinálsz semmit, és minden leáll, minden cselekvés leáll, és nem számít, hogyan jönnek hozzád a dolgok, ne törődj vele, csupán ne reagálj. Még a halál sem jelent különbséget. (ST: Azt mondhatni, hogy létezik valami sokkal fontosabb, mint a szádhanak közül bármelyik?) Nem, nem tudod azt mondani, mert ez az ego megint, de amikor csak ülsz, és minden félelem elhagy, valami más fogja átvenni a helyét, és az üdvösség és boldogság lesz. Amikor abbahagyod a félést. (ST: Igen.) Vagyis, csak ülj és hagyd, hogy a félelmek jöjjenek. Mosolyogj, és ülj nyugodtan.

SD: Úgy érted, csak nézzem őket, és legyek elfogulatlan?

R: Csupán figyeld őket. Engedd meg nekik, hogy jöjjenek, engedd meg nekik, hogy tegyék a legrosszabbat, engedd meg nekik, hogy örületbe kergessenek, és ne törődj vele, engedj nekik. De most megpróbálsz ellenállni, engedj nekik. Csak fütyöréssz, énekelj, ne csinálj semmit, és figyeld, ami történik. (SD: Vagyis, tulajdonképpen az önkutatásról beszélsz, Robert?) Még csak önmegfigyelésről sem, mert neked arra kell gondolnod róla, hogy önmegfigyelést kell végezned. Valójában te csupán abszolút nullát teszel. Elzártad magad, és a hozzáállásod az, hogy még ha ebben a pillanatban meghalok is, akkor mi van, nem számít. Még ha a legsötétebb félelmem nyilvánul is meg, jó, legyen. (nevetés) (SD: Nehéznek tűnik.) Nem, valójában nem, nehéznek tűnik, de ha csinálod, könnyű, próbáld ki. Nézd el magadnak és csak ülj le, összetett kézzel, és abszolúte ne tegyél semmit. Ne mondd magadnak, hogy figyelsz, vagy gyakorolsz valamit egyáltalán. Hagyj fel minden gyakorlattal, hagyj fel az egészszel.

SC: Vagyis a kutatás, a „Ki vagyok én?“ még mindig ego?

R: Igen, határozottan, hagyj fel mindennel, és engedd meg, hogy jöjjön a legrosszabb.

ST: *A munkámmal kapcsolatosan van egy probléma, hogy reggel 5:30-kor kell kelnem, és reggel tudok legjobban meditálni, és ez kiküszöbölődött az életemből az elmúlt három hétben, este pedig nehéz, mert elég stresszes állapotban érek haza. Még mindig próbálkozom, de bénának érzem magam az által, hogy nem vagyok képes reggelenként meditálni... (SD: Fel tudsz egy fél órával korábban kelni?) Akkor nagyon korán kell majd kelnem. (nevet)*

R: Nem, neked az a problémád, hogy azt hiszed, hogy meditálnod kell. Nem kell tenned semmit. (ST: *Értem, nem teszel semmit, vagy azt gondold, hogy nem igazán tudsz ülni?*) Nem, csupán legyél az Éned. Nem kell meditálnod, nem kell csinálnod semmit, légy önmagad, ahogyan vagy.

SN: *Valóban elfújta az elmémet az út, amelyet Robert tanít, mert a másik úton nyolc évig meditáltam, és azt tanították, hogy meditáljak, az dualista út volt. (ST: *Én nem vagyok abban, voltam.*) Nos, bármi helyes, azonban azt gondolom, hogy az a fő, amit Roberttől tanultam, mindenekelőtt, amikor tudatában vagy, nem következik be növekedés, még itt sem következik be, a szavak révén. Mégis történik, nem a szavak révén, és ugyanaz a növekedés a te életedben nem következik be ülés és meditálás révén. Nem arról van szó, hogy az rossz, még ha meditálsz és meditálni próbálsz is közben. Nekem félre kellett ülnöm, és gyakorolnom. Most, amikor leülök, hogy a Roberttől tanultak szerint meditáljak, az éppen, az éppen olyan, én vagyok, én vagyok, én vagyok, én vagyok. Az én vagyok mögöttes érzése akkor jelentkezik, amikor azt mondom: „én vagyok.” Szóval, bármi is az érzés ... nem csinálok semmit, nem gondolkodom, nem tudok semmit, és csak próbálkozom, hogy olyan legyek, mint Robert, és nézem, ahogyan ül. Így a növekedés bekövetkezik, úgyhogy valamiképp azt mondta, lehet, hogy neked nem kell meditálni, ha meditálni akarsz, az jó.*

ST: *A csendben lét jótékony hatású, és tudom, hogy még mindig akcióba tudsz lépni, különösen akkor fedezem fel, amikor nem csupán csend van.*

SN: *Nem csupán csendben létről van szó, hanem még mindig szeretek ülni, de akkor Robert azt mondja, hogy még csak ülnöd sem kell. És értem, miért megy végbe a fejlődés, amikor próbálok csendben maradni és miért mondja Robert, hogy csak gondolkodsz, és a csendben üléssel próbálsz az lenni, ami hozzásegít, hogy csináljam. Jóllehet, nem fejlődsz, csak mikor csendben ülsz, ez egy huszonnégy órás bravúr, és nálam ez változó, ha a nap folyamán kint vagyok, megkérdezhetem: „Ki vagyok én? Kinek jön ez a tapasztalat...?”*

R: Fontos, hogy az életedet tedd egyszerűvé. (ST: *Az a helyzet, hogy az enyém nagyon bonyolult.*) De mikor egyszerűségről beszélek, az elmédet értem alatta. (ST: *Ó!*) Lehet, hogy a személy húsz különféle dolgot csinál, de mentálisan egyáltalán nem csinálsz semmit. Válj le mindenről. Menj dolgozni, ha dolgoznod kell, menj haza, mosogasd el az edényeket, egyél, tedd, amit tenned kell, de ne gondolkodj rajta. Ne bonyolódj bele a gondolkodási folyamatba. Csak akkor fog megmozgatni valami, bárhol is vagy, ha egyedül azt csinálsz. Más szavakkal kifejezve azt mondom, hogy amikor mentálisan kilépsz ebből a szituációból, akkor elméd momentumával leszel kénytelen távozni. Amikor ragaszkodás nélkül, a cselekvő nélkül, a nehéznek vagy könnyűnek gondolása nélkül csinálsz, amit csinálsz. Ez olyan, mint amikor végzős vagy az iskolában, és a momentum felemel, és a következő platóra helyez, bárhol is kell, hogy legyél. Vagyis, ha Kínában kell lenned, valami felkap és Kínába repít. Az lesz a következő lépésed. Neked semmit dolgod veled.

SI: *Így mentél Indiába?*

R: Pontosan, abszolút semmit nem kell tenned ezzel kapcsolatban. Létezik egy titokzatos erő, amely gondoskodik mindenről, neked mindössze annyi a tennivalód, hogy tartózkodj az Énben, és ezt az által teszed, hogy csendben vagy.

SD: *Vagyis azt mondja nekünk, hogy nem vagyunk a cselekvő.*

SN: *Tudod, ahogyan elfújtad az elmémet, mivel mindig is több különböző útját tanultam a meditációnak, a kulcsszó, mint olyan, az önmegvalósítás. Robert szinte a találkozásunk legelső pillanatában azt mondta: „Nincs Én és nincs semmi, amit csinálni kell, és csupán ... nincsenek szavak.”*

SC: *A semmit sem csinálás és a tanúság gyakorolása különböznek egymástól?*

R: Igen, ezek különböző dolgok, minthogy nem vagy tanú. (SC: *A tanú csinál valamit?*) Igen. Nincs senki, hogy tanú legyen. Csupán üresség vagy. (SC: *Nos, látom, hogy ez az igazság, rendben, és dolgok jelennek meg, és valójában senki sem tanú, mert az még nem született meg, amennyiben a tanúság végbemegy, úgy nyilvánvalóan senki sem csinálja?*) A tanúnak egóval kell bírnia. (SC: *Vagyis a tanú később jön, és mondja, hogy: „Tanúja lettem ennek.”*) Igen, csupán figyelj. (SC: *Mondhatjuk, hogy csupán tanúság megy végbe, anélkül, hogy ...*) Anélkül, hogy tudatában lenne. (SC: *Bocsánat, anélkül, hogy tudatában lenne?*) Igen, megtörténik, csupán magától. (SC: *Ez csak úgy magától megtörténik. Mindig történik. Ebben megnyilvánulásban mindig történik.*) Ha nem vagy tudatában jövés-menésednek, azt jelenti, hogy megérkeztél. (SC: *Oké, úgy érted, hogy személyként?*) Személyként, elmeként. (SC: *És emóciókként, van különbség?*) Személyként, ez mind a te cselekvésed, az elme a te összes gondolatod. (SC: *Oké, akkor a gondolatok még mindig valamik?*) Ha senki sem maradt, aki figyelmet fordítson tested vagy elméd jövés-menésére, akkor megérkeztél. (SC: *Oké, az arra a térre való odafigyelés a kulcs.*) Igen, az a kulcs. (SC: *A figyelem ... Oké, tehát, ha a gondolatok jelen vannak, csakúgy, ahogy az épületek jelen vannak és az ég jelen van, és így tovább.*) Azok csak jelen vannak. (SC: *Azok csak jelen vannak, nem kell csinálnod velük semmit?*) Semmit nem kell csinálnod. (SC: *Valaki?*) Pontosan! Ezért hozom fel minden alkalommal a példát, hogy „Az ég kék.” Ha kimész, és az égre mutatsz, és azt mondod: „Nézd, Robert, milyen szép kék az ég.” Én egyet fogok érteni veled, de valójában nincs ég és nincs kék. (SC: *Igen.*) Tehát valójában nincsenek gondolatok és nincsenek cselekedetek. Nincs senki, aki cselekedjen, és nincsenek gondolatok, ez olyan, mint hipnózis. (SC: *Fel kell ismernem?*) Csupán lenned kell az. (SC: *Oké.*) (nevet) Ez olyan, mintha meg lennél hipnotizálva. (SC: *Csupán te látod ennek az igazságát?*) Még csak nem is teszed, nem. (SC: *Ez jó.*) Nincsenek szavaink ennek a magyarázatára, csupán te, csupán te vagy. (SC: *Ki az Én?*) Az, ami a boldogság. (SC: *Igen, jelen van az érintése. Ez olyan, akár a gyakorlás nélküli gyakorlás.*) Így van.

R: (Egy másik tanítványhoz fordul) John, mit gondolsz erről az egésze-ről?

SJ: *Megpróbálok nem gondolkodni. (nevetés)*

R: Mit gondolsz, van ennek hatása a zenédre? (SJ: *Azt gondolom, hogy Brahman és Shakti ugyanazon dolgok, hogy a megnyilvánulás és nem megnyilvánulás egyazon dolgok.*) Így van, igazad van. A zene tovább fog szólni, de neked már semmi közöd hozzá. (SJ: *Ez az én elvégzendő feladatom, ha eljött a távozás ideje, akkor az a feladatom, hogy eltávolítsam az útból.*) A zene szebbé fog válni, de egód nem lesz belebonyolódva.

SJ: *Umm, továbbra is elismeréssel adózom a szépségnek ... nos mindannyian elismeréssel adózunk az életnek. Muszáj szeretnem az életet és az élet megnyilvánulását, és azt gondolom, hogy a megnyilvánulás aspektusa Istennek az anya aspektusával azonos. (R: *De honnan származik?*) Nemrég olvastam Rama Krishnáról egy*

történetet, hogy tanítója hogyan vitte őt számadhiba. (R: Igen.) És Ráma Krishna azért nem tudta megtapasztalni, mert túlságosan kötődött az anyához. Az imádott anya iránti szeretete – elfelejtettem, mit csinált a tanítója, de azt hiszem, felkapott egy darab üveget és a homlokához szorította.

R: Krishna szemei közé szorította. Oda nyomta Krishna szemöldökei közé.

SJ: Igen, és belevitte őt... (R: Az egységbe, igen.) ...az egyhegyűségbe, s így már látom, hogyan tudunk túlságosan kötődni a természet szépségeihez. (R: Nos, tekints rá így.) De Ráma Krishna tanítója később azt is elkezdte felismerni, hogy a Shakti egyszerűen ugyanazon dolog. Hogy egy fa szépségének az értékelésekor a fa nemlétét vagy Istent is értékeled, és hogy ez ugyanazon dolog. Hogy imádni tudjuk Istent az elmenékliségben vagy egyhegyűségben a kérdéssel: „Ki vagyok én?” És, amikor látjuk, hogy a megnyilvánulásban lévő Isten nem mi vagyunk, az nem ugyanaz az állapot?

R: Attól függ, mely tudatállapotból beszélsz. Amíg tudatos vagy, minden dolog az elmédé. Ha megteremted az univerzumot saját elmédből, akkor azt tudsz imádni, amit csak akarsz. De vizsgáljuk meg újra, nagyon szeretem a virágot, ezért beviszem a szobámba, és imádom, és két napon belül halott, mit értem el vele? Csalódott lettem, kedvetlen lettem. Így van ez az étellel is, imádunk valakit vagy valamit, és minden megváltozik, és csalódottá válunk, de ahogy korábban is mondtad, ha Énként imádjuk ezeket a dolgokat, az egy másik történet.

SD: Ha látod, hogy minden egy, az egy másik történet. (R: Az egy másik.)

SK: Azt is mondhatjuk, hogy kívül valójában nincsenek is megnyilvánulások? (R: Igen.)

SJ: Ez az, amit Ráma Krishna csinált?

R: Umm. Vedd észre, hogy miért tanulod azt a kezdeti stádiumban, hogy maradj távol mindentől, mert felismered, hogy minden kettősség. Mulandó, jön és megy. De aztán megvalósított Bölcsként elkezdesz mindent újra szeretni, mert minden az Énnek a része. Csak másképpen látod.

SD: Tehát a természet szeretete az Énnek a szeretete, igaz? (R: Pontosan.) Az vagy, amit látsz? (R: Igen.)

SJ: Látom, hogy a kettősségben, a fényben és a sötétségben ugyancsak benne van. Isten vagy Brahman szintén bírnak shakti tulajdonságokkal, az talán megértéssel az anya ami létezik élet, létezik halál, létezik állandó változás, az talán az apa is, a folyamatos megújulás aspektusa. Hogy Isten nem stagnáló. Ő a koncepció mögött húzódik. Ha tudod, képzeld el az életet és a halált egyazon időben, a folyamatos megújulást és folyamatos meghalást egyazon időben. És hogy talán van természet, tudod, a szarvast elfogyasztó hegyi oroszlán aspektusa, egyszerűen az önmagát elfogyasztó Brahman aspektusa.

R: Umm. Ha így látod azt, akkor oké vagy, az jó. (SJ: Azt hiszem, hogy a természet egyszerűen az Istenség tulajdonságainak a megnyilvánulása, és...) Ez igaz, de a beszédedből az következik, hogy hajlamos vagy különválasztani azokat. Ismét Isten az önmagam, minden az Én. Tehát amikor megvalósulásról beszélsz, akkor az Énről beszélsz. Az Énedről beszélsz. (SJ: Igen.) A szarvast elfogyasztó tigris az Éned. Ez tebenned megy végbe. (SJ: Igen.) De ha abból az aspektusból látod, akkor visszamehetsz a kettősségbe, nem probléma.

SG: Szóval azon a ponton se kettősség se megnyilvánulás nincs.

R: Így van. Csak boldogság van.

SJ: Látom,akkor az ökoszisztémában az aspektusát a természetben, amely évezredek óta dolgozza ki az egyensúlyt, és az élet együtt él étellel, és az ökoszisztémában ez zeneként funkcionál. Segít megértenem, hogyan tarthatom egyensúlyban saját életemet, és segít meglátnom Istent.

R: De még mindig elkülöníted önmagad. *(SD: Elkülönítet magadat Istentől.)*

SJ: Nos, én most egóként beszélek, mint ami Ardzsuna most.

R: Nézz rá így, ez ilyen. Olyan, mint amikor álmodás közben tudod, hogy álmodsz. Ébren vagy az álomban, és tudod, hogy résztvevője vagy az álomnak, de tudod, hogy álmodsz, és hogy fel fogsz ébredni. *(SG: Gondolj rá lucid álmokként.)* Ez ugyanaz. Kivéve, ha hajlamosak vagyunk az álomba belebonyolódni. Az álmot valóságosnak gondoljuk. Belebonyolódunk, és érzelmeink keletkeznek, és az álom erősebbé válik. Szóval hatalommal ruházzuk fel az álmot. Ezért szenvedünk. Ez az, amiért szenvedünk. De ha mindig tudatában vagyunk, hogy álmodunk, akkor nem szenvedhetünk. Lehetetlen szenvedni, mivel tudatában vagy, hogy álmodsz, és az álom folyamatban van, te pedig benne vagy. *(SJ: A kérdés forrása az, hogy az egyénnek kell vagy sem az életstílusán változtatnia?)* Nem kell változtatnod az életstílusodon? *(SJ: Kell, vagy sem? A döntés meghozásához, hogy kell-e változtatni valamit az egyén életében, vagy fogadja el azt.)* Sztenderd válasz nem létezik, mivel a személy vagy karma illetve az összes többi által meghatározott, és senki nem egyforma.

SJ: Azon gondolkodtam, hogy az úgynevezett „Elme Tudomány”, vagy kreatív vizualizáció milyen szerepet játszik az életünkben, amennyiben elképzelünk valamit előbb, meg tudjuk nyilvánítani.

R: Ez teljes egészében elme erő. Teljességgel elme. *(SJ: Ez természetes, nem? Természetes számunkra, hogy emberi lényekként ezt is csináljuk?)* Meg kell tanulnunk ezt is csinálni. Ez olyan, mint gimnáziumból középiskolába menni, ahol mindent tanulunk az elméről. Most, amikor mindent tanulunk az elméről, magasabbra kell lépnünk, és az elmét teljesen el kell dobnunk, és meg kell haladnunk az elmét.

SD: Plusz Richard nem teremtette volna meg saját valóságát, ahogy azon módokon tanulta. Továbbá minden, ami ily módon predesztinált, bármilyen valóságot teremtész egy bizonyos szinten megtörtént volna egyébként. Arra voltál predesztinálva, hogy létrehozod azt az életben.

SJ: Nem vagyunk teremtőtársai a sorsnak, vagy részei annak?

R: Nem, egyáltalán nem vagyunk teremtőtársak. Csak egy teremtő van, csak egy. Nincsen 'társ', és te vagy az egy. Minden más mentális.

SJ: Az elmét eszköznek látom a teremtési folyamatban. (R: Ki látja?) Tudom, hogy nem az elme vagyok, de nem tudom megtanulni, hogyan kell az elmémet természetes módon használni a teremtési folyamatban?

R: Amíg elmét használsz, szenvedésre vagy ítélve. Mondjuk, arra használod az elmét, hogy nagy zenész váljon belőled, és egy londoni koncertre készülsz, és a repülőgép lezuhan, és te meghalsz. Ez az elme használatának a következménye, de ha meghaladod, és megérted, hogy mi az elme, és honnan jön, akkor elkezded felismerni,

hogy az egyetlen lehetséges szabadság, amivel rendelkezhetsz az, hogy befelé fordulsz, és meglátod az igazságot. Minden más karmikus.

SG: Ezt már önmagában egy a teremtési folyamathoz vezető útnak feltételezem, annak valamely szintjén, mivel mi valamiféle megnyilvánulást figyelünk, de te önmagadat figyeled ahelyett, hogy belemerülnél abba. (SD: Te tudod valamiképpen, hogy nem a cselekvő vagy, ugye?) Igen. Téged ezért sokkal kevesebb ego bosszant, és aztán ez olyan, mint a dolgozás, olyan, mint akármilyen más, jobban csinálod, mert nem vagy ott, ott vagy, de nem vagy ott. (nevetés) (SD: Paradoxonnak hangzik, hogy tudod, hogy nem a cselekvő vagy, te csupán teszed. Úgy hangzik, mint egy paradoxon, de valóban működik.)

R: Lásd, hogy elmédrel egy egész világot teremthetsz. Az elme nagyon erős, de figyelned kell arra, hogy mit hozol létre.

SG: Frankenstein. (nevetés) (SC: Szörnyeket teremtünk.) (nevetés)

R: Mit kellene tenned inkább, tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kinek jut ez az eszébe? Honnan származik az elme?” Fedezd fel a hatalmat, amit kaptál: „Honnan származik? Honnan származik az elme hatalma?” Kérdezd meg magadat.

SJ: Ez a gondolkodás oda vezetett engem, hogy létezik az elme aspektusa, a tudatalatti vagy világ elme vagy univerzális elme, amely nálam jobban látja, mire van szükségem az életemben, és így a „keressétek a királyságot” szavak értelmet nyernek. Értelmet nyer számomra, hogy az a teremtés részét képezi, hogy a királyságot keresve fogok testet ölteni benne, és teremteni is fogok benne, a valóságom részeként, és ha így van, akkor azt kivéve nem szükséges semmi mást gondolni, vagy teremteni, mivel az univerzális elme tudja, hogy mire van szükségünk ahhoz, hogy kiegyensúlyozott életet éljünk.

R: Honnan tudja? Honnan kapta a tudást? Honnan jött a tudás? *(SJ: Az Éntől?)* Pontosan, vagyis állandóan az erejében részesülsz. Azt hiszed, hogy rajtad kívül álló, mert állandóan onnan jössz. Vedd vissza a hatalmat. Ne gondold, hogy bárminek is ereje lehet az Énen kívül. *(SJ: Ha értem, hogy a világ szintén az Én, akkor meg tudom érteni azt, de az illúzió úgyszintén az Én, nem? Semmi más nincs az Énen kívül?)* De milyen énről beszélsz? *(SJ: Brahmanról?)* Ha a parabrahman szemszögéből beszélsz, akkor minden szeretetté, együttérzéssé, örömmé és boldogsággá válik.

SD: Az Én nagy „É”-vel. Ami az egy.

R: Más szóval, bánj ellenségeiddel és szeretteiddel egyformán. Állatnak nézel ki és emberi lénynek, és mindkettő egyazon dolog. Hagyd abba a megkülönböztetést. Nem tudatosan teszed, csupán megtörténik. Vagyis, minél közelebb kerülsz az önmegvalósításhoz, annál több egység fedi fel magát. Mintha minden élő dologgal egyé válnál. Nincs különbség. *(SD: És minden, amit teszel, az Én?)* Igen. *(SD: Minden dologgal egy vagy?)* Minden dologgal.

SC: (a szalag itt érthetetlen.) (R: Attól függ, ki beszél.) *De nincs senki, hogy beszéljen.*

R: Ez az, amiért a csend a legnagyobb tanító. Amikor Nerada és Joy eljöttek hozzánk a minap, mások is jelen voltak. Nagy beszélgetésre alakult ki. Mit csináltam én? *(SN: Csendben ültél.)* Csupán ültem. *(SN: Sokat tanultam belőle. Elfújta az elmémet. Láttam.)* Szóval, nem vagyok túl jó beszélgető partner. (nevetés)

SN: Láttam. Nagyon szembetűnő volt, mert megbújt egy széken ülve a szoba közepén, és én úgy tettem, mintha semmi sem történt volna, kivéve, hogy a találkozót felrobbanni készült, és ez valami volt. Lógj egy kicsit többet Roberttel a jövő héten, mert ezt látnod kell. Mint ahogy korábban mondtam a meditációról, ez olyan, mint az önmegvalósítás, nincs Én, semmit nem kell megvalósítani, így amikor ülsz és meditálsz, akkor nincs te, nincs ... Csak ülés van, és úgy tökéletes minden, ahogy van. És amikor Robert ülését láttam, olyan volt, ahogy azt elképzeltem, azt láttam, amit tudtam. Tudod, tökéletes lenne, ha meg tudnám tenni, hogy csupán eljövök ide, és csendben ülök.

R: Vagyis, ne hívj engem vendégségbe. (nevetés) Nem, arra is emlékszem, hogy nem tudatosan azt mondtam: „itt fogok ülni, és nem mondok semmit.” Csupán nem volt mit mondanom. Más szóval ne vedd magadra. Ne képzeld, hogy olyan vagy.

Emlékszem, egy ízben Fallsberg New Yorkban voltam. Muktananda meghívott, látogassam meg őt, Muktananda akkor még élt. Szóval az összes Shaktija mozgásban volt, és mindenki össze-vissza ugrált, és mindenfélét csinált... (nevetés) ... és sikoltoztak és meg voltak örülve. Szóval tényleg jól mulattam. Minden monitorhoz odament, és azt mondta: „Dobd ki ezt a fickót, dobod ki azt a fickót, dobod ki ezt a fickót, mert mind megjátsszák magukat, mindannyian játékokat játszanak.” Azt képzelik, hogy mindenféle dolgok történnek velük, hogy szellemek vannak jelen, és minden ilyesféle ostobaságot. Tehát a lényeg az, hogy „Legyél Éned”. Ne tegyél semmit, ne gondold magadat valaki másnak, csak legyél önmagad.

SC: Mondtad a telefonban, hogy két lehetőség van, a másik az volt, hogy a nap folyamán legyek önmagam, és legyek annyira természetes, amennyire csak lehetséges. (R: És mi van az éjszakával?) Tessék? (R: Mi van az éjszakával?) Mi van az éjszakával? Ugyanaz, ugyanaz. (R: Dr. Jeckle és Mr. Hyde.)

SD: Azt mondd, „Legyél Éned”, vagy azt, hogy „legyél az Én?”

R: Ugyanaz. Amikor csak azt gondolod... (*SC: ne tegyek különbséget?*) Ne tegyél különbséget, „Én önmagam vagyok.” Csak egyedül az cselekszi, ha valami történik.

SC: Ez ugyanaz, mintha azt mondanám, hogy semmilyen módon ne különböztess meg az Ént? (SD: Az Éntől?) Az összes többitől?

R: Így van. A kezdeti fázisban próbálsz megkülönböztetni Énedet a testedtől. Azt mondd: „Én nem a test vagyok.” Akkor valami másnak kell lennem, vagyis ez kettősség. De ahogy haladsz előre felismered, „Nincs test. Soha nem volt test, csak az Én van, és én Az vagyok.” (*SD: Ami a negyedik elv, igaz?*) Igen, így van. Más szóval, amit a testednek hiszel az Én, de úgy gondolod, hogy a test. (*SD: Mivel minden az Én?*) Persze. Nem korlátozódasz a testre.

SJ: Lehetséges az Én megtapasztalása, mondjuk egy vízesésre, vagy egy fára, vagy valamilyen saját testünkön kívüli jelenlétre összpontosítás révén?

R: Járhat számodra jó érzéssel, vagy felfokozott emelkedettség érzéssel, de tapasztaláshoz tapasztaló szükségeltetik. Még tapasztaló sem létezik. Szóval, amíg a tapasztaló vagy, addig jelenségeket fogsz tapasztalni. Ha meghaladod a tapasztalót, akkor te vagy a vízesés vagy a hegy, vagy bármi. Nincs különbség.

SJ: Ez ugyanaz az akadály, nemde? Az Én felismerésének a testen belül, és az Én felismerésének a vízesésben ugyanaz az akadály.

R: Igen, te vagy az akadály, pontosan. (SC: Azt mondtad, te vagy az akadály?) Igen te vagy az akadályt. (SC: Úgy érted, az elme?) Igen, az elme.

SJ: Ha a fában lévő Én ugyanaz, mint a bennünk lévő. Nem kellene akkor fennállnia a lehetőségnek, hogy ne csupán saját csakráink révén, hanem a fán való meditáció révén is kapcsolatba lépjünk az Énnel? Annak a kérdésnek a feltételével, hogy ki a fa? (Robert nevet) (R: Ez elkülönítés.)

SG: Jó analógia lehetne, hogy ahelyett, hogy a fát próbálnád látni, nézz mindenre úgy, mint egyetlen nagy énre. Az, hogy mind egyek vagyunk az, hogy ez az én, amit látunk, de ez az egész egyetlen én. Nincs mit nézni. Az én csupán önmaga által létezik, ami ugyanaz, mint az én. Nincs mit nézni. Te vagy az én, és az az én. Nem nézel semmire, mert akkor valamire nézel, és azt mondod, hogy az nem az ... (SJ: Akkor el kellene képzelned egy ént, ahelyett, hogy ...) Nem, ne képzeld el az ént, mert minden az én. Nem elképzeled az ént, te az vagy, te már az én vagy, és az az én, és az nem keres. A vízésés az én, és a vízésést néző az én.

R: Amikor az átlagember egy fára néz, valójában nem a fát látja. Egy fa koncepcióval bír.

SC: Robert, egy meg tapasztalásom során úgy éreztem, hogy minden én vagyok, aztán ez megfordul néha, és úgy érzi, mintha nem lennék jelen, ez annyira nyilvánvalóan kitűnik abból a tapasztalatból. Egyfajta tapasztalat e szempontból, mikor benne vagyok, ez olyan, mint amikor nyilvánvalóan senki sincs jelen, csak a dolgok olyannak tűnnek, hogy... nehéz elmagyarázni... (R: Tudom, mire gondolsz.) És később azt mondom, tapasztaltam, de ugyanakkor senki nincs jelen, hogy tapasztalja, hogy ez milyen érzés.

SD: Érzel valamit?

SC: Semmit sem érzek. Még azt sem, hogy itt vagyok. Látni, hogy ez csupán egy tapasztalat, nem, nem tapasztalat, most mondom tapasztalatnak, az úgy érzi, hogy senki nincs jelen, sehol senki, és minden ... (SD: Létezőség csupán, ugye?)

R: Nos, azt kérdelem tőled: „Boldog vagy?” E tapasztalatok során.

SC: Hogy boldog vagyok-e a tapasztalat alatt? Úgy érzem, hogy nagyon... mondhatni, boldog, ez valamiféle transzcendens boldogság, bár, van egy...

R: Ha rendelkezzel a valóságnak egy másával, az elmondhatatlan boldogság, extrém boldogság. Vagyis mentális állapot. Vagy az Én vagy, vagy nem. Nincsenek fokozatok. Minden egyéb mentális.

(szünet a kazettán, majd Robert folytatja és befejezi a szatszangot)

R: Shanti, shanti, béke, béke. Választ kaptál az utolsó kérdésedre? Amikor azt mondtam, „Ki törődik veled?” (ST: Igen.) Ne feledd, hogy a problémádnak nincs szubsztanciája. Olyan, mint egy ütés, ha megjelenik, akkor mi. A probléma alaptalan. Csupán zavarok benned. Verd ki a fejedből. Ez nem jó.

Szóval, jó volt veletek. Ne feledjétek szeretni magatokat, imádni magatokat, leborulni önmagatok előtt, imádkozni önmagatokhoz, mert Isten bennetek lakozik, Béke.

(a szalag véget ér)

6. átirat

Az önmegvalósítás három járműve

1990. augusztus 26.

Robert: Jó estét. Jó újra látni benneteket, mindenki itt van megint? Kérem, ne lepődjete meg semmin, amit elmondok. Nem vagyok se tanító, sem előadó, se lelkipásztor. Tükör vagyok csupán, amelyben saját tükörképedet láthatod. Azt látod bennem, amit magadról gondolsz. Lehet, hogy olyan dolgokat mondok, amelyek szokatlanok számodra. Tarts velem. Ne fogadj el semmit, amit mondok és ne is higgy el semmit, bármit mondok, amíg be nem tudod bizonyítani önmagadnak.

Egyszerűen tanúságot teszek arról, hogy én sem a test, sem az elme, sem a jelenségvilág nem vagyok, hanem a tiszta intelligencia, abszolút valóság, sat-chit-ananda, isteni elme, nem született, üresség vagyok. Amikor az „én” szót használom, nem Robertre utalok. A „vagyok, aki vagyok”-ra, a mindenütt jelenvalóságra, a végtelenre utalok.

Sokan keresnek meg telefonon mindenféle kérdésekkel. Az egyik kérdés, amit a legtöbben újra és újra feltesznek, hogy: „Mit tehetek a problémáim megoldása érdekében? Tudnál adni egy használható megerősítést, mantrát, meditációt, légző gyakorlatot?” Ezeknek a dolgoknak megvan a maguk helye, de nem fognak ráébreszteni igazi énedre. Minden nagyobb szentírásban írva van, hogy az Advaita Vedanta vagy Jnana Marga útja kizárólag érett lelkeknek való.

Mit jelent ez? Azok számára való, akik előző életükben gyakoroltak már szádhanákat, légző gyakorlatokat, jóga technikákat stb., és most készen állnak egy ilyen típusú tanítás révén való felébredésre. És a buddhista szentírás kijelenti, hogy azok, akik jógát, vagy légzési gyakorlatokat szeretnének végezni, egyszerű gondolkodásúak és tudatlanok (kuncog).

Mit jelent ez? Nem sértegetni akarnak, hanem azokra utalnak, akik kötődnek a világhoz, akik hisznek a világ valóságában, és akikre a világ vonzerőt gyakorol. Az ilyenek mindenféle trükköket szeretnének alkalmazni a problémáiktól való megszabadulás, de nem a teljes megszabadulás érdekében.

Nos, mi az, amit a Jnana Marga tanít? Egyszerűen ezt tanítjuk:

- Nem fogadj el semmit, hacsak bizonyítani nem tudod azt.
- Ne higgy el semmit, hacsak önmagad is használni nem tudod, és látod annak igazságát.

A megerősítések, mantrák, jóga gyakorlatok stb. végzése nem fog felébredzteni. Az elején kell kezdened. Egyszerűen lásd be, hogy létezel. Ez az igazság. Létezel, nem így van? Szóval azt mondod magadnak: „Én létezem. Bizonyosan tudom. Én létezem. Én létezem. Ez minden, amit tudok. Minden másra nézve tudatlan vagyok, de azt tudom, hogy én létezem, mert itt vagyok.” És, ahogy mondogatod magadnak, hogy „Én létezem”, kezd nagyobb tér keletkezni az „én” és a „létezem” között. „Én ... létezem.” Mondjátok magatoknak: „Én ... létezem, én ... létezem.”

Ha ezt helyesen csináljátok, hamarosan úgy találjátok, hogy az „én” és a „létezem” két külön szó. Más szóval arra a következtetésre fogsz jutni, hogy énként létezel. Tedd fel a kérdést önmagadnak, elmélkedj rajta: „Ki ez az én, aki létezik? Mi az én?” Soha ne adj választ. Az saját magától fog megérkezni. Amikor elalszol, majd felébredsz, azt mondod: „[én] aludtam”. Ha álmodsz, azt mondod: „[én] álmodtam”. És ha ébren vagy, természetesen azt mondod: „[én] ébren vagyok”. De az én mindig ott van. Kezdj el kutatni önmagadban: „Mi ez az én, ami mindig ott van? Ott van, amikor alszom, amikor ébren vagyok, amikor álmodom. Ki ez az én?” És most a kutatás elkezdődik. „Honnan jön ez az én? Honnét való az én?” Tedd fel a kérdést önmagadnak. A válaszok benned vannak. És folyamatosan kérdezd önmagadat, újra és újra és újra: „Honnét való az én? Honnan jön az én?” Vagy: „Ki vagyok én?” És várj egy kicsit, és ismételd meg a kérdést: „Honnan jön az én?”

Miközben ezt csinálod, az ént követed mélyen, mélyen befelé. Kövesd tovább az ént. Menj egyre mélyebbre és mélyebbre az énbé. „Honnan jön ez az én? Ki ez az én?” Bármilyen választ kapsz, rossz válasz. Ne fogadd el, de ne is tagadd. Egyszerűen csak tedd félre. És folytasd az önkutatást. „Ki vagyok én?” És várj. És kérdezd megint: „Ki vagyok én?” Ez nem mantra. Honnan jött az én? Hogy került oda? Ki hozta létre? Mi a forrása az éntnek? Folytasd a benne való tartózkodást.

Ahogy folytatod ezt a folyamatot, egy nap történni fog valami. Néhány embernél ez úgy fog jelentkezni, mint egy belső robbanás, amelyben minden gondolat kitörlődik. Mert látod, hogy az én az első szám első személy, és minden gondolatod, amellyel a világról rendelkezel, az éntől kapcsolódik. Másodlagos. Gondolj csak bele. Bármit is akarsz mondani magadról, már benne van az én. Minden, ami a világban van, önmagadról szól. [Én] moziba megyek. [Én] bowlingozni megyek. [Én] úgy érzem, sírnom kell. [Én] szörnyen érzem magam. [Én] csodálatosan érzem magam. [Én] rosszul érzem magam. [Én] jól érzem magam. Ott van mindig egy én, egy én, egy én. Mi ez az én, és mi ez az egész? Minden az éntől kapcsolódik. Azt követően, hogy az ént kiirtottad, minden mást kiirtottál, és a szenvedéseknek vége. Minden gondolat eltávozik az éntől egyúttal.

Most nincs válasz a „Ki vagyok én?”-re. Amikor eljutsz a válaszig, akkor ott üresség, űr lesz. Te leszel a nem született. De ez nem úgy lesz űr, ahogyan te gondolod. Nem olyan üresség lesz, amilyenek te gondolod. Jobb szó híján nevezheted isteniségnek, nirvánának, sat-chit-anandának, boldogság tudatosságnak, abszolút valóságnak. Nem számít, milyen nevet adsz neki. Azzá fogsz válni, hogy, és nem lesz rá magyarázat. Csupán azzá fogsz válni, és olyan mély békét fogsz érezni, amelyet azelőtt soha nem éreztél. Olyan boldogságot fogsz érezni, amely minősíthetetlen. Meg fogod próbálni elmagyarázni önmagad és barátaid számára, de nem fogod tudni, mert a véges nem tudja felfogni a végtelent. Nincsenek szavak.

A módszer, amit használsz, az önkutatás. Követed az én-gondolatot annak forrásáig. Mennyi ideig fog tartani? Tőled függ. Hogy mennyire vagy őszinte, hogy mi egyebet kezdesz az ételddel. Ha ezt úgy használod, mint minden mást... Például, ha azt mondod: „Nos, ma gyakorolni fogom az én gondolatot, aztán moziba megyek, aztán bowlingozok, tévézek, aztán holnap ugyanezt csinálom.” Mi fog történni ilyen esetben, természetesen? Nagyon kevés, de ha ráfordítod az energiádat, és minden lehetőséget kihasználva gyakorolsz, és az első helyre teszed az ételddel, akkor lenyűgöző eredményeket fogsz látni, lenyűgöző eredményeket. De ételddel első helyére kell, hogy tegyed.

Gondolj most bele, mi az első az ételddel? Ne mondd el nekem, csak gondold. Mi az első az ételddel? Magaddal tudod vinni, amikor meghalsz? Látod már, hogy egy állandó változásban lévő világban élünk? Hogy ez az egyetlen állandó dolog van az ételddel, a változás? Minden változásnak alávetett. Csak az igazság valóságos, és az igazság személytelen. Önmagadnak kell megtalálnod. Az őszinte rajongó vagy tanítvány az első

helyre fogja tenni ezt az életében, és akkor elkezdesz eredményeket látni. De ha még mindig aggódsz, és félsz valamitől, és úgy gondolod, hogy egyéb kötelességek előbbre valók, akkor muszáj dolgozni magadon.

Ezért, nagy együttérzéssel, adok neked bizonyos dolgokat, amiket megtehetsz, mielőtt eléred az önmegvalósítást. Csak mielőtt önmegvalósítottá válsz, kezdesz el érezni bizonyos dolgokat. És ezek az a négy elv, amit a múlt héten adtam nektek. Automatikusan jönnek hozzád. De, ahogy múlt vasárnap és csütörtökön említettem, ébredéskor tudatossá kell válnod ezekre az elvekre. Nem gondolhatsz rájuk úgy, mint szabadidős dolgaidra. De rá kell vened az elmédet. Rá kell beszélned az elmédet, hogy amint reggel kinyitod a szemed, a négy elvre gondolj.

Szóval, két dolgot csinálnod. Amikor kinyitod a szemed, akkor tedd fel a kérdést önmagadnak: „Honnan a jöttem [én]? Ki vagyok én, aki aludtam az elmúlt éjjel? Ki vagyok én, aki éppen felébredt? Ki vagyok én, aki most létezem?” vagy gondolhatsz a négy elvre is. Amelyik megfelel számodra. De mindenesetre, ha szeretnél önmegvalósulni, és szabaddá szeretnél válni, és szeretnél megszabadulni a szamszára óceánjától, az anyagiasságtól, és boldoggá válni, rajtad múlik. Ezeket a dolgokat meg tudom veled osztani, de nem tudom veled megcsináltatni. Olyan ez, mint, hogy el tudlak vinni az aranybányához, de ásnod neked magadnak kell. Mi kerül életed első helyére, megint? Bármi kerül életed első helyére, az, amivé válsz. A végén el kell hagynod a testedet, a gondolataidat, a vagyonodat, a szeretteidet. Minden hátra kell hagyni, a végén. Tehát a bölcs ember az igazságot most keresi, és most törekszik a szabaddá válásra.

Szóval, röviden ismételd át a négy elvet, mert úgy érzem, nagyon fontosak. A másik dolog, amit csinálok, ez: Most lelkészek, tanítók, akármik, filozófusok, mindig új ismereteket keresnek. Keresnek, keresnek, keresnek, és aztán vasárnaponként a gyülekezettel vagy a tanítványokkal megosztanak valami mélyet, valami újat. És persze, mindig elfelejtkezel az előző vasárnapról, és belemész új szavakba. Ez játék a szavakkal. Tanulhatsz az asztrális síkokról, az ok-okozati síkokról, reinkarnációról. Tanulhatsz arról, hogyan válj pozitívvá az életedben, hogyan vonzzad be a megfelelő társat, hogyan vonzzad be a pénzt, az egészséget, és mindenféle dolgokat. Hogyan kell channellingelni, hogyan kell ezt csinálni, és ez nagyon izgalmas, az ego számára. Mi itt azt csináljuk, hogy megpróbáljuk eltávolítani az egódat, hogy ne ragadj bele a világba. Ez az egyetlen módja, hogy boldoggá, igazán boldoggá, és önmegvalósítottá válj. Ezért hajtogatom, és ismételem újra és újra, ugyanazt az elvet. Így az mélyen át tudja áztatni a tudatalatti elmédet, és akkor élő megvalósítása leszel ennek az igazságnak.

Nos, mi a négy elv? Ki tudja megmondani? Ki emlékszik? Mi az első?

S: Minden az elméből árad ki.

R: Így van, de gondolkodnod kellett. Ennek a második természetednek kell lennie. Amikor második természeteddé vált, akkor fogod megtalálni az igazi boldogságot az életedben, és elérni a céljaidat. De ha gondolnod kell előbb, az azt jelenti, hogy elmédet valami más nyugtözi le. Más gondolataid vannak, amelyekre az idő nagy részében gondolsz. Az első elv, ismétlem, az, hogy minden, és ez alatt mindent értek, az univerzumot, a világot, a testet, a félelmeidet, a problémáidat, a boldogságodat, mindent, amit gondolsz, mindent, amit érzékeid érzékelnek, az elméd megnyilvánulása.

Ez egy elme minőség. Ha becsukod a szemed, elmúlik. Amikor alszol, meghaladod. De amikor ébren vagy, a világ létezik. A világ csak azért létezik, mert az elméd létezik, és elméd azért létezik, mert az egó létezik.

Ezért, amikor elkezdesz dolgozni magadon, és elkezded felismerni, hogy minden az elmédből jön, nem félsz tovább, nem aggódsz tovább, mert felismered, hogy az az elméd. És ahogy elkezded megváltoztatni az elmédet, meghaladni az elmédet, megsemmisíteni az elmédet, üdvösség, boldogság, béke, szeretet, öröm, az igazság, mind magától jönnek. Az elme az ellenséged. Mi az elméd? A múlt és a jövő gondolatainak halmaza. Aggódsz a múlt miatt, és aggódsz a jövő miatt. Ennyi az elméd. Nem a barátod, ezért hagyd figyelmen kívül az elmédet. Ne hidd el, amit mond. Egyszerűen figyelj meg, csak nézd, legyél a tanúja. De egyedül az a felismerés tesz szabaddá, hogy minden elméd kiáradása.

És gyakorolnod kell az önkutatást, felismerve, hogy minden az elmédből jön, megkérdezve önmagadtól: „Mi az elmém? Honnan származik?” És akkor fel fogod ismerni, hogy én az elme, az én szintén az elme. Mert azt mondod: „[Én] azt gondolom”, nem érted? „[Én] azt gondolom”, és az elme az, ami gondol. Így ismét az énhez jutunk vissza. Mindig az énhez jutunk vissza. Következésképpen, megismétlem, ha el akarod távolítani az elmédet, távolítsd el az ént. Kérdezd meg magadtól újra: „Ha az elme az én, akkor [én] honnan jöttem? Mi a forrása az énnek? Ki vagyok én?” Mindig az énhez jutsz vissza. Minden ugyanazon dologhoz vezet, nem igaz? Minden folyamat, amit használunk, ugyanahhoz a dologhoz vezet, az énhez.

Az Első Elv: Az egész univerzum az elmém kiáradása. Akkor azt mondod: „Az [én] elmém. Ki az az 'én'? Az 'én' elmémre utalok.” És akkor megint mondd önmagadnak: „[Én] utalok. Ismét az énhez jutottam. Az [én] elmémre utalok.” Menj vissza ismét: „Honnan jött ez az én? Ki teremtette? Mj a forrása? Ki szülte?” És folyamatosan kérdezz rá ezen a módon újra, és újra, és újra. És, ahogy már mondtam, a legtöbb ember esetében, egy nap egy robbanásszerűség fog bekövetkezni, és az én darabokra fogja robbantani önmagát. És fényt, hatalmas fényt fogsz látni. Fénnyé fogsz válni. Ezer nap fényévé, de nem ez a válasz. keresztül kell menjél a fényen az ürességbe, a nirvánába, az abszolút valóságba, amelyet úgy neveznek, hogy Parabrahman, nemlétezés. Ez a nemlétezés válik mindenné.

Most menj vissza a második elvhez. Ki emlékszik rá?

S: Az Én kezdetnélküliség, kezdet nélküli?

R: Nem egészen, jó nyomon jársz, de nem egészen. Más jelentkező?

S: Nincs születés, nincs létezés, nincs halál?

R: Jó nyomon jársz.

S: Nem születtem? Nem állok fenn, nem halok meg?

R: Igen. Látod, ha emlékezel ezekre a dolgokra, akkor át tudsz kelni a szamszára óceánján, és el tudod érni a nemes bölcsesség önmegvalósításának földjét. De állandóan ezeken a dolgokon kell gondolkodnod.

A második elv a következő: Te nem született vagy, nem állsz fenn, és nem szűnsz meg. Más szóval, soha nem születél, az élet, amit tapasztalsz, nem létezik, és nem halsz meg. Te mindig léteztél. Arról beszélek, hogy nincs oka semminek. Mi az oka? Természetesen a Biblia mesélni fog neked Ádámról és Éváról. Ez egy szép történet, ha szereted a történeteket. De ha a valóságról beszélsz, az csak a semmiből keletkezett. Mi volt előbb, a mag vagy a fa, a tyúk vagy a tojás? Azt mondhatod nekem, hogy „[én] születtem, anyám és apám adtak nekem életet.” Nos, menj vissza egészen. Ki volt az első apa és anya, mint ahogy mi volt előbb, a fa vagy a mag? Fogas kérdés.

A legjobb módja a magyarázatnak az, ha vetsz egy pillantást az álmaidra. Hogyan tudsz álmot létrehozni? Van neki kezdete? Amint álmodni kezdesz, nincs teremtés. Az álom csak úgy elkezdődik. Minden már ott van. A fák, az ég, a föld, a virágok, a fű, emberek, rovarok, madarak, virágok, minden csak úgy megjelenik. Meghal ez a végén? Csak felébredsz, és ez az egész eltűnik. Amit most csinálunk, a halandó álom élése. Hiszünk a testünkben, a létezésünkben, mintha létezne. Azt hisszük, hogy a világ valóságos, az elme valóságos, tapasztalataink valóságosak, és mik beléjük vagyunk bonyolódva, mint amikor egy filmbe bonyolódunk. Tudod, te nem vagy a film. Nézed a filmet, az véget ér, és hazamész. Minél inkább belebonyolódsz a világi szituációkba és önmagadba, a kis énbe, a test-elme jelenségekbe, annál jobban belevonódsz a tudatlanságba.

El kell oldoznod magad ettől a mayától és arról kell gondolkodnod minden nap, hogy nem születtél, nincs személyes életed, és nem létezel, és nem fogsz eltűnni, csak gondold azt, hogy ezek a dolgok csinálnak veled valamit. Elkezded másképpen érezni. Előnek kezded érezni magad, de nem testként, hanem mindenütt jelenvalóságként. Kezded megérteni, hogy értette Mózes, amikor azt mondta: „Vagyok, aki vagyok.” Elkezded szabadnak, szeplőtelennek érezni magad. A múltad szertefoszlott, mert soha nem is létezett, hogy azzal kezd. Nem létezik múltad. Nem létezik ok. Minden az elméd megnyilvánulása. Ahogy erről gondolkodsz, teljesen szabaddá kezdesz válni.

Most, mi a harmadik elv?

S: Minden ego nélküli.

R: Igen. A Harmadik Elv a következő: A minden dolog ego nélkülsége. Mély felismeréssé és mély érzéssé kell válnia, hogy olyan dolog, mint ego, nem létezik. Megismétlem, semminek nincs oka. Nincs rá ok, hogy bármi is létezzen. Semmi sem létezik valójában. Te nem vagy bűnös. Te nem vagy gonosz ember. A múlt halott, felejtsd el. Újjászülettél, most, és minden dicsőséges és örömteli. Amit ez az újjászületés jelent az, hogy felismered, hogy most, ebben a pillanatban létezel. Nem egy pillanattal ezelőtt, és mindegy, mi fog történni egy pillanat múlva, de ebben a pillanatban létezel, mint tiszta intelligencia, minőség nélküli szeretet, abszolút valóság, feltétlen egység, ami vagy. Abban a valóságban élsz. És megismétlem, ez szabaddá tesz.

Most mi a negyedik elv? Amíg nem emlékszel rájuk, meg fogom ismételni minden héten, amíg bele nem betegszel.

S: Neti-neti.

R: Igen, de mi az elv?

S: Felismerése vagy tudása az igazságnak, ami megszabadít az igaztalanságtól.

R: Igen. A Negyedik Elv a következő: Egy érzésével, egy mély érzésével, felismerésével rendelkezni annak, amit a nemes bölcsesség önmegvalósítása valójában jelent. És, persze, megmagyarázni nem tudod, ezért tagadd. Más szóval, akként gondold rá, ami nem. Az önmegvalósítás nem a világ, nem az univerzum, nem a testem, semmi olyasmi, amit el tudok gondolni. Nem az elmém. Akkor mi az önmegvalósítás? Bármilyen választ kapsz rossz, mert nincs válasz. Nincsenek szavak, amelyek leírják azt. Felejtsd el az intelligenciát. Az emberi intelligencia gáz, nem létezik. Miért? Mert meghal veled. Olyan valamiről beszélünk, ami örök, ami mindig volt és mindig lesz.

Tudatában kell lenned ezeknek az elveknek. Ezeket a dolgokat nagy együttérzéssel adom át neked, hogy legyen valami csinálnivalód a mindennapi tévézés és a képregény olvasás mellett. Gondolkozz, de ne intellektuálisan. Játsszunk egy kis zenét ...

(zenélnek)

R: Mivel Richard és Jim visszamennek Santa Cruzba, fel fogok fedni valami mást, ami csak úgy jött hozzám. Miután megtanulod a négy elvet, és azok élő megtestesüléssé válnak benned, utána tanulni fogsz a három járműről, amely átvisz a szamszára óceánján az nemes bölcsesség önmegvalósításának földjére. Ezért nevezik őket járműveknek. De az ilyen járműveket csak akkor érezheted, ha az előzőeket már elsajátítottad.

Az Első Jármű a következő: Legyen mély érzésed, most emlékezz, hogy ez az önmegvalósítás előtt van, utána nem számít, mit csinálsz, legyen egy mély vágyad, egy mély érzésed, hogy egyedül te vagy. Most a nyugatiak azt mondják nektek, hogy ez antiszociális viselkedés, de neked legyen ez az érzésed... más szóval ne mentálisan mondd önmagadnak: „Egyedül akarok lenni”, mint Greta Garbo. Ez nem egy mentális játék, amit játszol. Az önkutatás miatt, és az érzésed miatt, és ismerve a négy alapelvet, van egy olyan érzésed, hogy egyedül te vagy, így nem vonz a világ, lehetővé téve a négy elv és az önkutatás működését számodra. Szóval élvezd, hogy egyedül te vagy. Egyedül akarsz lenni. Keresed az időt, amikor egyedül lehetsz, így dolgozhatsz magadon, és az teljes örömmé válik a számodra. Egyedül lenni olyan, mint a totális mennyország, nem mindig, de legtöbbször. Csak, ha egymagad vagy, tudsz vitatkozni önmagaddal, és tudsz leszámolni az elméddel, és tudsz sikítani egy kicsit, ha tetszik, és tenni akármit, amit tenned kell, hogy megszabadulj az egótól és az elmétől. Ez az első jármű.

A Második Jármű a következő: annak mély érzése, mély vágya, hogy mindig szatszangon legyél. Most a szatszang nem csupán spirituális találkozó, ahogy a többség azt ismeri. Nem emberek összejövetele, ahol előadást hallgatnak. Ki tudja megmagyarázni, mi a szatszang? Te mit gondolsz, Nerada? Mit jelent a szatszang a te számodra?

S: Nos, végül is azt hiszem, hogy nem igazán lehet szavakba önteni, így felismerni, amit értek a szatszang lényegén az, hogy nem lehet szavakba önteni. A szatszang olyan, mint a megtestesült tanítás. Vagyis úgy gondolom, hogy egy fejlődés következik be a szatszangon, egy fejlődés, amely nem foglalható szavakba.

R: Oké. Ez egy jó magyarázat. Bárki más szeretné elmondani, hogy mi a szatszang? (*S: az Énben való tartózkodás.*) Igen, pontosan. Együtt tartózkodás azokkal az emberekkel, akik az Énben tartózkodnak; a felismerése annak, hogy jelen van egy Én, és te az vagy. Szatszangon lenni tehát azt jelenti, hogy Isten lábai előtt lenni. Ez az, amit szó szerint jelent, hogy Isten lábai előtt ülni. És Isten nem más, mint Éned. Így önmagaddal akarsz lenni, amikor velünk akarsz találkozni. És mégis mindig egyedül vagy. Még mindig egyedül vagy, mert minden ember, aki veled van, te magad vagy.

S: Nem tartozik hozzá rendszerint egy Bölcs jelenléte?

R: De igen, de ne feledd, a Bölcs, a guru és Isten te magad vagy. Ezek mind ugyanazok. Azt értem ez alatt, hogy nem akarom, hogy Bölcsként, vagy bármi másként tekints rám. Amikor engem látsz, ahogy az elején említettem, tükör vagyok. Önmagadat látod. És ha istenségnek látod önmagad, akkor mindenki mást is istenségnek fogsz látni itt. Mindannyian egyek vagyunk. Nincs különbség.

A Harmadik Jármű a következő: Lesz egy mély érzésed, és egy mély vágyad, hogy olyan emberek legyenek körülötted, mint te. Más szóval, régi rokonaid, régi barátaid, régi cimboráid, akikkel együtt iszogattál és derültél, vagy bármit is csináltál velük, nem zavarnak többé. Olyan spirituális emberekkel akarsz lenni, mint te. Nem kapcsolod be. Nem intellektualizálsz. Nem képezed, hogy azért akarod csinálni, mert beszéltem róla

neked. A gyakorlatod miatt válsz olyanná. Ez egy belső érzés, egy mély belső érzés. Ez a három jármű.

Most, mivel Richard és Jim elmennek, ismét magammal hoztam néhány leckét. Néha adok ki leckéket, amiket évekkkel ezelőtt írtam.

R: Oké, most elmegyünk prashadot venni, és akkor lesznek kérdések és válaszok.

S: *A meditációról kérdeznék. Azt mondtad, ülj, és ne csinálj semmit. A kérdésem az, hogy miközben ezt csinálok, a gondolatok megállnak, de a világ megjelenik. Csinálásom a világ meg nem jelenését érted?*

R: Hagyd a világot megjeleneni, de ne reagálj rá. Bármilyen jelenjen is meg, jelenjen, csak ne adj rá semmiféle választ. (S: *Csukott szemmel üljek, vagy nyitottal, vagy nincs különbség?*) Nincs semmiféle különbség. (S: *Plusz, ha ki akarnád próbálni, hogy a világ megjelenik-e, vagy eltűnik, akkor csinálni kellene valamit. Természetesen, ha tudnál csinálni valamit...*) (S: *Önmegvalósított lennél.*) (S: *Ott lennél.*) (S: *Ez az, amiért annyira közvetlen.*)

R: Természetesen a világ megjelenésekor a megfelelő cselekvés az, hogy megkérdezzük: „Kinek jelenik meg a világ?” De ha ez nálad nem működik, akkor csak ne csinálj semmit, egyáltalán.

S: *Én is kipróbáltam, a tőled kapott elvek kipróbálása közben. Mondjuk, amikor gondolok valakire, észrevettem, ha minden ego nélküli, az eltörölni látszik mindenféle ítéletet, amit másokról vagy magamról alkottam.*

R: Pontosan, igen, ez az, amit csinál. (S: *Eltörli azt. Ehhez (pattint az ujjával) hasonlóan. Valóban szép.*) Ez az, amit csinálni kellene. (S: *Egy hétköznapi szituációban, úgy tűnik, megéri azt is használni.*) Természetesen. És minél többet gondolsz rá, az érzés annál mélyebbé, és a tapasztalat annál nagyobbá válik. (S: *Nem igazán gondolkodtam rajta. Csak azt gondoltam, talán használni kellene a felmerülő szituációban.*) Képes vagy rá. Bármilyen segít.

S: *Nos, ezt hogyan kezeled? Tegyük fel, hogy egy erős negatív erőbe, egy igen pusztító erőbe, azt megtestesítő emberekbe ütközöl. Úgy kell szembeszállnod vele, és dolgoznod ellene, hogy tudod, hogy nincs ego az erőben?*

R: Ne, egyáltalán ne ezt csináld. Egyszerűen tedd fel a kérdést magadnak: „Kinek jön ez az erő?” (S: *Ne szálljak szembe vele?*) Ne, nem kell sem elkerülnöd, se szembeszállnod vele. (S: *Rendben, mi lenne, ha fennállna a veszély, hogy épp most elveszítjük az életünket? Mit tennénk?*) Bármilyen, amit tenned kell. (S: *Mi az?*) A test tudja, hogy mit kell tennie. (S: *Akkor az szembeszállássá válna.*) De neked semmi közöd hozzá. A tested tenni fogja, amit tennie kell. De ennek semmi köze hozzád. (S: *Úgy érted, hogy elfutsz, vagy harcolsz?*) (S: *Ez spontánabb a gondolkodásnál?*)

R: Igen, minden spontán fog történni. A tested tudja, hogy mit kell tennie. Van egy erő, amely gondoskodik a testedről. Az tudja, hogy mit kell tenni.

S: *Rendben, mi van, ha egy elvontabb gondolatról van szó. Vegyünk egy közvetlenebb példát. Nézzük a jelenlegi Közel-Keleti helyzetet, behívót kapsz, vagy hasonló. És ez is egy nagyon pusztító és félelmetes erő. Erre hogyan fog reagálni a testünk?*

R: Hagyd rá Istenre, Isten tudja, hogyan kell gondját viselni az univerzumnak. Fókuszálj önmagadra. Kérdezd meg önmagadat: „Kinek jönnek ezek az érzések?” (S: *De*

mi van, ha egyenesen lejön. Mi van, ha távirat vagy telefonhívás érkezik?) Akkor tedd, amit tenned kell. A tested tudni fogja, mit kell tenni. Gondját fogod viselni önmagadnak. Ha a légielő őrnagya vagy, repülőgépet fogsz vezetni. Menj, ahová menned kell. (S: Mindeközben kérdezzem vagy emlékeztessen önmagam, hogy kinek jön ez?) Amíg tudatában vagy neki, annak semmi köze hozzád. Te nem a tested vagy. Te nem az elméd vagy. Te itt nem a szituáció vagy. Szabad vagy attól.

S: Ez nem olyan, mintha úgy látnád magad, mintha egy karakter volnál egy játékban? (R: De igen.) ...vagy mintha egy filmben látnád magad. Tudod, ha volt valaha ilyen tapasztalatod. Ahol tudod, hogy te az vagy, de te nem ...

S: Oké, de ez még mindig zavaros számomra. Tegyük fel, ha ezt az apró lehetőséget követjük, hogy elmehetek, és repülhetek a géppel, és így tovább, és azt mondhatom, hogy ezt valójában nem én csinálom, vagy otthon is maradhatok, és azt mondom, nem akarok részt venni a pusztításban, és ezt sem én csinálom.

R: Nem, mindkettő rossz. Ha azt kell mondanod, hogy: „Ezt nem én csinálom”, akkor te csinálod. Ne mondd, hogy nem én csinálom. Tedd fel magadnak a kérdést, hogy: „Kinek jön ez?” Van egy kis különbség. Ez távol tartja az ént teljesen. (S: Ez nyilvánvalóbb, mint az. Nyilvánvalóbb, hogy nem te csinálod, mint az, hogy te csinálod.) Nézd, amikor azt mondd, hogy „Nem én vagyok, aki csinálja”, akkor azt hiszed, hogy te vagy az egyén, akkor te vagy a test. (S: Rendben, engedd meg, hogy töröljük ezt a részt a felvételtől. Még mindig úgy tűnik számomra, hogy választani kell.) A választás meg fog történni. De neked semmi közöd hozzá. (S: Ez nagyon nehéz, nagyon, nagyon nehéz.)

S: Segíteni fognak?

R: Valami gondodat fogja viselni. Amikor erre a földre jöttél, mindent előre el volt rendezve. Valami tudatában van annak, hogyan kell a gondodat viselni, és min fogsz keresztülmenni. De ennek semmi köze hozzád. A titoknak nem szabad reagálnia. Csak tedd, amit tenned kell. És meg fogod tenni, amit meg kell tenni. Nem tudsz rajta segíteni. Ha harcolnod kell, nem számít, hogyan próbálsz visszatartani magad, nem fogod tudni. El fogsz menni harcolni. Ha pacifistának kell lenned, nem fogsz tudni harcolni, ha akarsz sem. Ha egy millió dollárt adnának, akkor sem, mert predesztinálva vagy. Ez a karmád. (S: Szóval azt mondd, ha egy döntéssel szembesülsz, hogy már az is eleve el volt rendezve?) Igen. Minden működni fog. A titok abban rejlik, hogy ne azonosulj a testeddel vagy az elméddel. És aztán, ha jól csinálod, a külső dolgok is változni fognak.

S: Elméletileg el tudom fogadni. Ugyanaz a tanítás, ugyanaz a válasz, mint amit a holokauszt idején a rabbik, a zsidó bölcsek adtak. Beszállsz a vagonba, kimész Auschwitzba, és a rabbik azt mondják: „Nos, tudod, ez Isten akarata. Mi a különbség? Nem számít.” És most, hogy átértük a holokausztot, most már úgy gondoljuk, talán mondaniuk kellett volna valamit.

R: Van különbség. Igazad van. Van egy kis különbség az igazság tudása és aközött, hogy csak megengeded, hogy járjanak rajtad. Ez nem azt jelenti, hogy a szőnyegévé válsz valakinek, aki rajtad jár. Nem válsz senkinek a lábtörlőjévé. Az Énben tartózkodsz. Ha az Énben tartózkodsz, minden rendben lesz. Nem vagy gyáva. Nem futsz el semmi elől. Az Énben tartózkodsz. Amikor az Énben tartózkodsz, felveszed a kardot és harcolsz, ha akarsz. Ha futnod kell, akkor futni fogsz. De azt fogod tenni, amit tenned kell. De ennek semmi köze hozzád. Ez más, mint amire gondolsz. Ez nem olyasmi, amit gondolsz. (S: Én elméletileg... mindennek értelme van. A tényleges gyakorlatban, ahol összezavarodok.) Ha értelme lenne, nem lenne az igazság. (S: Milyen válaszra számíthatsz, amikor megkérdezed, hogy ki ez? (R: Semmilyen válaszra.) Ezért tehát a cselekvés nem lenne személyes.)

R: Pontosan. Ha van válasz, akkor az rossz válasz. Nézd, mindezen évek során a véges elménkkel, a saját intellektuális folyamatainkkal, a saját előítéleteinkkel, a saját foglaimkkal voltunk elfoglalva. De azt mondom, meg kell haladnunk azokat, és egy új részünket kell használnunk, amelyet azelőtt soha nem használtunk, és ez az Én. Tehát, ha Énedben tartózkodsz, minden rendben lesz. Minden működni fog. Ennek semmi köze passzivitáshoz, vagy erőszakhoz, vagy bármi egyébhez. Ez egy teljesen új labdajáték. Isten csapatában vagy, és jól gondodat viselik, de ez más. Ennek a megmagyarázására nincsenek szavak. (S: *Most befelé kell menned, hogy megértsd.*) Igen, egy mély megértéssel, és egy mély tudással rendelkezél, hogy minden rendben van, és minden úgy bontakozik ki, ahogy kell.

S: *Robert, akkor nagyon fontos, hogy legyen egy vezetőnk, vagy Mesterünk, nem igaz? Az emberek nem tudják ezt csak úgy, saját maguktól csinálni.*

R: Attól függ, nagyon kevesen tudják. De a többség nem. (S: *Ramanának volt guruja?*) Nem volt. De ő egy a milliárdból. (S: *Szóval azt is mondd akkor, hogy az eleve elrendelésben a lélek úgy dönt, hogy megszületik egy adott időben, vagy él egy adott életet ahhoz, hogy folytassa a létezését.*) Ez része a megjelenésnek. És ha hiszel a testedben, és hiszel az elmédben, akkor a karma valóságos, és az eleve elrendelés valóságos. De ha Énedben tartózkodsz, minden egyéb feleslegessé válik.

S: *A négy elv az, ami miatt mi... (R: Igen.) ...és ha megvalósulttá válsz, akkor ki tudsz szállni a karmikus kerékből.*

S: *De a közbenső időben, ezen a földi síkon, vagy ezen az adott síkon az egyik módja a leírásnak az eleve elrendelés. A válasz jelen van, de ha folytonosságként nézed, része a négy elvnek. Semmi sem jelenik meg az elején, sem a végén.*

R: Igen, pontosan. Egyszerűbb nézőpontból tekintve, képes vagy megérteni, ismétlem, ha hiszel a testedben, ha hiszel az elmédben, ha azt hiszed, hogy a tested vagy, akkor minden egyéb létezik, karma, Isten, a teremtés, minden létezik. De amikor a felismerésed bekövetkezik, hogy nem vagy a test, és nem vagy az elme, minden eltűnik. Mint a négy elv. Szóval ezért a titok az, hogy gyakorold az Énben tartózkodást. Aztán minden más meg fog történni magától. Ne próbálj megszabadulni a karmától, vagy megszabadulni a negatív helyzetektől, mert az olyan, mint mikor a daganatot levágják az egyik karról, és az visszánő a másikon. Menj egyenesen a forrásba, az Énbe. És akkor minden megoldódik.

(vége)

7. átirat

Az önmegvalósítás négy elve gyakorlati alkalmazása

1990. augusztus 30.

Robert: Üdvözöllek és köszöntelek benneteket. Mellőzzük a ceremóniát. Csak saját személyes tapasztalatból beszélek, nem olvasottak alapján. És elmondhatom nektek, hogy semmi nem az, aminek látszik. Minden megjelenés, és a csapda abban áll, hogy belevonódunk a megjelenésbe. Reagálunk rá. Sebzettnek érezzük magunkat. Rágalmazottnak érezzük magunkat. Úgy érezzük, mintha valami elromlott volna. Érzelmek keletkeznek, amelyek negatívvá válnak, mert hamis feltevésbe esünk, és a hamis feltevés az, hogy a világ valódi.

Valójában a világ nem valóságos, és te sem vagy az. Amit tennünk kell az, hogy abbahagyjuk, hogy bármire is reagáljunk. És az egyetlen mód, ahogy ezt megteheted, hogy felfedezed, ki vagy. Amikor felfedezed igaz természetedet, amikor ráébredsz valódi természetedre, minden tökéletesen tisztává válik. Békére lelsz. Ha valami jól működik, jól működik. Ha nem, nem. De te ne így nézz rá. Érzéseid átalakultak. Nem érzed többé, amit emberi lények éreznek. Csupán nagy szeretetet, nagy együttérzést érzel minden dolog iránt. És tudod, hogy minden létezésnek a harmónia, a béke, az üresség a szubsztrátuma, és állandóan csodálatosan érzed magad. Mi tud megzavarni, ha békében vagy? Ha megtaláltad az igazi békét, mi az, ami megzavarhat?

A világ jön és megy. Egyik nap ilyen a világ, a következő nap olyan. De mit tud tenni veled? Semmit, szabad vagy. Nem a világ vagy. Nem a tested vagy, nem az elméd vagy. Teljes szabadság, teljes öröm, teljes szeretet vagy. Rá kell ébredned erre a tényre. Ez az igazság. A tudósok kezdenek egyre többet érteni. Kezdi megérteni, hogy az életben egyetlen állandó dolog van, a változás.

Megannyi szót kimondunk, megannyi cselekvést véghezviszünk, de mi haszna? Fog számítani a végén? Építgetjük az életünket, vagyont gyűjtünk, gyermekeket nemzünk, és mi történik a végén? Puff! Mindez elment. Minden csak úgy eltűnik (nevet). Semmi nem marad.

Szóval, mi a cél? Az emberek azt mondják: „Egy jobb világot teremtek a gyermekeim számára.” Álmodnak csupán. A világ sosem lesz jobb, és sosem lesz rosszabb. A világ csupán a létezés álma, és az egyik nap olyan, mint a másik. De te nem a világ vagy. Rá kell ébredned erre a tényre. Nem a gondolataid vagy. Nem a karmikus kifejeződéseitek vagy. Nem korábbi életeid hajlamosságai vagy. Ezek a dolgok addig tűnnek valóságosnak, amíg hiszel bennük.

Ha hiszel például az ördögben, az ördög meg fog jelenni számodra, mert te magad teremtetted meg az ördögöt. Ha hiszel istenben, az isten meg fog jelenni számodra. Mint ahogy Ráma Krisna hitt Káli istenben. Káli nagyon valóságossá vált számára, táncolt és énekelt Kálival (nevet), és ez annyira volt igaz, mint amennyire érintett volt általa. De ő teremtette Kálit. Ezért nem látta rajta kívül senki más. És ez az, ahogyan az életünket megteremtjük.

Gondolj életed olyan dolgaira, amelyekről félsz. Mondjuk félsz a betegségtől, félsz a szegénységtől, félsz, hogy elváltasz, félsz, hogy megházasodsz. Minden, amitől félsz, elméd által teremtett koncepció. Nem az a kérdés, hogy meg kell-e házasodnod, vagy sem. Nem ez számít. Az számít, hogy reagálsz rá, hogy látod, mit vársz el tőle. Ugyanez igaz életed minden vonatkozására. Ennek az elhívására tréningeztek kisgyermek korod

óta. Először az óvodában kezdődött. Tanáraid mosták az agyadat, a családot mosták az agyadat, a külvilág mosták az agyadat, a rendszer mosták az agyadat, és most itt vagy. Tele vagy ideákkal, koncepciókkal, fogalmak, érzésekkel, attitűdökkel és a miatt vagy, ami vagy: nyomorult. (nevetés)

Amint felébredsz, minden eltűnik. Soha semmilyen romboló természetű dolog nem történhet számodra. Egyáltalán semmi, ami valaha is meg tudna semmisíteni. Téged nem lehet megsemmisíteni. A tested eltűnhet, látszólag, de ez olyan, akár egy álom. Önmagadról álmodsz, csinálsz valamit, és lelőnek, és megsemmisülsz. De aztán felébredsz.

Szóval, a kérdésem feléd, hogy: „Mit hiszel önmagadról és a világról? Mi a legfontosabb a számodra?” Ezért érzem úgy, hogy egy spirituális útnak, nem szükségképpen ennek, hanem egy igazi spirituális útnak elsőrendű fontosságú dolognak kell lennie az életedben. Miért? Mert az fog felébredni.

Nem számít, milyen jó életet élsz, te lehetsz a leggazdagabb és leghíresebb ember a földön, egy nap meg kell, hogy tapasztald az érem másik oldalát, és a föld legszegényebb, legnyomorultabb emberévé kell válnod. Ez így működik. Azt mondhatod, hogy: „A szomszédodnak soha semmilyen problémája nincs. Mintha egy fazék aranyba botlott volna. Amihez ér, pénzzé változik. Egészséges, akár egy hátszló. Gyönyörű felesége van, nagy háza, mindene megvan, amire szüksége lehet, és nézz meg engem! És tudom, hogy a srác élete negyven éve nem változott.”

Hibásan következtetsz. Ő mindezt karmikusan szerezte, és ha nem húzódik el ettől, jóságban, emberi jóságban töltheti egész életét. De aztán megint visszaszületik, az elméjében lévő karma törvénye által, amelyről nem tud, és ezúttal hajléktalanná válik. És akármit csinál, egy fillért sem lesz képes összehozni. A legjobbat fogja próbálni kihozni magából, de mindig szegénység fogja sújtani. Egy fillért sem lesz képes keresni, akármilyen keményen próbálkozik. Ezért nem szabad sosem ítélkeznünk. Fogalmad sincs mi az, amin a szomszédod keresztül megy. Soha ne mondd, hogy: „Csodálatos élete van, és nézd meg az enyémet. Miért vagyok szegény? Miért vagyok beteg? Miért vagyok én így, miért vagyok én úgy?” Az idea az, hogy ébredj fel, ne magadat nézegesd, ne magadat sajnálgasd, ne magadat hasonlítgasd másokhoz, hanem ébredj fel.

Amikor felébredsz, olyasvalami történik, ami megmagyarázhatatlan. Emberi szavakkal nem elmagyarázható. Amikor felébredsz, csupán megérted, de még csak nem is érted, hanem tudod, érzed, és ezek a szavak alkalmatlanok, amivé válsz, az isteni harmónia. Már nem tévesztenek meg személyek, helyek és dolgok. Nem reagálsz többé.

Például, azt mondja neked valaki: „Ó, nyertél a lottón, nyertél 50 milliárd dollárt.” Rendben van. Ne válj a rabszolgájává. Valaki azt mondja: „Vesztettél 50 milliárd dollárt”, ugyanaz a helyzet, ugyanaz a reakció. Ne válj a rabszolgájává. Az emberi élet történései nem számítanak. Amikor tudod, hogy ki vagy, akkor nem mondd, hogy nem számít. Egyszerűen létezel. Önmagadként létezel. Békében vagy. Soha senki nem tudja elvenni tőled a békét, nem számít, milyen keményen próbálkozik. Nem szednek rá a dolgok. Azt csinálod inkább, hogy önmagadat adod. Önmagadat tudod adni, mert az élő Énné válsz. Ezért tudod önmagadat adni, és még mindig jelen vagy, mert a végtelen Énné, az isteni anyává, mindenütt jelenvalósággá, minden dologgal való teljes azonossággá váltál. Szóval önmagadat tudod adni, és mégis mindig jelen vagy.

Ki kell fejlesztened egy nagy alázatosságot. Ne vágyódj semmire. Nem vágyj se hírnévre, se gazdagságra, se nagyságra. És azt se mondd, hogy: „Szegény, és nincstelen akarok lenni”, egyik sem jó. Csupán legyél önmagad. Amikor önmagad vagy, meglepődéssel fogod tapasztalni, hogy az univerzum a gondodat viseli. Ez olyan, mint a tested és a vitaminok és a gyógyszerek viszonya. Tudod, a tested egy természetes

gyógyszergyár. Tudja, hogyan gyógyítsa önmagát. De amikor elkezdünk túl sok vitamint szedni, és nem kevés cukrot (nevetés), amikor túl sok gyógyszert kezdünk szedni, a test azt mondja: „Nos, isteneddé titted, így immár függővé váltál tőle.” És akkor életed végéig vitaminokat kell nyelned, különben megbetegszel. Tényleg, gondolkodj el ezen.

SD: Vagy egy örült függővé válsz.

R: Vagy örült függővé, nem számít. (nevetés) De gondolkodj el ezeken a dolgokon.

Énedtől kell függővé válnod, hogy mindennek gondját viseld. Na, most te a te Éned vagy. Egy Én létezik, ezért viseljük gondját egymásnak. De te nem így gondolsz. Amikor másokra gondolsz, hibát követsz el. Egy napon meg fog érzékelni az érzés, hogy mindenki más te vagy. Nincsenek mások, csak az Én létezik, ami másokként jelenik meg. Szóval, hogyan bánasz másokkal? Ahogyan önmagaddal bánasz. Ne gondolkodj rajta. Ne mondd, hogy az a személy méltó, és az a személy nem az, ezért ennek a személynek segíteni fogok, annak a személynek meg nem. Automatikusan önmagadat adod. Ne gondolkodj rajta, mivel minden a te Éned, ami magában foglalja az ásványok világát, a növényvilágot, az állatvilágot, az emberek világát, és minden egyebet, amit nem értesz. Ez mind az egy része. Amit egynek teszel, azt mindnek teszed. Ahogy egy személlyel bánasz, úgy bánasz az egész univerzummal, mert minden egy.

Nos, itt ez a négy elv (visszatérve a négy elvhez), amit nektek adtam, ezekkel kell mindezen dolgokat véghezvinnetek. Gondolkozz ezeken a dolgokon. Hogyan működnek ezek az elvek? Az első, ki tudja megmondani nekem, mik azok? Rajta.

(A tanítvány felidézi őket)

R: Most helyes volt a felsorolásod, bizonyos szempontból, de olyan volt, mintha előadást tartanál.

SD: Azért, mert éppen tanuljuk őket.

R: De úgy mondd, ahogy magadnak mondod. Amint reggel kinyitod a szemedet, azt kell mondanod magadnak (első személyben fogok beszélni): „érzem, és felismerem, és értem, hogy minden, minden, a mindent kétszer mondd, elmém kivetítése.” És arra gondold, amit az jelent, feledkezz meg a másik háromról. Dolgozz rajta. „Minden! Minden! Érzem, felismerem, értem, hogy minden elmém kivetítése.” És aztán gondolhatsz a problémáidra, ha vannak ilyenek, és mondod önmagadnak: „Ha minden elmém kivetítése, honnan jönnek ezek a problémák? Hol kezdődtek?” Aztán ismerd fel: „Miért, jöttek ezek hozzám? Én vetítettem ki őket. Én teremtettem őket.” És akkor azt mondod: „Ki ez az én, aki teremtette őket?” Érted? Most érsz a húsos részhez, a szubsztanciához. „Ki ez az én, amely teremtette életem mindezen illúzióit? Honnan jöttem? Ki szült? Az elmém, honnan jött az elmém? Az én. Miért, ők mindketten ugyanazok! Az én és az elmém ugyanazok”, és ez egy egészen új kinyilatkoztatás.

E sorok mentén gondolkodj. „Honnan jön az elme-én, és kinek a számára jön?” És kövesd azt mélyen, mélyen befelé önmagadba. Ha helyesen csinálod, fel fogod ismerni, hogy nincs én, nincs elme, tehát nincsenek problémák, és véget fog érni, és kitör belőled a nevetés. Valóban nevetni kezdesz önmagadon. Azt fogod mondani: „Azt hiszem, féltem ettől, és féltem attól.” És amint belépsz abba a tudatosságba, valami történni fog, hogy ténylegesen fizikailag mentesítsen téged a problémától, vagy attól, amit problémának gondolsz.

Mindaddig, amíg elmédben úgy gondolsz, hogy létezik probléma, nem számít, hogy kicsi vagy nagy, ugyanazok, de mindaddig, amíg úgy gondolsz, hogy problémád van, addig problémáid lesznek, és növekedni fognak, és nem fogsz tudni változtatni. Úgy

tűnhet, hogy változtatsz, de amikor magával a problémával próbálsz dolgozni, valami mássá, valami rosszabb természetűvé válik. Soha ne próbálj a problémával dolgozni, hanem kérdezd meg, honnan jött a probléma. „Honnan kaptam? Honnan kaptam ezt a születést? Honnan jött?” Ez egy probléma, a születés a probléma, mert azért van problémád, mert úgy gondolod, hogy születéltél, és akkor mehetsz tovább és tovább és tovább.

Ez az, ahogy az elvvel dolgozol. „Minden! Érzem és értem, hogy minden elmém kivetítése, megnyilvánulása. Kinek az elméje? Az én elmém. Ki az az én? Én, enyém? Én és enyém. Ki vagyok én? Ki vagyok én, akinek ez a problémája van?” És ahogy felteszed magadnak ezt a kérdést, elkezded magad egyre jobban és jobban és jobban érezni. Tényleg jobban kezded érezni magad, és ahogy jobban érzed magad, a probléma elkezd egyre kevésbé fontossá válni, és el fog tűnni.

Ez egy nagyszerű pszichoterápia. Működik. Ha a pszichiáterek ezt adnák a betegek számára, semmilyen gyógyszer nem kellene adniuk nekik.

Szóval, érted, érzed, hogy minden az elméd kiáradása, vagyis nem létező. Minden létező, a legkisebb atomtól a legnagyobb kozmikus galaxisig, minden az elmédből jön. De még ha ezt mondom is, úgy érzed, hogy még mindig van valami, ami valóságos, ugye? Érzed, hogy valami valóságos. Azt mondhatod: „A nap valóságos.” Azt mondhatod: „Nos, Isten valóságos.” Azt mondhatod: „Az atom valóságos”, de nem érted, hogy ezeket a dolgokat te teremtetted. Mindezek elméd kivetítése. Ha nem volna elméd, nem lennének ezek a fogalmaid. Ezért mondják, hogy meg kell semmisíteni az elmét, meg kell ölni az elmét, ha nincs elme, nincsenek fogalmak. Mindezen gondolatok jönnek, amint elkezdted felismerni, hogy minden elméd kivetítése.

SD: Mondhatjuk, hogy az Én valóságos, vagy a valóságos nem létező kifejezés?

R: Nos, ha azt mondd, hogy az Én valóságos, akkor valójában nem érted. Ha azt gondolod, hogy nem kellene ezt mondanod, de mondhatod, mikor gyakorolsz, mert ettől jobban érzed magad. Segít élned. Jobb, mint azt mondani, hogy a világom valóságos, vagy a problémám valóságos. Jobb azt mondani, hogy az Én valóságos, mint ezt mondani. (*SD: De jobb lenne ...*) (R: Csendben maradni.) (*SD: ... ha semmi sem lenne valóságos?*) Még csak ezt se mondd, ne mondj semmit. Amikor felteszed magadnak a kérdés: „Honnan származik az elmém?” vagy „Honnan származnak a problémáim?”, és csendben maradsz, az valóságos. Az üresség valóságos. (*SD: Az üresség nem ugyanaz, mint az Én?*) De igen, de ha beszélsz, teljes mértékben elrontod. (*SD: Ez azért van így, mert az Én nem tud semmit.*) Amikor azt mondd, hogy az Én valóságos, akkor személyessé válik. Amikor csend van, mindenütt jelenvalóvá válik. Mindig a csend a legjobb politika, miután mindezen dolgokat mondtad magadnak. És a problémák csak a csendben oldódnak meg. Próbáld ki, valóban működik. Amikor csendben maradsz, miután mindezeket mondtad magadnak, a problémáid maguktól meg fognak oldódni. Ne gondold, hogy „megszabadulok a problémáimtól”, mert az fokozza a problémákat. Egyáltalán ne gondold a problémákra, hanem dolgozz önmagadon, hogy megértsd saját valóságodat, és hogy a valóságban nincsenek problémák.

De azt is meg kell jegyezni, hogy a legtöbb ember számára, számtalanszor elmondom ezt, a problémáik nagyon is valóságosak. És úgy szorítják őket, akár a satu. Valóságosnak érzik a problémáikat. Tehát ezeknek az embereknek azt mondom: „Amilyen mértékben fel tudod ismerni, hogy ezeket a problémákat az elméd teremtette, és valójában te elmenétküli vagy, abban a mértékben fognak a problémák semmivé válni.”

De tedd ezt, amikor felébredsz, amikor reggel kinyitod a szemed. Ne menj át egyszerre a négy elven, és ne mondd utána, hogy: „Elkészültem. Most megyek, hogy a

problémáim miatt aggódjak.” (nevetés) Egyet időpontban eggyel foglalkozz, még ha nem is jutsz el a másodikig azon a reggelen. Eltelik egy vagy két óra, és az elsőt dolgozol, ez jó. Ezekon a dolgokon egész életedben dolgozhatsz, ha szükséges. Jobb ez, mint a problémáid miatt aggódní. De egy időben eggyel foglalkozz.

Most térj rá a másodikra, és dolgozz a másodikkal, épp úgy, ahogy az elsővel. Most mit mondtál, Sam, mi a második?

SM: Soha nem születünk?

R: Igen, de lényeges, hogy úgy mondd, ahogy saját magadnak mondanád. (*SM: Rendben.*) A saját szavaidat használd, ahogy az számodra kényelmes. Valahogy így: „Látom, érzem, értem, hogy soha nem születtem, hogy nem született vagyok. Nem állok fenn. Az egész létezésem nem létezik, és soha nem fogok tűnni.”

SD: Mondhatod, hogy „észlelem”, vagy „értem”, mielőtt elméd valóban teljesen elfogadta volna?

R: Bármit, ami megnyerőbb számodra. Bármivel dolgozhatsz. De engedd meg önmagadnak, hogy tudd, észleld, értsd és érezd. (*SD: Úgy értem, nem lenne őszintébb azt mondani, hogy „észlelni kezdem, vagy ...?”*) Nincs kezdet. Tehát, amikor azt mondod: „kezdem”, akkor kezded, és kezded, és kezded, minden nap. Soha nem ér véget. Állj ki az igazságért. Mondhatod, hogy: „Van bennem valami, ami észlel, van bennem valami, ami tudja, hogy soha nem születtem, nem állok fenn, és soha nem fogok eltűnni. És én az vagyok, ami tudja.”

Szóval, kezdjél dolgozni rajta. Mit jelent az, hogy: „Soha nem születtem, nem született vagyok?” Ellentmondásnak tűnik, mert azt mondod, hogy apám és anyám adták nekem az életet. Látszólag ez az igazság. Őnekik ki adott életet? A nagymamám és a nagyapám. Akkor menj még visszább. Őnekik ki adta az életet? Ki által születtek? És menj vissza a legelejére. Honnan származott az első férfi és nő? Kivel kezdte? Kivel kezdődött az emberi faj? Ki kezdte el a születés ideáját?

Most ne állj elő a válaszoddal, mert az elme válaszol. Azt mondhatod: „Ádám és Éva, Isten.” Valaki ezt mondta neked. Ezt olvastad a Bibliában. De valóban így van? Honnan származik az Isten, aki mindennek a teremtője? Szóval menj vissza az elejére, és akkor mondhatod magadnak, olyan, mintha azt mondanánk: „Mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás? A fa vagy a mag?” Ez ugyanaz. „Mi volt előbb, a férfi vagy a nő? Hogy kerültek össze? Ki teremtette őket?” Akkor fel fogod ismerni, hogy nem léteznek. Semmi sem adott neked életet. Mivel az egész kiindulás hamis. Ez az, amit én hamis képzeletnek nevezek. A születés egész kiindulása hamis. Ez egy álom. Nem létezik. Vagyis, nem létezem azon a módon, ahogy létezni látszom.

Akkor menj vissza az első feltevésre: „Ki vagyok én?” Vedd észre, hogy mindig az önkutatáshoz térsz vissza. „Ki vagyok én, ami létezik? Ha nem a test vagyok, akkor a gondolataim lennék? Nem lehetek a gondolataim, mert azok folyamatosan változnak, változnak. Akkor ki vagyok?” Akkor maradj csendben egy darabig. Tudod, ez akkor működik, amikor csendben kezdesz maradni, szeretetet kezdesz érezni. Kezdesz olyan békét érezni, amelyet nem éreztél korábban, és kezded érezni, hogy minden rendben van. (*SD: Mi van, ha azt mondod: „Én az örök most vagyok?” Még ez is az elme produktuma?*) Igen, az. Átmeneti segítség, mivel az elme teremti. (*SD: Nem kell tudni, csupán belső tudást?*) Igen, ha ezt elég gyakran csinálod – ezért kell minden nap csinálnod, amikor felébredsz – elég hamar fogsz kezdeni érezni valamit. Tényleg boldogságot fogsz érezni, amelyet soha nem éreztél azelőtt, egy extrém boldogságot, és az sem fog érdekelni, ha bomba esik a fejedre. Boldogságot fogsz érezni, mert tudni

fogod, hogy nem tudsz meghalni. Nézd, ezek most csupán szavak. De egy nap valóban tudni fogod, hogy nem tudsz megsemmisülni.

Semmi sem tud megölni. Az ölés egy szó csupán, ami valami olyat jelent, amit elfogadtál. Ez csak egy tudatlan szó. Szavakat gyártunk, és érzéseket rakunk mögéjük. Mondd magadnak egy darabig. Látod, milyen nevetséges hangzik, Ölni, ölni, ölni, ölni, ölni, ölni, ölni, ölni, ölni, ölni, ölni, ölni, ölni, ölni, ölni. Ez csak egy szó, amit az emberi lények találtak ki, valamiféle veszély jelölésére. De a szó nem rendelkezik erővel, azon erőt kivéve, amit te adsz a számára. Amikor az elme csendes, akkor valóság a saját akaratából előjön. Amikor gondolkodsz, gondolkodsz és gondolkodsz, akkor a világ elkapott téged, és te ismét világi leszel. Vagyis önkutatás hatására az elme csendessé válik.

És miután dolgoztál rajta, menj tovább. „Én nem állok fenn.” Szóval, mondd önmagadnak: „Úgy érted, hogy egész létezőm, kisbaba koromtól kezdve egészen a halálomig, semmit sem jelent?” És akkor azt mondod magadnak: „Bizonyítást nyert, hogy soha nem születtem, mivel visszamentem a kezdetekhez. Tehát, ha sohasem születtem, hogyan állhatnék fenn? Mi áll fenn? Ki áll fenn?” És látni fogod, hogy ez elme az, ami fennáll.

Az elme akarja a létezést, ő akar erőt, ő akar hatalmat. Elhited veled, hogy te egy test vagy. Tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kihez jön az elme? Honnan származik az elme? Ki adott neki életet? Honnan származik? Mi a forrása?” És aztán maradj nyugodt, maradj csendben. És akkor kitör belőled a nevetés, mert tényleg úgy fogod érezni, még ha csak egy pillanatra is, hogy nincs elme. Valóban érezni fogod a nem-elmét. Lehet, hogy eleinte csak egy-két pillanatig tart. De ha mindennap gyakorolsz, a nem-elme pillanatai egyre hosszabbak, és hosszabbak és hosszabbak és hosszabbak lesznek.

És akkor menj tovább, és mondd azt: „Soha nem fogok megsemmisülni.” Így aztán megint nevetésre fakadsz, mert felismered, hogy: „Ki semmisül meg? Az semmisül meg, ami sohasem létezett. De én nem-elme vagyok, hogyan tudnék megsemmisülni?” És ez nagyon jelentőségteljessé válik számodra, és ahogy minden nap csinálod, elmenéklüliséged egyre erősebbé és erősebbé válik. És történik valami, ami oly szép, hogy nem tudom leírni. Szeretetet, örömet, harmóniát, boldogságot érzel. Akkor folytasd tovább. Most mi a harmadik elv?

(A tanítvány válaszol.)

SM: Nem az, hogy minden ego nélküli?

R: Mond úgy, ahogy te mondanád. Kezdd azzal, hogy „érzem”. (A tanítványok nevetnek) Látod, milyen könnyen felejtünk. Érezned kell. Azt kell mondanod, hogy: „valami bennem érzi, érti a minden dolgok ego nélkülségét.” Mindezek hasonló elvek. Eljutottál már a következtetésig? Mindnek ugyanaz a forrása: a semmi. De dolgoznod kell velük, míg odaérsz. Érzem és értem a minden dolgok ego nélkülségét. És azt mondd, hogy: „Minden dolog”, nem csupán néhány dologról van szó, hanem „Minden Dologról”, a legnagyobb galaxistól a legapróbb atomig. Semminek nincs egója. Ha nincs ego, nincs forrása sem, mert ahhoz, hogy ego legyen, forrásnak is lennie kell, és csak e nagy igazság felismerésével válsz azonnal szabaddá. Az fújja el az elmédet. Olyan, mint egy Zen koan. Teljesen hirtelen bekattan valami az elmédbe, és az elméd megszűnt, mert nincs forrása, ezért nincs ego. Soha nem létezett, aztán jól érzed magam.

[Itt egy szünet következik a kazettán – Husszeinnel és az Öböl-háborúval kapcsolatos kérdés lehetett – szerk.]

(Robert folytatja) Szeretem őket, vagy nem szeretem. Mert ez egy világi dolog, és te nem vagy e világe. Szóval teljesen másként reagálsz az ilyen dolgokra. Amikor megvitatom veletek ezeket a dolgokat, csak a beszélgetés kedvéért teszem. De nem létezik. Jön és megy. Akár van háború, akár nincs háború. A tény az tény marad, mindenképp meg fogsz halni. Szóval, mi a fontosabb? Megvitatni, ki jó és ki rossz a világban, vagy megtalálni a valódi Ént, és szabaddá válni mindentől. (SD: *Én csak azt gondoltam, hogy segíts, vagy ilyesmi, nem számít?*) Természetesen segít, mert eltünteti őket. (SD: *Igen.*) Ismerd fel, hogy az elmének a része, akár a takaró, vagy mint a rádió. (SD: *És, ha csupán azt mondjuk, hogy ő ego nélküli, az nem azt jelenti, azon a módon, ahogy mondanánk. Hanem azt jelenti, hogy nincs forrás, nem jött sehonnan.*) Ahogyan megjelenik, nem létezik, csak a testeként, ami ugyanaz. Nézd, amikor azt mondom: „Én nem vagyok a test”, akkor nem a saját testedről beszélsz. Senki nem a test. (SD: *Szóval mondhatjuk, hogy: „Én nem a test vagyok?”*) Igen, mondhatod. Ezért mondom neked, hogy nem kell túl sokat használnod, mert túlságosan személyessé teszed. Még mindig önmagadban vagy, individuumként. Amikor olyat olvasol a könyvekben, hogy: „Én nem vagyok a test, nem vagyok az elme”, ezek az egyetemes testre és az egyetemes elmére vonatkoznak. Hogy nincs test, nincs senki, nihiiiiinc test. (nevetés) Senki nem létezik. Ez nevetségesnek hangzik az átlagember számára. Most azt mondhatod, hogy: „Mit jelent ez az én számomra?” Mindent jelent. Ha alkotni szoktál a zene, a képzőművészet, vagy bármilyen más területen, akkor nagyobb zenész vagy nagyobb képzőművész leszel akarás nélkül, anélkül, hogy törekednél rá. A tested tenni fogja, amit tennie kell. Nem lesz karmikus megkötés.

Ha például nagy művész, nagy zenész, vagy esetleg nagyszerű asztalos, vagy netán nagy léhűtő, vagy nagy hajléktalan volnál, és emberileg törekszel rá, az a földön tart téged, és újra és újra és újra vissza kell jönnöd, mert a földhöz kötötted magad, nem érted? Mindegy, mihez kötöd hozzá magad, visszahúz a földre, mindegy, hogy jó, vagy rossz. Ha utálsz valamit, az ugyanaz, mint ha szeretsz valamit. Visszahúz a földre. El kell engedned. Ha elolvasod a nem kötődésről szóló leckét, amit a múlt héten adtam, az egész elmagyarázza. Ez nem közömbösség. Ez csupán elengedés, mert tudod, hogy: „Én a bátyám vagyok, és a bátyám pedig én. Minden én vagyok.” Szóval nem kell kötődni semmihez. Az ego nélkülség minden dolognak sajátja.

És most térjünk rá menjünk az utolsó elvre, amelyik micsoda?

(Az egyik tanítvány válaszol.)

R: Jó! Nem, mondd azt, hogy: „észlelem és értem, hogy mi megvalósulás. Tudom, hogy valami bennem lévő érti, és érzi, hogy mi az önmegvalósítás”, és maradj csendben. Ez után gondolatok fognak érkezni hozzád, a felfedezés egyetlen módszere a tagadás. Tehát mondhatod magadnak: „Ez nem a nap, mert a nap az elmém kivetítése. Ez nem a hold, ugyanaz. Ez nem a férjem, vagy feleségem, ez nem a testem, ezek nem az érzékszerveim. Ez nem Husszein, ez nem béke, ez nem a háború.” És bármi, amit megnevezel, nem az. Tehát, amikor belefáradsz a dolgok megnevezésébe, maradj csendben, és az az, ami. A csend minden. Mind a négy elv a csendben végződik, mind egyformák. Van még ezzel kapcsolatos kérdésetek?

SA: *Igen, két dologról kérdeznék, amelyekről beszéltél, és amelyekkel kapcsolatosan nehézségeim vannak. Az egyik, hogy azt mondtad, soha nem foglalkozzak problémáival. (R: Igen.) És tudom, ha azokra a pozitív dolgokra koncentrálunk, amelyekről beszéltél, arra az alapvető tanításra, mondjuk, az összes ideát kifejezi, amiről ma beszéltél. Tisztában vagyok veled, hogy ez az energia, amit ki kell fejteni. De mégis, az életnek ebben az időszakában, amikor e nyilatkozatokat tesszük, és haladunk e cél felé, amit el tudok fogadni, és ez egy elméleti idea, amit elfogadok – absztrakt idea –, még mindig jelen van az élet, amit élni kell, és jelen vannak problémák, amiket kezelni kell. (R:*

Igen.) Szóval úgy tűnik számomra, hogy amikor azt mondd, hogy: „Ne foglalkozz a problémával”, akkor az hatalmas problémákhoz vezet.

R: Épp ellenkezőleg, kettéválasztod őket. Két kategóriába sorolod őket. De egyugyanazon dologról van szó. Például, becsapott valaki, és te beperled őt a bíróságon. Amikor perelsz valakit, és ily módon belebonyolódtál, energiát fejtess ki. Még, ha te nyered is meg az esetet, perelned fog kelleni valaki mást, aztán perelned kell valaki más, és ennek soha nem lesz vége, mert egy mintát teremtettél önmagad számára. De, ha a másik irányba mész, ha tudod az igazságot önmagadról, akkor arról a fickóról is tudni fogod az igazságot, aki becsapott, mert ti ketten egyek vagytok.

SA: Rendben, hadd mondjak egy másik példát. Tegyük fel, hogy mindannyian, akik itt vagyunk, itt maradunk, és nincs nálunk pénz. És holnap megéhezünk. Mindannyian éhesek vagyunk reggel, és azt mondjuk, hogy nem foglalkozunk ezzel a problémával, de mivel az éhség oly hatalmas, és nem csillapodik, valójában semmi másra nem tudunk gondolni. Végül egy ideát sem tudunk elhinni azok közül, amelyeket elmondtál nekünk, mert annyira éhesek vagyunk.

R: Az első előfeltevéseid hibás. Soha nem így működik. Soha nem így fog működni. Ha éhes vagy, történni fog valami, hogy az éhségedet csillapítsa. Nézd, te azt gondolod, hogy ülsz, és nem csinálsz semmit. Ez nem így működik. Amikor tudod az igazságot, valaki kopogtat az ajtón, és élelmet hoz számodra.

SA: Én hoztam fel egy vagy két hete a holokausztról a példát, és emlékszem, azt mondtam, hogy az volt a zsidó nép hozzáállása, és a rabbiké különösen, hogy Isten benne él a náciiban, Isten önmagát nyilvánítja meg Auschwitzon keresztül, és a többi, és így egyet kell értenünk vele. Lehet azt mondani, hogy ennek kellett volna lennie a zsidó nép hozzáállásának?

R: Éppen ellenkezőleg, mivel ez egy hozzáállás, én nem hozzáállásokról beszélek. (S: De ez egy kezelendő probléma?) Én önmegvalósításról beszélek. Nézd, a Biblia olvasása és a belőle való idézés egy dolog. Az igazság élő megvalósítása egy másik dolog. Tehát nem azt mondom, hogy passzívnak kell lenned. Vannak időszakok, amikor nem vagy passzív. (SA: Akkor azt mondd, hogy „Foglalkozzunk a problémával?”) Éppen ellenkezőleg, ha az igazságban vagy, a probléma meg fogja oldani önmagát.

SA: Igen, de te egy olyan állapotról beszélsz, amely felé mi még csak törekszünk, és én elfogadom, amit mondasz. Hiszem, hogy meg fog történni, de még nem vagyunk abban az állapotban. Úgy értem, abban az állapotban vagyunk, de nem teljesen, mert nem tudjuk teljesen felfogni, és megnyilvánítani azt.

R: Ha személyessé teszed, és dolgozol önmagadon, ahogy mondtam, akkor azt fogod tenni, ami helyes. Nem leszel passzív.

SG: Szóval azt lehet mondani, hogy a tested magától a helyes dolgot fogja tenni. Nem számít, hogy gondolkodni próbálsz rajta, vagy sem. Az a legkönnyebb módszer, hogy ránézel, egyenesen rá.

SA: Egyáltalán nem. Az elméd mondja, hogy vedd fel a ruhád, és menj, keress magadnak reggelit. A tested is, valamint a test-lélek az, amely együttműködik.

SD: Emlékezz, miről beszélt Krisztus, amikor azt mondta: „Tegyétek az első helyre a mennyek országát, és mindezen dolgok megadatnak számotokra.” Ez nem ugyanaz, mint amiről beszélsz? (R: De igen, ugyanaz.) Ha az önkutatásban vagy önmegvalósításban tartózkodsz, ezekről a dolgokról gondoskodás fog történni valamiképpen, talán épp a test által.

SA: Nem Krisztus mondta azt is, hogy: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré?” És ez a kritikus pont itt. Nem szól érv a koncepció, az idea és a cél, és az elvont valóság mellett. Az átmeneti időszakról beszélek, amelyben élünk, a mindennapi testeinkben, egész nap. (SD: Mielőtt megvalósulnánk.) Igen, és ezért említettem a minap a ventilátor és az evés problémáit, mint ezekre a dolgokra vonatkozó példákat, amelyekkel minden pillanatban foglalkoznunk kell.

R: A tested és az elméd a karma által motiváltak. A karma törvénye viseli a gondjukat. De te nem a tested vagy. Ha tudatában vagy, hogy nem a tested vagy, helyes cselekvés fog bekövetkezni.

SD: Úgy érted, tudatában lehetsz, hogy nem a tested vagy, és a test mégis menni fog, és táplálékot szerez. (R: Pontosan.) De tudnod kell, hogy nem te vagy a cselekvő.

SA: De azt mondod: „Ha tudatában vagy”, ezek a te szavaid: „ha tudatában vagy annak, hogy nem a test vagy.” Azt mondanám, ahogy a tanítást értelmezem, hogy a tudatosságnak különböző fokozatai vannak. Ha teljes és tökéletes vagy, és abszolúte, és totálisan és teljesen tudatában vagy annak, hogy nem a test vagy, akkor rendben, egyetértetek veled. De léteznek ezek a fokozatai a tudatosságnak, és ha nem vagy az adott állapotban, akkor meg kell adnod a császárnak, ami a császáré.

R: A valóságban nincsenek fokozatok. Vagy az vagy, vagy nem vagy az. Ha úgy gondolsz, hogy nem vagy az, akkor el kell érned önmagad számára. Ha úgy gondolsz, hogy az vagy, akkor gondolkodni fogsz ezeken a dolgokon, és aztán mész, hogy csinálj valamit. De nem te fogod csinálni. Az fogja csinálni önmagát.

SD: Ezt akartam mondani. A választ az jelenti számomra, amit Robert mondott nekünk az előbb, hogy nem vagyunk a cselekvő. A felismerés, hogy nem vagyunk a cselekvő ugyanaz, amit Krisztus mondott. Azaz, ha az Énben tartózkodsz, önmegvalósítottan, és a tested mindenféle karmikusan szükségszerű cselekvést végez, de a felismerésed, hogy te nem vagy a test, és nem vagy a cselekvő, nem jelenti azt, hogy az nem lesz megcsinálva.

SA: Hát, most a kavicsosra érteztünk. Rendben, akkor mi az, amire ez utal. Beszéljünk róla holnap reggel. És éhes vagyok, így a test-elmém azt mondja, kimegy és pénzt próbál szerezni, hogy reggelit kapjon, de egész idő alatt, miközben ezt csinálom, továbbra is azt hiszem, hogy én csinálom (R: Nem, nem.) Nem megyek pénzt szerezni. Nem fogok enni. De mindkettő létezhet egyszerre. (SG: Ne gondolkodj rajta.)

R: Nem, nem, nem. Nézd meg, mi fog történni, ha az elveken dolgozol, és amikor a tested éhezni fog, akkor automatikusan, spontán, táplálékért fog menni.

SD: De nem fogsz benne tartózkodni. (R: Az elméd valahol máshol lesz.) Mondhatunk olyat, hogy: „Oké, elmegyek a La Bread Bakeryhez, de ez az egész egy álom?”

SG: Még ilyet sem fogsz mondani. (SD: Igen, nem fogsz, értem.)

R: Nézd, vegyük az én életemet, például. Amikor felkelek reggel, fogalmam sincs, mi fog másnap, vagy aznap, vagy a nap folyamán történni, hanem aktív vagyok, és nem vagyok aktív. Megteszek bizonyos dolgokat, de nem szándékosan teszem. Spontán történik. Nem kértem, hogy ilyesféle tanfolyamokat tartsak. Megtörtént. Soha nem kértem semmit. De megtörténik, mert a testem csinálja, spontán. De elmém a tudatában sincs, és nem vagyok belebonyolódva. De enni kapok, házban lakom. Eljárok ezekre a találkozókra. De soha nem mondom, hogy csinálni fogom. (SD: Nem tervezel?) Nem tervezek. Készíthetek tervet pár órával korábban, vagy így valahogy, de hosszú távú

terveim nincsenek. De minden jól alakul. Tudom, nehéz ezt felfogni. Nagyon nehéz felfogni, ahogyan élek.

SA: A második kérdésem ezzel kapcsolatos, amit a beszéd elején mondtál ma este. Ramanától idéztél, mert, hogy kirabolták. És azt mondtad, hogy Ramana azt mondta a követőinek, hogy adjanak oda mindent. Megengedte, hogy a rablók vigyenek, amit akarnak, és az az ő karmájuk. (R: Dharmájuk.) Az ő karmája pedig az volt, hogy mindent odaad, amije van. Miért ne lehetne az is karmája, hogy megvédi a tulajdonát?

R: Mert nem ez volt a dharmája, nem ez volt az útja. (SD: Mi a különbség a dharma és a karma között?) A dharma a mód, ahogy a dolgok vannak. Az Igazság, ahogy a dolgok vannak.

SG: Vagyis egy másik megvilágosodott tanító mondott volna valamit. Úgy értem, hogy ők mindketten ugyanazon érem két oldala a valóságban, nem igaz? (R: Bizonyos értelemben igen.) Csak mondd: „Menj, öld meg őket”, jöllehet... tudod, hogy úgy értem, hogy ne öld meg őket, de úgy értem, hogy a valóságban nincs különbség.

R: Nos, igazad van. Ahogy Ardzsunának is a Bhagavad Gitában. (SG: Igen, pontosan.) Amikor Krisna azt mondta neki, hogy menjen harcolni. (SG: Vagy perelje be őket, vagy menjen, harcoljon velük.)

SA: Szóval, mondhatta volna, hogy : „Védjük meg a tulajdonunkat?”

SG: Igen, ezek valóban mind ugyanazok, de ez nem az ő... (R: Ő azt mondta: „Nem ez a mi utunk.”) Ez nem az ő útja?

SD: Dharmát mondtál? Nézd, ugyanezt szeretném kérdezni, mert azt hittem, hogy a dharma és a karma ugyanazon dolgok. (R: Nem.) Szóval nem azok, a dharma lenne a tanítás, annak a tanítása, hogy ne álljanak ellen, de a karma lehet, hogy a szart is kiveri belőlük. (R: Igen.) (nevetés) De ha eléggé szent lennél, akkor a dharmával tartanál, anélkül, hogy valójában...

R: Ez attól az úttól függ, amelyen jársz. Úgy gondolom, az emberek különböző utakon járnak. De mindezek legfontosabb tanítása nem csupán annyi, hogy magának Krisnának nem kellett harcolnia, ugye? Ardzsunának mondta, hogy harcoljon. (SG: Ez így van.) Érted.

SA: Hát, könnyű azt mondani valakinek, hogy harcoljon. (nevet)

R: Amikor legmagasabbra érsz, ott béke van.

SG: Ott nincsen szükség. (R: Ott nem kell tenni semmit.) Ott nincs szükség semmire. Talán csak mutatni, hogy demonstráld valaki más számra, azt mondhatod: „Harcolj, vagy ne harcolj.” Úgy értem, kiterjesztésként... (R: A tanítványaidnak.) ...a tanítványaidnak, igen.

R: Ez olyan, akár a harcművészetek, amikor valaki olyan szakértőjévé válik a harcművészeteknek. Szakértőre gondolok, a valaha lehetséges legmagasabbra, annál is magasabbra. Az ilyenek semmit sem csinálnak. Meg csak nem is védik magukat. A másik irányba mennek, csak ülnek. Kivéve, ha megölték őket. Nem kell harcolni. De Ardzsuna nem ott fent volt, ő a harcos osztályba tartozott.

SA: És így az egyike vagyunk a több...

R: Odatartozol, akármiben hiszel. (SG: *A kasztok olyanok, akár az elmédben lévő hit.*) Szóval oda tartozol, amiben hiszel. Mindez az elmédben van. Ha azt akarod hinni, hogy harcolnod kell, akkor menj, és harcolj. Ha azt kell hinned, hogy meg kell óvnod magad, mert ha te nem, akkor ki fogja megtenni, akkor azt kell tenned. Azt kell tenned, amit tenned kell. De én a legmagasabb tanításról beszélek. Ahol mindenről gondoskodtatik.

Térjünk vissza Rámana példájához. Már kisfiú korában meghalt volna, ha nem lett volna ez a titokzatos erő, hogy vigyázzon rá. Csak bement a dzsungelbe, bement egy barlangba, és ott ült. Nem tudta, honnan fog ételhez jutni. Még csak nem is gondolt arra, hogyan fogja gondját viselni önmagának. Eszébe sem jutott. Csak ült mozdulatlanul, napokig, amíg egy asszony nem érkezett a hegyre, és etetni nem kezdte őt.

SD: *De ő többé vagy kevésbé megvilágosodottként született, és mi még csak küszködünk.*

R: Nos, én csak a legmagasabb ideáról beszélek. Azt próbálom elmondani neked, hogy ha bizalom és hit van benned, akkor egy titokzatos erő vigyáz rád és minden szükségessel ellát.

SN: *Arnold, már többször említetted, hogy adjátok meg császárnak, ami a császáret, de add meg az Úrnak is, ami az Úré, és hogy nem csak kenyérral él ember, hanem az Úr szájából jövő igével is. Szóval tegyük fel a kérdést önmagunknak: „Mi a császár?”, „Mi az Úr?” és mi az „Élet kenyere?” Úgy tűnik, hogy a test élete egyedül nem kerül fenntartásra, az élet a testből nem észlelhető egyedül.*

R: Ez egy jó észrevétel. Maga Jézus soha nem adott a császárnak. Ő ezt az embereknek mondta. (nevetés) (SN: *Mindig csak továbbadta.*) (SD: *Jobb, ha te, mint én.*) (nevetés)

SA: *Egyáltalán nem értem, amit mondasz, de az én problémám a darab kenyér elismerésével kapcsolatos, ahogyan bánik ezzel az ember, és azt hiszem, az embereknek azok a konkrét problémáik, mint például ahogy világgal foglalkozik a világban, mint... mindannyian egyidejűleg foglalkozunk az Úr munkájával, meg minden. Amíg figyelmet fordítasz a lélekre. Ugyanakkor vannak ezek a másmilyen problémák. Ez a tény.*

R: Arnold, ne feledd Arnold, te a saját nézőpontból szólsz.

SN: *Végül is nincsenek problémák, és az a kérdés, hogy mire irányítjuk a figyelmünket. Bármire irányítjuk a figyelmünket, az válik a valósággá. Tehát, ha a kenyérré fókuszálunk, vagyis, ha a császárra fókuszálunk, de mi van, ha feltesszük magunknak a kérdést: „Mi a forrása az életünknek?” A császártól, vagy a kenyértől származik? Ez a kérdés, így még ha meg is oldod a kenyér problémáját, akkor megeszed, de ha soha nem tudod meg, ki vagy te, a későbbi problémák elkerülhetetlenek. (SA: *Ez igaz, ezt nem tagadom.*) Tehát nem csak azt kell kideríteni, hogy kik vagyunk, hanem az is probléma... hogy jelen van egy áramlás, és fel kell ismerni az áramlást, és rá kell csatlakoznunk az áramlásra. És abból az áramlásból jön a kenyér és nem csak mi, hanem mindez az egész dolog. Tehát ez nem csak egy probléma leküzdése. Amikor leküzdöd az Én problémáját, az összes többi problémát is leküzdötted.*

SA: *Elméletileg, de ne feledd, hogy ezt régen is említettem. Minden kultúrában, minden időben, akár a középkor nyugati katolicizmusában, vagy a keleti buddhizmusban, mivel tudatában voltak ennek a problémának, azok, akik az irányítók voltak, közösségeket hoztak létre, módszereket hoztak létre a világban való haladás folyamatára, és ez az, amiért még mindig létezik. Ezért léteznek a monostorok. Ezért*

vannak szufi tanító csoportok kint a sivatagban mindenütt, és ilyesmi. Vagy amikor intézkedéseket hoztak a túlélésért, amíg a folyamatok...)

SN: Még ezen megtett intézkedéseket sem ők hozták valójában, maguktól történnek, és ez ismét az áramlás.

R: Vedd észre, hogy megjelenésekről beszélsz. Arról, ahogyan megjelenik számodra. Ez az, amit az elején mondtam, hogy ez a te nézőpontod, ahogyan most látod. De ez nem így van.

SN: Nem maguk az ashramok mondják, hogy: „Nos, csináljunk egy ashramot.” Maguktól történtek, mert az emberek, akik részt vettek benne kibontakoztatták önmagukat. Minden kibontakoztatja önmagát. Életünk ki fogja bontakoztatni önmagát. De amikor azt gondoljuk, hogy mi vagyunk a cselekvő, akkor problémák jelennek meg. Nem arról van szó, hogy nem teszünk semmit. Nem arról van szó, hogy semmit sem teszünk, hanem ez nem az, amit teszünk. Legyünk, amik vagyunk. Ez magától bontakozik ki. Nincs megállás a cselekvésben és nincs cselekvés.

SA: Ez talán szemantika csupán, próbáljunk ki egy újabb támadást. Mielőtt eljöttem volna ide, Sam többször is mondta, hogy jöjjenek el ide. Ez most megtörtént. Nem mentem oda Samhez, nem mondtam neki, hogy: „Kérlek, mondd meg nekem, mit tegyek, hová menjek?” Még csak tudatában sem voltam, hogy gondolt rám. Éppen úgy adódott, hogy beszélgettünk. És én megtettem. Mindazonáltal minden hetemet úgy kell szerveznem, hogy eljőjjenek ide. Vagyis két energia létezik egyszerre ezen a síkon, így látom.

R: Nem, ez a sík nem létezik, de amíg az ellenkezőjét gondolod, addig létezik, mert megteremtetted. Te adsz számára erőt. Te vagy az erőforrása. Ha az erőforrást lekapcsolod, minden csak úgy van.

SN: Az ilyenfajta kérdésfeltevések, mint az enyémekek, nem igazán kérdések, és én valahogy tudom ezt. Úgy érzem, kissé hiábavaló dolog kérdéseket feltennem?

R: Nem, minden rendben van. (SN: Nos, úgy érzem, valamiképpen a beszélgetés kedvéért teszem, mert rájöttem, hogy olyan ponton vagyok, ahol túl vagyok a kérdéseken, de minden az elme kiáradása?) Umm, igen? (SN: De az elme nem létezik?) Pontosan! (SN: Tehát különböző szinteken vagyunk. (Szünet) Oké, nos, Minden az elme kiáradása, de az elme nem létezik. Az elme minden kiáradása olyan, mintha álom lenne, azonban az álom valójában nem létezik. Tehát az egyik szinten, először is, ha minden az elme kiáradása, így jelen van egy folyamat, amely az álom, de az elme mégsem létezik. Az álom önmaga nem valóságos. Valódi, de nem igazi.)

Még mindig jobb, ha kérdéseket teszel fel önmagadnak, mint, ha kijelentéseket teszel. Amikor erre a következtetésre jutsz, tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kinek az elméje nem létezik? Honnan származik az elme? Kihez nem tartozik?”, és maradj csendben. Akkor a válaszod üresség, nirvána lesz, és tudni fogsz.

SD: Milyen kérdéseket kell feltennem önmagamnak?

R: A nekem feltett kérdéseket, önmagadnak kell feltenned: „Kié mindezek a kérdések?” (SD: Úgy értem: „Kinek kell összegyűjtenie a cselekedeteit ismét?”) Mindezen dolgokat. Elkezded felismerni, hogy „meg kell tennem ezeket a dolgokat.” Akkor menj vissza az énhez, és mondd, hogy: „Honnan jött az én, aki ezeket a dolgokat csinálja?” és kövesd az ént annak tetőzésén keresztül, annak forrásához.

SA: Hadd próbáljam egy másik taktikával kifejezni e gondolatokat. A szülőnek gyermeke van, és a gyermek, mondjuk, hogy a gyermek fél a madárijesztőtől, vagy ilyesmi. És tudjuk, hogy a gyerekek fantáziavilágban élnek, és én tudom, hogy a szülő hogyan foglalkozik a gyerekekkel. Ha van saját gyermeked, aki lefekvéshez készülődik, nagyon jól tudod, hogy ezek a fantáziák, amelyekkel ő rendelkezik, nem valóságosak. Tudod, hogy nem lesz semmiféle szubsztanciájuk az eljövendő életében vagy a te életedben, egyáltalán nincs szubsztanciájuk. Mindazonáltal, mert tudod, hogy ő gyermek, és tudod, hogy egy bizonyos szinten van, akkor egyetértesz ezzel, és tudod, hogy ő fokozatosan halad a magasabb megvalósítás felé, ahogy idősebbé válik, és mint a világ valósága, vagy valótlansága, ha úgy tetszik, egyre nyilvánvalóbbá válik számára. De mindazonáltal foglalkoznod kell vele azon a szinten, és ez az, amiért egy szülő azt mondja: „Ó, én nem hiszem, hogy a szörnyű ember be fog jönni az ajtón”, és beszélgetni fogsz vele mindezen dolgokról, és egyetértesz vele az ő szintjén, még akkor is, ha tudod, hogy ez nem valóságos, és ő is tudja, valami módon, belül.

R: De mindezt az álomban teszed. Ez mind az álom része. (SA: Ez igaz, de a cselekvésben lehetővé teszed számára, hogy a megvalósítás magasabb szintjére lépjen. Ha azt mondtad a gyermeknek: „nem fogok erről beszélni, mert ez nem valóságos, nem fogom ezt tenni.” Akkor akadályozod a gyermeket a fejlődésében.) Ez az álom, amiről beszélsz, az álom. De ha csupán felébredsz, mindez nem létezik, és neked nem fog kelleni mindezen dolgokat csinálnod. (SA: Mit csinálnál a gyerekekkel, mit mondanál a gyerekeknek?) Amíg nem hallgatsz, azt mondd, amit gondolsz. (SA: Mit mondanál, ha mélyen a valóságban lennél?) Két lányom van, és amikor kicsik voltak könyveket olvastam nekik, és tettem, amit mondtál, de rájöttem, hogy nem én vagyok a cselekvő, ez a lényeg. Minden végigmentem. Ez nem azt jelenti, hogy semmit sem fogok csinálni. Rájöttem, hogy csupán szerepet játszom. Nem én voltam a cselekvő, így könyveket olvastam nekik, lecsendesítettem a félelmeiket, és tettem, amit egy apának tennie kell. De tudtam, hogy nem én vagyok a cselekvő, ez a különbség. (SA: Igen, de így cselekedve segítettél a lányoknak, hogy magasabb szintekre jussanak. A lányokat gondolom itt a fontos kérdésnek. Én ezt egy példaként használom a saját élethelyzetemre. Emberek, akik...)

R: Menni készülsz, Sam? (SM: Igen.) Menj békével.

SD: Zenélni mész? (SM: Igen.)

R: Amikor felismered, hogy nem te vagy a cselekvő. A tested mindent megtesz, amit erre a földre megtenni jött. A tested a karmát követi, és a tested mindent meg fog tenni, amit meg kell tennie. De az nem te vagy. És ez csak tapasztalható.

SD: Csak beszélgettünk, amíg nem voltál a szobában. Nem tudom, hogy helyes-e vagy sem, de bizonyos módon úgy látom, egy áttekintést és tudást biztosít, ahogy végigmész ezeken a testi cselekvéseken, ez egy álom. Benne vagy az álomban, és nézed magad, akár egy videón, tudod, hogy nem létezel, és tudod, hogy te...

SN: Az összes világi dolgot megteszed. (R: Umm.) Ugyanakkor azt mondd: „De nem én vagyok a cselekvő.”

R: Ne mondd ezt, ha ezt kell mondanod, akkor vagy. (SD: Igaz.) Csak ismerd fel, hogy te vagy az univerzum, és te játszol minden részt. (SD: De nem tudjuk azt mondani csupán, hogy „nem én vagyok a cselekvő”, Robert?)

SN: Más tanítások azt mondanák: „A te vagy nem a cselekvő”, de ez nem azt gondolja. Tudod, mi ezt így értelmezzük, de ez nem az, amit az mond.

SD: Nos, egyetérték Arnolddal, hogy mindannyian különböző szinteken vagyunk.

R: Így jelenik meg. (SD: *Úgy látszik, szükségünk van szavakra.*) Ezért kell feltenned a kérdést, „Kinek vannak szintjei?” (SD: *Szóval, miután „nem vagyok cselekvő”, azt kell mondanod, hogy „Ki az én?”*) Nem, ha tudod, hogy nem vagy a cselekvő, nem kell mondanod semmit. (SD: *De addig úgy tűnik, hogy azt kell mondanom, hogy „nem én vagyok a cselekvő”, hogy emlékeztessen magam, mert alacsonyabb szinten vagyok, vagy úgy érzem, hogy alacsonyabb szinten vagyok. Ilyen szavakra van szükségem, hogy elmondjad nekem.*)

SN: *Jobb, ha nem mondom, hogy nem én vagyok a cselekvő, mert az bizonyos fajta minta. Jobb feltenni a kérdést önmagadnak: „Ki a cselekvő?”, mint azt mondani: „Én vagyok a cselekvő”. (SD: Ez egy jó kérdés.) Igen, látom, hogy ez a lényeg. A lényeg az, hogy a „nem vagyok a cselekvő” nem gyakorlat. Kérdés. (SD: A kettősség miatt?) Nos, ez nem önkutatás. (SD: Nos, önkutatáshoz vezethet, azt mondhatod: „Ki az én?”, az én nem létezik.) Amikor leküzdesz valamit a világban, és azt mondod: „Nem én vagyok a cselekvő”, akkor ez nem az, amit ez az út tanít. Ez olyan, mint egy tagadás. Ne is erősíts meg, és ne is tagadj. Ez a nem-kettősség, kérdezd meg önmagadtól: „Ki a cselekvő?”, „Kinek jön ez?” Ne azt mondd, hogy „Nem én vagyok a cselekvő”, mert azzal, hogy azt mondod, hogy „én vagyok”, már önmagadat erősíted, azt mondván, hogy: „Nem én vagyok a cselekvő”, azt mondod, hogy én létezem. (SD: Azt is mondhatod, hogy: „Az én vagyok nem a cselekvő”.) Ez más! Igen, de az elmédben mit teszel? Vedd észre, hogy amikor azt mondom, a Biblia mondja: „Légy csendben, és tudd, hogy én vagyok az Isten”. Nos, volt egy benyomásom, amikor ezt csináltam, de amikor azt mondtam: „Légy csendben, és tudd, hogy én vagyok az Isten”, egy teljesen más benyomást kaptam, mert én lettem Isten, ahelyett, hogy Isten rajtam kívül lenne. Így, amikor ezt összevonjuk, nagyon gondosan kell eljárni. (SD: Igen.) Jobb meghatározni, és azt mondani: „Én vagyok”, vagy „Kinek jön ez?”, ahelyett, hogy...*

R: Ne feledd, soha nem válhatsz Istenné, mert Isten te vagy. Nem válhatsz semmivé, mivel nem akként létezel, aminek tűnsz. Nézd, emlékezz rá, hogy néhány hete már említetést tettem róla, hogy ez az én tanúságtételem. Ily módon érzek, és a legtöbb ember számára ez nevetséges. A legtöbb ember számára ez halandzsza, nem jelent semmit, nem tűnik kezdetben praktikusnak, mert a legtöbb ember valami praktikusat akar, hogy azok az ő emberi lényiségét javítsák. De a legnagyobb igazság az, hogy emberi lényiség nem létezik, és ha eljutsz erre a következtetésre, az életed boldog lesz.

SD: *De a szatszang egyik célja nem az, hogy feltegyük azokat a kérdéseket, amelyeket felteszünk, hogy törekedjünk a megértésre?*

R: Igen a szatszang erről szól. De aztán gyakorolnod kell, amiket mondok neked, és figyelned kell, hogy mi történik. Más szóval, nem teheted meg, hogy hazamész, és belemerülsz a világba, és a következő találkozásig elfelejtkezel minderről. Dolgoznod kell magadon, dolgozz önmagadon, és látni fogod, hogy mi történik.

SD: *De én arra gondolok Robert, hogy ez annyira hiábavaló, mert Sam képtelen volt a négy alapvetést érzéssel elmondani, mint egy színész, vagy ilyesmi, mert még mindig a tanulás pontján vagyunk, és az individuális én megragadása később fog bekövetkezni. Nagyon hasznos, ha elmondod nekünk, ami mindenkre kiterjed, vagy, hogy egy időben egyet csináljunk. De ha tudjuk, hogy mit fogunk kérdezni, amikor eljövünk este a tanfolyamra, mielőtt elkészülünk, tudod. Különben nem kell azonmód kezdened, mielőtt lejönnek a padlásról?*

R: Igen, egyen dolgozz, amíg élő megtestesülésévé nem válsz. Ismételd meg mind a négyet magadnak, illetve amikor magadon dolgozol, egyszerre egyet vegyél. (SD: *Igen.*)

SA: Szeretném a te szavaiddal leírni, ha lehet, olyan röviden, ahogyan csak lehetséges, rendben? (R: Rendben.) Szükségem lenne egy tollra. (SD: Azt hiszem, én leírtam a minap. Minden alkalommal valamilyen kis különbséggel mondja.) Elmondanád a négyet, mint a...

R: Oké, az első: értem, érzem, látom, észlelem, hogy minden, Minden, kétszer van a minden, kétszer a minden. Minden, a második mindent nyomatékosítsd. Húzd alá. Az elmém megnyilvánulása. Második: érzem és értem, mélyen, hogy én meg nem született vagyok, hogy nem állok fenn, és nem semmisülök meg. (SD: Nem halok meg, vagy nem semmisülök meg?) Ugyanaz. Harmadik: érzem, és értem, hogy minden, minden teremtmény ego nélküli. Negyedik: mély megértéssel bírok arról, hogy mi az önmegvalósítás. Ennyi.

SD: A negyedik nem azzal végződött, hogy mi nem?

R: Ez az, ahogyan önmagadon dolgozol, tagadáson keresztül. (SD: Mivel mindig máshogy mondod, a mód, ahogy mondtad: „Az önmegvalósítást annak révén tudod felfedezni, hogy mi nem?”) Igen. (SD: Vagyis Neti-neti.) Ha könyvekből idéznék, akkor mindig ugyanazt mondanám, de úgy mondom, ahogy jön, és ez az egyetlen különbség.

SN: Igen, amikor azt mondtad, hogy észleljük, és mélyen megértjük, és jóllehet nem érezzük, mégis azt mondjuk?

R: Jó, ha ébredéskor azt mondod, mert valamit működésbe hoz. (SN: De én egész nap mondom, ha az elveket csináljuk, akkor mondjuk ugyanazt a dolgot?) Lehet benne egy kevés különbség. A nap folyamán csupán gondolsz arra, hogy minden elméd kivetülése csupán. De jó, ha reggel azt mondod, hogy: „észlelem, értem”, tudod miért? Mert amikor először nyitod ki a szemedet, még nem vagy ébren, és a valódi Éned vagy. Szóval valóban valódi természetéről teszel tanúságot Éned számára. Észlelem, értem és ez mélyebbre hatol, a tudattalan elmébe. Amikor éppen ébredtél, friss vagy, az elméd friss, ideáktól mentes. És a nap folyamán, amikor a világ eléd tárul, akkor csak azt mondod: „Minden elmém kivetülése, MINDEN!” és hagyd ki az észlelést. (SN: Igen, de gondolja azt a fa, hogy én vagyok?) Igen, de létezik a fa? (a tanítványok nevetnek) Látod, ez az elméd észlelése. (SN: Nos, bizonyos elvek könnyebbek, mint mások. „Minden az elmém kivetülése”, ezt tudom követni, de „nekem nincs kezdetem”. Nincs bennem olyan érzés, hogy ne lenne kezdetem, mert azonosulok a testtel.) Én létezem, emlékezz vissza. Dolgozz azzal, hogy „én létezem”, ez a kezdet, mert nem tudod azt mondani, hogy nem létezel. Szóval létezel, és azt mondod magadnak, hogy: „Én létezem”, és ahogy ezt folytatod, egyre nagyobb tér keletkezik az „én” és a „létezem” között. „Én”, „létezem”, és aztán kérdezd meg magadtól: „ki ez az én, aki létezik? Honnan származik?”

SD: Anyám, aki nevelt bennünket, azt szokta volt mondani nekünk, hogy: „Hol fogod tölteni az örökkévalóságot?” Mintha örökkévalóság volt a jövőben lenne. És én azt szoktam mondani neki erre: "Mama, hogy lehetne örökkévalóság olyan valami, ami később fog következni. Annak se eleje se vége." (SG: És ő mit mondott?) Istenkáromló szavakat.

R: Nézd, a valódi szatszang nem intellektuális. (SD: Akkor milyen, érzelmi?) Nem érzelmi. A személynek a valósága, aki azt adja. Ha új hallgatóink vannak, ugyanazokat a kérdéseket fogják feltenni, de ez az ő észlelésük. Ez az, ahonnan ők érkeznek. És nem számít, mit mondok, nem lesznek képesek látni, amíg nem válnak azzá. Mivel a testtel azonosulnak. De te egyre fejlettebbé válsz, mert felismered a dolgok magasabb természetét. (SD: Minél fejlettebb annál zavarosabb.) Ez jó, ez jó jel. (SD: (nevet) Nem tudom, így van? Minél többet tudok, annál kevesebbet tudok. Minél többet tudok, annál inkább nem tudom, hogy mi van.) Ez jó, mert megszabadulsz az egótól. Az ego tudni akar. Tudnia kell. Mert amikor egyre kevesebb tudomot kezdesz érezni, az jó jel

számodra, mert egyre kevesebbet tudsz a világról, és egyre többet az Énről. (SD: (Nem tiszta.) Ez jó. (SD: De az Én sem. (nevet)) Csak így tovább, halad a dolog.

SN: Arnold, érzed, hogy észleleteid különböznek a nem-kettősség nézőpontjától, mióta a szatszangra jársz egy ideje?

SA: Hát, nem különösebben, mert már régóta ismerem ezt a tanítást. (SN: A nem-kettősséget?) Igen, ó igen. Azt mondanám, hogy amióta ide járok, a megvalósításom mélyebb minőséget ért el, de intellektuálisan már régóta ismerem. (SN: Nem, nem intellektuálisan értem, csak azt mondom, érzel-e valamilyen különbséget.) Nos, azt mondanám, igen, érzek. Azt mondanám, hogy jobban áthatott engem, a nem-énemet.

R: Látod, minél zavarodottabbá válsz, az ego annál jobban összetörik, akár tudsz erről, akár nem. (SD: Ez egyfajta jobban kezelhetőség, vagy nem az?) Nem, összetörik. Amikor az ego...

(a szalag véget ér)

8. átirat

A három jármű

1990. szeptember 2.

Robert: Teljes szívemből üdvözöllek benneteket. Jó megint látni titeket. Az újakat Isten hozta.

Megvallom nektek, hogy én nem a test-tudat jelenség vagyok. Az örök lélek vagyok. Amikor az én névmást használom, a mindenütt jelenvalóságra utalok. Nem magamról beszélek, mint személyről. Az egyetemes énről beszélek. Szóval valahányszor ezt a névmást használom, az Énre utalok, és így amikor az Énről tanúságot teszek, nem Robertről beszélek. A föld összes érző lényéről beszélek. Abszolút valóság vagyok. Nem született vagyok, halhatatlan vagyok, és tűnök el. Az örök boldogság vagyok, nincs se kezdetem se végem. Vagyok, aki vagyok. Tiszta értelem vagyok, amely mindig elérhető, mindentudó, mindenható, mindenben benne rejlő. Én az vagyok, sat-chit-ananda. Minden tudás, létezés, boldogság. Nirvána vagyok. Üresség vagyok. És mivel az vagyok, minden rendben van. Nincsenek problémák. Semmi nem rossz. Nincs teremtés. Soha semmi nem jött létre. Én az örök valami vagyok, ami mindig létezett a kezdetektől fogva, létezik most, és létezni fog mindig. Minden rendben van. Nincsenek problémák. Nincs aggodalom. Béke, harmónia, szeretet, boldogság, én az vagyok.

(szünet a szalagon)

A világ minden tájáról hívnak telefon különböző emberek. Alapvetően ugyanazokat kérdezik. Hogyan oldjam meg a problémáimat, és hogyan váljak önmegvalósítottá? És ez egy vicces kérdés számomra. Olyan, mint amikor egy óceán közepén álló ember vizet kér. Az önmegvalósítás a valódi természeted. Már az vagy, de mivel kötődünk a mayához, földhözragadtak vagyunk. Megkülönböztetést használunk, és azt hisszük, hogy amit látunk, az valóságos. Emiatt, mivel a testet valóságosnak gondoljuk, az elmét valóságosnak gondoljuk, az olyanná válik, mint a felhőkkel takart nap. Ne mondd, hogy a nap nem létezik, várd meg, amíg a felhők eloszlanak, és a nap újra, minden dicsőségében és ragyogásában fénylik.

Isteni vagy. Ragyogó fénylény vagy. Csupán beborítottak a tudatlanság felhői, és ezért embernek hiszitek magatokat. Azt hiszitek, hogy problémáitok vannak. Azt hiszitek, hogy megvilágosodásra van szükségetek. Azt hiszitek, hogy valahol valami elromlott. De én azt mondom nektek, hogy nincsenek hibák. Soha semmilyen hiba nem került elkövetésre. Semmilyen hiba nem kerül elkövetésre. Soha semmilyen hiba nem fog elkövetésre kerülni. Minden éppen úgy helyes, ahogy van. Minden csodálatos. Minden Isten. Minden abszolút értelem, abszolút valóság, parabrahman. Ez az, ami vagy. Ez a te igazi természeted.
Hogyan váltunk elveszetté?

Egyrészt a túl sok olvasás révén. Oly sok könyv létezik. Oly sokat olvastunk, hogy összezavarodtunk. Nem tudjuk, melyik utat kövessük. Mindenféle pseudo-vallásos kultuszba bonyolódunk, és ez okozza úgymond lejtmenetünket, amíg újra meg nem tudjuk találni valódi önmagunkat. Az olvasás csupán a motivációt támogatja. Légy óvatos, mit olvasol. Túl sok a könyv. Ha valóban megvilágosodott emberekkel beszélsz, úgy találsz, hogy szinte soha semmit nem olvastak. Talán pár könyvet esetleg, amit a szádhana, a spirituális gyakorlat megkívánt. A nap 24 órájában következetesen, folyamatosan önmagukon dolgoztak.

Miért rossz, hogy meg akarsz valósulni?

Ez az által determinált, amit csinálsz. Ha jobban érdekelnek ilyenek, mint szórakozás, TV, partik, ivás, hámból való kirúgás, idióta barátaiddal való időtöltés, mit vársz? Azt kapod vissza az élettől, amit beleteszel. Ha jelen inkarnációban, a tested elhagyása előtt valóban keresed a megvilágosodást, ez lehetséges, de meg kell tenned bizonyos dolgokat, és vizsgálódások során felfedeztük, hogy az átlagember számára az a leggyorsabb mód, hogy a megvilágosodás iránt késztetést érezzen, ha beül egy szatszangra. Ezt mondják az Upanishádok is. Csak a szatszangon ülők fogják a végső célt elérni. Ez azt jelenti, hogy még olvasnod sem kell. Formálisan nem kell meditációt gyakorolnod. Mindössze annyit kell tenned, hogy ülsz a szatszangon és a dolgok kezdenek maguktól megtörténni. Automatikusan elkezded önmagadat kutatni. Elkezdesz nyomozni. Ez spontán történik.

Most ez egy fontos pont. A legtöbb ember olvas könyveket, advaita védántát, Ramana Maharshit, Niszargadattát, bármit, és látják, hogy ők miket csináltak, mégsem csinálnak semmi olyasmit, mint ők. Sohasem kutatnak. A könyveket olvassák, és intellektuális tudást, elmetudást, fejbéli tudást szereznek. Ha jó a memóriájuk, tudnak idézni részeket, emlékeznek frazeológiákra, bizonyos klisékre, egyes mondásokra, de soha nem szerzik meg a tapasztalatot. A tapasztalat csak teljes alázat esetén érkezik. Amikor csupán elengeded önmagadat, a kis énedet. Amikor abbahagyod az önmagad miatti aggodást. Hagyd abba a kis énedre való gondolatot. Ne mondd, hogy: „Szükségem van erre, szükségem van arra” és „Ezzé kell válnom, és meg kell kapnom azt”. Adj fel minden vágyat. Adj fel minden személyhez, helyhez vagy dologhoz való kötődést. Lazíts. Tedd életedet nagyon egyszerűvé. Ülj csendben, vizsgálódj. Fedezd fel, kinek vannak problémái. Fedezd fel, ki érzi magát depressziósnak. Fedezd fel, ki nem megvilágosodott, és nevetni fogsz. Mert te a világ sötétségében sugárzó fény vagy. Isteni vagy. Csodálatos lény vagy. Soha ne kritizáld önmagad. Soha ne szóld le önmagad. Úgy gondold önmagadra, mint Istenre és cselekedj a részként.

Átadom számodra ezt az információt, így fogsz tudni csinálni magaddal valamit, valami praktikusat. Átadom neked a három járművet, hogy átkelj a szamszára óceánjának a határain az önmegvalósítás földjére. De használnod kell a járműveket. Dolgoznod kell velük nap, mint nap. Amikor először kelsz ki az ágyból. Amikor először nyitod ki a szemedet. És ezek a járművek akkor kezdenek értelmet nyerni számodra, miután gyakoroltad a négy elvet, amelyeket megosztottam veletek.

Az Első Jármű ez: Erős vágyat érzel, hogy egyedül legyél. Ez nem azt jelenti, hogy antiszociálissá válsz. Azt jelenti, hogy időt kell szakítanod arra, hogy egyedül legyél. Például, tegnap reggel 10 óra előtt három telefonhívást kaptam, hívtak, hogy jöjjenek ide, hogy menjek oda, hogy menjek moziba, hogy menjek erre a helyre, de én elutasítottam. Teljesen egyedül voltam a házban. Leültem, és a fákat néztem, és mielőtt feleszméltem volna, öt óra volt, de tele voltam üdvösséggel, tele voltam örömmel, tele voltam boldogsággal, ami soha semmilyen módon nem távozik el. Van ideje az egyedüllétnek, és van ideje az emberekkel való létnek. De akik valóban meg akarnak világosodni, azoknak időt kell szakítaniuk önmagukra. Hogy gondolkodni tudjanak a négy elven. Hogy kutatni tudjanak: „Honnan származik az elme? Ki gondolja ezeket a gondolatokat?” Figyeld a gondolatokat, figyeld, mit csinálnak veled, figyeld őket, ne reagálj rájuk, hanem tedd fel a kérdést: „Kinek jönnek”, és ismerd fel, hogy neked jönnek. „Ki vagy te? Ki vagyok én?” és ahogy követed az annak forrásához vezető fonalat, tökéletes béke lesz az életedben.

Sokan kérdezik: „Gyakorlatias ez az út?” és én mindig azt válaszolom, hogy mit értesz gyakorlatias alatt. Az életed éppen most gyakorlatias? Azt mondom, fogalmad sincs arról, hogy az élet egyáltalán micsoda. Fogalmad sincs, hogy élő vagy holt vagy, csupán létezel. Fedezd fel, ki az, aki létezik? Fedezd fel, ki vagy te. Ami a gyakorlatiasságot illeti, ahogy felfedezed, ki vagy te, az emberi lényiség növekedni és jobbá válni látszik, mert a

rezgések, amelyeket a kép-testbe raksz, amelyek valóságosnak tűnnek számodra, magasabb rezgések, és az élet könnyebbé válik számodra. Hagyd abba küzdelmet. Hagyd abba reagálást. Egyszerűen csak létezz, és isteni mágnesként látható módon mindent be fogsz vonzani, amire az életedben szükséged van. De ez csak akkor történik meg, ha valóban az ösvényen vagy. Minden a megfelelő időben leszállításra kerül. A megfelelő emberek fognak a megfelelő időben belépni az életedbe. Mindig a megfelelő dolgok fognak történni. De minden dolgot szerető kedvességgel kell fogadnod.

Indulatod, egód, érzelmeid lecsillapodnak. Nem fogsz többé mérgeledni olyan dolgok miatt, amelyek nem mennek az utadhoz. Mert felismered, hogy nincs út.

Nem próbálsz többé Istent a saját képedre teremteni, és azt hinni, hogy Isten Mikulás, és ajándékokat kérni Istentől, vagy kegyelmet a lelkednek. Felismered teljesen, hogy te vagy az Isten. És önmagadban kutatsz: „Kinek jön ez az érzés? Kinek jönnek ezek a kérdések?” Ez Istentől való koldulás, „Kinek jön ez?” Fel fogod fedezni idővel, hogy egódról van szó, és történni fog magától. Valami mondani fogja neked, hogy egódat meg kell semmisíteni, el kell távolítani, el kell pusztítani. Ezt az önkutatás révén teszed, „Kinek van egója? Honnan származik? Ki adott neki életet?” Elő fogsz állni a saját válaszaiddal, és a válaszok soha nem a megoldás. De olyan válaszokkal is elő fogsz állni, amelyek emberi lényiségedet hivatottak segíteni. A dolgok tökéletesen, a megfelelő módon bontakoznak ki. Nem kell harcolni semmivel. Nem kell változtatni semmin. Minden magától történik.

És a sokak által feltett kérdés: „Hogyan tudnak a dolgok maguktól történni? Hogyan lehetséges ez?” Nos, amikor megérted, ki vagy, felismered, hogy amit a testednek nevezel, születésedet megelőzően beprogramozásra került. Amikor először léptél be a testbe, minden már meg volt tervezve számodra. Hogy mivé fog válni a test. Hogy hová fogsz eljutni a végén. Még az test úgynevezett halálának a napja is, mindez megtervezésre került, minden meg van tervezve, és semmi sem változik. Akkor miért kellene aggódnod? Ismétlem, ez nem azt jelenti, hogy engedélyt kaptál, hogy azt csinálj, amit akarsz. Mint korábban mondtam, szerető kedvességet kell érezned mindennek az irányába. Alázat, irgalom, mindig emlékezned kell: „Én a bátyám vagyok és a bátyám velem azonos.” Ami jó neked, az jó a barátaidnak és a rokonaidnak, és mindenki másnak. Ne különítsd el magad semmitől. Minden egy. Nem csupán az emberek, hanem az állatok, az ásványi anyagok, a növények, mindez egy. Bármivel bánasz, önmagaddal bánasz. A világ tükör a számodra. És amit látsz, azt kapod. Szóval mit látsz?

Ezért olyan gyakori. Én csupán egy tükör vagyok számodra. Amikor engem látsz, magadat látod. A kérdés tehát: „Mit látsz, milyen ént látsz?” Ha valamilyen csúnyát, valamilyen negatívát látsz, dolgoznod kell önmagadon. Ne másokat próbálsz megváltoztatni. Ne a körülményeidet próbálsz megváltoztatni. Ha a körülmények egy részétől megszabadultál, később másik hasonló jellegű fog megjelenni. Nem tudod megszabadítani önmagad, amíg meg nem változtatod önmagad. Állandóan önmagadon kell dolgoznod, és mindenekelőtt türelmesnek kell lenned. A türelem a kulcs, ha ezt az utat gyakorolod, akkor különösen. Sok türelemre van szükséged. Ne kérdezd, mikor. Él minden pillanatban, ahogy jön, szépségben és örömben. Egy nap be fog következni a felébredésed, és meg fogsz lepődni, és hisztérikus nevetésben fogsz kitörni, de a türelem a legfontosabb.

Ez a két béka történetéhez hasonló, a kövér béka és a sovány béka a tejüzemben éltek a fák között. Egy napon véletlenül beleugrottak a tejes kádba, és nem tudtak onnan kijutni. És a kövér béka azt mondta: „Béka testvér, akármennyi ideig taposunk, soha nem jutunk ki innen, azt hiszem, halálra vagyunk ítélve.” És a sovány béka azt mondta: „Béka testvér, reménykedj, legyen hited, ha folyamatosan taposunk, történni fog valami, meg fog menteni bennünket valaki, soha ne add fel.” Már jó néhány órája tapostak, és még mindig nem tudtak kijutni, és a kövér béka azt mondta: „Béka testvér, ez a vég,

kezdek elfáradni, ez már reménytelen. Nem látom, hogy jönne valamilyen megmentő, lehetetlen, nincs kiút." És a sovány béka azt mondta: „Béka testvér, ne add fel a reményt, csak taposs, ne gondolkodj, csak taposs, valami történni fog, valami megadatik, meg leszünk mentve.” Szóval tapostak pár órát, és a kövér béka azt mondta, „Béka testvér, te nem tudod, mit beszélsz. Nincs remény, ez a vég. Feladom.” És nem taposott tovább, elsüllyedt a tejben, és megfulladt. De a vékony béka gondolkodás nélkül tovább taposott. Egy idő után valami szilárdat érzett maga alatt. A tej vajjá köpülődött, és ő képes volt kiugrani a kádból.

És ez olyan, mint mi. Nem látunk reményt. Úgy gondoljuk, hogy itt a vég. Senki sem szeret bennünket. Gyógyíthatatlan betegségeink vannak. Nincs munkahelyünk. A világ mintha a végéhez közeledne. Háborúk dúlnak. Az emberek kegyetlenek egymással. És nem tudjuk, mikor lesz vége, de ki számára van ez? A te számodra? Fedezd fel, kinek a számára van ez az egész pusztulás. Kinek a számára léteznek a negatív kondíciók? Nem a te számodra, mert te nem a tested vagy. Mindaddig, amíg azt hiszed, hogy te a test vagy, addig a világ nagyon is valóságos lesz a számodra. Mindaddig, amíg azt hiszed, hogy te az elméd vagy, addig a gondolataid rémisztőek, ijesztőek lesznek számodra, és furcsa dolgokat fogsz művelni. Utálni fogod az embereket, gyanakodni fogsz, kétségeid lesznek. Mindenféle problémáid lesznek. De amikor kutatod: „Kié az elme? Kié a test?”, minden leáll. Látod, hogy minden létezés szubsztrátuma a boldogság. Az a lényeg, hogy beszélj egyszerűen. Minden létezés szubsztrátuma a boldogság. Boldogságból jössz, és boldogságba mész. Az a valódi természeted.

Olyan, mintha filmet néznél, és a filmben jó emberek és rossz emberek, és mindenféle emberek vannak, és mégis nézned. Ne bonyolódj a filmben, jóllehet nézed a filmet, tudod, hogy véget fog érni, és akkor fel fogsz ébredni a moziból, és felkelsz, és hazamész. Az élet épp ilyen. Az élet egy kozmikus mozi. A dolgoknak eleje, közepe és vége van. Minden változik, folyamatosan változik. Soha semmi nem ugyanaz, és megragad téged. Belehúz abba, amit mayának, a nagy illúzióknak nevezünk. Elhiteti veled, hogy az élet erényes és érdekes, és behálóz téged a világ bizonyos dolgaival. Amíg teljesen bele nem bonyolódsz, és amikor teljesen belebonyolódtál, látni fogod, és kiderül, hogy nem erre számítottál. Nem az, amire gondoltál. Akkor valami más után mész, és megint valami más után mész, és ez soha nem ér véget. Amíg teljesen el nem megy a kedved, nem tudod, hogy mit kell tenned magaddal. Ez minden emberi lényre, mindenkire igaz.

Mit kell akkor csinálni?

Fordítsd a szabad idődet önmagadra, gondolkodj ezeken a dolgokon. Ez az első hajó. Légy egyedül, légy boldog, hogy egyedül lehetsz, ahol nem zavarnak. Mert csak, amikor önmagad vagy, tudsz ezekre a dolgokra gondolni, és tudod irányításod alá vonni elmédet és testedet. Tölts önmagaddal sok időt. Az önmagaddal való lét nem magány, ha érted, hogy mit csinálsz. Kezdjél el szeretni önmagaddal lenni. Nem várhatsz az időre, amikor egyedül tudsz lenni.

Második Hajó: Szeretsz szatszangon lenni. A szatszang szó szerint azt jelenti, hogy a Mester lábainál ülni üres elmével, előítéletektől mentesen. Kétségek nélkül. Nem harcos lélekkel, hanem nyitott szívvel. A szatszang iránti szeretet vezet megvilágosodáshoz. De óvatosnak kell lenned e világban, hogy kihez mész, hová mész. Sok mozgalmuk, számos szervezetük van, így sok az ál-spirituális csoport, nehéz eldönteni, hová menj. A legjobb módja a tudás megszerzésének, ha önmagadtól kérdezel, ha egyedül vagy. Ha komoly vagy, ha szorgalmasan dolgoztál önmagadon, a benned lévő valami a megfelelő helyre vezet. Ahol növekedni tudsz, és ki tudod bontakoztatni a szépséget.

Harmadik jármű: Vágyakoznod kell rá, hogy hozzád hasonló emberekkel, a barátaiddal társulj az úton. Hogy Bölcsök társaságában, és olyan emberekkel legyél, akik hozzád hasonlóan gondolkodnak. Akik kibontakozni próbálnak. A világnak könnyű

lehúznia téged. A rossz emberekkel való társulás nagyon érdekesnek tűnhet számodra. Ők lehúznak téged a májába, és akkor az egészséget újra kell kezdened, hogy felfelé emelkedj utadon. Legyél körültekintő, legyél tudatában, hová mész. Kivel lógsz. Hallgass a szívedre. Ez volt a három hajó.

Most zenéljünk kicsit.

(Zenélnek)

Szatszangon általában nem beszélek olyan sokat, mint itt. Ott a spirituális étellel kapcsolatos kérdéseket teszünk fel. És tudom, hogy vannak kérdéseitek az útról és az általam elmondottakról, általában bármiről, és ez az, ahol lehetőség van megtudni, hogy mi folyik itt valójában. Mert ha nem kérdezel, akkor soha nem fogsz tudni. Szóval, nyugodtan tegyél fel kérdéseket ebben az időszakban. Bármiről, amiről azt szeretnéd, hogy kifejtsem, hogy beszéljek róla, vagy bármiről, amit bensődben érzel. Nerada?

SN: Második elv: Mélyen érzem, hogy sohasem születtem.

R: Hogy nem születtem, hogy nem állsz fenn, és nem tűnsz el. *(SN: Amikor azt mondd, hogy nem állsz fenn?)* Azt jelenti, hogy az úgynevezett születés és halál közötti élet nem létezik. *(SN: Nem létezik? Oké, és próbáljuk ezt az „én létezem” meditációval összhangba hozni.)* „Én létezem.” Amikor arra utalok, hogy nem létezel, úgy értem, hogy entitásként, személyként nem létezel. *(SN: Szóval az „én létezem” csupán önkutatás, amit azért végzek, hogy megtudjam, ki létezik?)* Pontosan. *(SN: És amikor azt mondd, hogy nem állok fenn, akkor, mint ego, mint entitás nem állok fenn.)* Mint ego entitás mindenféle dolgot csinállok a világban *(SN: De Énként perzisztens vagyok?)* Az Én van. *(SN: Perzisztens?)* Az ego perzisztens. *(SN: De az Én az ??? gondolkodás.)* Más szóval, azt próbálom magyarázni, hogy te valóságosnak tűnsz, ahogyan vagy, de tudományosan bizonyított, hogy semmi nem az, aminek megjelenik.

Gondold el egy pillanatig, mi volna, ha atom méretű lennél, és a testemben találnád magad. Én a test lennék? Tudod, hogy egy atom milyen kicsi? És ha a testemben találnád magad, a testem minden sejtje a Föld és a Hold, és a Mars és a bolygók távolságával ekvivalens távolságban lenne. Nem lennének sejtek, és atomként úgy lennél képes nézni, és látni, ahogy most az univerzumot, és az az én testem, a te tested, vagy bárki teste lenne. Szóval, mint látod, nem az vagy, aminek látszol. Érzékszerveid megtévesztenek. Ego-elméd az, aki azt mondja, hogy te egy test vagy, és így nézel ki, enned és innod kell, megöregszel és meghalsz. Ez egy hazugság! De amíg kollektíve elhisszük, a hazugság egyre erősebb és erősebb és erősebb.

Tehát, amikor az elvekkkel önmagadon dolgozol, és ez a második elv: mélyen érzed, mélyen felismered, hogy nem születtem vagy. Soha nem születtem. És ezt ismét bizonyítod, annak felismerésével, hogy ki adta neked az életet? A szüleid. Ki adta őnekik az életet? Az ő szüleik, és menj vissza az út legelejére. Most, ha visszafelé menve a végére érsz, mit kapsz? Semmit. Ki az első személy, aki élt? Ha a bibliai történetre gondolsz, hiszed Ádámot és Évát, de ez egy képtelenség, egy gyermekeknek szóló mese. Csupán megjelenesz, mint egy álom. Amikor álmodsz, arról álmodsz, hogy Ádám és Éva adott életet az emberi fajnak? Ugye, hogy nem. Az álom csak úgy középen elkezdődik, mivel úgy tűnik, mintha már itt minden lenne. Ez az élet, amit valóságnak nevezel ugyanolyan, mint egy álom, csak hosszabb. Minden csak elméd miatt jelenik meg, és minden csak elméd miatt marad megjelenítve. Amikor az elme meghaladásra kerül, minden leáll, és akkor felébredsz. Csakúgy, ahogy egy álomból ébredsz.

Tehát, meg kell értened, hogy soha nem születtem. Nincs valóságosként megjelenő életed, az csupán megjelenés, álom. És nem tűnsz el a végén, nem halsz meg, mert nincs hová menjél, mert te vagy a mindenütt jelenvalóság maga. De ne engeddd, hogy ez

összekeverjen téged. Maradj egyszerűen önmagadban. Engedd az üzenetet mélyen a tudatalattidba. És akkor tudni fogod, mi az igazság, önmagadtól, nem intellektuálisan, hanem élő megtestesülésévé válsz az igazságnak, és szabaddá válsz.

Zavaró lehet néhány ember számára, hogy keverem időnként az abszolút és relatív kifejezéseket. Beszélék az énről, mint emberiről, és az Énről, mint isteniről. Valójában egy Én van, de, hogy beszélgetni lehessen, ketté kell választanunk, hogy megmutassuk számodra, hogy nem az emberi éned a valóságos, hanem a valódi Éned a valóságos. Vagyis ez ne zavarjon.

SS: Említetted az olvasást, és hogy azt motivációként és inspirációként lehet betudni. Valahogy kiemel a mayából. (R: Egy időre.) Egy időre, ideiglenesen, igen.

R: Nos, ez olyasmi, mint amikor füvet szívsz, felemel egy kicsit, emelkedett érzést biztosít, de aztán ismét visszaejt. És akkor erősebb és erősebb fűhöz nyúlsz, ganjához és a legjobb anyagokhoz, amit csak vásárolni tudsz, majd kokainra váltasz, hogy magasabbra juss. A könyvek ugyanilyenek. *(SS: De akkor azt kellene gondolnod, hogy a legjobb nem olvasni.)* Időnként, amikor ilyen osztályba jársz, olvass nagyon keveset.

SS: Joel Goldsmith és Paramahansa Yogananda azon utakat vagy olvasmányokat képviselik, amelyek ellentétben állnak azzal, amiről itt beszélgetünk?

R: Csak egyetlen esetben van konfliktus, ha nincs megvalósítás. Megvalósítás esetén nincs konfliktus. *(SS: Nos, akkor ebben a kérdésben konfliktus van.) (nevet)* Nézd, a valódi Bölcs sosem ír túl sokat, vagy alig valamit. Amikor Indiában vagy másutt bármelyik szakaszban buddhistákkal, indiaiakkal vagy bárki mással találkoztam, nem voltak olvasottak. Csak az után jutottak könyvekhez, hogy elérték a megvilágosodást. És kezdték azok az ő saját tapasztalataikat alátámasztani. Szóval, miután megvilágosodtál, bármire nézel, nem érint meg többé, mert tudod, hogy ki vagy. De azt megelőzően nagyon befolyásolható vagy, a rossz tanítások magukhoz vonzanak. Joel Goldsmith és Yogananda jó tanítók, de óvatosnak kell lenned. Jobb egyedül ülni, és önmagaddal vitatkozni, önmagaddal kiabálni, és önmagadat kutatni, önmagadat megtalálni, önmagaddal dolgozni, fordíts több időt cselekvésre, az olvasásnál. Valakitől kaptam három könyvet a hónap folyamán, és én megpróbáltam odaérni hozzájuk, de nem tudtam. Mert, ahogy tegnap reggel meséltem nektek, egész nap önmagammal voltam. Kinyitottam egy könyvet, és elolvastam egy részt, egy mondatot vagy egy bekezdést, és olyan boldoggá váltam, hogy le kellett tennem a könyvet, és bele kellett merülnöm a tudatosságba. De olvasni és olvasni és olvasni nem túlságosan egészséges, óvatosnak kell lenned.

SS: Yogananda és Joel Goldsmith önmegvalósultak voltak?

R: Ki az, aki megmondja? Nem tudok belemenni ilyen dolgokba, nem ez számít. A te életed, a te megvilágosodásod számít. Amikor ég a ház nem fogsz megállni, hogy megcsodáld a képeket a falon. Eltűnsz az épületből, amilyen gyorsan csak tudsz. Szóval, a maya lángjától körülvéve ne arra veszteged az időt, hogy mindent megnézz. És ne mondd, hogy ez is érdekel, és az is érdekes, és ide is el fogok menni, és oda is el fogok menni. Dolgozz önmagadon, szorgalmasan, mielőtt ebben az életben elhagyod a testedet. Akkor nem kell, majd vissza gyere, és szabaddá válsz. Nem számít, hol vagyunk, nem számít, mit gondolunk magunkról, mindig dolgozhatunk önmagunkon. Senki nincs, aki ne tudna dolgozni önmagán, mivel létezel, és amíg létezel te... (szünet a szalagon, majd Robert folytatja) ...és figyelj és dolgozz önmagaddal. Valamit adni fog, valami történni fog, majd meglátod. De csinálnod kell, ne vesztegess időt.

SS: Ellazulunk általa, azt hiszem. Úgy gondolom, ha valaki elveszíti, mondjuk a munkáját, akkor egy hiány keletkezik, és sokszor automatikusan elindulunk, hogy megpróbáljuk betömni a lyukat, nem igaz?

R: Persze, így teszünk. Abba kell hagynod, hogy ilyen sokat gondold önmagadra. (SS: *Hagyjam a hiányt létezni?*) Hagyj mindent létezni, hagyd abba a küzdelmet. Egyesülj vele, válj eggyé vele. Ne harcolj. Ne próbálj semmit sem megváltoztatni. Hanem csupán nézd önmagadat, figyeld önmagadat, fedezd fel, ki vagy, és minden egyéb gondját fogja viselni önmagának. (SS: *Vagyis szeretned kell a semmit. Élvezned kell a semmi terét?*) Nos, ne élvezd a teret, ahogyan fogalmazol, annak a ténynek köszönhetően, hogy egóként élveznéd. Ne tedd. Ne szeresd, és ne utáld. Hagyd békén. Csak figyelj, válj megfigyelővé. Figyeld az érzéseket, figyeld a gondolatokat, figyeld, hogyan cselekszel, figyeld önmagadat, és meglátod, mi történik. Ez a kezdet, és ahogy állandóan figyeled önmagad, minden negatív kondíció csökkenni kezd, és olyan békét kezdesz érezni, amelyet soha azelőtt. Olyan örömet, békességet fogsz érezni, ami meghaladja az értelmeket. (SS: *Időnként félünk, és megpróbálunk a dolgokba kapaszkodni, ilyesmi történik?*) Nos, igen, de fel kell tennünk magunknak a kérdést, mielőtt ez bekövetkezne: „Ki fél? Kihez jönnek ezek az érzések?” (SS: *mint amikor elveszítem az identitásomat.*) Ki az? Tedd fel a kérdést önmagadnak, bármit érzel, tedd fel a kérdést önmagadnak. Minden válasz önmagadban van.

SS: Idefelé jövet eszembe jutott valami. Hogy hogyan akarunk bizonyos identitásokba belekapaszkodni, és azt gondoljuk, hogy eljövünk szatszangra, hogy megpróbáljuk betölteni a teret? Mi a különbség?

R: Nincs semmiféle különbség, de fel kell tenned a kérdést önmagadnak: „Honnan jönnek ezek a gondolatok? Honnan jönnek ezek az érzések és emóciók, amiről nekem beszélsz? Honnan érkeztek? Hogy kerültek ide? Kihez jöttek? Kit zaklatnak?” Ily módon fogj hozzá. Bármi történik, tedd fel magadnak ugyanazt a kérdést: „Kihez jön ez? Mi adott neki életet? Honnan kaptam ezt az érzést?” És amikor ezt teszed, egy ideig a szíved a megfelelő helyre visz téged, és tudni fogod, hogy mit kell tenned. Bízz az Énedben. Gondolj magadra isteni személyként. Feledkezz el régi énedről. Emeld fel önmagad és imádd Énedet. (SS: *Említést tettél egyszer a pozitív gondolkodásról.*) Nos, pozitívan gondolkodni jobb, mint negatívan gondolkodni. Amikor önkutatást gyakorolsz, gondolkodási mintáid automatikusan változni kezdenek. Szóval, nem kell aggódnod emiatt. (SS: *Vagyis ne gyakoroljam se a pozitívat, se a negatívát.*) Ne, ne gyakorold. (SS: *De ha negatív gondolkodásba ragadsz?*) Tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kihez jön ez?” Mindössze ennyit kell tenned.

SS: Már említetted a pozitív gondolkodást valamikor, ugye? Nem tudom, nem akkor történt-e, amikor telefonon beszélünk?

R: Nos, azért tettem, mert egyesek egyszerűen nem tudnak önkutatást gyakorolni. Így ez a következő legjobb, amit csinálhatnak. Meg kell tenned, akármit kell tenned. De az önkutatás a leggyorsabb és legjobb módszer, hogy megszabadulj önmagadtól, és tudatában legyél, hogy ki vagy.

SG: Csak arra lennék kíváncsi, mit gondolsz erről. Úgy gondolom, hogy alternatívaként lehet csak csendben ülni. Ez olyan gyors, mint önkutatás, vagy függ a személytől?

R: Személytől függ. A csend a legjobb út. De amikor csendről beszélünk, az valójában nem csend, hanem boldogság. Csak ezt a szót használjuk rá. (SG: *Nem csend, hanem...*) Ugyanúgy, mint az üresség. (SG: *Még az sem, hanem csak...*) Valójában nem üresség. (SG: *...nem tudod leírni.*) De biztosnak kell lenned abban, hogy a helyes csöndben ülsz. Ezért jobb az önkutatás, mert a helyes módon vezet téged a csöndbe. (SG: *Rendben. Ha*

a csönd nem csönd, de nem semmi, vagy valami.) Ha örömet érzel. Ha érzel valamit, amit nem tudsz megmagyarázni. (SG: *Valami mindent átfogó.*) Akkor tudod, hogy a helyes úton jársz. Amikor az ént követed, amikor felteszed a kérdést, hogy „Ki vagyok én?” A csendbe vezet, mert nem válaszolsz. A valódi csendbe. De amennyiben okkultizmussal, vagy chanellinggel, vagy más efféle dolgokkal foglalkozol, és csendben próbálsz ülni, akkor hangok, dolgok, mindenféle ostobaságok fognak bombázni, és ezek mind a saját elmédből fognak jönni, mert hiszel bizonyos dolgokban. Ezért mondják az emberek, hogy: „Ezek az entitások megszerezték a testemet”, mert ilyen dolgokkal foglalkoznak, és szellemi entitásokban hisznek. Természetesen ők hozzák létre azokat önmagukban, de ők azt hiszik, máshonnan jönnek.

SN: Tehát, amikor csendben ülünk, látom, hogy felmerülnek a gondolatok. Fel kell tenni a kérdést: „Kihez jönnek ezek a gondolatok?”

R: Pontosan, minden alkalommal. Akármikor jön egy gondolat, lödd le az önkutatással, mint egy pisztollyal, a „Kinek jön ez?” kérdés feltételével. Ez elment, aztán jön egy másik gondolat. (SN: *Na most, ha ülünk, és gondolatok merülnek fel, de nem önkutatunk, az egy másik gyakorlat?*) Ez egy másik gyakorlat, ami szintén működik, az által, hogy csak figyelsz, és nem reagálsz. De képesnek kell rá lenned, hogy megtedd. S ez a legtöbb ember számára nem könnyű. De ha figyeled a gondolataidat, maguktól el fognak tűnni, de képesnek kell lenned a tanúságra, a figyelésre. (SN: *Tudod, ha gondolatok merülnek fel, inkább mondd azt, hogy: „Kinek jönnek ezek a gondolatok?” Ha azt mondd, „Ki vagyok én?”, ez egy másik benyomást fog eredményezni.*) Fogod tudod csinálni. Meg fogja változtatni a gondolkodásmódodat. (SN: *Tudod, azt vettem észre, mikor a „Ki vagyok én?”-t csináltam, hogy kezdett olyanná válni, mint egy mantra.*) Nem szabad, hogy mantrává váljon, ez nem mantra. (SN: *Rendben.*)

SS: Gyorsan csinálod, amikor csinálod? (R: Nem.)

SN: Ha a „Ki vagyok én?” révén végzett önkutatás helyett csak hagyod, hogy a gondolat felmerüljön, majd felteszed a kérdést: „Kihez jönnek a gondolatok?”, az egy másik gyakorlat.

R: Igen, igen. Amikor megkérded, „Ki vagyok én?”, akkor ne ismételd papagájként újra meg újra, hanem hagyj egy kis helyet, és tarts pihenőt közöttük, és mondd, hogy: „Ki vagyok én?”, aztán változtasd meg, és mondd, hogy: „Honnan jön az én?”, „Ki vagyok én?” és hangsúlyozd ki az „én”-t, „én”, „Ki vagyok 'én', Én? Honnan jöttem én?”

SF: Vagy, ha csupán az énnel ülök, annak nem ugyanaz a hatása, Robert?

R: De igen, ugyanaz. Ha képes vagy csupán az „én, én”-nel ülni. Ennek ugyanaz a hatása, mint az „én vagyok”-nak. (SF: *Vagy a „Ki vagyok én?”-nek úgyszintén?*) Ugyanaz a hatása. Attól függ, milyen a természeted. Mindenkinek más a természete. Ha az „én - én”-t ismételve, végezheted mantraként. Mondhatod, hogy „én - én, én - én”, ez olyan, mintha azt mondanád, hogy: „én vagyok, én vagyok, vagyok, aki vagyok”, amit használhatsz mantraként.

SN: Mi az „én - én”? (R: *Vagyok, aki vagyok, én én vagyok.*) Én én vagyok, rendben, köszönöm.

SF: Jóllehet mantraszerű a megjelenése, többé-kevésbé mégis azonos az önkutatással?

R: Azonos veled, igen. Eléri, hogy az én átjöjjön. Átjön. Nagyon jó, ha ezt csinálod. Csináld, amit csinálnod kell, de tedd egyszerűvé az életedet, ne komplikáld. Más szóval, ne mondd, hogy: „Ma este 5 óráig meg kell ezt csinálnom.” Áldozd az idődet lazításra.

Feledkezz el időről. Feledkezz el napokról. Feledkezz el életekről. Csak tedd, amit tenned kell, és hagyd, hogy a természet tegye a dolgát. Minden történni fog, ahogy történnie kell.

SB: Amikor önkutatást végzek, az mindig visszavezet engem a csupasz tudatossághoz. Ami olyan, akár egy személytelen misztérium.

R: Ez is jó. Mindaddig, amíg személytelen misztériumnak gondolod, addig valami mélyen a bensődben dolgozik, és valami válaszolni fog a hívásra, és el fogja mondani neked, hogy mi a misztérium, de ne próbáld kitalálni. *(SB: Ez olyan, mint semmit sem tudni, és semminek sem lenni, se térnek, se tértelenségnek, se dimenzióknak.)* Milyennek érzed? *(SB: Pompás.)* Akkor jó. *(SB: Valószínűleg öröm.)* Akkor csak így tovább, valamit adni fog. *(SB: Olyan érzés, mint szerelmesnek lenni az Énbe.)* Az egy jó érzés.

SG: Hasonló érzésem volt két szombattal ezelőtt, azt hiszem. Egy hihetetlen béke, olyan volt, mint valami robbanás, vagy ilyesmi, épp annyira volt szilárd, hogy minden csak összehúzódott magán. Nem volt... úgy érzem, hogy erősebb volt.

R: És hogy érezted magad utána? *(SG: Nem tudom, mikor ért véget.)* Nézd, amikor ilyen érzéseid vannak, az kihat az emberi lényiségedre. *(SG: Igen, nem emocionálisan éreztem, nagyon békésnek éreztem. Nehéz elmondani.)* Igen. *(SG: Szeress mindent, de nem volt rá szükség, hogy mindent szeressek, tudod, mert az ott volt.)* Halhatatlanság érzésed van. *(SG: Igen.)* Csak azt tudod, hogy minden rendben van. *(SG: Igen.)* Nézd, a megvilágosodással kapcsolatban az a vicc, hogy nem csinál jóst vagy mágust belőled. Nem hajtasz végre okkult cselekedeteket. Amikor Ramana Maharshinál voltam, emlékszem, az emberek odajöttek, ránéztek, majd rám néztek, és azt mondták: „Ez csupán egy vicces öregember, semmit nem kapok tőle, ki ő?“, és elmentek. Szóval, tudod, azok az emberek, akik így értékelik a Bölcsüket, és akik tudják, honnan jönnek, már sok év óta tenniük kellett volna valamit magukkal. Sok élet óta. Egyébként egyszerűen nem kaphatják meg, vagy nem fogod megérteni, hogy ez az egész micsoda, mert keresel valamit, és abszolúte nincs mit keresni, mert minden megvan. Minden rendben van.

SS: Egyes embereket ezért nem érdekel a spirituális út? Látok embereket, akik megházasodnak, gyermekeiket megkeresztelik, láthatólag jók és boldogok, és nincsenek problémáik, vagy semmilyen egyéb rossz dolgaik, vagy talán ők már ott vannak. (nevet)

R: Nos, ez a karma dolga. Vedd észre, hogy emberi szinten beszélsz. *(SS: Igen, mert úgy tűnik, hogy ez a fajta dolog egyáltalán nem érdekli őket.)* Mindenki, aki az emberi boldogságot megtapasztalja, az emberi boldogtalanságot is meg kell, hogy tapasztalja. Ezek ugyanazon érem két oldala. *(SS: Talán még csak nem is ebben az életben?)* Lehet, hogy nem, de a mi dolgunk nem az ítélezés, a mi dolgunk az, hogy létezzünk. Nézd, megtanuljuk békén hagyni a világot, mert a világ oly erős, hogy meg fog téged ragadni, rá fog téged szedni, azt fogja mondani, hogy nézd ezt a személyt, nézd azt a személyt, milyen kellemesek, olyanok, mint ez, olyanok, mint az, ők nem azt csinálják, amit te csinálsz. De te ne ess abba, maguknak szerezték a problémákat.

SS: Egy barátnőmmel vacsoráztam kb. hat hónapja, ő hívott, hogy „vacsorázzunk együtt“, én mondtam, hogy „Ó, hát persze, de számomra ez az időpont nem jó“, végül elmentünk. Az első öt-tíz perc során semmilyen mondanivalóm nem volt, nagyon kellemetlenül éreztem magam, mert amit mondott, az jobbra szócséplés volt, aminek semmi értelme. Azt hiszem, ezek a dolgok csak úgy megesnek.

R: Ne nyugtalanítsd magad, hogy miért történnek veled dolgok.

SS: Kellemetlen volt ott lennem, és alig vártam, hogy hazaérjek. Legközelebb több kifogással fogok élni, mert igazából semmi okát nem látom, hogy találkozzunk.

R: Ismétlem, ne komplikáld az életedet, tartsd meg az életedet egyszerűnek. Próbáld önmagad lenni. Barátkozz olyan emberekkel, akik hozzád hasonlóan gondolkodnak. Igyekezz boldog és békés maradni. Ne komplikáld az életedet túl bonyolult emberekkel vagy helyekkel.

SS: Nem túl sokan élnek Orange Countyban, akik szóba jöhetnek. Srácok, remélem, ismeritek Orange Countyt, eléggé konzervatív hely. Úgy vélem, vannak emberek odakint.

R: Ha a helyes dolgot teszed, akkor a helyes dolog fog történni. (*SS: Vagyis azok az emberek emberekkel fognak találkozni.*) A szeretet szeretetet szül. Tehát ne kritizáld önmagad. Ne keress semmit, csak legyél az Éned. Legyél természetes, legyél önmagad, legyél egyszerű, legyél spontán, legyél boldog. Ne fuss olyan dolgok után, ami bonyolultabbá teszi az életed. (*SS: Gyermekként, bizonyos értelemben?*) Igen, egyszerűen.

Egy másik dolog, amit Ramana csinálni szokott. Az emberek el szokták neki árulni, hogy bizonyos entellektüelek, bizonyos tudósok jönnek, meglátogatni őt. Az ilyenek általában azért jönnek, hogy vallásról, hinduizmusról, erről-arról vitatkozzanak vele. Ramana ilyenkor elhagyja a helyét, és mindig ágyékkötőt visel. És Bedörzsöli magát sárral, és talpig szutykosan ott ül a sárban. És amikor odamennek hozzá és megkérdik tőle: „Hol él a Bölcs?“, akkor azt mondja: „elment, már nem itt lakik“, és amikor a tudósok átkutatják a hegyet, megmondják nekik, „épp mellette mentetek el, a sárban ült.“ (nevetés) Ekkor a tudósok kiábrándultan továbbállnak. Nincs idő a vitatkozásra. Senki nem akar bizonyítani semmit. Senki sem jobb, mint bárki más. Az egyszerűség a kulcs. Ne próbáld senkit átalakítani, légy önmagad, és aztán tedd fel a kérdést: „Hogyan váltál olyanná, amilyenné, szeretném tudni“, akkor elmondhatod nekik. Válg élő példává, és az emberek követni fognak.

Játsszunk megint egy kis zenét.

(a szalag megszakad, aztán Robert a zenélés után folytatja)

Ez az osztályod.

SM: Mennyi ideig voltál Indiában Ramana Maharshinál, és mikor érted el a megvilágosodást? Akarsz róla beszélni?

R: Ez egy hosszú történet, de Ramana Maharshinál két évvel a halála előtt voltam, 1948-tól 1950-ig, és a megvilágosodásról semmit sem tudok. Mindig ilyen voltam. Kivéve, hogy tinédzser koromban könyvekben olvastam, hogy mi az úgynevezett önmegvalósítás. (nevet)

SS: Beszéltél a megvalósításról amíg Ramanánál voltál?

R: Azért mentem el hozzá, mert ő úgy érzett, ahogy én. Azonos tapasztalatai voltak.

SS: Gyerekkorod óta ilyen vagy? Igen.

SB: Említetted Robert néhány héttel ezelőtt, hogy amikor Ramanánál voltál, mélységes élményben részesültél.

R: Ó, igen, de ez nem egy korábban ismeretlen tapasztalat volt. Csupán ültem ott, és a dolgok történtek. (SB: *Akkor vált állandóvá?*) Nem, mindig állandó volt. Csak olyan volt – mint amikor valakivel együtt vagy, csak úgy belé olvadsz, és egy extra adag boldogságot kapsz. (nevet) (SB: *Hány évet töltöttél vele?*) Kettőt. (SB: *Két évig voltál a jelenlétében?*) Igen, de nem állandóan. Ott volt a főhadiszállásom, de elmentem különböző helyekre, majd visszajöttem.

SB: *Azt mondtad, elmentél megnézni Amanda Mai Mat. Ő nagy megvalósult személy volt?*

R: Ó, igen, ő nagyszerű ember volt. Olyan volt, mint Ramana, csak női változatban. Tudom, hogy szerettek történeteket hallani ezekről a dolgokról, de én szándékosan fogom rövidre, mert lenyűgöznek benneteket a történetek, és megfélelkeztek az Énetekről. Fontos megjegyezni, hogy te vagy Ramana. Amivel ő rendelkezett azzal te is rendelkezel, és rá kell ébredned erre a tényre, önkutatás révén.

SB: *Tudod, mit gondolok, Robert. Ez az egész folyamat ahhoz hasonló, mint amikor a hernyó levedli a hernyóságát, és pillangóvá válik. (R: Mondhatjuk így.) Tudod, ez éppen olyan, hogy mi most úgy vagyunk itt, mint elme, önmagam, ez az ego én, és ezt te tudod. Egyre tudatosabbá és egyre kevésbé elmévé válunk, és ez olyan, mint egy teljesen más állattá alakulni, mint a... (R: Ez egy jó hasonlat.) És mégis, egész idő alatt az voltunk, annak a lehetősége, és nem az. A mechanizmusa, az elme apparátusa voltunk, ahelyett, hogy tudatosság lettünk volna, ami valójában vagyunk. Ez csupán a másik irány. Úgy mozogtunk és viselkedtünk, mint az elme, és megfélelkeztünk a tudatosságról, amely a valódi életünk, és most csupán félretesszük az elmét és csak akkor használjuk, amikor szükségünk van rá, és a tudatosságban tartózkodunk, aztán valami varázslatos történik, akkor pillangóvá válunk, mint egy teljesen más dimenzió.*

R: Igen. Csecsemőkorunkban szabadok vagyunk, és kisgyermekként valóban az önmegvalósítás képmása vagyunk. De aztán a szüleink által, majd az iskoláink és diplomáink és a környezetünk által agymosottá válunk, és most itt vagyunk, totál agymosottan, elhiszük, hogy olyasvalami vagyunk, ami nem.

SN: *Robert láttad már ezt a fajta átalakulást, ami az emberekkel történik ezen az úton?*

R: Igen, láttam. Jó néhányszor, nem sokszor, de jó néhányszor. (SN: *Állandó dolog volt?*) Ó, ez egy állandó dolog. Amikor hat rád, olyan, mint a fertőzés. Végleges hatása van rád, és aztán mindenki másra is hatással van. De nem jön és megy. Olyasvalami, ami állandóan megmarad. Ha jön és megy, akkor nem az, hanem valami más. (SN: *És aztán ezek az emberek élnek tovább, és élnek a mindennapi életükben?*) Igen. A test teszi, amit megtenni idejött. Ismétlem, ez valami olyan, amit az emberek még mindig nem tudnak megérteni. Nem tudják megérteni, hogy egy önmegvalósult személy miért csinál ezt, vagy azt, vagy miért cselekszik úgy, mint egy közönséges emberi lény. De tény az, hogy így látod. Ez nem az, amit én látok, ez az, amit te látsz.

Mint amikor Ramana haldoklás közben nevetett, és a tanítványai sírtak, és azt mondták: „Mester ne hagyj el bennünket, láttuk, hogy más embereket csupán az által meggyógyítottál, hogy a jelenlétben voltak, önmagadat miért nem tudod meggyógyítani? Ne menj el.” és ő azt mondta: „Együgyűek, mit tanítottam nektek? Hová mehetnétek? Nincs hová menni. Mindig itt leszek.” Ő valami mást látott. Ő a világban élt, de a valóságot látta. Látta önmagát, mint örök boldogságot, abszolút valóságot, és hogy nem hal meg. De azok az emberek, akik nem világosodtak meg halált látnak, és ez a rész nehezen érthető.

Próbáld nem elfelejteni, hogy minden, amit a szemekkel látsz, téves és hamis. Ezért, amikor valaki vitatkozni akar velem erről a dologról, én mindig azt mondom: „Az ég kék.” Mert valójában nincs ég és nincs kék. Ez egy optikai csalódás. Ilyen az életünk, egy optikai csalódás, nem azon a módon létezik, ahogyan megjelenik, és amikor felébredünk, látni fogjuk ezt.

SS: Említetted, hogy akkor is tudjuk csinálni az önkutatást, amikor egyébként vezetünk? (R: Igen, tudjátok.) De ha többé akarsz tenni egy szokásnál, ha az még teljesen új, úgy értem, hogy meditáltam már, de az önkutatás más érzés számomra, mint a meditáció, mert valahogy ellazulok vagy ilyesmi. Van egy szabott időmennyiség, amit az önkutatás végzésére ajánlanál?

R: Ha időt szeretnél, felkelhetsz két órával korábban, mint szoktál, ha hétkor szoktál kelni, akkor keljél ötkor. *(SS: Mielőtt bármit csinálnék?)* Amikor csend van az otthonodban, és nem zavarnak. Ül egyedül. És csináld két órával azt megelőzően is, hogy aludni mész, ülj egyedül, ha időre van szükséged. De érdekel, hogy egész nap folytatódjon.

Azt fogom tenni, hogy egy mantrát adok, ami segíteni fog neked. Ez egy önkutatás mantra, amit váltakozva használhatsz ezzel, és minden mással, amit csinálsz. A használati módja a következő. Amikor zaklat valami, amikor ilyesmi érzésed van, amikor úgy érzed, nincs rendben valami, állítsd le a problémán való gondolkodást, és végezd mantrát. Végezd azt elalvás előtt, és reggel, amint felébredsz. Ez rettentő nagy segítségedre lesz. Használhatod a négy elvvel váltogatva. Amikor elfáradtál a négy elven való gondolkodás, akkor végezheted ezt a mantrát. És ez nagyon erőteljes, és csodákat művel. Belégzéssel indul, és a következőket csináld. Lélegezz be, és mondd, hogy: „Ki vagyok én?” és mielőtt kilégzel, mondd, hogy: „én Ő vagyok”, aztán lélegezz ki, és mondd, hogy: „nem a test vagyok”. Belégzés, és: „Ki vagyok én?” Kilégzés előtt: „én Ő vagyok”, kilégzés közben: „nem a test vagyok.” Egyszerű. Vannak kérdéseitek ezzel kapcsolatban?

(szünet a szalagon, aztán a tanítványok kérdéseket tesznek fel)

SS: Átmennél az elveken, a négy elven, amiket először adtál?

R: Váltogathatod. Amikor a négy elvben és a három hajóban elfáradtál, használd a mantrát. *(SS: Amikor azt mondod, hogy használjam a négy elvet, azt érted alatta, hogy idézzem az elmémbe, figyeljem azokat, és maradjak csendben?)* Igen, de amikor ennek során elfáradsz, használd ezt a mantrát, illetve nap közben is használhatod a mantrát, vagy amit szeretnél, ami könnyebb a számodra. Szóval kaptál valamit dolgozni, és valamit állandó használatra. Az a fontos, hogy lefoglald az elmédet.

SM: Elmondanád még egyszer?

R: Belégzel, és azt mondod: „Ki vagyok én?”, a lélegzetet visszatartva azt mondod: „én Ő vagyok”, és kilégzés közben azt mondod: „nem a test vagyok”. Nagyon egyszerű, de nagyon erőteljes. Dolgok fognak kezdeni történni, ha ezt teszed. *(SN: Nem kellene helyettesíteni vele az önkutatást?)* Nem. Megpróbállak munícióval ellátni. Szóval minden helyzet kezelhető, ami csak előáll. (nevet)

SB: Szóval ezt akkor csináld, amikor zavarodott szerű vagy, az elméd versenyt fut és háborog? (R: Igen.)

SN: Amikor nem tudsz önkutatást végezni. (R: Igen.)

SG: Nem lennék a helyében, mivel egyesek ragaszkodhatnak a mantrához.

R: Semmilyen kárt nem okoz számodra. Jót fog tenni neked. Jó, ha ragaszkodsz hozzá. Mert kijelented az igazságot. (*SS: Nem baj, ha ragaszkodom a mantrához?*) Nem. Ami azt illeti, próbáljuk ki. Helyezd magad kényelembe és meglátod, milyen jól fogod érezni magad. Csukd be a szemed, ha tetszik. Előbb lazíts tíz mély levegővétellel, rekeszizom légzéssel, tíz mély lélegzetet elegendő az ellazuláshoz.

(csönd)

Most jön a kérdés, lélegezz be, és mondd: „Ki vagyok én?”, tartsd benn, és mondd: „én Ő vagyok”, lélegezz ki, és mondd: „nem a test vagyok”. „Ki vagyok én, én Ő vagyok, nem a test vagyok.” Ha zavarnak a gondolatok, csak hagyd figyelmen kívül a gondolataidat, és folytasd a mantrázást.

(csönd)

Történt valakivel valami érdekes? Ez egy nagyon erős anyag.

SM: Valóban mély energia.

R: Zavartak a gondolataid, és akadályoztak? (*SM: Határozottan.*) A gondolataid nagyon erősek. Nem akarnak elmaradni. Közbe fognak szólni, és elkezdesz a vacsorán gondolkodni, vagy, hogy mit fogsz holnap viselni, vagy bármi egyéb. Amikor ez történik, ne harcolj, hanem egyszerűen szelíden térj vissza a mantrához, és folytasd tovább és tovább, és a gondolatok egyre kevésbé fognak jönni. Egyhegyűvé fogsz válni tőle.

SG: Amikor csinálom, egy idő után szertefoszlik. (R: És mi történt?) Minden eltűnt. (R: Hogy éreztél magad?) Ó, nagyszerű volt, úgy értem, nagyszerű volt, nem egy önálló tapasztalat volt, hanem egy nagyon mély állapota volt a semminek. Egy nagyon békés állapot.

R: Különböző emberekre különbözőképpen hat, de ez jó. (*SG: Nagyon békés állapot, hosszabb ideig benne akartam maradni. (nevet) Nem voltak gondolataim.*) Igen, ezek a dolgok elmenéliküliséghez vezetnek. (*SG: Igen.*) Könnyedén, se harc, se tolakodás. Egyszerűen hagyd, hogy történjen önmagától.

SS: Nyugodtnak éreztem magam, aztán önkutatást végeztem, és akkor úgy éreztem, mintha eltűnnék, és megrázkódtam, mert kezdtem elaludni. (nevet) (R: Umm. Ez jó a tested számára.) Először megijesztett, de aztán amint összekaptam magam, csak visszatértem hozzá.

R: Békéssé és nyugodttá fog tenni téged.

(a szalag véget ér)

9. átirat

Szatszang vs gyakorlás

1990. szeptember 6.

Robert: Csütörtökönként nagyon informálisak vagyunk. Olyan dolgokba is bele tudunk menni talán, amiről vasárnap általában nem beszélünk.

Állandóan emlékeztetnünk kell önmagunkat az Igazságra, arra, hogy kik és mik vagyunk. Ne engedjétek, hogy beszippantson benneteket foglalkozások, vagy a munkátok, vagy bármi olyat csináljatok, amely során megfeledkeztek önmagatokról. Mindig az Igazat tanúsítjátok önmagatoknak. Amikor tanúságot tesztek, első szám első személyként, „én vagyok”-ként beszélek. És ahogy tudjátok, amikor „én vagyok”-ot mondok, nem Robertre utalok. A mindenütt jelenvaló „én vagyok”-ra utalok. Amely az összes érző lényt magába foglalja. Vagyis a tanúságtétel téged foglal magába, nem engem. Ezért nem kell semmit mondanom önmagamról. Csukjátok be a szemeteket, és emlékeztetek erre az Igazságra

Abszolút valóság vagyok. Kifürkészhetetlen bölcsesség vagyok. Tiszta értelem vagyok. Sat-chit-ananda, parabrahman vagyok. Nem született vagyok. Tökéletes intelligencia vagyok. Isteni elme. Nirvána. Üresség. Soha nem születtem, és soha nem tűnök el. Vagyok, aki vagyok. Ez az Igazság velem kapcsolatban. Ez az én tanúságtételem. Ez az én valóságom.

(csönd)

Ki vagyok én? Ő vagyok. Nem a test vagyok. (megszólal a telefon) Nem a cselekvő vagyok. Nem az elme vagyok. Tiszta tudatosság, parabrahman, mindenütt jelenvalóság, mindenhatóság, mindentudás vagyok. Ez az én Igazságom.

(rövid csend, majd Robert folytatja)

Om Shanti, shanti, shanti, béke, béke.

Kinyithatod a szemed. Légy tudatában állandóan ennek az igazságnak. Ne hagyj, hogy úgy teljen el óra, hogy nem vagy tudatában ennek az önmagadról szóló igazságnak.

Kedden felhívott valaki és azt kérdezte: „vasárnap azt mondtad, hogy a felébredés legjobb módja, ha állandóan szatszangon vagy, később meg azt mondtad, a legjobb módja a felébredésnek, ha a tanítást otthon gyakorlod. Most melyik? Ellentmondásként hangzik.” Ki tudja elmondani nekem a különbséget?

(a tanítványok találgatnak)

SD: Én azt gondolom, hogy a szatszang többé-kevésbé egy hozzáállás.

R: Jó nyomon jársz. Más válasz?

SK: A szatszang az, ahol ízelítőt vagy megértést kaphatsz arról, hogy mi az állapot, aztán hazamész, és gyakorlással fejleszted azt?

R: Bizonyos értelemben ez is igaz.

SD: Mi az eredeti kérdés?

R: Azt mondtam, hogy szatszang a legjobb módja a felébredésnek, később pedig azt mondtam, hogy gyakorold otthon a tanultakat. Ez szintén felébreszt. Tehát, melyik az igazi? Melyik jobb? (nevet)

(a tanítványok töprengenek és találgatnak)

SF: Nincs különbség?

R: Nincs különbség? De emlékezz, hogy tanítványokról beszélünk. Vagyis, ha igazi rajongó valaki, akkor a szatszang az egyetlen dolog a számára. De ha tanítványról, ha tanításról tanításra haladó tanítványról beszélünk, akkor neki szükséges otthon gyakorolnia. Ez a fő különbség. Érted? Egy igazi rajongónak csupán szatszangra van szüksége, semmi másra. (*SD: Otthon folytassam a tanulást?*) Nem, akárhol, ahol vagy. A te esetedben ez fog működni.

SG: Sosem választottam szét a kettőt korábban. (R: Ez az ítélőképességedtől függ.)

SN: Robert tartott egyszer egy szatszangot a rajongó és a tanítvány közötti különbségről. Érdemes meghallgatni. Azt hiszem, megvan a szalagja. Robert, van különbség rajongó és tanítvány, bhakti és Dnyáni között?

R: Valójában, amint azt tudod, nincs különbség. De azon a szinten, ahonnan érkezik valaki, vagy hiszi, hogy érkezik, van különbség. Tehát attól függ, milyen szinten beszélsz. A bhakti a Dnyánához vezet. Minden a Dnyánához vezet. Ha szereted Istent teljes szívedből, teljes lelkedből, akkor Istenné válsz. Vagyis Dnyánivá válsz.

SD: A Dnyánát nem odaadással ismeri meg a bhakti is? (R: De igen.) *Vagyis az odaadás a végső valósághoz vezet?*

R: Igen, és amikor Istent imádod, akkor valódi híve vagy, és valóban átadod életedet Istennek. Akkor egyesülni fogsz Istennel.

SN: Na, most, értem, hogy ha vallásos hozzáállással mész a szatszangra, akkor rajongóvá fog válni az ember. Ha azonban a Dnyáni felé tendálsz inkább, akkor is fogsz odaadást érezni a szatszangon? Érted, mire akarok kilyukadni?

R: Igen. Szatszangra járás esetén a rajongó rezgése a Dnyánihoz fog hasonlónak tenni. Eggyé fogsz válni a Dnyánival. (*SN: De ha még jobban közelítesz a Dnyáni léthez, akkor az a rajongáshoz közelít?*) A rajongáshoz közelít. (*SN: Vagyis még Dnyáni létedre is érezhetsz nagy szeretetet.*) Igen, mindig nagy szeretetet érzel. (*SN: Akkor mi a különbség?*) Ebben a fázisban semmilyen különbség nincs.

SD: De ha a szanszkrit szavakat elemezzük, van egy kis különbség rajongás és tudás között, a bhakti rajongást, a Dnyána pedig tudást jelent, ez minden.

SN: De valójában nem szeretet érzés, ahogy megértés sem?

R: Ezek egyek. Ki számára mutatkozik különbség? Az adnyáni számára. Azon személy számára, aki még mindig a testnek hiszi magát. Akkor ott van különbség. És erről a személyről beszélünk. Vegyünk például olyan tanítványokat, akik tanításról tanításra járnak. Mindenféle könyveket olvasnak. Mindenféle dolgokat csinálnak. Az ilyenek inkább

tanítvány típusú személyek. Az ilyen embernek gyakorolnia kell, és szatszangra kell járnia. De az igazi rajongó olyan, mint az a személy, aki Ramanát legyezte. Aki kihúzta a ventilátort, és negyven éven át legyezte Ramanát. (nevet) Mindössze ennyit tett. Rajongó volt, és amikor meghalt, Ramana azt mondta: „Ő már nem fog visszajönni.” (SD: Szóval rajongás révén érte el a megvilágosodást.) A ventilátor kihúzása révén. (SD: Micsoda odaadás!) Igen. (SN: Nem kellett mást tennie?) Ennyi elegendő. Ő mindig szatszangon volt.

SF: Kérdeznék valamit, Robert. Természetesen úgy tűnik, mintha eltekintve a Dnyánikus viselkedéstől vagy kutatástól, amit önkutatásnak is nevezhetünk, de még a guru iránti rajongás is magától az Énhez vezet, ugye?

R: Rajongás a guru iránt? (SF: A guru iránt.) Ó, a Guru iránt, ó, igen, persze, de ez nem azt jelenti, hogy imádnod kell a gurut. (SF: Nem?) Azt jelenti, ha a guru iránt odaadó vagy, akkor Isten, és Éned iránt is odaadó vagy.

SD: Ez a mondanivalója számunkra annak a férfinak, aki Maharshi legyezője volt, rajongója volt, és a rajongás vezette őt megvilágosodásra.

SF: Oké. Akkor tekinthetjük úgy, hogy az önkutatás folyamatában lehet valaki rajongó csupán, ami tanítványnál több, vagy ő a következő lépés lehet?

R: Nos, rendszerint az történik, hogy a rajongó Dnyánivá válik, a Dnyáni pedig rajongóvá. De ezek ugyanazok, nincs különbség, és a rajongás az Énre irányul. Látni kezdik, ha valaki olyan, mint Ramana, olyan, mint az egész univerzum. Akárhová néznek, Ramanát látják.

SD: Akkor azt mondd, hogy a rajongó elérte a megvilágosodást? (R: Nincs kizárva.) A Ramanát legyező személynek nem jutott tudomására még életében, hogy nem fog visszajönni, így ebben a halálban...

R: Ráadásul, amíg élt, semmi más nem tudott. (nevet) Mindössze Ramanáról tudott. Nem volt saját elméje többé, megszűnt az elméje. Elméje Ramana elméjévé vált. (SD: Bizonyos értelemben negyven éve megvilágosodott volt?) Igen, soha nem mondott semmit.

SN: Tudod, mit mond a Bhagavad Gita. A gondolat, a tested elhagyását megelőző utolsó gondolatod, gondoldj arra, és az nem is annyira az utolsó gondolat, hanem progresszió, ami vagy, azzá válsz. Így még életében Ramanává vált.

R: Nos, nem csak az, ha szó szerint veszed azt. Ha azt mondd: „Nos, nem kell semmit sem tennem, az utolsó gondolatom az Isten-megvalósítás lesz, és megvalósulttá válok”. De ebben az a trükk, hogy nem leszel rá képes.

SN: Nem leszel rá képes? (R: Nem.) És nem is létezik olyan alapelv, hogy amikor elhagyod a tested, akkor megvilágosodottá válsz, ami abban a pillanatban olyan, mint egy hirtelen vagy végső megvilágosodás? Nem emlékszem a kifejezésre, már gondolkodtam rajta.

SD: Amikor még életedben megvilágosodtál az a Dzsivan-mukti, és van egy másik fajta, elfelejtettem a nevét, de egy másfajta mukti?

SU: Kihez jön mindez? (R: Ez így van.) Ki akarja tudni. (nevetés)

SD: Van egy kérdésem, és tudom, hogy mi lesz a válaszod, de amikor becsukatod velünk a szemünket, és többé-kevésbé veled ismétljük, vagy magunkba szívjuk, amit mondasz a „VAGYOK”-ról. Mindig jelen van a részem, és tudom, hogy ez lesz a válaszod erre: „aki azt hiszi, hogy” de, aki túl jelentéktelennek és szerénynek érzi, hogy elhiggye a cuccot. (R: Csak figyeld.) Figyeld meg, hogy van egy részem, amely túl jelentéktelennek érzi.

R: Figyeld meg, ami történik, legyél neki tudatában. Csupán, hogy tudatában vagy, meg fogsz szabadulni tőle.

SG: Az csupán az én vagyok és a kis éned közötti különbség.

SN: Én azt mondanám inkább, hogy az igazság az, hogy te az vagy. Először is, igen te, igen te! De alázatosnak is érezni, bizonyos módon, de nem is alázatosnak, hanem... (SD: Alázatos és jelentéktelen.) Jelentéktelen, ez megint egy istenkáromlás, emlékszem, egyszer már említetted Robertnek, hogy: „Csupán tudatlan vagyok”, és ő azt mondta: „Ez istenkáromlás.” (SD: Nos, úgy érzem, talán kétségbe vonom a szavaidat, ennek ellenére úgy érzem, ez meg is tart engem, ugyanakkor.) Azt próbálok mondani, hogy ez egyfajta fordított pszichológia, mert az ember olyan, amilyennek az ego mondja: „Nagyszerű vagyok”, ami nem jellemző, és a másik azt mondja: „Szegény én.” Ami ugyanaz, mert még mindig én vagyok. És ez ugyanaz, Igen te!! Azt mondom, “Igen te!” (SD: Nos, tudtam, mit fogsz mondani: “Ki érez jelentéktelenséget, igaz?”)

R: Nos, nem csak az, ha tudatában vagy az érzéseidnek, akkor az érzések el fognak tűnni. Csupán legyél a tudatában. Nézd. Figyeld.

SD: Időnként úgy érzem, hogy nem méltó „én vagyok”-ot mondani. Elkezdtem feltenni a kérdést, hogy ellenállnom kell az érzésnek, vagy csupán megfigyelnem azt.

R: Nem, semminek ne állj ellen.

SG: Olvadj bele, és nincs ego, hogy érezzen abban az értelemben.

SD: Igen, ez igaz, vannak, akik nehezen kezelik a mindenütt jelenvalóságukat.
SN: Nos, csináltam, csináltam, és aztán, amikor Robert megvilágította, láttam a mechanizmust. (SD: Két oldala van neki?) Igen, szóval az a lényeg, hogy értsd meg a mechanizmust. Ugyanaz az erő mutatja meg az arcát egy másik dolgon, és tudd, hogy vagy, te az vagy, te az vagy, te vagy mindez. És amikor úgy gondolsz, úgy érzed, amit Robert mond, a négy alapelve. Amikor gondolsz, és érzed, és érted azt, akkor azzá válsz, ne állj ellen. „Ki vagyok én?” Ne mondd azt, hogy ez istenkáromlás. „Igen én! Az vagyok!” És azon a módon éreztem, azon a módon éreztem, és ő, Robert megmutatta, hogy belőlem jön ki, és én meditáltam rajta, és soha ne tegyél le senkit, soha ne tedd le önmagad.

R: Nem számít, hányszor hibázol. Állj fel, porold le magad, és kezdj mindent előlről. Egy másik kérdést is fel szoktak tenni nekem az emberek. Valaki felhívott néhány hete, és egy valóban érdekes kérdést tett fel. Azt mondta: „Dnyáni voltam, (nevetés), de ami történt, ami semmi jót nem tett velem.” (nevetés) (SD: Feleség voltam, de ...)” .. de nem tett semmiféle jót fizikailag” (nevetés) (SN: Akkor baseballozni kezdtem.) (nevetés) Pontosan! (SD: Mit mondtál?)

R: Nos, ahogy már elmagyaráztam, ha egyszer Dnyáni lettél, Dnyáni is maradsz, nincs visszaút. Nem tudod intellektualizálni azt, és azt mondani, hogy Dnyáni vagy, de a lényeg ennek, a valóságos jelentősége, hogy milyen jót tetted veled a világban? Nos, mindenekelőtt, nehéz elmagyarázni, mert amikor realizálódasz, nem a tested vagy. Ez szó szerint azt jelenti, hogy nem a tested vagy. Annak ellenére, hogy a testi jelenség még

mindig jelen van. Annak ellenére, hogy az emberek látják a testet, és azt mondják, nos, látom a testedet. Ki látja a testet? Az adnyáni látja a testet. De a test nincs jelen, nem létezik, és a megnyilvánult világban a test látszólag mindenféle dolgokon megy keresztül. Pontosan úgy, ahogyan az ég kék. Az ég nem kék, és ég nem létezik. De azt mondjuk, hogy az ég kék, mert kéknek látszik, és úgy látszik, mintha létezne ég. Ugyanilyen módon tűnik a test is létezni, de ez olyan, mint a hipnózis. Halandó álom. Látjuk az érzékszerveinkkel és látjuk hamis képzeletünkkel, és azt hisszük, hogy amit látunk, az valódi. Tehát a titok az, hogy ne azonosulj, és a szemeiddel, vagy az érzékeiddel se ítéld meg a dolgokat, amit látsz.

Csak nézz, ahogyan egy filmet nézünk. De realizáljuk, hogy szubsztancia nélküli. Nincs oka, ego nélküli, az egész az elménk kiáradása. Ezt kell mondanunk önmagunknak, és megszabadulunk a zavaró érzésektől, amelyek akkor keletkeznek bennünk, amikor olyasmit látunk, ami nem tetszik. De valójában ismét az a kérdés, amíg nem vagyok megvilágosodott, hogy mi jót tesz velem? Gazdaggá tesz? Új házat ad? Új társakat? Szeretetet, boldogságot, örömet? Természetesen próbálom megmagyarázni, ezek a dolgok a te valódi természeted. Tehát nem tudom neked adni azokat a dolgokat, mert azok a dolgok te vagy. De amíg úgy gondolod, hogy nem, az a Dnyána Márgához vezető út, a Dnyánához vezető út jobbra teszi az álmodat. Érted, amit mondom? (SD: Igen) Ahogy kibontakozol, még ha még mindig azt hiszed, hogy te a test vagy, akkor is boldogabbá válsz, békéd növekedni fog. A dolgok jobban fognak menni, akárminek látszanak.

SN: Úgy tűnik, a dolgok jobbnak mennek Roberttel. (nevetés)

R: És hagyd abba be az aggodást. Minden gondod megszűnik, ahogy kibontakozol. Amíg a megvalósulásod ideje el nem érkezik, senki sincs itthon. Soha nem létezett test, soha nem létezett elme, de amíg az utat követed, addig az úgynevezett emberi mivoltod javulni fog. Más szóval, a dolgok, amelyek azelőtt zavartak téged, meg fognak szűnni. Azelőtt a világ képeit nézted. Kiábrándulttá váltál, háborúk zajlanak, az emberek kegyetlenkednek egymással, te pedig aggódsz és szomorú leszel. Mindezen érzések el fognak múlni. Nem azért, mert nem törődsz velük, hanem mert felismered, hogy mi folyik valójában. Tudni fogod az igazságot a világról, ahogy tudni fogod az igazságot a testedről. A világ azért olyan amilyen, mert azt gondolod, hogy a test vagy. Te adsz életet a képeknek. De aztán azt mondd: „De hát Robert, mindenki más is ugyanazon képnek ad életet”, ami igaz, mert a halandó álmodat kollektíve álmodjuk.

SD: Mindannyian ugyanazt az álmodat álmodjuk? Azt gondolom, hogy az oka...???

R: Valójában ez is igaz, de mindannyian álmodunk.

SN: De az embereket meghatározott módon észleljük, és aztán, amikor megismerjük őket, rájövünk, hogy nem olyanok. Csak gondoltuk, hogy olyanok. Valójában soha sem tudtuk. Nem tudunk megítélni egy könyvet a borítója alapján. Folyamatosan ez történt velem, aztán azt mondtam: „Ez az, amit jelent, ne ítéld.”

R: Békén hagyjuk a dolgokat. Abba hagyjuk a harcolást, próbálunk elsimulni. Abba hagyjuk, hogy embereket próbáljunk megváltoztatni, hogy próbáljunk elhíttetni velük, amit mi hiszünk. Egyszerűekké, szelídeké és figyelővé válunk. Extrém módon együtt érzők és könyörületesekek vagyunk, és csupán figyelünk. Átlebegünk a világon. A világban vagyunk, de nem vagyunk a világé, de megint az a válasz a kérdésedre, hogy az életed javul. Amit most életnek hívsz. Ezért mondom el időnként, hogy veszélyes kifejtetni ezeket az igazságokat olyan emberek számára, akik nem állnak készen, mert úgy tűnik, hogy ez felhatalmazást ad számukra, hogy azt tegyék, amit akarnak, és ezt nem teheted meg. Ez olyan, mint amiről a kocsiiban beszélgettünk. A szabályokról, és a többi emberről beszélgettünk, és te azt mondtad: „Nos, az az ő karmájuk.” De ez hiba, nem

akartam mondani semmit. Jóllehet az a karmájuk, úgy kell viselkednünk, mintha a karma nem létezne. Amíg fel nem ismerjük, hogy nem létezőnk.

SD: Ezt a tanítványokra is érted, vagy mindenkire?

R: Mindenkire. (*SD: Mindenkinek úgy kell viselkednie, mintha a karma nem létezne?*) Igen. Pontosan azért, mert a karma csak azért létezik, mert azt hiszed, hogy a test vagy.

SN: Úgy vélem, hogy a saját szempontomból értem azt, és azért mondtam, hogy az az ő karmájuk, mivel dolgozni próbálok magamon, hogy megértsem, hogy nincs karmám, míg ők nem dolgoznak, ezért őket köti a karmájuk.

R: De nem a te dolgod, hogy ők mit csinálnak. (*SN: Igaz.*) Más szóval, ha bajba kerülnél, mondjuk elmentél tegnap a bíróságra, rendben? És börtönbe zártak. (*SN: A bíróságon voltam tegnap.*) (nevet) És én hallanék róla, és jönnék, hogy szabadlábra helyeztesselek.

SD: Még akkor is, ha azt gondolod, is, hogy ez volt a karmája? (R: Nem gondolnék erre.)

SG: Csak megtennéd. (R: Csak megtennéd.) *Együttérzésből, vagy ilyesmi, csak megtennéd. Elemzés nélkül.* (R: Pontosan.)

SD: Igen, de kijelenthetnéd, hogy az volt a karmája, hogy szabadlábra helyeztesd, és az mehet...?

R: Ez az, ahogy az adnyáni látja. (*SN: Igen, de mindkét módon vehetnéd.*) Ki veszi mindkét irányban? (*SN: Az adnyáni?*) Igen. Ez hamis elképzelés. A Dnyáni csak csinálja, ami jelen van. (*SN: Oké, a kérdésem az lenne, hogy nem csak akkor cselekszünk, és értünk meg, ha nekünk nincs karmánk, hanem akkor is, ha másoknak nincs karmája?*) Igen, pontosan. Lásd, hogy bölcsességgel rendelkezünk, aminek ez velejárója. Nem válunk mindenki lábtörlőjévé. De ha bajban van valaki, segítünk. Ha az utunkat keresztezi.

SD: Nos, nem azt mondtad, hogy a Dnyáni a mostban él?

R: Spontán módon. Minden spontán. Tehát valaki azt mondja nekem: „Glen börtönben van”, nem gondolkodom rajta, nem érdekel, mit tettél. Nem fogom próbálni elemezni. Csak megyek, és szabadlábra helyeztetlek. (nevet)

SN: Tehát amikor azt mondom, hogy nos, ezen és ezen mész keresztül, de ez a karmád.

R: Ez valahogy hideggé teszi. Tudod, mire gondolok? (*SN: Igen, értem, igen.*) Olyanná teszi, hogy mi jobban tudjuk, hogy ez az ő karmájuk, így megérdemlik. (*SN: Na, igen.*) (nevet)

SG: Mert ők azt hiszik, hogy át kell esniük karmán, és számukra létezik a karma.

R: Igen, de ez nem a mi dolgunk. (*SN: Hidegnek mondd, hogyan kellene tekintenünk?*) Sehogyan se tekintsd, csak legyél. (*SN: Ez alatt teljes objektivitást értesz?*) Igen.

SF: Mi van a a bűnös érzésekkel, problémát jelent, mert én...?

R: Tedd fel a kérdést: „Ki számára bűnösök az érzések?” Figyeld azokat. (SF: Oké, akkor tegyél fel magadnak kérdést a cselekvésről?) Ki számára zajlik cselekvés? (SF: Helyes cselekvés?) Igen, helyes cselekvés. Ha spontán élsz, tudni fogod, mit kell tenned. Helyesen fogsz cselekedni. Bármit teszel, helyes cselekvés lesz. Ha spontán teszed. De ha gondolkodnod kell rajta, akkor valami más. (SF: Rendben, szóval cselekedjek az első impulzus alapján?) Attól függ, ki teszi azt. Mert az első impulzus megölhet valakit. (nevet) (SF: Az első impulzus vagy egoista vagy spontán, attól függően, hogy mit teszel?) Nos, tekintsd így. Ha az igaz Spirituális úton vagy, és az útnak szentelted magad, nem kell aggódnod ilyenek miatt, működni fog. De amit mondtam ellentmondás is egyben. Mert mondjuk Rahul felhív téged hajnali háromkor, és felébreszt, és azt mondja: „Glen, vigyél engem a fogorvoshoz.” (nevet) Akkor mit kell tenned, ha valóban az úton vagy, spontán azt mondod: „Rahul, szeretnék elvinni, de nem tudlak, mert muszáj aludnom, ez nagyon fontos számomra. Sajnálom, legközelebb megpróbálok segíteni, viszlát.” És elfelejtetted, nincs büntudatod, nincs semmilyen érzésed. Csak azt teszed, ami helyes. Még csak nem is gondolkodsz rajta. Így a megfelelő módon történik, ha spontán vagy. De ha felhív, hogy „el tudnál-e vinni a fogorvoshoz”, és te azt mondod, amit gondolsz róla, és büntudatod lesz, és azt mondod: „jesszus, mindjárt eldöntöttem, hogy eltudlak, vagy sem” és bosszúsnak és dühösnek érzed magad. (SF: Ezek a dolgok megint csak analógiák, és aztán tovább gurulsz és gurulsz.) És soha nem áll meg. Az egész folytatódik egyre tovább és tovább.

SF: Tehát Robert, ha spirituális gyakorlást végzel, a dolgok gondoskodni fognak saját magukról?

R: Igen. Ezért adtam nektek vasárnap a mantrát. Ha azon dolgoztok egész idő alatt. Amikor az elme bántani kezd, amikor büntudatot érzel. Amikor úgy érzed, hogy valami elromlott. Azonnal kapd el magad, és végezd a mantrát.

SD: Azt mondtad, hogy a mantrák nem vezetnek megvilágosodáshoz. Az elme lecsendesülését tudják elősegíteni.

R: Segít lecsendesíteni az elmét. Minden, amit elmondtam neked, minden, amit adok neked, az elme megnyugtatását szolgálja. Amikor az elme üres, megvalósított vagy. Ezeknek a dolgoknak akkor van jelentőségük, amikor zaklatott vagy.

SD: Dnyániként az „én vagyok”-ban tartózkodsz, de személyként az „én vagyok”-ot lélegzed.

R: Nos, éppen a kérdésre válaszoltál. Személyként csinálom? Létezik személy? Ott tudnék tartózkodni? Ha személy lennék. (SD: Mi a helyzet Roberttel?) Robert nem létezik.

SG: Nem értem, hogyhogya Robert nem létezik? (R: Robert csak azért létezik, mert te létezel.) Szóval valójában nem jöttél ide. (nevetés)

SN: Mi van a többi mantrával, amit más emberek kapnak, van valamilyen különbség? (R: Mindannyian ugyanazt csinálják.) Vagyis nincs különbség. (R: Nincs különbség.)

SK: Mi van azokkal a mantrákkal, amelyek úgy tűnik, hogy valóban adnak neked valamit?

R: Ki a te, aki kap valamit? (SK: Nem tudom?) Nincs te, akinek szüksége lenne valamire. (SK: Ugyanakkor a viszonylagosság szintjén úgy tűnik számomra, hogy ez valamiféle kellemes érzés.) Ha segít, használd. Ha segít, hogy megszabadulj az érzéstől, amit éppen te írtál le, használd. (SK: Vagy ha valamilyen isteni energiát ad, és az is az elme ürességének állapotához vezet.) Akkor használd, amíg segít.

SD: Robert korábban említette, hogy ami elcsendesíti az elmét, egyhegyűvé tesz.

R: De mindig emlékezz, kinek van szüksége a mantrára? A testnek, az elmének.

SN: Robert, szóval az emberek önmegvalósítottá válhatnak bármilyen úton, amíg az általában vagy odaadáson vagy Dnyánán keresztül történik, szinte minden út ezeket a színeket veszi fel, ugye? (R: Igen.) Szóval, az önmegvalósítás bármelyik úton megtörténhet ezekkel a módszerekkel? (R: Igen, igen.) Mert végül mindegyik az önkutatáshoz vezet.

R: De a legtöbb úton sajnos belevesznek a folyamatba.

SD: Ananda Mai-Ma könyvének első leckéje azt mondja: „Mindegy, milyen út, bármelyik út megfelelő számodra, kövesd azt teljes szívedből, és el fogod érni a megvilágosodást.”

R: Igen, de hogyan mondta: „kövesd azt teljes szívedből”. „Kövesd azt teljes szívedből”, gondolkodj el ezen. (*SD: Nos, lehet, hogy rosszat mondtam, nem ugyanabban a szövegösszefüggésben.*) Igazad van.

SG: És a változások akkor következnek be, amikor a bhakti és bhakta Dnyánivá, és a Dnyáni bhaktává válik. Ezek nagyon használható képek, ilyeneket magam még sosem láttam. Mindez ego én?

R: Igen, az. (*SG: Amikor egy bhakta Dnyánivá válik, mindig vissza fog térni a bhakta állapotához?*) Nem, nem igazán, de amikor Dnyáni vagy, csak kondicionálatlan szeretettel, és odaadással bírsz. Ha elmegyek egy szent templomba, néhány helyen, sírni kezdek.

SD: Bhaktiként látod... (R: Pontosan.) ...én is, mi a véleményed arról, hogy ott szent energia, vagy ilyesmi van. Úgy találom, hogy a katedrálisok és templomok még csak nem is az én saját...

R: Jelen van egy isteni energia, ami valójában vagy, és a szíved csupán megnyílik.

SD: Jelen van valami azon a helyen? Legalábbis a földi síkon, valami, ami felhalmozódik, akár a régi templomokban, vagy, ahogy mondtad, szent helyen, tudod, hogy mi teszi ezt a szentséget?

R: Valami a bensődben emlékezik, emlékszik az istenségedre.

SD: Úgy tűnik, egy kollektív tudatosság van bizonyos helyeken, szent helyeken. (R: Igen, de az te vagy.) Azért, mert te vagy a kollektív tudatosság?

R: Emlékezel, elmúlt életeidből, elmúlt tapasztalataidból. Emlékezel isteni természetedre. Hogy ki vagy valójában, és sírni kezdesz. Miért sírsz? Mert mindezen évek során azt hitted, hogy a test vagy, és nem tudsz róla. (*SD: Csak úgy tűnik számomra, hogy amit éreztem, az megvalósulás érzés volt.*) Igen. (*SD: Ez nem szomorúság, csak a könnyeid folynak.*) Pontosan.

SF: Robert, számos hagyományban látom, azt gondolom, megvalósulásról beszélnek, ami a gondolatok eltávolításának a velejárója. Igaz ez, vagy a gondolkodó teremti, és a gondolatok továbbra is a Dnyániban keletkeznek? Persze, azt hiszem, hogy a gondolatok a Dnyániban keletkeznek, csak nem azonosul vele, vagy nem gondolkodik?

R: Igaz. Mintha elpattannának. A gondolatok ugyanabban az időben jönnek és tűnnek el. Jönnek és mennek, jönnek és mennek.

SD: Ez így van, nem időzöl bennük, ugye? (R: Pontosan.)

SF: De a Dnyáni vagy megvalósult ember nem látja azokat tényszerű dolgokként.

R: Valóban. A gondolatok visszatérnek a semmibe. Jönnek és elolvadnak. Mint a jég. Jönnek és elolvadnak, és eltávoznak, és jönnek és elolvadnak, és eltávoznak. (*SF: Egyáltalán nincs ragaszkodás?*) Se ragaszkodás, se kötődés. (*SF: Szóval ezt jelenti a gondolatok kiküszöbölése?*) Igen, mondhatjuk. (*SF: Mert valójában a gondolkodás mindig belül zajlik, a dolgok természetéből adódóan, amíg ebben a világban élsz.*) Nem olyanok, mint az átlagos személy gondolatai. A hozzám jövő gondolatok. Tisztában vagyok a valótlanságukkal. Szóval csak nézem őket, és eltávoznak. (*SF: Vagyis új minőséget szereznek?*) Különböző minőségű gondolatok vannak. De igazad van, amíg valami jelen van, bizonyos része a testnek még mindig jelen van, a gondolatok jönnek, de nem hozzám jönnek. Csak áthaladnak. Az üres elmén.

SD: Indira Devire emlékszel? (R: Ó, igen.) Azt szokta mondani, hogy olyanok, mint a tó fölötti felhők, amelyek egyáltalán nem érintik a tavat, csak áthaladnak. (R: Igen.) Tükröződnek, de a csendet nem befolyásolják, semmilyen módon nem zavarják. (R: Mondhatod azt.)

SN: Robert az jutott eszembe, hogy vajon egy Dnyáni szokott-e sírni? És aztán arra gondoltam, hogy szokott-e a Dnyáni nevetni? És aztán arra is gondoltam, szokott-e a Jnani enni? Ez olyan ostobaság. (nevetés) (R: Pontosan.) Igen, úgy értem, tudod, az elme akarja azt mondani, hogy „szokott-e a Jnani sírni?” De aztán elgondolkodik felette.

R: A karma a testé, de én nem vagyok a test. Így nézd.

SD: Ha te sírsz, vagy Robert sír, az, ami testként megmaradt belőled, az valódi?

R: Most, amit látsz, az a test látványa, a test megy rajta keresztül, nem én. (*SD: Nem te vagy valójában mozgatta az érzések által?*) Nincs semmilyen mozgatható, ez csak a megjelenése. (nevetés)

SN: Mert tudod, Ramana sírt, és így meg kell érteni. (R: Ezt nehéz megérteni.) Igen, ez egy nagyon mély dolog, mert néhányan úgy fognak reagálni, hogy: „Miért csinál ilyet a Dnyáni, vagy miért csinál ilyet Robert? Miért csinálta Ramana?” Ők természetesen nem értik, te persze érted, hogy miért kérdezhetnek ilyet. Szóval valamin el kell gondolkodni.

R: Igen, van valami, amin gondolkodni kell, mert meghaladja a szavakat. Csak akkor tudod megérteni, ha Éned legmélyebb részét érinted. Járnál látszom, aludni látszom, álmodni látszom, úgy tűnik, itt vagyok veletek, és mégsem csinállok semmi ilyesmit. (*SD: De valamiképpen emóciókat kapunk tőled.*) Így jelenik meg, ez egy megjelenés. (*SD: Nos, csak a te jelenlétedben tűnik megtörténni.*)

R: Ez megint az ég kékségéhez, a sivatag délibábjához hasonló.

SN: Olyan, mint amikor eljössz, hogy megnézd Robertet, kapsz egy esélyt, hogy a tükörbe nézz, és akkor azt mondod: „Ó, itt vagyok én, ez az, aki vagyok.” (R: Azt kapod, amit látsz.) De az utolsó szatszagon azt mondtad, hogy az emberek azt hiszik, hogy az önmegvalósulásodkor sziddháid lettek, vagy mi, és mi azt gondoljuk, hogy az önmegvalósított tökéletes. Ezért, nem sírnak, nem finganak, ők nem csinálnak ilyeneket, tudod, ők csupán tökéletesek, és ez az út nem ezt mondja.

(szünet a szalagon, majd Robert folytatja)

R: Létezik egy titokzatos erő, ami valami ilyesmire készített elő téged, mint ez, és elhozott ide téged, és létezik egy titokzatos erő, amely ezen a módon jelenít meg engem.

SD: Vagyis ugyanazon erő hozott össze bennünket. (R: Pontosan.) Ezért mondják: „Amikor készen állsz, a Mester jönni fog.”

R: Igen. Akármit is csináltunk, sok idővel ezelőtti elmúlt életeinkben készítettük elő magunkat erre az útra, és most itt vagyunk.

SF: Minden egyes érzés vagy gondolat, a mindentudás minőségére való tekintet nélkül, a boldogság töled jön Robert? (R: Boldogság? Mindig Boldogságot érzek.) Gondolatokkal vagy nélkülük, állandóan.

R: Nincsenek gondolatok. A szeretetnek, békének, üdvösségnek és boldogságnak egy leírhatatlan érzése van jelen. Ez mindig hozzáférhető. (*SD: Béke.*) Mindig jelen van, de nem tudom leírni, mert ez a természetes állapot. (*SD: Ez a természetes állapotod.*) Igen, de nem írható le szavakkal.

SF: Amire gondolkodok, a valóságos Dnyáni. Minden gondolat, minden érzés, minden, néha jelenlét, néha korlátozás tud lenni. De van egy érzésem, hogy a Dnyáni talán mindent boldogságban lát. Így az ő boldogsága egy állandó stimuláns.

R: Énemet látom, akárhová nézek. Vagyis, akárhová megyek, azt látom, ami én vagyok. (*SD: Vagyis tökéletességet látsz, ugye?*) Minden tökéletes. Ezt megint nehéz lenne elmagyarázni.

SN: És mégis önmagunkat látjuk benne, akármit is látunk. Kivéve, hogy te tökéletességet látsz, és mi akármit látunk, az a kivetítésünk.

R: Mindenki másképp látja. Ha arra kérlek, nézzetek ki az ablakon, és megkérdem, mit láttok? Hat-hét különböző választ fogok kapni. Az egyik azt fogja mondani, „Egy szemetes utcát látok.” Egy másik azt mondja: „Látom a kék eget.” Valaki azt mondja: „Látom, ahogy az autómát elvontatják.” Mindenki valami mást fog látni. A tudatállapotának megfelelően. Ez az, amit lát. De amikor én nézem egységet látok. Olyan, mint egy mozgó kép, és én a képernyő mögé látok.

SG: Nem tudom, hogy kell ezt leírni, de van ez az érzés, ami megjelenik. Sokkal békésebb, sokkal erőteljesebb csend. A csenden magán túl van, de áthat mindent. Még a legzajosabb szituációt is. Amikor koncerteken voltam, még azokat is, még a hangos rock koncerteket, illetve partikat vagy a legbékésebb park jeleneteket, mindig van egy hatalmas mögöttes béke, nem számít, hol vagyok, és ez olyan, mintha ez a dolog teljesen távol állna, és mégis áthatna téged, és nem számít, hol vagy. Bárhol lehetsz, jelen van egy hatalmas -1, amit nem lehet leírni. (R: A helyes úton haladsz.) Jelen van egy fülsiketítő csend, ez csupán... (SD: Mindig elő tudod hívni?) Nem, jelen van, nem kell hívnod. Nem számít, hol vagy, és milyen szituációban vagy. Nem tudom leírni, de...

R: Nézzünk egy másik példát. Mondjuk, például elindultál egy ökölharcon, és mindenki mindenkivel megküzd. Tehát látom a küzdelmet, nem mintha nem látnám, de keresztüllátok rajta, úgy, ahogy mondtad. Látom a küzdelmet. Szóval nem zavar, mert tudom, hogy minden rendben van. (*SG: Olyan, mintha nem is létezne. Létezik, de átlátsz rajta...*) Mint amikor moziba mész, látod az erőszakot a vásznon. De valami azt mondja benned, hogy ez nem valódi. Ez csak egy film.

SD: Nem számít, mennyire akadsz bele, fel tudsz kelni, és ott tudod hagyni.

R: Pontosan, ez ugyanaz a dolog. Nézem a világot, és látom, hogy a világ megy tovább. De látom, hogy a világnak közepe, kezdete és vége van. És ez is el fog múlni. Szóval nem fogok beleakadni egy percnyi illúzióba.

SG: A gyakorlatban, az úton, minden pillanatban és minden helyzetben használhatja az ember, és nem kell próbálni csupán békés szituációkat vagy békés pillanatokot találni, hanem át kell hatnod minden pillanatban, és mindenütt meg kell azt találnod. (R: Jól hangzik.) Eleinte nehéz, tudom.

R: Ezért adtam, ha megnézed, a három hajót. Az első, amikor elkezded, legyél egyedül. Találj rá időt, hogy sokat legyél egyedül. Így önmagadon tudsz dolgozni és meg tudsz erősödni, és akkor meg tudod csinálni, amiről beszéltél. (*SG: Igen.*)

SD: Tehát a járművek, vagy hajók az út ehhez az érzéshez? (R: Igen.)

SG: Tehát minden szentséges és szentségtelen, azt hiszem, minden ugyanaz ezen a ponton.

R: Ha sokáig egyedül vagy, és dolgozol önmagadon, egyre erősebbé és erősebbé és erősebbé válsz. (*SD: Vannak, akik igen, és vannak, akik rögeszméssé válnak.*) Nos, mert nem rendelkeznek gyakorlattal. (*SD: Igen, mi van azokkal, akik magányosak?*) Nem azokról az emberekről van szó. A spirituális utat járó emberekről beszélünk. (*SD: Tehát legyünk egyedül, és elmélkedjük spirituális dolgokról?*) Ezért legyél egyedül.

SN: Akarni kell egyedül lenni. (R: Igen.) Van, aki egyedül van, de nem akar egyedül lenni. (SD: Igen. De még csak nem is egyedüllét akarása a lényeg, hanem amit csinálsz, amikor egyedül vagy.) Az is.

SF: Ez egy sóvárgás.

SN: Mert hallhatsz az első járműről, és minthogy hallottam, csinálnom kell, mert ez nem olyasmi, amire áhítozol, amit megértened kell, hanem olyasmi, amit csinálnod kell. És a meditációhoz is hasonlít, mert amikor egy másik meditációs utat jártam, és azt mondják, hogy a meditáció olyasmi, amit szeretettel kell csinálni, hogy ne váljon teherrel, és oly sok ember számára teherrel vált, mert az egésznek a lényegét félreértették.

SD: Most alkalmas lenne az idő, hogy az elvonulásról beszélj nekünk, amin voltál, mert valójában soha nem beszéltél nekünk arról az útról, és hogy tudtál visszatérni hozzá.

(Nerada az elvonulás tapasztalatairól beszél)

R: (*Robert reagál Nerada tapasztalataira*) Óvatosnak kell lenned, amikor azt mondod valakinek, hogy „Te Isten vagy.” Az Upanishadok „Ahum Brahman” mondásának igazi értelmezése „Én Brahman vagyok”. Szóval az én vagyok az Isten, nem pedig Isten vagyok, mert az Isten vagyokkal azt mondod, hogy az egóm az Isten, ami nem igaz. (*SN: Vagy mit szólnál ahhoz, hogy te vagy a guru?*) Nos, melyik részed a guru? (*SN: Lehet csak azt mondani, hogy te vagy a guru?*) Mondhatod, de fejtss ki konkrétan. Mivel ez a fickó mondhatja, hogy rendben, guru vagyok, nos, ez nagyszerű. De ha azt mondod: „én vagyok Isten”, akkor valódi természetéről beszélsz.

SD: Ó, igen, mert te a mindenről beszélsz. Mert a minden Isten.

R: Tehát legyél vele óvatos, mert ez is az egódat építheti. Szóval azt mondom: „Én vagyok Isten, hú, ez nagyszerű, én vagyok Isten, és az képzelem, hogy ez csodálatos, és bármit megtehetek, amit akarok”. (nevetés) És akkor valójában bezsonghatsz, láttam már ilyen bankot rabol, vagy embert öl, nem érdekli, Isten vagyok, nem tudok rosszat cselekedni.

ST: Olvastam egy érdekes történetet – egy tibeti történetet –, egy kisfiúról és az apjáról, aki festő volt az egyik templomban, és démonokat és félisteneket festett, és a fiú meghalt. És a másvilágon való áthaladása közben látta ezeket a teljesen hasonló lényeket, mert ez volt minden, amit vizuálisan tapasztalt, és nem félt tőlük, csak ugyanúgy ment feléjük, és azok elmentek. Azt mondta, nem ijesztesz meg. (SD: Az csak egy elme kreáció.) Igen, pontosan. Nos, ez csak arról szól, hogy hol volt, és mi volt a megközelítése.

SD: Nos, nem a harmadik elvről van szó, hogy minden ego nélküli, és nincs forrása, nem erről beszél? (R: Mondhatjuk, igen.)

SG: De ha megijedt volna ezektől a dolgoktól, akkor valódiak, nagyon is valóságosak lettek volna. (R: Mivel elméje hatalmat ad nekik.) Rendben.

SD: Ez nem ugyanaz, mint amikor a gonoszról, a gonosz koncepciójáról beszéltél? Hogy csak akkor létezik, ha hiszel benne? (R: Igen, így van.) Azt mondtad, ha hiszel benne, akkor biztosítottad a hatalmát és a létezését. (R: Elméd teremti. Mindent az elméd teremt.)

SD: Az első elv ugyanezt mondja ki, hogy minden megnyilvánulás, kiáradás, vagy kivetítés.

R: Nem számít, nem kell megváltoztatnod. De emlékezned kell ezekre a dolgokra, főképpen reggelként, amikor az ágyból kikelsz. Amint felébredsz, elméd gondolkodni kezd. Kapd el önmagad, és ne engedd gondolkodni. Ha sajnálsz magadat, kapd el önmagad, és tegyél róla. Csak ismerd fel, hogy az önsajnálattal való érzése egy mentális kiáradás, nem igazi, nem valóságos. Senki nincs, hogy sajnálatot érezzen.

(a tanítványok egymással beszélnek)

R: Csak ismerd fel, hogy minden dolog az elme kiáradása, nem jár ez jó érzéssel számodra? (SD: Nos, tudod, az jut az eszembe, ha minden az elmém kiáradása, miért nem tudok inkább a kedvemre tenni?) Tudsz. (SD: Ezt hívják kreativitásnak.) Kreatív elmék. (SD: Mint egyfajta elme tudomány?) Igen. (SD: Igen, de ez még mindig a halandó síkon van?) A viszonylagosság szintjén.

SD: Ha valaki feléd közlelt egy késsel, és azt mondom: „Nos, ez csupán az elmém kivetítése”, hogyan...

R: És aztán megszűrnak. (SD: Ez amúgy is csak egy álom. No de hogyan változtatnád meg?) Úgy fogod megváltoztatni, hogy előveszel egy fegyvert, és lelövöd. (SD: Vagy kitérsz az útból, nem gondolva rá, mivel az elme az megint, ami arra gondol, hogy le leszel szúrva.) Használd a józan eszedet. (SD: Nos, tudsz mondani nekem egy példát, hogyan tudod megváltoztatni, ha te igazán...) Itt van, mit kellene tenned. Először el kellene tűnnöd az útból, vagy bármit is kell tenned, hogy leállítsd a szituációt, és amikor hazaérsz, és magadban vagy, tedd fel magadnak a kérdést: „Miért vonzottam ezt be? Mi vagyok én, hogy bevonzottam egy ilyen kondíciót?” mert ha elméd számára nem létezett volna, nem is vonzottad volna be. Szóval van valami az elmédben, ami bevonzott abba a kondícióba. (SD: Az elmédben van, vagy ez a karma?) Mindkettő, ezek ugyanazon dolgok. Ugyanaz. Az elméd a karma. (SD: Az elméd a karma?) Igen.

SK: A karma cselekvés, csak más jelentéssel.

SD: Szóval, hallod ezeket a furcsa dolgokat, hogy egy ártatlan fiatal leányt megöltek a lakásában, nehezen fogadom el, hogy vonzotta ezt be. Könnyebbnek találom megérteni, hogy lehet, hogy az karmikus.

R: Így vonzotta be, a karma révén. (SD: Halmazott karma?) Igen. De ha realizárod a harmadik elvet, a minden dolgok ego nélküliségét, akkor nincs karma. (SK: Feloldod azt ilyen gondolatokkal?) Igen azonnal.

SD: Tehát, ha meg akarod változtatni földi valóságodat, és felteszed a kérdést: „Most, ezt hogyan vonzottam be?” Így változtatnád meg? Arra kell gondolnod, hogy milyen gondolat minták vagyok...

R: Dolgoznod kell magadon. „Honnan jött ez ide? Hogyan bonyolódtam bele ebbe a helyzetbe?” (SD: Ez igaz. Az elme tudománya nem egy rossz út, de határozottan mentálisan orientált. Ilyesmit művel a valóság érzetünkkel?) Nem, azt művelik, hogy újra és újra és újra és újra megteremtik azt, megállás nélkül. (SD: Tehát a karmikus kerékben maradnak?) Igen.

SK: Ez a folyamat úgy tűnik, mindent felold. (R: Igen.)

SN: Hogy lehet végleg megtörni a ciklust?

R: Éned igazságának felismerésével. (SN: Miben különbözik az egyik a másiktól ugyanezen az úton?) Nincs különбözés, amikor tudatában vagy az igazságnak, az egész ciklus leáll.

SF: Csak a nem-önvalónak van karmája?

R: Ó, igen, természetesen. Amíg a testnek hiszed magad, mindaddig a karma létezik. Szóval mindez az első elvhez vezet vissza. Minden az elme kiáradása. És mivel nincs elme, így semmi sem történik.

SD: Szóval ezért veszed úgy, hogy valamelyest fordítani tudsz a földi úton?

R: Ha dolgozol az elméddel. Az elme úgy tűnik, nagyon erős. És sok dolgot tudsz vele cselekedni. (SD: Vagyis az elmének a Tudománya nem helytelen, csak a földhöz, vagy asztrális síkhoz képest viszonylagos, igaz?) Bizonyos mértékig.

SN: Honnan származik a tudatlanság? (R: Soha nem létezett.) Igen, ez egy tökéletes paradoxon. (R: Hogyan válik kékké az ég? Soha nem volt az.)

SD: Már megvalósultak vagyunk, csak nem ismerjük fel, igaz? (nevet) Nincs semmi, amivé válni kellene, igaz? (R: Pontosan.) Önmegvalósítottak vagyunk. De ez az, amiről beszélünk.

R: De nem akarod elhinni, így folyamatosan dolgozz magadon, amíg nem leszel a tudatában. (SD: Ki nincs tudatában?) Te, mindenki. Az egód.

SN: Nos, ez olyan, mintha azt mondanánk, hogy az élet álom. Az álom viszont létezik. (R: Igen.)

SK: Ez egy isteni paradoxon. (SG: Ébredj fel!) SD: Jóllehet nem alszol.

SF: Robert, többször is hallottam tőled, hogy minden eleve elrendeltetett, és ami történni fog az történni fog, függetlenül attól, hogy mit csinálsz, aminek meg kell történnie, az meg fog. Ez utal a megfoghatatlan egoista entitásra, mert a valóságban semmi nem létezik.

R: Igen, pontosan. Vissza a régi mondáshoz: „Mindaddig, amíg azt hiszed, hogy a test-elme jelenség vagy, bármi készüljön megtörténni, meg fog történni. (SF: Oké. Akkor ilyen értelemben az adnyánnak mindazon a dolgokat hagynia kell, amelyek megtörténnie nem feltételezett?) Általa kell élnie. (SF: Általa kell élnie? De ezek a dolgok nem érintik a Dnyánnit.) Nem, mivel ezek a dolgok valójában nem léteznek. (SF: Így van. Vagyis, ha a Dnyánni lát, ugyanazok a dolgok történnek a testével?) Igen. (SF: És pihenni fog.) Igen.

SD: Igen, mivel ez csupán egy bizonyos fajtája a karmának, nem bumeráng karma, hanem olyan karma, akár a nyíl, amelyet kilóttak, és a céljába kell érnie, de a Dnyánni számára nem létező. (SF: De többé nem érinti a Dnyánnit az élete.) Igen, gondját viseli a testének, amíg benne van, de tudja, hogy az nem valóságos. (nevetés)

(A tanítványok arról beszélgetnek, ahogyan Robert gondoskodik a testéről és, egy Dnyánni teszi)

R: Nézd, veszem az összes dolgot, amit Bob hoz a számomra. Korán felkelek, és az eszembe jut. Mindent bedobok a turmixgépbe, mindent. Aztán összekeverem... (SG: Milyen íze van?) Jó ízű. (SD: Ó igen, lefogadom.) Nem innám meg, ha nem szeretném. (SD: De ha nincs, akkor nem veszed, ugye?) Ha nincs, nem veszem. De nem gondolkodom rajta. Ez olyan, mint egy játék. Beteszem a turmixgépbe, aztán mindent összekeverek, aztán átöntöm a... (SD: De akkor csinálod, ha van neked, de ha nincs, akkor már eltérő.) Eszem valami mást. (SD: Igen, vagy semmit.)

(a tanítványok e gondolat mentén folytatják a beszélgetést)

R: Nos, minden spontán következik, reggel sétálok a parkban. Húzódkodok a rúdon. Egyszer valaki megkérdezte: „Miért húzódkodsz?” Azt válaszolom neki: „mert ott vannak a rudak.” (nevetés) Ha nem volnának ott, nem tudnám megtenni.

SD: Hála Istennek a rudak a segítségünkre vannak. Szeretnénk fellendülni e ponton, mert az egódra van szükség ebben a kérdésben.

R: Csak mondd. (SD: Nem, szeretlek Robert, azt akarom, hogy az életem része légy.) Mindig ott vagyok. (SD: Tudom, de nem vagyok elég erős, hogy realizáljam, hogy velem vagy. Úgy érzem, egész idő alatt velem vagy, de ha és amikor elhagyod a tested, remélem, lesz erőm, hogy realizáljam.) Valószínűleg mindenkit túlélék. (SD: Valószínűleg mi halunk meg előbb, te pedig húzódkodni fogsz a rudakon. (nevet)

SN: Habár Ramanát sem értették meg a tanítványai. (SD: Tudom. Emlékszem, könyörögtek neki, hogy ne hagyja el őket, ő pedig azt mondta: „Hová mehetnék?”) És Krisztust sem értették meg a követői.

R: Csak azokról hallottál, akik nem értették meg. (SD: Voltak, akik megértették?) Ők csendben maradtak.

SN: És Robert azt mondta, az utolsó szatszangon kérdeztem tőle, hogy vajon olyan emberekké válunk-e akik megtapasztalják az önmegvalósítást, és megkérdeztem tőle, hogy volt-e tanúja, hogy valakik megtapasztalták, és ő jó néhány alkalommal látta.

SD: Hogy reagál a többség, nevetni, sírni kezdenek?

R: Csak felébrednek. (*SD: Hogy néznek ki?*) Csak felébrednek. (*SD: Nem lehet, hogy nevetni kezdenek néha, mintha ez egy vicc lenne.*) Ó, igen, azt követően. (*SD: Nem sírnak a megkönnyebbüléstől?*) Azt követően. (*SD: Ó, azt követően. A megvalósulás pillanata olyan, mint a szemed kinyílása, vagy a fátyol eltávolodása?*) Mint amikor reggel felébredsz. Azt mondom: „most látok”. Nincs semmi titokzatos vele kapcsolatban. (*SD: A folyamattal?*) Igen, csak annyi, hogy mindannyian az álomban vagyunk, és mindannyian azt kérdezzük: „Milyen az, amikor felébredsz, milyen az, amikor felébredünk”, és én azt mondom: „Csupán felébredsz”. De te azt mondom: „nem értem, mit érzel?” Ugyanazt érzed, mint amikor most felébredsz. Egyszerűen felébredsz. (*SD: Igen, te ott vagy.*) De nem akkor, amikor gondolsz. (*SD: Ami az a dolog volt, amit mondtál, hogy szeretnél elérni, a telefonon, amikor felébredsz, hát itt van.*) (nevet) Tudod, mire gondolok, amikor azt mondom: „csupán ébredj fel”. Nem olyan, mint amikor most felébredsz, és az elméd elkezdi gondolkodni. A gondolkodás megkezdése előtti pillanat. (*SD: Nem vagyok a tudatában, Robert.*) Kapd el magad, mielőtt gondolni kezdesz róla. Gondolj róla az előző este. (*SD: Úgy érted, tudatában vagy a pillanatnak, ami a gondolkodást megelőzi?*) Igen. (*SD: Mert az első dolog, aminek a tudatában vagyok a gondolkodásom.*) Mert gondolkodni kezdted. De van egy időszak a felébredés és a gondolkodás között, amikor önmegvalósított vagy. (*SD: Tehát úgy gondolsz, hogy előző éjszaka megpróbálsz beprogramozni magad, hogy tudatában legyél annak az állapotnak.*) Bizonyos szempontból meg tudod tenni, igen.

SG: Ez olyan, mint amikor ábrándozol, és bámulsz, de semmit sem bámulsz különösebben, és nem is gondolkodsz.

SN: És arról is tudsz, hogy nagyon fáradt vagy? Gyakran megtörténik velem, hogy ülök a széken, és szalagokat hallgatok, és amíg fáradt vagyok, várok, és néha talán még nappal is meditálok, és aztán elalszom, mikor meditálok, és néha nem kelek vagy fekszem le rögtön, csak be-ki be-ki megyek, így a felébredés látszatát kapod reggel, amikor abban az állapotban vagy. Vagyis éjszaka meg kell próbálnunk néha ébren maradni egy kicsit, hogy álmosnak érezd magad, és ki és be járkálj.

SD: Ez olyasmi, amire földi kifejezéssel alfa állapotként utalnak?

R: Az alfa állapot pszichológiai állapotnál több. Bizonyos módon olyan, de több, olyan, mint a számádhí. (*SD: Mi, az alfa állapot több, olyan, mint a számádhí vagy az állapot, amiről beszélsz?*) Az állapot, amiről beszélek a számádhin túl van. (*SD: A számádhin túl van? Vagyis az alfa olyan, mint a számádhí?*) Igen. Nos, az állapot, amiről beszélek, természetesen nem valamiféle állapot. Amíg állapot, addig nem az. Csupán Éneddé válsz. Az Énné, ami mindig is voltál. Itt vagyok, da, daa. (nevet)

SK: (A tanítványok a Twilight showról beszélgetnek, ami az előző este ment a TV-ben. Emlékeztet erre az állapotra.)

R: Ő hozott némi Prashadot. Vágjuk fel az almát, és együk meg.

(általános beszélgetés a tanítványok között)

R: Amikor prashadot eszünk tudnunk kell, mi az, amit csinálunk, tudod. Nem szabad csak úgy megenni. Fel kell ismernünk, hogy Istent esszük. A hozzáállásunk egyfajta hála. Képesek vagyunk rá, hogy áldott ételt együnk. Ez egy rítus részét képezi, de még jó.

SD: Olyan, mint a kenyértörés? (R: Igen.)

SK: Ez az étkezés előtti áldás eredeti jelentése? (R: Igen.) Az étel szintén Isten, de aztán Isten áldása lett.

SD: De minden Isten, ez a tányér, és a csészék, még a hungarocell is. (nevet)

R: De az étel, a prashad, valami olyan, amit megeszünk, így egyesül a véreddel és a beleiddel és minden mással.

SD: Emlékszem, egyszer azt mondtad, neked enned kell húst, arra utalva, hogy mindenki egyen húst, aki Istent enne. Ez nem vonatkozik minden ételre, igaz? (R: De igen.)

(általános beszélgetés)

R: Egy másik jel, amelyet önmagadon észrevehetsz az önmegvalósítás útján, hogy tisztelettel vagy minden iránt. A talaj, amelyen jársz, az ásványi anyagok, az állatok, a növények. Tisztelettel és áhítattal vagy minden iránt.

SD: Még azon dolgok iránt is, amelyek negatívnak tűnnek? (R: Igen.) Tényleg? (R: Minden iránt.)

SD: Ez bonyolult számomra, mert (a szmogról mond valamit?)

R: Mivel látod azt. Ki látja? (*SD: Az egóm, az elme.*) Tehát amikor tisztelettel vagy valami iránt, nincs kifogásod ellene. (*SD: De nekem van kifogásom a szmog ellen.*) Akkor bántani fog téged. Bárminek, ami ellen kifogásod van, hatalma van, hogy bántson téged. De amikor megbékélsz a szmoggal, akkor hatalmát veszíti a bántásra. (*SD: A megbékélés ugyanaz, mint a tisztelet?*) Bizonyos módon. Vegyük az emberi állapotot. Ha nekem kifogásom van ellened, és megbékélek veled, akkor tisztelettel vagyok irántad, akkor nem fogsz akarni többé bántani engem...

(a szalag hirtelen véget ér)

10. átirat

Spirituális gyógyulás

1990. szeptember 9.

Robert: Teljes szívemből üdvözöllek benneteket.

Mi olyat mondhatnék nektek, amit már ne tudnátok? Csupán tanúságot tehetek számotokra. Az „én” névmás használatkor a mindenütt jelenvalóra hivatkozom. Vagyis, amikor tanúságot teszek, nem magamról beszélek. Mindegyikünk beleértendő. Én tudatosság vagyok. A tudatosság mindenütt jelenvaló. Amikor azt mondom, „vagyok, aki vagyok”, az valójában azt jelenti, hogy nem más, mint a tiszta tudatosság vagyunk.

Ami olyan, mint a palatábla. Indiánok képeit rajzolhatod a táblára, amint a cowboyokkal harcolnak, de mi történik a táblával? Semmi. Le tudod a képet törölni, és rajzolni tudsz egy másikat. Most a strandot, a napot és a homokot rajzolod le, és ez egy szép, huszonnégy fokos, kellemes nap. Mi történik a táblával? Semmi. Most letörlöd, és rajzolsz egy vihart vagy hurrikánt. Az embereket messzire fújja – a szélsébség kilencven mérföld per óra – mi történik a táblával? Semmi.

Ez igaz az életünkre. Akármit tapasztalsz, akármin mész keresztül, akármilyen tapasztalatod lehet. Biztosíthatlak, hogy semmi köze hozzád. Akár szörnyűséges, akár csodálatos tapasztalaton mész keresztül, te olyan vagy, mint a palatábla. Az csak egy kép, a tudatosság játéka. Te szabad vagy. Te mindig fénylő és ragyogó vagy. Mint a nap. A nap időnként felhők mögé rejtezik, azt mondom ilyenkor, hogy „Nem létezik nap?” Amikor a felhők eloszlanak, a nap ismét teljes dicsőségében és ragyogásában fénylik. Vagyis, amikor problémáid látszanak lenni, azok akármik lehetnek. Ne problémáidat próbáld megoldani, mint ahogy mindenki más. Távolítsd el inkább a sötétség felhőit. Engedd a felhőket eloszlan. Hogyan teszed ezt? Elméd lecsendesítésével. Amikor az elme csendes. A szíved napja ismét fényleni fog, te pedig szabadabbá fogsz válni a problémáktól.

[a szalag megszakad, amikor Robert elkezd, hogy tanúságot tegyen mindenki számára]

Én az vagyok. Én az abszolút valóság vagyok. Ami soha nem született és soha nem szűnik meg létezni. Tiszta intelligencia vagyok. Tegnap, ma és holnap ugyanaz. Üres tér vagyok. Nirvána. Sat-chit-ananda – lét, létezés, boldogság vagyok. Üdvösség tudatosság vagyok. Víz nem tud megfojtani. Tűz nem tud megégetni. Mindig voltam és mindig leszek. Ez az igazság, az örökké változatlan. Mint a palatábla. Nem számít, milyen képek jelennek meg rajta, abszolút semmi közük hozzád. Az Énben tartózkodom. Az Én az én menedékem. Az Én az én Énem. Úgy tűnhet, hogy testem és elmém van, de ez valótlan. Hipnózis, igézet, illúzió, maya. Valójában nem vagyok sem a test sem az elme. Nem vagyok a cselekvő. Tiszta tudatosság, abszolút valóság, parabrahman vagyok. Ami az igazság.

Ó, felhívott ma reggel valaki, nincs ma itt. Arra kért, mondjak valamit a spirituális gyógyulásról. Elgondolkodtatok már a lélek fölött, a spirituális gyógyulás fölött? Kinek kell spirituálisan gyógyulni? Ki tudja nekem megmondani?

Tanítvány: Senkinek.

Robert: Helyes válasz, így van. Nincs senki, akinek spirituális gyógyulásra lenne szüksége. De a mi illúzióinkban másfajta kép él. Az emberek azt kérdezik tőlem: „Krisztus

embereket gyógyított, miért?” Hogy miért? Nem tudom. Mert szükségét érezte, gondolom. Ez volt a dharmája. De elgondolkodtál-e már valaha is azon, hogy mi történt azokkal az emberekkel, miután meggyógyultak? (nevet)

Vegyük például Lázár esetét, őt a halálból hozta vissza. Először is, Lázár 50 éves volt, és abban az időben 50 évig élni annyi, mint ma 90-ig. Öregnek tekintették. Szóval, miután visszahozta őt a halálból, mennyi ideig élt még, azt követően? Örökké? Egy évig, egy hónapig, egy napig? Senki sem tudja. Akiknek a vakságát, a lepráját, vagy bármijét meggyógyította, mennyi ideig maradtak gyógyultak? Azt mondta: „Menj, és ne vétkezz többé!” ami azt jelenti, a továbbiakban ne úgy gondolkodj, ahogyan gondolkodsz. Mivel az elméd okozza az úgynevezett problémákat. Természetesen nem értették, miről beszél, és nem tudták olyan gyorsan megváltoztatni az elméjüket. Szóval, látszólag visszatért a betegségük. Vagyis látszat volt. Ha az Énben tartózkodtok, senki nincs, akinek gyógyulnia kellene.

Van egy másik történetem Ramana Maharshiról. Egyik női tanítványa mintegy 40 éven át vele volt. Rajongó volt, aki a tanítványok házában feküdt és élt. Emlékezz a tanítvány és a rajongó közötti különbségre. Aki alkalmanként látogat találkozókat, és mindenféle anyagokat összeolvas, és összezavarodik, és száz különböző ülésre is elmegy egy héten, és soha nem gyakorol semmi, az a tanítvány. Aki az ülésen vagy a személlyel marad, és a találkozóért és az ülésért él, az a rajongó. Szóval, ez a rajongó ágyban feküdt, rákban haldokolva és egy tanítvány gondozta őt. Azt mondta neki: „Látod, mi történik veled”, és sírni kezdett. „Ez az, amit Bhagaván tett veled? Ha ez Bhagaván, akkor én nem akarok a részese lenni.” Így beszélt a tanítvány. „Nézz magadra, lefogytál, csont és bőr vagy, haldokolsz, hogyan történhetett veled ilyen, mikor negyven éven keresztül nagy rajongója voltál Bhagavánnak?”

Ezt hallva, a rajongó felpattant az ágyból, és azt mondta: „Te bolond ez az, amit Bhagavan jelent számodra? Az elméd az, amely ezt a képet látja. Én nem haldoklom, hogy halhatnék meg? Te vagy az, aki ezt a képet látod. Ezért sírsz. Azt hiszed, hogy én a test vagyok, és sajnálatot érzel a test iránt, így hát mérges leszel Bhagavánra, rám, és önmagadra. Nem érted, hogy én nem a test vagyok. Nincs senki aki beteg legyen, nincs senki, aki meghaljon.” És szépség és mosoly jelent meg az arcán, és azzal visszahanyatlott, és elhagyta a testét. És neki volt a legkegyelmesebb megjelenése. Boldogság tükröződött a mosolyán. Amikor Bhagaván meghallotta ezt a történetet, azt mondta: „Ő már nem fog visszajönni, megszabadult.”

Mit látunk? Ha megnézzük a világot, hiányt, korlátozást, embertelenséget látunk. Betegséget, szegénységet, háborúkat látunk, vagy szeretetet, harmóniát, békét, boldogságot? Amit igazából látunk, az önmagunk. Ha kapkodóvá és aggódóvá válsz, és mindig azt hiszel, hogy valami negatív fog jönni, és mindig idő előtt szűz terveket önmagad megmentésére, akkor valójában megölsz magad.

Nem érted, hogy elméd hozta létre számodra a képet, és ennek a kezelési módja nem az, hogy próbálsz a kondíciókon javítani, hanem az, hogy lecsillapítod az elmédet. Hogy lenyugtatod, lecsendesíted, nyugodttá, békéssé, szelíddé teszed. Amikor az elme békéssé, csendessé és nyugodttá válik, isteni harmónia következik be, automatikusan. Minden a világban látott negatív kondíció hazugság. Minden a világban látott pozitív kondíció hazugság. A valóság túl van pozitívon és negatívon. Miért látod ezeket a dolgokat? Miért aggódsz és bosszankodsz az életed, vagy másvalaki élete miatt? Mi történhet veled? Hová mehetnél? Ki szenved? Csak a test-ego-elme szenved. Amilyen mértékben felismered, hogy nem a test-elme-ego vagy, olyan mértékben válsz totálisan, teljesen szabaddá.

Azt hiszem, meséltem már nektek ezt a történetet, amikor Nimkarali Babánál voltam. Eljött hozzá az egyik rajongója, és azt mondta: „Mester, a férjem haldoklik, csak te tudod

megmenteni." És ő egy mulatságos öreg fickó volt, körülnézett, és azt mondta: „Én? Én tudom menteni őt?” a rajongóira nézett, és azt kérdezte: „Mit tegyek?” és a rajongói azt mondták: „Menj. és mentsd meg.” Így hát azt mondta: „Rendben.”

Szóval elgyalogoltunk az egy mérföldre lévő kis kunyhóhoz, és a férj az ágyban volt, körös-körül gyertyákkal, ott feküdt. Nimkarali Baba ránézett, és ahogy nézte, a gyertyák pislákolni kezdtek, és elaludtak. Szóval Nimkarali Baba elkezdett visszafutni az Ashramba, és mindenki vele futott. Amikor hazaért, megkérdezték tőle: „Mester miért futottál el? Mi történt?” És ő megfordult, és azt mondta: „Ó, Isten akarja, hogy meghaljon.” És ezzel vége volt. Más szóval, az fog történni, ami a személynek a dharmája, de neked semmi közöd hozzá. Ami téged is magába foglal. Bármilyen, amint a test keresztülmegegy, még az előtt előre elrendezett, mielőtt ezt az úgynevezett testet felvette. És a tested keresztül fog menni mindenben, amin keresztül kell mennie.

Fel kell ismerned, hogy nem a test vagy, hogy egyáltalán semmi közöd hozzá. Amilyen mértékben felismered ezt az igazságot, olyan mértékben válsz boldoggá és békéssé, és akkor nyugtalanságod és emésztődésed megszűnik, és abbahagyod a dolgok megváltoztatásával való próbálkozást. Békében leszel önmagaddal, akár otthon, akár máshol vagy. A világban leszel, de nem a világé.

A spirituális gyógyítás tehát egy hazugság, mert azt feltételezi, hogy valaki beteg, vagy valaki rosszul érzi magát, vagy valaki szenved valamitől. Akár depressziótól, akár társaság hiányától, akármi mástól. Ez az egész egy hazugság, és el kell kezdened az igazság megismerését. Nézz önmagadba.

Ez nem azt jelenti, hogy le kellene ülnöd, és nem csinálni semmit. Azt jelenti, hogy amit a testednek el kell végeznie, azt el fogja végezni. Még ha nem létezik is. A tested valójában a te Átmanod. Tiszta tudatosság. Abszolút valóság. Ez az, ami a tested. Ez az oka, amiért soha nem szabad elnyomnod, és csúfolnod magad és nem szabad azt gondolnod, hogy rossz illetve gyenge lennél, vagy valami baj lenne veled. Nem az vagy, ami megjelenik. Amikor ilyen kijelentéseket, ilyen negatív kijelentéseket teszel önmagadról, valójában azt csinálod, hogy visszahúzatsz a máyába, egyre mélyebbre és mélyebbre az illúzióba, a test-elme tudatosságba, az álomba, és az álom sokkal valóságosabbá válik számodra és akkor teljesen belemerülsz.

Ez olyan, mint amikor filmet nézel, és nézés helyett a képernyőbe ugrasz, hogy eljátszd egy részét a filmnek, és elfeledkezel róla, hogy nem vagy része a filmnek. De elkezded eljátszani a filmet, amíg annyira bele nem merülsz, hogy ténylegesen azt gondold, hogy a filmben vagy. Ez az, ahogyan most van. Gondolkodjatok el magatokon, és az úgynevezett tapasztalatokon, amiken keresztülmentek. Milyen mélyen vagytok belemerülve? Gondold el, arról az útról tudsz beszélni, amelyet érzel. Ha félsz, ha kétségeid vannak, ha aggódsz, gyanakodsz, akkor tudd, hogy valójában bele vagy ragadva a nyálkádba. Arra a zöld nyálkára gondolok, amit minden reggel iszom. (nevetés)

Tehát mondd azt, hogy „Mi van veled? Zöld nyálkát iszol, honnan jön?” Nos, minden reggel elkészítem, amikor felkelek. Spontán bedobok mindent a turmixgépbe, nem gondolkodom rajta. Akár megbetegít, akár meggyógyít, vagy akármi mást csinál. Összemixelem az egészet, ráöntöm a ropogós müzlire, aztán megeszem. Történetesen élvezem az ízét, különben nem enném meg. Nem csinálnám, ha nem szeretném. De amikor kész vagyok, akkor vége van. Nem gondolok rá. Nem ítélem el, nem igazolom, csak csinálom. Szóval minden így megy, spontán.

Most azt hiszed, ha azt gondold, hogy nem a test vagy, akkor a tested nem fog megfelelően működni. Vagy bajba fogsz kerülni. Csak akkor kerülsz bajba, amikor megjátszod magad. Más szóval, amikor úgy teszel, mintha spirituális lennél. De ha

valóban rajongója vagy az igazságnak, az Énnak, a testednek úgymond automatikusan, jó gondja lesz viseltetve. Rendelkezel intuícióval. Magától jön, még csak nem is tudsz az intuícióról. A minden érintett számára megfelelő dolgokat csinálod. És magától történik, és valóban viccesnek tűnhet ez a történet, amit elmesélek nektek.

Volt egyszer egy nagyon fukar ember. Valódi zsugori volt, dollár milliói voltak. De mindig szegénységről sírt a szája. Nem engedhette meg magának a buszon utazást, így gyalog járt. Nem engedhette meg magának, hogy vegyen egy pohár limonádét, így szomjas maradt, valódi zsugori volt. Biztos ismertek ilyen embereket. Nos, megöregedett és készült a halálra, és büntudatot érzett, mert soha senki másnak nem segített a pénzével. Csupán felhalmozott, már több millió dollárt tartott a bankokban. De hitte a mennyet és a poklot. Aggódott is emiatt. „Jaj, mit tegyek?” Ezért hát papért, miniszterért és rabbiért küldött. És ahogy ezen gondolkodott, azt mondta: „Figyeljete, megvan, mit fogok csinálni. Fejenként három millió dollárt kaptok, hogy imádkozzatok, hogy a mennybe jussak.” Azok megbeszélték a dolgot, egymásra néztek, és azt mondták: „Hát, hárommillió dollár, nem rossz dolog. (nevetés) Azt mondta: „Oké, akkor csináljuk.” Így kinyilvánította a végakarátát, és mindannyian aláírták.

Hat hónappal később a pap, a rabbi és a miniszter értesítést kaptak, hogy a fickó a halálán van, és meg fog halni. Odaálltak mellé, ő pedig rájuk nézett, és azt mondta: „Ó, rendben, odaadom a pénzt”, de gondolkodóba esett. És egy gondolat jutott az eszébe, amely a következő volt: „Mi van, ha felfedeznek valamit, ami egy év múlva visszahoz engem a halálból? És gyógyítani fognak, és meggyógyulok, nem leszek halott. Tehát, ha most odaadom nekik a pénzemet, semmim sem lesz, amikor visszajövök.” De akkor elbizonytalanodott, és azt mondta: „Oké, megvan, mit fogok tenni, három helyett ötmillió dollárt adok mindegyiknek, a következő feltétellel. Amikor meghalok, és koporsóba tesznek, akkor mindegyik dobjon be egy millió dollárt a koporsóba. Akkor, ha visszajövök, és felfedeznek valamit, amivel meggyógyítanak, és visszajövök a halálból, egy szép összeggel fogok rendelkezni.” Azok úgy néztek rá, mint aki megőrült, de megbeszélték a dolgot, és azt mondták: „Nos, a fenébe is, négy millió jobb, mint a semmi”, és beleegyeztek.

Végül meghalt. És sor került a temetésre, és nyitott koporsóba fektették, és mindegyik melléállt, és nézték. A miniszter odalépett a koporsóhoz, ránézett, és azt mondta: „Na, te személtáda, nem tudom, mit csinálod, és hogy te mit fogsz csinálni a pénzzel, de az ígéret az ígéret”, és bedobott egy millió dollárt a koporsóba. Ez után a pap jött, és azt mondta: „Nos, ez az egész egy örütség, de ez volt a végakarátod, rendben”, és ő is bedobott egy millió dollárt a koporsóba. Na, most a Rabbi látta mindezt, és azt mondta: „Kell lennie valamilyen megoldásnak.” És ő Dnyána-Márga találkozókra járt, a Rabbi. És működött az intuíciója. Szóval odaállt, és a koporsóban lévő pénzt nézte. Elővette a csekkfüzetét, és írt egy három millió dolláros csekket, és kivette két millió dollár készpénzt, és azt mondta: „Amikor gyógymódot találnak számodra, beválthatod a csekket.” (a tanítványok nevetnek)

És nem ilyenek vagyunk mi is? Mindig azt képzeljük, hogy valaki meg fog bennünket gyógyítani. Megyünk és gyógyítókat, pszichológusokat, channelereket keres a városban mindenki. Pszichológiai olvasmányokhoz fordulunk tanácsokért. Tudni akarjuk, mi fog velünk történni. Mi történhetne veled, ha sohasem születnél, amivel kezdődhetnél? Nincs történeted. Tiszta tudatosság vagy. Felejtsd el a gyógyulásokat. Felejtsd el a pszichológusokat. Felejtsd el a olvasókat és channelereket. Énednél keresd a válaszokat. Minden benned van. Tanulj meg csendben lenni. Fedezd fel, ki aggódik, ki fél, ki boldogtalan, ki depressziós, ki beteg, és azt fogod mondani: „Én, de ki vagyok én?” és kövesd az ént annak forrásáig. És az „én” a saját jószántából fog eltűnni. El fogsz jutni a felismerésre, hogy te az abszolút valóság vagy, és hogy minden rendben van, és minden úgy bontakozik ki, ahogy kell.

(szünet a szalagon, majd Robert folytatja)

Govinda és Gopala a másik nevei Krishnának.

Gopala a gyermek Krishna. Egyetlen oka van az emberek szenvedésének, mégpedig az, hogy a test-elme jelenséggel azonosulnak. Ez az egyedüli ok, nincs más ok. Tudom, egy csomó okot fel tudsz sorolni, de ezek nem valóságosak. Ha elveszed az elmédet a testedtől, és aztán teljesen megszabadulsz elmédetől, ki marad, hogy szenvedjen? És fel kell tenned a kérdést önmagadnak: „Ki látja a szenvedést? Én. Nos, ki az „én”, aki látja a szenvedést?” Fedezd fel. Kövesd az ént, és nézd meg, ki szenved. Van kérdés ezzel kapcsolatban?

Bármilyen kérdés bármiről? Ne felejtsd el, nem vagyok előadó.

SL: Mit jelent az ént követni?

R: Az Énben való tartózkodásodat jelenti. Az én az Éned. Egóként indul, de ahogy az ént követed, Énné válik. És Énednek nincs létezése. Ezért sem-mivé [no-thing], ürességgé, térré válik. Mint az iskolatábla, a palatábla. Minden, körülötte, rajta történik, de őt magát nem érinti. Ezt jelenti az én követése. Az én Éneddé válik, és te Énedben tartózkodsz.

SD: Robert, esetleg ha elmagyaráznád az önkutatást, az talán megmagyarázza az én-gondolat követését. (R: Nos, ők ismerik az önkutatást.) Tessék?

R: Ők tudnak az önkutatásról, nem?

SD: (Egy másik hallgatót kérdez) Érted, hogy miért következik szenvedés az én-gondolatból?

SL: Ezt elmésen tudom értelmezni.

SM: Minden dolog egónélküli.

R: Pontosan, nincs oka a létezésnek. Ha nincs oka a létezésnek, nincs oka a szenvedésnek, vagy akármi másnak. Egyszerűen nincs oka. Nem jött sehonnan. A történelem olyan, akár egy álom. Soha nem létezett. Amikor visszamész az egónélküliségbe, minden, ami zavart, túlhaladottá válik, te békébe kerülsz önmagaddal és a világgal. Mert felismered, hogy te vagy a világ. Te vagy az univerzum. Az egész univerzum az elmédből árad ki. És amikor az elméd leáll, a világegyetem is leáll, és csak az Én van. Az Én üdvösség tudatosságként, én vagyokként jelenik meg, és az a te igazi természeted.

SN: Robert, amíg nem jutunk el eddig a felismerésig, addig nem vagyunk tudatában az Énnek, igaz?

R: Nem, nem igaz. Mindig tudatában vagy az Énnek, kivéve, ha nem fogadod el, ha valami mást szeretnél elfogadni. Azt vallod, hogy nem vagy tudatában az Énnek. De ez nem igaz. Csak engedd el minden kételyedet, és az Én ragyogni fog megint. Ne hidd, hogy nem vagy tudatában az Énnek. Nem kérdezz túl sokat. Ismerd fel. Válg azzá, és helyezd a kételyeidet nyugalomba. Én az Én vagyok, amely mindig létezett, és mindig létezni fog. Soha nem fog megszűnni létezni. Tiszta intelligencia, abszolút valóság, tudatosság, üresség, tér. Vagyok, aki vagyok. Ez a valódi természetem. Ezt valld önmagadnak. Ne azt mondd magadnak, hogy nem vagy az Én, mert akkor hazudsz. Ez olyan, mint azt mondani, hogy „Nem létezik nap”, mivel a napot felhők takarják, te pedig

esküdözöl, mondván, „nézd Robert nincs nap, nem létezik a nap!” de ha egy repülőgéppel a felhők fölé viszlek, a nap ott van. Ránk is ugyanez vonatkozik. Annyira beborít bennünket a tévhit, hogy úgy véljük, nem vagyunk az Én. Légy Csendes, és Tudd, Hogy Én Vagyok Isten. Ezért csak elég hosszú ideig kell csendben lenned, és tudni fogsz, és minden rendben lesz.

SN: De azt követően tudni fogunk? (R: Azt követően?) Azt követően.

R: Nincs azt követően. Nincs olyan idő, hogy ne az Én lennél.

SN: Vizsgálódtam ezzel kapcsolatban, nézd, amikor alszunk, az Én nem különböző?

R: Az én vagyok mindig ugyanaz. Mert felkeléskor azt mondod, hogy: „aludtam”. Ki aludt? Én álmodtam.

SN: Úgy látszik, az én vagyokot a tudatossággal azonosítottam, mikor az előbb a tudatosságról beszéltünk. Mondjuk például, a gondolatok közötti Én az én vagyok, ami a tudatosság, de amikor alszom nincs tudatosság, nincs semmi. Szóval az én vagyok csupán semmi.

R: Azt gondolod, hogy semmi sem létezik. (*SN: Így van.*) De amikor felkelsz, azt mondod, hogy: „aludtam”. Mindig jelen vagyok. Az én vagyok mindig jelen van. Akkor is, ha alszol, csak nem vagy a tudatában. (*SN: Tehát, amikor megvalósulttá válsz, még alvás közben is tudatos vagy?*) Pontosan.

SD: A Dnyáni tudatában van az álomnak, és az álmon belüli álomnak.

SN: Amíg megvalósulttá nem válunk – nézd, próbálok kapcsolatot teremteni az Énnel - , és ezért azt mondom: „Nos, amikor alszom, nem vagyok tudatában az Énnek, tehát amikor ébren vagyok, tudatosság vagyok?” Csak próbálok nem becsapni magam.

R: Inkább azt kellene mondanod, hogy: „Amikor alszom, ki van tudatában az Énnek?” Tedd fel magadnak ezt a kérdést. „Amikor alszom, ki van tudatában az Énnek?” És akkor fel fogod ismerni az én vagyokot. Mindig tudatában vagy az Énnek, kivéve, amikor alszol. Nem vagy tudatában. De az mindig tovább megy.

SB: Robert ez azért lehet, mert amikor alszol, a tudatosság nem kapcsolódik a fizikai agyhoz. Erről van szó?

R: Nem, a fizikai agynak ehhez semmi köze. Amikor alszol ugyanúgy álmodsz, mint amikor ébren vagy. Ez az ébrenléti állapot éppen olyan, mint az álom állapot. Vagyis ne mondjuk ezt, csak, mert kapcsolatban vagyunk az aggyal. Ez azért van, mert becsapottak vagyunk, el van velünk hitelve, hogy nem vagyunk az Én. Szóval, egyszerűsítsd a dolgot. Az agynak semmi köze hozzá, mert az agy a testnek a része. Ha a test nem létezik, akkor az agy sem. Tehát, amikor alszol, az agy pihen, a test pihen, de te továbbra is az Én vagy. Mindig az Énben tartózkodsz, csak hogy nem vagy ennek tudatában. (*SB: Mi történik a tudatosságban, az, hogy...?*) Semmi. Mindig ott van, csakúgy, mint most. Nézzük az ébrenléti állapotot. Azt mondod: „Mi történik a valósággal, amíg nem vagyok ébren?” A valóság továbbra is jelen van, de te még mindig a testben és az elmében hiszel. Ez olyan, mint az ég kétségéről mondott példám. A valóságban nincs ég és nincs kék. Így a valóságban nincs test, és nincs senki, hogy tudatlan legyen. (*SB: Amikor a tudatosságban tartózkodsz az ébrenléti állapotban, fog az segíteni, ha tudatában vagy az alvásnak, a mély alvás állapotának is?*) Igen, fog, mivel csak egyetlen állapot van.

SB: A Ramana könyvekből tudjuk, hogy amennyiben egyre többet és többet tartózkodsz az Énben, mély alvásod tudatossá fog válni. (R: Igen.) Egy ízben mélyen aludtam, és mintha tudatában lettem volna neki, hogy mélyen alszom, és mintha egy barlangban lettem volna. Olyan volt, mint a tudatosság, nagyon furcsa volt.

R: Az jó jel, ha így van. Amikor megvalósulttá válsz...

SB: Olyan volt, mint egy nagyon édes boldogság, nem erőteljes extázis, hanem olyan, mint egy, csupán háttere egy homályos, de nagyon édes boldogságnak, és olyan volt, mintha egy barlangban lennék. Úgy nézett ki, mint egy barlang, és olyan volt, mintha ébren aludnék.

R: Nos, ezek csak képek, amelyeket magadnak rajzoltál. De amikor felébredsz, akkor mindhárom állapotban, az alvás, álom és ébrenlét állapotaiban ébren leszel.

SB: Tehát, ha bele tudunk kapaszkodni a tudatosságnak ebbe az állapotába, amivel a szatszangon rendelkezünk, ha a nélkül tudjuk kezelni a tiszta tudatosságot, hogy hozzáadnánk az elme egészét, és megállapodunk abban, akkor ez a...

R: Ez az énben való tartózkodás, pontosan. *(SB: Szóval ennyi, valójában.)* Ennyi. *(SB: Ebben a pillanatban az vagyunk, ha nem fejeljük meg a teljes énnel.)* Pontosán így van, és ne alázd le magad, ne mondd, hogy: „Nem vagyok tudatában az Énemnek. Nem tudom, ki vagyok”, realizáld az igazságot oly módon, ahogy az imént elmondtad.

SB: És még ha e pillanatban elme nélkül az Énben tartózkodunk is, akkor sem mondhatjuk, hogy megvalósult Isten vagyunk, mert valóban történik egy bizonyos folyamat, igaz? (R: Jobb semmit sem mondani.) Igen, mert van egy folyamat, amely személyként állapodik meg abban. Történik valami.

R: Minden olyan alkalommal, amikor azt mondd: „Nem vagyok Isten megvalósított”, visszahúzd magad. De ahogy Nerada mondta, ne bolondítsd magad. Vagyis a középúton, a borotva élén, megvalósítás és nem megvalósítás között kell járnod.

SB: Úgyhogy voltaképpen csupán a tudatosság relációtól és a tudatosság asszociációtól függünk, és nem vagyunk a tiszta tudatosság, anélkül, hogy mindezen asszociációkkal megfejlénék. (R: Igaz.) Ennyi. (R: Ennyi.)

SF: Robert, voltaképpen ez a test-elme soha nem fog az Énben tartózkodni? (R: Nem, miután hamis.) Vagyis amikor azt mondom, hogy „az Énben tartózkodom”, akkor azt a javaslatot csinálom, amit ez jelent – ez egy kifejeződés inkább, mint létező.

R: Egy kifejeződés. Azt jelenti, hogy az én vagyok az Énben tartózkodó. *(SF: Az én vagyok?)* Az én vagyok. Ugyanaz, mint az Én. Ez egy olyan kifejeződés, mint te, mondjuk. De amikor én vagyokot mondasz, nem a testedre utalsz. *(SF: Nem az elmédre?)* Nem az elmédre utalsz, az Énre utalsz. Olyan, mint a „vagyok, aki vagyok” mondás. Ugyanaz a dolog. „Az Énben tartózkodom, vagyok, aki vagyok.” Azáltal, hogy ezeket a dolgokat mondd magadnak, az közelebb húz téged ahhoz az állapothoz. *(SF: Igen, ez az egós énednek egyfajta kiküszöbölési eljárása.)* Mondhatod így. Ez az, amiért nem kellene semmilyen negatívát mondani magadról. Soha ne mondj semmilyen rosszat magadról. Mindig mondd azt, hogy: „Az Énben tartózkodom, az Én vagyok.” És aztán lehet, hogy valaki azt mondja neked, valamit ez az „én” mondhat: „Nem, nem én, mert problémákat érzek.” Szóval gyakorold az önkutatást, és tedd fel a kérdést önmagadnak: „Ki érzi ezeket a problémákat? Kihez jönnek ezek?” és menj vissza, tartózkodj az Énben.

(szünet a szalagon)

R: A karma egyetlen ok miatt létezik, mert azt gondolod, hogy a test vagy. Amint megvalószulsz, nincs test. Kinek a számára létezik karma? A karma nem Éned, hanem a test számára létezik. De amíg nem hiszed el, addig létezik karma.

SD: És Robert azt is kifejtette számunkra, hogy az önmegvalósítás kiszállít a kerékből.

SN: Robert, amikor alszunk, akkor közelebb, vagy távolabb kerülünk?

R: Közelebb, az önmegvalósítás éppen olyan, mint a mély alvás. Mély alvásban, csak te vagy tudatos, és te vagy tudatában az üdvösségnek. Úgyhogy, amikor mélyen alszol, boldog vagy, de nem vagy a tudatában, ez minden.

SN: Most, hogy itt vagyunk a szatszangon, és áhítatos érzéseink vannak – mondjuk, amikor eljövünk szatszangra, kifejleszteni valamit, elérni valamit, amit nem kapunk meg, amikor egyedül vagyunk, vagy a világban vagyunk, ha eljövünk a szatszangra és érzünk valamit, egy vallásos érzést, az az Én?

R: Az Én próbál a felszínre törni. Igen, ez az én. Próbálj benne maradni azokban az érzésekben. *(SN: Amikor alszunk, bár ez több, olyan, mint érzélem nélkül.)* Nem vagy tudatos, mert alszol, de ha tudatos volnál, boldog volnál. *(SN: De különbözne ez az érzés attól, mint mikor rajongók vagyunk?)* Nem, nem. Ez önmegvalósítás volna. *(SN: Más szóval, az érzés, amit kapok, egy minden dolog iránti szeretet. Rendben, de amikor alszom, az nem olyan, mint a szeretet.)* Honnan tudod? *(SN: Igen, nos, nem tudom.)* Alszol? *(SN: Igen, az egész dolog. Megpróbálok kapcsolatot teremteni – ez az az érzés?)* A szeretet érzése fennmarad, amikor alszol, csak nem tudsz róla, mert nem vagy tudatos. Amikor megvilágosodott vagy, akkor tudatában vagy annak, hogy alszol, és aztán felismered, hogy csak a nevé alvás, de te szerelmes vagy, boldog vagy. *(SN: Na, most, a szeretet az Én?)* A szeretet az Én. *(SN: De eszedbe jut, és megkérdezed: „Nos, ki szereti?”)* Miért kellene ezt kérdezned? *(SN: Csak, hogy be ne csapjam magam. Jól látható ez a valóság, vagy az elmének egy további játéka csupán?)* Csak akkor az, ha minden másnál jobban szereted a magnetofonodat. Úgyhogy, tedd fel a kérdést magadnak: „Ki szereti a magnetofonomat?” és fel fogod ismerni, hogy az egód, és amint az ego törlődik, akkor csupán jelen van egy magnetofon. Vége.

SF: Robert, még az egoista, vagy egoisztikus szeretetnek vagy a Dnyáni személyek illetve tárgyak iránti szeretetének is olyan fajta dolog kell lennie számomra, mint az Én szeretete, amely rossz felé irányul?

R: Igen, pontosan. Akármit teszel az életben, még ha szélhámos, vagy bankrabló vagy is, valójában önmagadat igyekszel megtalálni. Emiatt csinálod azokat a dolgokat. Szándékunkon kívül mindannyian az Ént keressük, és nem tudunk róla. *(SF: Tehát minden engem vonzó vágy az Én miatt merül fel?)* Igen, minden vágy, minden készletetés az Én keresésére irányul. De rossz felé irányulunk. *(SF: Az önkutatás, amit végzel arra irányul, hogy menj mélyre, le az üregbe?)* Menj a tudaton túlra, és ugorj a mélybe, mintha az óceánba merülnél alá. Merülj egyre mélyebbre és mélyebbre, amíg kapcsolatba nem kerülsz a valósággal. Ez a jó.

SF: Robert, a Dnyáni mindentudásról beszél, azt mondja: „mindentudó vagyok.” A Dnyáni egy koncepcióval bír a mindentudásról és ez egy hétköznapi típusú mindentudás. A Dnyáni azt mondja, ő mindentudó, ezért mindent tudnia kell. Minden világi tudásnak birtokában kell lennie. Nem ez következik a Dnyáni kijelentéséből, igaz?

R: Így van! A mindentudás a Dnyáni számára azt jelenti, hogy benne van mindenben, de nem feltétlenül tudja, mi folyik Kínában. Ez egy másfajta mindentudás.

SF: Mert az emberek a mindentudás szóval manapság a channelereket illetik. (R: Igen.) Azt hiszem, a channelerek sok tekintetben nagy tudással rendelkeznek, ami egyfajta formája a mindentudásnak. De nem ezt nevezzük Dnyáninak. (R: Ez a mindentudás korlátozott formája.) Igen.

SD: A mindentudóság ugyanaz, mint a mindenütt jelenvalóság?

R: A mindentudóság mindent tudás, mindent tudás. A mindenütt jelenvalóság valóban ugyanaz a dolog. Mindenütt jelen van. Mindenütt jelen vagy. (SD: Nem azonosak?) Olyan, mint a mindenhatóság, a mindentudás, a mindenütt jelenvalóság. Minden hatalom, minden tudás olyan, mint egy időben mindenütt lenni. (SD: Azt mondtad, nem szükségképpen tudja, mi zajlik Kínában, de tud minden dolgok egységéről?) Igen. Ez olyan, mint hogy a sziklává válsz, de alszol a sziklán, mert a sziklának nem áll hatalmában mozogni, de te a sziklává válsz. (SD: Amikor mindenütt jelenvaló vagy, szikla vagy?) Igen. Sziklává válsz, de nem vagy a tudatában. Csak tiszta öntudatlan tudatosság vagy. (SD: Szóval semminek sem vagy tudatában, pontosan.) (Robert nevet) Jó nyomon jársz. Csupán létezés vagy. Tiszta létezés. Abszolút létezés. Te vagy minden. Ez olyasmi, mint amikor alszol, és kiterjeszted magad álmodban, és álmodban tudod, hogy mi megy végbe az álomban, de alszol. Tehát a Dnyáni mindenütt jelen van, mindentudó, te vagy minden, de mindennek nem vagy tudatában. (SD: Akkor a létezésnek vagy tudatában.) Tudatában vagy a létezésnek, csupán a létezésnek.

SK: Van rá mód, hogy mindennek tudatában legyünk?

R: Amíg testet viselsz, semmi másnak nem leszel tudatában, mert mentális folyamatod nem fogja engedni, hogy ez megtörténhessen.

SD: Úgy tűnik, te tudatában vagy annak, hogy aminek tudatában vagy minden illúzió, ugye?

R: Amikor a testedet ledobod, nincs különbség. Amikor a testedet ledobod, nincs különbség, egy kicsit nagyobbra terjeszkedsz.

SB: Robert, miért jön azzal a buddhista, hogy a Védánta megtévesztő, amiért a Brahmant és az Ént keresi, és Brahman és Én nincsenek, és, hogy más terminológiát kell használni? Az összes dolgok üressége ugyanaz, mint az Én, amikor történik?

R: Igazuk van! Mivel hogy nincs Brahman és nincs Én. Ezek csak az annak leírására használt szavak. (SB: Az ego-én és a valódi Én könnyen összekeverhető.) Azért beszélünk róla, mert az ego-én az én, és amikor az én eltűnik, én vagyokká válik. És az én vagyok tiszta üresség. Nirvána.

SN: Robert, valamikor mondtad, hogy mások megsegítésének az a legjobb módja, ha tudatára ébredsz az Énnek. Vagyis, amikor tudatára ébredsz az Énnek, a többi emberré válsz. (SM: És felismered, hogy te a többi ember vagy.) Nos, ez az, amit korábban elérni próbáltam. Tudatára ébredni, hogy mi az Én? Mi az Én, aminek most tudatában kell lennünk? És úgy tűnik, időnként tudom, mi az, és aztán elfelejtem. És most úgy érzem, visszajön hozzám. Ha szeretetet érzek, az olyan, mintha kiterjedne, és képes vagyok megérteni, amit az jelent. Mindenné válsz, vagy a minden veled azonossá válik, vagy ilyesmi.

SD: Szóval az önmegvalósítás a minden tudatossága vagy egysége?

R: Mindig tartsd észben, hogy ha tudod, mi az, akkor az nem az, mert a véges elme nem tudhatja. Az a végesen túl van. Vagyis, amikor úgy gondolsz, hogy tudod, tedd fel a

kérdést önmagadnak: „Ki tudja?” És visszajutsz az egódhoz. Csak az ego tud. (SN: De mi van, ha azt mondd, „Ki tudja?”) Az jó. (nevetés)

SK: Mi a helyzet a realizált lényekkel, aki bárki áll eléjük, úgymond, mindent tudnak róluk. Nem csak azt, hogy az Énjük micsoda, mert az az ő saját Énjükkel azonos, hanem egójuk arroganciájáról és elméjük konfliktusairól is?

R: Ehhez nem kell realizált lénynek lenned.

SK: Igen, realizálok. Szóval előfordulhat a realizáltak tekinthető lényről való véleményalkotás is. Észreveheti, amikor ez spontán, amikor a lény a spirituális út felé fordítja őket. Ahogy Jézus is gyógyított másokat.

R: De a valóban megvalósult lénynek nem kell ilyet csinálnia. A pusztá jelenlétében változások mennek végbe. (SK: De nem mindenki elég fogékony vagy nyitott.) Ez a kegyelemhez hasonló. Isten kegyelme mindig hozzáférhető, de csak néhányan nyúlnak érte. (SK: Igen.) Ugyanaz a dolog.

SK: Szóval a kegyelem időnként kiterjesztettnek tűnik számomra, és aztán bizonyos cselekvést végezhet, hogy a személy még finomabban képes legyen megérteni. És nem biztos, hogy ez akkor fejti ki a hatását, hanem előfordulhat, hogy hat hónap, egy év is eltelik az úton, mire a személyek életére hatással lesz.

R: Ez lehetséges, de ismétlem, a megvalósult lény senki karmájával nem interferál, akik felkészültek és készen állnak, szintén megvalósulttá válnak. Pusztá jelenlétük által. Ez megint olyan, mint Ramana, térjünk vissza Ramanához. Az emberek messzi földről is eljöttek hozzá, és azt mondták, „a képedet néztem, és meggyógyított, te gyógyítottál meg engem.” „Egy millió dollárt kerestem, és te tetted ezt.” Ez történt, és az történt. És Ramana ránézett a ventilátort kihúzó tanítványára, és azt mondta: „Miért mondják nekem mindig ezeket a dolgokat? Semmit sem tettem.” (SD: De a kegyelme megtehetette.) Lehetséges. (SD: Mert darshant adhatott.) De ennek valószínűleg nem volt a tudatában. Mivel ahhoz, hogy tudatában legyen, kell lennie valakinek, aki a tudatában van. (SD: De nem tehetette tudattalanul?) De igen.

SK: Nem mondott semmit a hozzá jövőknek. (R: Nem.)

SN: Még ha ez az ő kegyelme is, értsd meg, hogy minden egy. Szóval, kinek a kegyelme? (SK: Kinek a kegyelme?) Rendben, kinek a kegyelme? A tiéd! Minden te vagy, és ez azokhoz a történetekhez hasonló, amelyekben a személy Jézus ruhájához ért, és meggyógyult, és Krisztus mindig azt mondta: „Legyen a te hited szerint.”

SM: Nem gondolod, hogy egy gyógyulni kívánó személy, elég ritkán gyógyítja meg önmagát?

SN: Az a lényeg, hogy minden az Én. (SM: Az az Én.) És Ramana volt az Én, és ők azt mondták, „Ramana tette ezt”, és ez azért igaz, mert ők tették ezt önmagukkal, mert ők ők.

R: Nos, a lényeg az, hogy a valódi megvalósult lény semmit sem csinál.

SN: Ő nem annyira megvalósult lény, mint inkább egy megvalósult nem-lény. (nevetés) (R: Oké.) És mindig Ramana realizált lényének terminusaiban gondolkodunk, mintha a teste és az Én ideája egyek lennének. Robert elmesélte az asszony történetét, ő és ő maga egyek, a gyógyulás és az Én egyek, és Ramana és az Én egyek, és hogy az Én... nézd, mindig az elmémmel próbálok megragadni az Ént, és ez az, ahol elvesztem.

De most már tudom, ha mélyebbre süllyedek, mint a tudat, intuíció, szív, akármilyen, akkor meg tudom magyarázni, Oh, az...

SB: Más szóval ő megvalósult nem Én. Felismerte, hogy semmilyen Én nincs. Ő megvalósult semmi. De az egész dolog feloldódik egy nagy misztériumban. (R: Pontosan.) És akkor bármi, ami történni fog, spontán fog történni.

R: Ramana egyszerű és alázatos ember volt. Az emberek mindenféle problémákkal jöttek hozzá, naphosszat a problémáikat sorolták. „Segítsen, kérem, segítsen, hogy legyőzzem ezt.” A nap végén a kísérőjére nézett, és azt mondta: „Kihez fordulhatnának segítségért?” Mind hozzám jönnek.

SD: Az egyik kedvenc történetem az, hogy volt egyszer egy szvámi, aki trükköket és mágiákat tudott végrehajtani, és az Ashram mellett élt. Úgyhogy egy csomóan megszakították a Ramanához vezető útjukat, hogy a szvámit megnézzék. Bekukkantottak hozzá, mivel hallottak róla, és ő az egyik rajongójának azt mondta, mivel sok problémája volt a lábaival, azt mondta, „masszírozza meg a lábaimat, és meg fogja látni, hogy én csak egy idős beteg ember vagyok, és akkor békén hagy.” (nevetés)

R: Nincs semmi különleges egy megvalósult lényben.

SF: Robert, úgy tűnik, kis megértéssel, idézőjelben: „Ha jelen van egy Dnyáni, vagy bárki hozzá közeledik, az karmikus, teljességgel karmikus.” karma az egész. (R: Igen, igen, igaz.) Tény azonban, hogy ez az Énről szóló idézet kissé szenteskedő, mert a Dnyánnak esetleg egyfajta gyorsító, katalitikus hatása lehet... (R: Ez is így van.) ...és ez is karmikus? (R: Ez is az.) A tanítványok, rajongók nyitottságától függ?

R: Igen, a tanítás tele van ellentmondásokkal. Igen, igazad van. Mindezen dolgok igazak.

SB: Szóval Robert, valójában a karmáddal harcolsz. (nevetés) A tudatlanságunkkal konfrontálódasz, igaz?

R: Ha te mondod. Tudod, ezért hangsúlyozom újra és újra, hogy nagy alázatot, nagy együttérzést, nagy szeretetet kell kifejlesztenünk. Nem trükkökkel játszani és mindezen sziddhákat, erőket birtokolni és mindenféle dolgokat materializálni. Ezeket bárki megtanulhatja, ha eleget gyakorol.

SK: Hogy fejezhető ki ezek a dolgok? (R: Mit kell kifejezni?) Az együttérzést és szeretetet.

R: Azzal, hogy Éned vagy. Ha Éneddé válsz, akkor ez automatikus. Ha az Énben tartózkodsz. Együttérzést és szeretetet elsőként önmagad iránt kell érezned, amit gondolataid elengedésével idézel elő. Gondolataid kontrollálásával az együttérzés, szeretet és alázat maguktól megjelennek. Mindig ahhoz tér vissza. Hozzád tér vissza. Nem tudsz kifejleszteni magadban elegendő szeretetet. Annak belülről kell fakadnia. Úgy tűnik, a világ nagyon erős vonzást gyakorol ránk, és neked az által kell igyekezni ellenállni, hogy mindennap gyakorlod ezeket a dolgokat. Azért adtam nektek ezeket a technikákat. Emlékeznetek kell rá mindennap. És hamarosan automatikussá válik.

Úgy érzem, ez egy nagyon fontos meditáció, amely a segítségünkre van. Mert úgy működik, hogy mélyen a tudatalattiba hatol, és elég hamar dolgozni kezd rajtad, ahelyett, hogy te dolgoznál rajta, valóban sok embernek segített megtalálni az utat. A végrehajtási mód a következő, lazítsd el magad, lélegezz, és belégzéskor mondd azt, hogy: „én”, lélegezz ki, és mondd azt, hogy: „vagyok”. Egész nap csinálhatod. Amikor

autót vezetsz vagy buszozol, vagy mosogatsz, vagy ebédet, vacsorát, reggelit készítesz. Figyelnél tudod a légzésedet, és a légzéssel együtt végezni tudod az én vagyokot. Csináljuk együtt.

Helyezkedj kényelembe, a szemeidet becsukhatod, hogy külvilág ne zavarjon. Vegyél fel jó közérzetet, amelynek a formális módja, hogy először lazítsd el a tested. Biztosítsd, hogy minden porcikád ellazuljon. Kezdheted a térdeidnél, lazítsd el a térdeidet. Lazíts el mindent a térdeidről lefelé, a lábaidat, a lábujjaidat. Lazíts el mindent a térdeidről felfelé, a combjaidat, lazítsd el a csípődöt, lazítsd el a hasadat, lazítsd el a mellkasodat, lazítsd el a hátadat, az ujjaidat, a kezedet, a csuklódat, lazítsd el az alkarodat, lazítsd el a felkarodat, a vállaidat, a nyakadat. Lazítsd el a nyakad hátulsó részét. A tarkódat, a fejedet. A homlokodat, az arcodat. Mos minden részed teljesen ellazult. Összpontosítsd figyelmedet a légzésedre. Az én vagyok végzése előtt gyakorolhatod a Vipassana meditációt, ez egy buddhista meditáció, amely során a légzésedre figyelsz. Figyeld a légzésedet. Figyeld a tested érzéseit. Csupán figyelj. Ne reagálj semmire. Például, ha fájdalmat érzel a combodban, figyeld, ne reagálj rá, figyeld, és ugyanabban az időben figyeld a légzésedet. Ne erőltess a légzést, csak lélegezz természetesen. Ha belemerülnél a gondolatokba, térj vissza a légzésedhez, amint elkapod magad. Ne csüggedj. Ne erőltess a gondolataid elfojtását, hagyd őket figyelmen kívül, és térj vissza a légzés figyeléséhez.

(rövid szünet)

Most tedd fel magadnak a kérdést: „Ki a megfigyelő? Ki figyeli a légzésemet?” Természetesen a válaszod az, hogy „én”. Most a légzéseddel együtt kezd el az „én vagyok” meditációt. Lélegezz be normális módon, és mondd: „én”, lélegezz ki, és mondd: „vagyok”, normálisan lélegezz, ne erőltess a légzést. Normális légzés, „én vagyok”.

Belégzés „én”, kilégzés „vagyok”.

Ismétlem, ha elméd elkalandozik, ne légy dühös magadra, hanem finoman térj vissza az „én vagyok”-hoz, és hagyd figyelmen kívül a gondolataidat.

(hosszú csend és szünet a szalgon, mivel Robert beburolózik)

Tartsd emlékezetedben, hogy szeresd Énedet, imádd Énedet, imádkozz Énedhez, borulj le Éned előtt, mert Isten benned lakik, mint te. Om Shanti, Béke.

Boldog vagyok, ha tudsz jönni. Viszlát legközelebb. Ő ott mindent leírt.

(a szalag véget ért)

11. átirat

Az önmegvalósítás két útja

1990. szeptember 16.

Robert: Azt gondolom, hogy az önmegvalósításhoz való közelebb kerülésnek két útja van. Természetesen már önmegvalósítottak vagyunk, és nem szükséges, hogy közelebb kerüljünk, csupán el kell távolítanunk a felhőt, ami azt mondja nekünk, hogy mi emberek vagyunk. De létezik két metódus, amiről évek megértése alapján azt gondolom, közel visznek az önmegvalósításhoz. Az egyik a szatszang, amit most csinálunk, a másik pedig a tanultak otthoni gyakorlása.

A szatszang egy nagyon szent tanítás. Ha szatszangon vagy, felveszed az erőt, ami a velejárója. A miénk Ramana Maharshi közvetlen tanítványi vonala. Szóval, ez a szatszang azt jelenti, hogy mindannyian valójában Ramana Maharshi vagyunk, mindegyikünk. Kivétel nélkül mindannyian azok vagyunk. Ami azt jelenti, hogy rendelkezünk minden szükséges tudással, és ahogy a szatszangra eljárunk, ez egyre világosabbá, és világosabbá válik. Kezdetben, amikor először hallottam ezt, furcsán hangzott, de nem olyan furcsa.

Ha orvosnak tanulsz, akkor az orvosok társaságban vagy, és ez egyfajta dörzsölődés, és érzed a rezgést. Ha ügyvédnek tanulsz, akkor ügyvédek társaságában vagy, és mindig egót érzel. Így, a szatszangon a közvetlen tanítványi vonala van jelen az alapítónak, az Advaita Védánta újra felfedezőjének, Ramana Maharshinak.

Vagyis mindenesetre, kell lennie valaminek, amit mélyen a szívünkben érzünk, és engedd meg, hogy az magától, erőltetés nélkül kivirágozzék. És ez csak szatszangon való részvétellel történik. A szatszangon való részvétellel kedves személyé válsz. A kedvest úgy értem, hogy felhagysz mindenféle haraggal, hisztivel, kétséggel, gyanúval. Abbahagyod az aggodást, és kezdesz kinyílni, mint egy virág, amely kelyhét a nap felé fordítja. Csak kinyílsz. Elkezded minden ok nélkül jól érezni magad. Észreveszed, hogy a dolgok nem zavarnak többé. Nem vagy többé érintett, nem abban az értelemben, hogy nem érdekel, nagyon is együtt érző vagy, hanem úgy értem, hogy érted a világ természetét, hogy az nem más, mint máya, mulandó. Soha semmi nem ugyanaz a világban. Tehát nem fog többé a világ felizgatni téged, se így se úgy. A világ nem tesz többé se túl boldoggá, se túl szomorúvá. Személytelenné válik, bizonyos mértékig. De a munkádat továbbra is elvégzed. A tested mindent elvégez, amiért idejött, de mentálisan te már a mennyben vagy.

Most, ha nem tudsz szatszangra jönni, vagy nem érzel ilyenfajta rajongást. Akkor gyakorold szorgalmasan a leckéket, az Advaita Védánta tanításait. És akkor úgy fogod találni, hogy ugyanazok a dolgok kicsit más módon történnek veled, de ki is fogsz bontakozni. Ha mindkettőt tudod csinálni, az csodálatos. De ez az a két út, amely közelebb fog vinni a megvalósításhoz.

Ezt követően fel kell tenned a kérdést magadnak: „Mihez kezdjek az életemmel? Milyen irányba menjek?” És nézz az életedre, elemezd azt. Attól a pillanattól kezdve, hogy az ágyból kikelsz, egészen addig, míg este újra ágyba nem bújsz. Mihez kezdesz azokkal az órákkal, amikor ébren vagy? Elpazarolod az idődet? Mit csinálsz? Emlékezz, mennyi sok évet kell élned ebben a világban, hogy aztán egyszerűen csak eltűnj, ha nem tudod, ki vagy. Ismételned kell a leckéket, újra és újra, és sok lehetőséget kell megértened, és fel kell fedezned a valódi természetedet.

De a bölcs azonnal elkezdte a felfedezést. Ami aranyásáshoz hasonló. Hasonlíthatjuk aranyásáshoz. Ásol pár gödröt, és azt mondd: „A jövő hónapban visszajövök”, vagy valóban belemész. És fogsz egy csákányt, és csákányozni kezdesz. Amíg fel nem fedezed, és felszínre nem hozod az aranyat, még aznap. A döntés mindig a tiéd.

Van egy történet egy fáról, egy szép nagy fáról. Aminek az alsó ágán élt egy kismadár, és a kismadár ágról ágra ugrott a hatalmas fán. Édes bogyókat evett és énekelt, és fütyörészett, és nagyon boldog volt. Aztán egy másik ágra ugrott, ott savanyú bogyók voltak, és ideges lett, abbahagyta az éneket, amíg megint édes bogyókra nem lelt. És ez így ment évekig, édes bogyók, savanyú bogyók. Amikor édes bogyókat talált boldog volt, amikor savanyú bogyókat, boldogtalan. Ez nem olyan, mint mi? Amikor azt gondoljuk, hogy olyan valamit találtunk, amit szeretünk, nagyon boldogokká válunk. De aztán amikor változik, mint ahogy minden dolognak változnia kell, nyomorulttá válunk.

És a madár gondolkodni kezdett erről, és a fa körül röpködött. Egyszer csak felnézett a nagy fa tetejére, és ott egy nagy méltóságteljes madarat, egy áttetsző ragyogó madarat látott ülni. Aki oly boldognak és oly ragyogónak látszott. Nem csinált semmit, csak ült a fa tetején, boldogságban. És a kismadár azt mondta: „Ó, mennyire szeretném, ha olyan lehetnék, mint az a nagy madár. Nézd, milyen boldog. Nem kell édes bogyókra vadászni, vagy bármit is keresnie. Csak ül ott magában, ragyogóan. Azt hiszem, felrepülök hozzá, és felfedezem a titkát.” Így elkezdett a nagy madár felé repülni, de a fa negyedénél meglátott néhány szép piros bogyót és megállt, és enni kezdte a bogyókat, amelyek felségesek voltak. Így megfélemedezett a nagy madárról. Újra énekelni kezdett, boldog volt. Ez nem olyan, mint mi? Találunk valamit, amit szeretünk, és elfelejtjük a spirituális életet. És azt mondjuk: „Ez az, amit akarok, új jaguár, új ház, új társ, új valami”, de aztán egy idő után megcsömörlötté, kiábrándulttá válunk.

Egy idő után az édes bogyók elfogytak, már csak savanyú bogyók maradtak a fán, és a madár ismét kiábrándulttá vált. Így ismét a fa körül kezdett röpdösni, és felnézett a tetejére, és látta, hogy a ragyogó áttetsző madár, aki megint ott ül, oly fenséges, oly boldog és üdvösség teljes. És megint azt mondta magának: „Ezúttal egyenesen a csúcsgig megyek.” De felfelé mentében megint csak félútig jutott, meglátott néhány gyönyörű lila bogyót. Évek óta nem látott lila bogyókat. Szerette a lila bogyókat. Így hát megállt, és elkezdte a lila bogyókat enni, és nagyon boldogan újra énekelni kezdett, és eszegette a bogyókat. És ez megint olyan, mint mi. Találunk egy új társat. Kapunk egy új játékot. Átkerülünk egy új állapotba, bármi, amit is teszünk. Úgy gondoljuk, hogy ez az, most valóban boldog leszek.

De a bogyók hamar elfogytak, és megint csak savanyú bogyók maradtak. Így újra a fa körül repkedett, és újra meglátta a nagy madarat. És azt mondta: „Ez alkalommal egyenesen oda megyek, és semmi, de semmi nem állíthat meg”, vette határozottan a fejébe. Elkezdett hát felfelé repülni, de a fa háromnegyedénél megint meglátott néhány narancssárga bogyót, és szerette a narancssárga bogyókat. Szóval megállt, és szemezgetni kezdte a narancssárga bogyókat, és újra megfélemedezett a nagy madárról. És ez így ment hónapról hónapra, addig ette a bogyókat, amíg el nem fogytak, és csak savanyú bogyók maradtak. És ez megint olyan, mint mi. Azt mondjuk, határozottan a spirituális életet követjük, és ez az, ami felé haladunk, ahová tartunk. De aztán történik valami. Felfedezünk valamilyen jó kis emberi dolgot. Megszeretünk valamit, és azt mondjuk, „A fenébe a spirituális élettel, és ezt követjük helyette.” Szóval addig csináljuk ezt a dolgot, amíg kiábrándulttá nem válunk, és rá nem ununk.

A madár egint csak savanyú bogyókat látott, szomorúvá és bosszússá vált. Újra a fa körül röpködött, és ezúttal azt mondta: „Semmi sem fog megállítani. Egyenesen a nagy madárhoz megyek, és megtudom, kicsoda valójában. Semmi nem állíthat meg”, és repült, egyenesen a nagy madár irányába. Kihagyott minden bogyót, mindenféle bogyót

látott az úton, de nem érdekelte többé, hanem egyenesen a nagy madár felé tartott. Ahogy egyre közelebb és közelebb ért, a nagy madár egyre ragyogóbbá, ragyogóbbá és ragyogóbbá vált, mígnem a fény kibírhatatlanná vált. És a kismadár közvetlenül a nagy madár mellé szállt, és tudod, mit fedezett fel? Ő volt a nagy madár, egész idő alatt.

És ez olyan, mint mi, nem? Úgy beszélünk Istenről, mint ami messze távol van. De nincs időnk, mert a munkánkat kell végeznünk. Vagyis el kell végeznünk a materiális munkánkat. És arról beszélünk, hogy Isten túl messzi van. De Isten irányába megyünk, amíg eltökélten fel nem készítjük elménket a spirituális útra. Aztán felfedezünk valami érdekeset. Felfedezzük, hogy egész idő alatt Isten voltunk. Hogy mi vagyunk az egyetlen létező Isten. Hogy mi vagyunk az abszolút valóság. Hogy tiszta intelligencia, végtelen bölcsesség vagyunk. Felfedezzük, hogy csak egyetlen élet van, és hogy az élet abszolút valóság, sat-chit-ananda, parabrahman és békében vagyunk.

Ezért a választás mindig a tiéd. Abban, hogy milyen irányba akarsz menni, és tudom, hogy ez nehéz időnként. Egyesek már sok-sok éve, húsz, harminc, negyven éve a spirituális úton vannak, és azt hiszik, hogy semmit sem kaptak. De ez nem igaz, csak úgy tűnik. De emlékezz, ha nem csinálod meg ebben az életben, akkor meg fogod csinálni a következőben. De ha jártad a spirituális utat, akkor krediteket szerzel, érdemeket szerzel magadnak. Nem tudsz rajta segíteni.

A legrosszabb, amit valaha is elkövethetsz, hogy elítéled magad. Soha ne ítélj el önmagad. Még csak ne is vizsgálj magad túlságosan. Valósítsd meg isteni természetedet, és ne engedd, hogy problémáid elhatalmasodjanak fölötted. Értsd meg, hogy te nem a problémáid vagy. Nem a test vagy. Nem a gondolatok és nem az elme vagy. És kezdj azzal, hogy kontrolláld a gondolataidat. Ne engedd, hogy gondolataid föléd nőjenek. Nem számít, milyen gondolatok szólnak hozzád, ne hallgass oda. Emlékezz, a gondolatok nem a barátaid. A gondolataid megzavarni, összezavarni próbálnak téged. És mindenféle dolgokat fognak mondani neked. Ne hallgass a gondolataidra, még a jó gondolataidra se. Haladj meg mindent, lépj túl a gondolataidon az üdvösségedhez, az örömhöz és a boldogsághoz.

A gondolataid el fognak téged vinni ettől. Ez arra fog készíteni, hogy mindenféle dolgokra gondolj. De ha felismered, hogy elméd csaló, akkor nem teszed lehetővé, hogy a gondolatok bármilyen üzenetet közvetítsenek számodra. Amint a gondolatok kezdenek jönni, tedd fel magadnak a kérdést: „Kinek jutnak eszébe ezek a gondolatok?” és akkor leállnak. „[Én]nekem jutnak eszembe. Nos, ki ez az én? Ki vagyok én? Én én vagyok. Nos, ki vagyok én?” És kezdj el kutatni az én forrását. És amint keresel, minden javulni kezd az életedben. Ahogy szorgalmasan keresel, a dolgok javulni fognak, mert nem ugyanúgy reagálsz a helyzetekre többé. A reakciód megváltozott, jóllehet a szituációk ugyanazok.

Például, az Irak és USA konfrontációja hallatán azelőtt zavarttá váltál, háborúra gondoltál, és az ember ember elleni kegyetlenségre gondoltál, és az Államokban várható infláció és recesszió miatt aggódtál. És mindezen dolgok nyugtalanítottak téged. De ahogy spirituálisan fejlődsz, felismered, hogy ez a világ útja. A világ mindig ilyen volt, és te látod azt másképp. Elkezdesz szeretetet, együttérzést látni. Úgyhogy valójában nem a világ változott, te változtál. Teljesen másképpen látod a szituációt. Felismered, hogy mindez az Én, és én az vagyok.

Más szóval, felismered az első alapelvet: „Minden Az Elmém Kivetítése”.

Bármit látsz, az elmédnek a kivetítése. Ezért ha látsz valamit, ami egy másik személlyel kapcsolatban helytelen, önmagadat látod, nem? Ha egy másik személyt látsz, aki bajba került, vagy egy másik személyt, akinek problémái vannak, vagy valamilyen rosszat, kétséget, félelmet, gyanakvást látsz. Emlékezned kell arra, hogy rendelkezned

kell ezekkel a minőségekkel, hogy látni tudjad azokat egy másik személyben. Szóval, ahogy fejlődsz, elkezded átlátni ezeken a dolgokon. És semmi nem fog zavarni többé, amit valaki más tesz. És ha nem zavar többé, akkor a negatív rezgés sem férközhet a közeledbe, és békében vagy. Vannak kérdéseitek ezzel kapcsolatban?

SD: Azért mondd, hogy ne ítélkezz önmagad felett, mert akkor az ego felett ítélkeznél, ami nem valóságos?

R: Természetesen, pontosan, mert mindig elítéled a tapasztalatodat, a külső tapasztalatodat, és nem tudod elítélni azt, mert ráadásul nem is létezik.

SD: Azt hiszem, mondtál valami olyasmit régebben, hogy: „Önmagad megítélése, vagy elítélése istenkáromlás.” (R: Igen.) Mert ez esetben a valódi Énről beszélsz, ugye?

R: Az, amit teszel, a valódi Én tagadása. Ez olyan, mint azt mondani, hogy: „Isten nem jó”. Úgyhogy azt mondd, hogy valami hiba van veled, és nincs. Ez csak időleges, csak ily módon jelenik meg. Egy megjelenés. *(SD: Tehát, még ha a kis ént ítéled is el, mondhatni, az is istenkáromlás?)* Igen, mert te a valódi Én vagy. Ez egész csak illúzió, mint a kígyó, és a kötél. Azt hiszed a sötétben, hogy kígyóra lépsz, de csak egy kötél. Ez egy tévedés, egy hiba. Ezért ne ítélj el magad, ne ítélj el senki mást. Békén hagyod a világot, de boldog és üdvöteljes vagy, és másokon segítő, mert ez a természeted.

SD: Erről az egyik kedvenc Maharshi történetem jut az eszembe, amikor a realizált lényről beszél – azt mondja, hogy ez olyan, mint annak a trükkjét nézni, ami kígyónak látszik, de valójában kötél. És azt mondja, ha már egyszer láttad a kötelet, soha többé nem látod a kígyót. Ez olyan, mint bármilyen más trükk, ha láttad, hogyan működik, akkor nem látod többé, tudod. (R: Így van.) És azt gondolom ugyanakkor, hogy ő arról beszél, hogy miután realizálttá váltál, lehetetlen realizálatlanná válnod, tudod?

R: Türelmesnek kell lenned önmagaddal. Az emlékezés az egy másik dolog. Nem úgy tűnik, hogy közülünk a legtöbben egyik napról a másikra tökéletessé válnának. Tehát ne izgasd magad, ha hibázol.

SL: Szóval egy másik dolog, azt is mondtad, hogy mások felett ítélkezünk, akkor magunkra húzzuk a rezgéseiket. Más szóval, elítélünk másokat, és látjuk önmagunkat másokban és a gyengeségeinket másokban... (R: És te is gyengévé válsz.) Az elítélésük miatt? (R: Hozzájuk hasonlónak válsz.) Ez két úton halad akkor. (R: Igen.) Oké, és aztán azt mondtad, hogy amíg el nem engeded, akkor megszabadulsz a rezgéstől, úgyhogy nem vonzod magadra a rezgést?

R: Pontosán. Elméd nyugodttá válik. Arcod békéssé válik. Soha többé nem érzed az úgynevezett negatív dolgokat magad körül. *(SL: Tehát ez csak elfogadás kérdése?)* Nem, ne elfogadj, válj valódi Éneddé. És a valódi Én tökéletes üdvösség. Semmit sem kell fogadni. Elfogadni azt jelenti, hogy te magad alacsonyabb éned vagy, és elfogadsz valami magasabbat. De nem kell elfogadnod semmit. Te lenni, válni, vagyok, aki vagyok vagy. *(SL: Szóval csak élni és élni, hagyni, ilyesmi?)* Igen, de ismétlem, neked minősítened kell azt. De élni és élni, hagyni, ha valakit szenvedni látsz az úton, akkor nem engeded, hogy a személy szenvedjen, felemeled, és segítesz rajta, de nincsenek gondolataid róla. Csak csinálod. Ez nem azt jelenti azt, megint, hogy számítónak és hideggé válsz. Azt jelenti, hogy szeretővé, és kedvessé válsz, és teszed, amit tenned kell. De nem vonódsz bele se mentálisan, se testileg, se spirituálisan. A tested csak teszi a dolgokat, amelyeket tennie kell.

És minél spirituálisabbá válsz, annál inkább fogod szolgálni az egész emberiséget. Szolgálójává válsz az életnek. Önző dolog azt gondolni, hogy valaki másnál különb, vagy jobb vagy, illetve te tudsz, ők pedig nem. Ahogy megvalósítottá válsz, egyre több és több alázat lesz benned. Alázatossá válsz, és a dolgok már nem hatnak rád, és nem sebződsz meg többé. Úgyhogy feltétel nélkül segíthetsz bárkinek, és mindenkinek.

SF: Robert, kérlek, akkor az első elv azt jelenti valójában, hogy minden az Én kivetítése, vagyis az Én maga?

R: Nem, az első elv az, hogy minden az elméd kivetítése. Ami elkezd arra készíteni, hogy megértsd, hogy nem az elme, hanem az Én vagy.

SD: Minden, úgy érted minden... (R: ... a világban) ...anyag?

R: Minden viszonylagos a saját elméd kivetítése. Nem az Énről beszélünk, az emberi elméről beszélünk.

SF: Rendben a Dzsíva vagy az egoista elme. (R: Igen.) De végül, igen az elme is az Énből jön, természetesen. (R: Igen.) De én úgy vélem, az első elv lényege, amit szeretnék megérteni az, hogy ne lelkesedjek az elme teremtményei iránt.

R: Nem, nem lelkesedsz, mert felismered, hogy minden a saját elméd eredménye, így hát miért is lelkesednél értük? *(SF: Nincs jelen erő?)* Nincs ego. *(SF: Az elme kivetítéseiben?)* Nincs jelen erő, mivel nincs jelen elme. *(SF: Igen.)* Azért nem fog izgatni, amikor történik előtted valami, mert felismered, hogy az te magad vagy. És önmagadat vetíted ki. Ez olyan, mintha projektorként képet vetítenél a vászonra. Szóval az elme a projektor, és a vászon a hatás, a kép a hatás. A vászon az Én. Semmi nem változtatja meg a vásznat, hanem a képek változnak az elmédnek megfelelően. De a vászon mindig ugyanaz marad. Így a vászon olyan, mint valódi Éned. Sosem változik. A képek a világ, és az elme a projektor megfelelői. A projektort és az elmét meg kell semmisíteni. A képeket meg kell semmisíteni, és csak a vászon marad, ami az igazság. Egyetlen valóság marad. *(SF: És akkor megint minden Brahman?)* Minden Brahman, igen. *(SF: Ami az elme játékát is magában foglalja.)* Természetesen. *(SF: Végző soron?)* Végző soron csak egység van. Csak az Én van, és nem létezik elme és nem létezik játék. Nem létezik vetítés. Ez az igazság. *(SF: Nem létezik projektor, nem létezik vászon.)* Nem.

SD: Mivel az elme része az illúzióknak vagy Májának. Tehát helyes volt az ő kérdése, hogy végző soron minden az Én is, ez az, amit ő mond.

R: Minden visszatér az Énhez. Minden az Én.

SF: Végül minden visszatér a forráshoz.

R: Igen, a forráshoz, mert ami valóságosként jelenik meg, valójában nem létezik. *(SF: Így van.)* Csak én vagyok létező. Én létező, ennyi. Az Én létező, csak ezen a módon vagy most. Te az vagy. Azt próbálok elmondani, hogy ne szeparáld el magadat önmagadtól. Valóban hiba azt mondani: „Nos, én nem az Én vagyok, mivel az Én bennem van.” Nem benned van az Én, hanem te vagy az Én! Te vagy az Én. De a beszéd kedvéért az Ént egy bizonyos helyre akarod helyezni, így azt mondod, hogy „a szívemben van”. Amikor keresed, a szívedben van. Valójában csak az Én létező, és te egyáltalán nem létezel. De amikor beszélünk róla, akkor egy bizonyos helyre helyezed.

SD: Szóval csak átvezetted a második elvbe... (R: Igen.) ...hogy nem született vagy, és nem létezel, illetve tűnsz el. (R: Igen.) Az egyik a másikhoz vezet, nem igaz?

R: De. Ez az, amiért gyakorolnod kell az elveket.

SF: Azon gondolkodom, ha minden az elme kivetítése, és az elme az Énből jön ki – nem tudom, hogy az igaz-e, de az elme... (R: Az Énből jön ki...) ...kijön az Énből, majd ismét az Énbe tér vissza, nem emiatt mondják azt a bhakták, hogy minden Síva, vagyis minden az Én? (R: Síva, az Én, Isten, egyek.) Úgyhogy ők szinte minden iránt csodálatot és odaadást éreznek. (R: Igen, pontosan.) Még a gondolatok is kérdezik...

R: Igen, ezért mondom azt gyakran, hogy „A föld, amelyen állsz, megszentelt föld.” Tisztelettel kell viseltetnünk minden iránt. Mert minden az Én.

SD: Tehát két különböző szinten beszélsz, amikor azt mondod, hogy minden az elme kivetítése, akkor a mindent az anyagi világban érted. (R: Igen.) Amikor azt, mondod, minden az Én, akkor egy magasabb szinten beszélsz.

R: Minden az Én, ahogyan az megjelenik. Így tiszteletet kell tanúsítanod minden iránt. Tudom, bonyolultnak tűnik. (*SD: Nem, nem az, valóban két különböző szint, amit nekem címez.*) Valójában egy szint, de két szintnek tűnik. Minden szent, minden.

SD: Nos, hogyan cselekszel, vagy reagálsz, amikor a kuvaiti helyzetet tekinted, és látod, olyan a számodra, mint egy mozi? (R: Csak nézem, de realizálok, hogy az az Én.) Vagy realizálsz, hogy az illúzió? (R: Ugyanaz.) Ezt értem a két szinten, hogy az igazi Én nem illúzió.

SK: Abszolútként nem létezik, ezért illúzió igaz? Az abszolútból az Én, viszonylagosként illúzió. (R: Pontosán.)

SD: Ez jó. Elmondanád még egyszer? (SK: Abszolútként mindez az Én, az abszolút szinten, a viszonylagosság szintjén illúzió.) Nos, ez az, ahogyan a két szintet értettem. Tudom, ahogyan te érted, valójában csak egy szint létezik. A végső igazság egyetlen szint.

R: Úgyhogy, amikor ránézek valamire, amikor rád nézek, egy székre nézek, egy könyvre nézek, az Ént látom. (*SD: Egy részét látod az Énnek, vagy az egészét?*) Ez mind az Én. Minden az Én. (*SD: Ez egyéni.*) Nehéz szavakba önteni, de vegyük ezt a széket például. Amikor a legtöbb ember ránéz erre a székre, akkor egy széket lát, de én az Ént látom, a székként. Vagy egyszerű nyelven kifejezve: ez Isten, ez a székek Isten. (*SD: Nem számít, mire nézel, az Isten?*) Igen. Szóval nincs meg hasonlósod semmire nézve.

SK: A keresés, a valóság keresés is Isten?

SD: Az biztossá tesz. Jó az értelmezésed.

SN: És megtartod a kétszintű gondolkodást, de ez olyan, mint amikor mondjuk, az emberek azt mondják, hogy jó, ez egy illúzió, ezért nem valóságos. De az idea szerint a nirvána és szamszára ugyanazon dolgok. Vagyis, jóllehet azt mondod, kettő létezik, nirvána és szamszára, mégis ezek ugyanazon dolgok, ez az, ahol az egy van, ezért valójában az egy. Tehát ez nem olyan, hogy a valótlan különbözik a valóságostól vagy, hogy az Én különbözik a megnyilvánulástól, gondolom. Nirvána és szamszára ugyanazon dolgok, ezért bárhová nézel, az Ént látod.

SL: Tehát a tudatosság a különböző szintjeinek tűnik, jobb szó híján?

R: Amikor beszélned kell róla, több szintűnek tűnik. De amikor csendben maradsz, akkor az egész egyként jön hozzád. Tudod, minél jobban belemerülünk a beszélgetésbe,

annál jobban belemegyünk mindenféle dolgokba, és mindenféle szintekbe. (SD: Mivel a végtelent véges szavakkal próbáljuk megvitatni.) És nem tudod. (SM: Nem lehet intellektualizálni?) Nem, nem lehet. Ezért az egyetlen módja, hogy mélyen önmagadba merülsz, és felfedezed önmagadnak. De ahogy állandóan erről beszélünk, belebonyolódunk a világba.

SK: Igaz, hogy ez több mint illúzió, hogy különállóak vagyunk mindtől, mi több, ez egy illúzió. (R: Pontosan. Egyáltalán nem ez vagyunk.) Ugyanakkor nem vagyunk tőle elkülönülve. (R: Nem vagyunk tőle elkülönülve, minden egy.)

SF: Ami még következik... ha azt mondom, hogy nem létezem, az egoista entitás értelmében, minden úgy van, ahogy van. Ez többé-kevésbé egy érzés? (R: Mondd még egyszer.) Mintha... ez megint egy imagináció, de mint segítő azt mondanám, hogy nem létezem, nem létezem, de ha ezt mondom, akkor tagadom az egós vagyis a Dzsíva részt. Akkor még mindig létezik valami, ami fennáll, vagy van... (R: Az Én. Az Én van mindig jelen.) ...és senki nincs, hogy bármit is megkülönböztessen. A dolgok vannak ahogy vannak.

R: Pontosan, végső soron, te az Én vagy, pontosan úgy, ahogy vagy.

SK: De nem úgy, ahogyan gondolod magad. (nevetés)

R: Amíg gondolsz a rokonaidra, addig nem vagy az. (nevetés)

SL: Igen, nem kellene gondolkodni?

R: De te az Én vagy, épp azon a módon, ahogyan vagy, természetesen, és minden rendben van, és nincsen semmi baj. Nézd, tekintheted ezen a módon. Az egész létezés szubsztrátuma harmónia, és a harmóniából harmónia következik. Tehát valójában minden harmonikus. Kivéve, hogy hipnotizáltak vagyunk valamiképpen, és egy másik képet látunk. Mindez az elmében van. Az elme cserben hagyott bennünket, elhitetve velünk, hogy ez fekete, az pedig fehér. Mikor valójában nincs se fekete se fehér. Csak „van”. Erre a következtetésre csak saját tudatosságodban juthatsz, mély elemzéssel, vicsarával, önkutatással juthatsz következtetésre önmagadról. És akkor mindenütt jelenvalóvá válsz, és felismered, hogy minden az Én. (SL: Miért vagyunk itt, a földön, ebben a fizikai formában?) Nem vagy, csak hiszed, hogy vagy. (SL: Rendben, azt hiszem, hogy vagyok, de miért?) Ha nem vagy, akkor nincs válasz.

SD: De miért képzeli magáról, hogy van? Miért az illúzió? Hogy lehetne illúzió az Én?

R: Nincs Én és nincs illúzió. (SD: De én a magasabb Ént értettem.) Egyáltalán nincs illúzió. Azt hiszed, hogy létezik illúzió, de nem létezik. (SD: De miért hisszük, hogy létezik illúzió?) Ne higgyétek! Semmi ilyesmi nem létezik. (SD: Értem, hogy mi a kérdése, akkor miért jelenik meg egyáltalán az illúzió?) Kinek jelenik meg a megjelenés?

SL: Nekem. Rendben, ez az ego? Akkor az eredeti kérdéshez vezet, oké.

R: Az ego természetesen nem létezik. Ne adj az egónak hatalmat. Egyesek ego függők. És azt mondják, igen, amit érzek, az minden ego, vagyis ez az ego. Az ilyen beszéd felfújja az egót. És az ego egyre erősebbé és erősebbé válik. (SL: Mert a filozófia, amellyel megpróbálok az én gondolattal megbirkózni, bár tudom, hogy mi a válasz abban a filozófiában, az, hogy a lelkek azok a dolgok, amelyek léteznek, ami a „nem én”, de az Ént, amely létezik, te mondtad Ennek. Szóval az Ént lélekként értelmezzem?) Nem. (SL: Nem?) A lélek egy másik része a testnek. Úgy tűnik, hogy a tested feladásakor ott egy lélek. Éppen olyan, mint egy alteregó.

SD: Ó, tehát a lélek és az életek közötti létezés ideája szintén a máya része, illúzió?

R: Mindez máya. Az összes sík máya, az ok-okozati síkok, a mentális síkok, a karma, ezek egyike sem létezik.

SN: Első alapelv: Minden az elme kivetítése, minden.

R: És aki ezt nem tudja, vagy nem érti, az a teste lehullását követően látszólag egy másik síkra kerül, és mindenféle tapasztalatokon megy keresztül, ami még mindig illúzió.

SL: Nagyon türelmesnek kell lennie az önmegvalósítottnak, hogy a hozzám hasonlókérdéseire válaszoljon. Számomra az nem létezik.

R: Nem, ellenkezőleg, ellenkezőleg.

SN: Kinek kellene türelmesnek lennie? Senki nincs jelen.

SL: Igen, de elmém kivetítése, az én filozófiám szerint létezik lélek, e filozófiák szerint nem létezik lélek, csak az Én. De a tudatlan földi síkon, amelyen én mozgok – az tűnik a végső kérdésnek, hogy egyesek tagadnak mindent, ami az Éné, nem igazán élvezed az ételt, az összes többit sem élvezed, mert a végső cél éppen, mint a katolicizmusban, a végső cél az, hogy csak legyél Istennel.

R: Nos, nem teheted, mert az Én jól érzi magát.

SL: Ezért tűnik úgy, mintha keveset tudnék bizonyos filozófiákról, bizonyos buddhista filozófiákról, amely egyfajta létezés iránti szeretet a földön, ebben a formában. (R: Ez így van.) Már az is bűn, hogy itt ebben a formában vagyunk. Arra ítéltünk, hogy ezen a földi síkon ebben a formában legyünk. Szóval ez egyfajta szeretet, nos, ha itt vagy, miért nem szagolod a virágok illatát? Miért nem hagyod az ént, az Ént, hogy bármilyen járművet is használjon, bármelyikbe kapott is meghívást, hogy csupán érezzen, és segítsen felidézni az örömet, legalább e fizikai test számára, és még egyszer, nem azért vagyok tudatlan, mert nem vagyok megvilágosodott. Tudod, ez olyan, hogy miért rossz annak lenni, ami vagy? (R: Nem vagy!) Vagy kivetíteni, amit hiszel, hogy akarsz. (R: Nem vagy.) Mert ez olyan, mint tagadni az ételt, tagadni e földi sík élvezetét.

SK: Ez miért rémisztő?

SL: Nem, csak az embereknek a buddhizmus különböző filozófiáiról és minden másról szóló beszéd.

R: Ez kezd nagyon zavarossá válni. A legjobb, amit önmagadért tehetsz, hogy elmédet lecsendesíted. (*SL: Igen.*) És amikor elméd csendessé válik, szebbé válsz. És élvezni fogsz mindent. Nem tagadjuk meg önmagunkat egyáltalán.

SD: Igen, csak mert nem vagy a filmben nem jelenti azt, hogy nem élvezed a filmet.

SL: Igaz. Hiszek az élvezetben, mivel boldoggá tesz engem.

R: Igen, de kicsit másképpen fogod azt élvezni. Például: Azért szeretek friss virágot tenni a reggeliző asztalomra, mert szépek, igaz?

(a szalag megáll, majd újraindul amikor a tanítvány folytatja.)

SL: ...elfogadás alapvetően azt jelenti, hogy csupán lenni hagyni?

R: Csupán Énednek lenni. Mindössze ennyit kell tenned.

SL: Szóval ez a két mód a tagadással szintén... (SK: Ez túl van elfogadáson és elutasításon, túl van.) Igen.

R: Csupán legyél az Éned. *(SL: Csak a tagadó szó használata miatt tekintem a földi tested szavait interakciónak, amelyeket az elme azért vetített ki, hogy megpróbáljam megérteni, amit éreztem.)* Szóval, megismétlem, jegyezd meg, hogy ez nem filozófia. A filozófia általában száraz szó, ez pedig egyáltalán nem szóbeli tanítás. Egyáltalán nem vagyunk filozófusok. Ez több mint a megvalósítás. Ez több mint a csendesség, üresség. Se nem tagadása valaminek, se nem elfogadása valaminek. Teljes üresség, nyugalom, béke, szeretet, végső egység. Ez az, ami vagyunk, sat-chit-ananda. Ez az igazi természetünk. Úgyhogy amikor ránézünk valamire, örömet és szeretetet és békét látunk, nem esünk ekstázisba. Nem rendülünk meg. Nem leszünk szomorúak vagy mérgesek. Csupán az Ént élvezzük egész idő alatt, és ez sohasem változik. Mindig ugyanaz.

SD: Szóval állandóan az üdvösség állapotában vagy, állandóan?

R: Nézd, nem tudom megmondani, mert nem tudom, hogy a szó micsoda. *(SD: De a sat-chit-ananda magában foglalja az üdvösséget, úgyhogy...)* Ezek szavak, de a személy, aki a tapasztaló, nem tud róla. *(SD: Ez így van.)* Mert kell lennie valakinek, aki élvezi, és ha nincs senki, ki élvezi? *(SD: Nem az üdvösség élvezetét mondtam, hanem a mindig az üdvösség állapotában lennit mondtam.)* De ez egy szó. *(SD: Ez igaz, azt hiszem, fennakadtam a szavakon.)* Nos, szavakkal beszélünk, úgyhogy...

SK: Ez kettőre utal, valamire, aminek valamiben kell lennie.

R: Beszélünk kell, ezért szavakat kell használnunk.

SD: Ez így van, ez elkülönülésre utal.

R: Igen, ameddig ekképpen beszélünk, addig szavakat kell használnunk. De valójában a szavak az adzsnjánié, e szavak tulajdonságai a Dzsnyánié. Ramana Maharshi sohasem mondta, hogy „az üdvösség állapotában vagyok”, vagy, hogy „boldog vagyok”, vagy, hogy „örömittas vagyok”, hanem a tanítványai mondták róla. Ő nem tudta magáról, hogy micsoda.

SL: Azt hiszem, ez a ki az énhez vezet vissza? (R: Ki az én? Igen.)

(a tanítványok tovább vitatkoznak a kérdésem)

SF: Robert, a tudatlanság e kérdéséről szólva, voltaképpen nem tudjuk kipuhatolni, hogyan látja a Dzsnyáni valóságot. Csupán csak beszélni és beszélni tudunk róla. A Dzsnyáni megpróbálja leírni, amennyire csak tud segíteni és irányítani próbál bennünket, azonban amire kíváncsiak vagyunk, hogy mi van azokkal, akik a viszonylagosság szintjén tudatlanságot színlelnek, és csupán csendben vannak vagy védik a tudatlanságot?

R: Néhány hónapja beszéltem az isteni tudatlanságról. Rendben, mondhatni: „isteni tudatlanságban vagyok”. Az isteni tudatlanság azt jelenti, hogy semmiről nem tudjuk, hogy micsoda. Ha eszünkbe jut, semmit nem tudunk róla. Nem tudjuk, hogy mi a kutya vagy a macska, vagy a tigris, vagy az emberi lény, vagy a fa, fogalmunk sincs róla, hogy mi az. Csak megjelent a földön, ugyanabban az időben, mint mi. Ezt nevezik isteni tudatlanságnak. Amikor bevallod magadnak, hogy nem tudod, bármiről legyen szó. Látsz egy sziklát, honnan származik. Honnan származik az első szikla? Mi volt előbb a mag vagy a fa, a tyúk vagy a tojás? Nem tudjuk, ez egy rejtély. Vagyis az első dolog, amit

spirituális lényekként tudnunk kellene, hogy be kellene ismernünk az isteni tudatlanságot.

Az egó próbálja azt mondani, hogy tudom ezt, és tudom azt, és tudok mindent, de valójában nem tudunk semmit. Fogalmunk sincs, hogy miért vagyunk itt. Ugye? Fogalmunk sincs, hogy miért létezik bármi is. Csak a megértés tesz relatíve boldoggá, mert semmi nem a mi hibánk, mert nem tudjuk, hogy miért van. Fogalmunk sincs, hogy miért létezik bármi. Később, amikor dolgozol önmagadon, felfedezed, hogy valójában semmi sem létezik, minden üresség. Csak az Én létezik. De addig is, addig az egóknak egy ütést, amikor azt mondod: „Nem tudom, miért létezik bármi”, mivel az egó elvárja, hogy tudd. Azt mondja neked: „Okos akarsz lenni? Intelligens akarsz lenni? Ugye nem akarsz ostoba lenni?” És válaszolni tud minden kérdésre. De amikor azt mondja: „Nem, valójában nem tudom, hogy bármi micsoda”, akkor bevallod az isteni tudatlanságot, és ez jó.

SD: Tehát ki teszi fel ezeket a kérdéseket, amelyeket az egóval, az egókkal felérünk?

R: Arra használod az elmédet, hogy megsemmisítsd az elmédet. *(SD: Ó, helyes, önmaga ellen fordul, zavar vagy bármi más miatt.)* Pontosan. *(SD: Úgyhogy nem foglalkozhatjuk szavakba, melyik részünk kutat.)* Az elméd kutat. Önmagát kutatja, és minél mélyebben kutat, annál inkább eltűnik.

SF: Ő nyugodt. (SD: Igen, próbálkozom, de nem úgy tűnik, hogy tökéletes lenne a nyugalom.) (nevetés)

R: Ez az, amiért mindig mondom, hogy próbáld az életedet egyszerűen tartani. Ne bonyolítsd túl az életedet. Ne legyen túl sok véleményed semmiről. Próbáld csendes és nyugodt maradni, és ismerd fel, hogy nem tudsz semmit, mert nem. Van, aki nem ért egyet?

SD: Viccelsz, ki mondana igent erre a kérdésre? (nevet)

R: Hát van, aki tudna mondani, tudom jól, hogy miért van itt ez a szék.

SN: Ő azt mondta, nem tudunk semmit, és egy korábbi szatszangon azt mondtad, az egyetlen, amit tudunk, vagy ha van valami, amiről úgy gondoljuk, hogy tudjuk, akkor az első elvet kell szem előtt tartani, hogy létezem, és amíg az én létezik, tudsz önmagadon dolgozni, mert fel tudod fedezni, ki létezik az önkutatáson keresztül. De amikor kutatod, ki létezik, felfedezed, hogy... (SD: ...senki.)

SD: Emlékezetem szerint meséltem nektek, mit olvastam egyszer, hogy Krishnamurti azt mondta: „Az ego soha nem semmisítené meg önmagát”, és te azt mondtad, hogy ez a viszonylagosság szintjén igaz. Emlékszel, mit értettél ez alatt?

R: Nos, a viszonylagosság szintjén nagy harcot vív veled. Mindenféle dolgot előhoz a korábbi életeidből, ebből az életből, hogy összezavarjon téged. De ha nem reagálsz rá, ha nem harcolsz vele, hanem inkább felteszed a kérdést: „Kihez jön ez?”, egyre gyengébbé, gyengébbé és gyengébbé válik, míg végül megsemmisül.

SN: Van-e valamilyen különbség az ego és az elme között, mivel hogy az ego nem akarja megsemmisíteni önmagát, de mégis az elme az eszköz?

R: Az elme jön először. Az elme hozza létre az egót és a testet. *(SN: Szóval nem az ego semmisíti meg önmagát, a több, az elme semmisíti meg az egót?)* Több az egónál, de nem az elme az, ami az egót megsemmisíti. Ezek általában ugyanazon kifejezések. Mi

győzzük le őket, így értsd, amire gondolok. De csak az elme létezik, és minden az elme kivetítése. Az ego az elme kivetítése, a test az elme kivetítése, a világ az elme kivetítése. Tehát, ha visszamész az elméhez, és elcsendesíted az elmét, akkor nincs ego.

SL: Említetted, hogy válaszoltál Dana egy korábbi életekről feltett kérdésére. Az elmúlt életekről szólva, karma és lélek, és mindezek nem léteznek?

R: De igen, amíg hiszel benne, addig létezik, ezért dolgoznod kell vele.

SN: Ez az, amiért mondod, hogy minden illúzió, mert amíg hiszel benne. Nem minden illúzió, hanem hogy mindentől különállónak látod magad, az az illúzió.

R: Nézd, ezért mondom, amikor személyes tanúságomat megteszem, hogy nincs elme, nincs Én, nincs megvilágosodás, nem létezik senki, aki megvilágosodni próbálna, nincs Isten, nincsenek mások, nincsenek elvek, nincs semmi. (SD: De te mondtad, hogy van Én, és hogy az Én minden.) Ez egy szó. (SD: Most azt mondod, hogy nincs Én?) Ki az Én? (SD: Minden.) Igen, ez az, ahogyan megjelenik. De végül az Én ráadásul nem is létezik, ez is egy szó. Mert ha az Énre kezdünk gondolni, akkor egy entitásra kezdünk gondolni. Hogyan máshogyan képzelhetnénk el az Ént? Amikor azt mondom, hogy csak az Én létezik, mit gondolsz, mi az Én? (SD: Minden dolgok egysége.) És mi az? (SD: Minden.) Tehát egynek kell lennie. Ki az egy? (SD: Sohasem értettem meg azelőtt, hogy nincs egy. Azt gondoltam, hogy az Én az egy.) A megjelenés az egy. Az első megjelenése az egy, én. Az az egy. És minden más az énből fakad. (SD: És én illúzióban élek, hogy láthatom, amiről beszélsz.)

SM: Csupán ez a minden, Robert? Csupán ez a minden?

R: Még a minden sem jó. (nevetés) (SD: Mindannyian tévedünk.) (nevet)

SN: Mert ki gondolja azt, hogy létezik egy egész, aki észleli, hogy létezik egy egész? Ki észleli, hogy van Én? Amikor abban az állapotban vagy, ott senki nincs, hogy észleljen. Nincs mit észlelni. Csak legyél.

R: Amíg szavakat használunk, addig van végső egység. De amikor a szavak elcsitulnak – nézd, ezért adok nektek az elmét lenyugtató gyakorlatokat. Az egyetlen, amit valóban csinálnod kell, elméd lenyugtatója. Mit gondolsz, hogy mi az önkutatás? Lenyugtatója az elmét, ez minden. Ez a lehető leggyorsabb eszköz az elme lenyugtatójára, és amikor az én eltűnik, az elme nyugodt. Akkor tudsz. Mit tudsz? Ne engem kérdezz. (nevetés) Nem tudom. Én csak jót érek. (nevetés)

SF: Igen, a jó érzésről, Robert. Amikor önkutatást végzel, időnként kimaradnak a gondolataid egy kis időre. (R: Igen.) De aztán, amikor ezt a gondolat kimaradást realizálok, akkor már gondolkodom. (R: Igen.) És aztán más alkalommal, amikor nincs gondolat, nem tudok a gondolatok hiányáról sem, de van egy kis jó, úgy értem, jó érzés. Kicsit olyan érzés, mint az üdvösség. (R: Ez az igazi állapot.) Ez az igazi állapot?

R: Amikor nincsenek gondolatok a gondolatok között. (SF: Igen, azonban azok nagyon gyorsak, és aztán újra folytatod a gondolkodást.) Igen, eleinte nagyon gyorsak.

SF: Igen. Valamelyik utolsó szatszangon rámutattál, hogy mindent el kell utasítanunk. És én elgondolkodtam a kutatáson, az üdvösség rövid időszakain. Vissza kell térnem a kérdésre: „Kihez jönnek ezek?”

R: Ha gondolkodni tudsz rajta, utasítsd el. (SF: Ha a róla való gondolkodás folyamatában vagy, ideje...) elutasítanod. (SF: ...elutasítsd azt. Ne törődjek vele, hogy

visszajön, vagy sem?) Pontosan. Ne keress tapasztalatokat. Utasítsd el azokat. Amikor valóban jön, magától jön. (SF: Tehát, amikor elkezd testet teremteni az elmédben...) utasítsd el. (SF: Vagyis ideje megölni?) Igen. Amikor magától jön, nem-gondolatként jön. Ezt egy emberi lény számára lehetetlenség megérteni. De ez csupán nem-gondolat. Amikor nem-gondolat van jelen, tudni fogod.

SD: Ezt mondja ő, de elméje azt mondja: „Ó, csak egy pillanatra lenne nem-gondolat”, és ez az, amivel elutasítod. A nem-gondolatról szóló gondolattal.

R: Nem, utasítsd el mindent. Nézd, amikor valóban rendelkez az érzéssel. Senki nem fog maradni, hogy elutasítson. (SD: Vagyis bele tudunk kóstolni az Én üdvösségbe?) Bele tudsz kóstolni, de ez még mindig illuzórikus. Így el kell azt utasítanod. (SD: Miért illuzórikus?) Mert gondolkodni tud rajta. Nézd, amikor a valódi dolog jön, senki nem marad, aki gondolkodjon. A gondolkodási folyamat megsemmisült. Ez olyan, mint a pillanatban élni.

SL: Vagyis a test tudja, hogy mit kell csinálnia?

R: A test gondoskodni fog önmagáról. A test egy másik program alá tartozik. (SL: Miért vannak egyesek csak a testek programjával vagy az Én létezésével, lehetséges, hogy egyesek nem kiegyensúlyozottak, lehetséges, hogy a spirituális és a testi nincs egyensúlyban.) Ez nem igaz. A valóságban, amikor felfedezed, hogy ki vagy. A test nagyon kiegyensúlyozott, és jobban működik, és mindent megcsinál, amit meg kell csinálni, jobban, mint valaha. És mindig boldog vagy, és jó a fizikai közérzeted, nem számít, hogy bárki más számára milyennek látszik. (SL: Különbözik ez visszamegy oda, amit mondtál, ez az entitás, ha az én lenne, az én vagy bármi, hagynám, hogy a testem reagáljon, hogy viselje gondját bárminek, amit látok, hogy meg kell tenni, majd továbblépni.) Igen. (SL: teljesen spontán, oké.) Pontosan!

SF: Amikor alszom, az Én viseli gondját a testemnek, gondoskodva róla?

R: Igen, és neked semmi tennivalód velem. Így gondoskodik a testedről, amikor felébredsz. Ugyanúgy.

SL: Csak hallgatnunk kell rá, Énünkre, így a gondját tudja viselni. (R: Igen.)

SD: Hallgatnod kell valamire, vagy az csak megtörténik? (R: Megtörténik.)

SN: Nos, Robert, ki lélegzik akkor, az Én? Az elme?

R: Az Énnek semmi köze a légzéshez. A légzés az egód része. (SN: Szóval az az elme?) Az elme lélegzik, és tartja fenn a légzést, amíg meg nem szűnik.

SD: Azt hittem, a test lélegzik.

R: A test és az elme ugyanazon dolgok. De türelmeseknek kell lennünk. Ez nagyon fontos.

SF: Robert, ismered Krishnamurtiról szóló tényt vagy legendát – 16 éves volt – nem tudom, hogy Síva reinkarnációja volt? Csak csendben ült, és a tanítványai, vagy a hallgatói idősebbek voltak nála, és ő csendben ült. És azt hiszem, a legenda szerint a körülötte lévő emberek megvilágosodtak, vagy valami...

R: Ez így van, sohasem beszélt. (SF: A jelenléte miatt nem említik, hogy mennyi ideig és így tovább.) Így szól a történet igen. (SF: Mire utal ez pontosan? A kegyelem

koncepciójára?) Nevezheted kegyelemnek, már beszéltünk erről egy másik szatszangon. Mi az, amit mi itt csinálunk, az Énben tartózkodunk, mint ahogy Ramana Maharshi. Tehát elmondhatjuk, hogy Ramana Maharshi kegyelme van rajtunk.

SD: Nem ez a jelentése Darshannak, a csöndes tanításnak?

R: Nem, nem csöndes tanítás. A Darshan a fény látása. Egy vizuális átalakulásról van szó. *(SD: Ó, azt gondoltam, hogy a Darshan olyasmi, mint amiben te részesültél a csöndben lévő Mester jelenlétében.)* Az a kegyelem a fény formájában, a fény látása.

SK: Egy előre látott valóságot mondott egyszerűen. (R: Igen.)

SL: Mi a kegyelem, mit értesz kegyelem alatt?

R: A kegyelem mindig elérhető, csak éppen rá kell ébredned. *(SD: De add meg a kegyelem meghatározását.)* A kegyelem jóság, könyörület.

SK: Segítségére van a viszonylagosság szintjén.

SD: Ő egy történetről mesélt, hogy a kegyelem csöndes ajándék, és Maharshi azt mondta, hogy a guru a kegyelmet gondolattal, nézéssel és érintéssel ajándékozhatja, és ezek mindegyike csöndes. (SF: Bocsáss meg, átadásra utaltam.) Kegyelem átadása?

R: Ilyen is létezik, igen. *(SD: Ki tudnád fejteni részletesebben?)* Nos, a megvilágosodott személy olyan, mint a feszültség, a magas feszültség árama, és amikor azzal a személlyel vagy, felveszed azt a feszültséget. Tehát van néhány testben lévő tanító, mint Ramana Maharshi, aki át tudnak adni neked pillantás, érintés, vagy csönd által, és ha fogékony vagy, sok kegyelmet és tudást veszel fel. *(SD: Jól gondolom, hogy te is ilyen vagy?)* Ki tudja. De mindezen dolgok lehetségesek. Mindössze jó vevővé kell tenned magad, és akkor teszed jó vevővé magadat, ha abbahagyod az aggodást, és abbahagyod, hogy túlságosan belebonyolódj a világba, és elkezded szeretni önmagadat.

SD: Az elme elcsendesítése jó vevővé tenne, igaz?

R: Igen, ugyanaz a dolog, amikor azokat a dolgokat csinálod, elméd elcsöndesül. *(Valamiféle rádióvevőhöz hasonló dologról beszélünk, ugye?)* Igen. Amikor szereted Énedet, akkor nyugodttá válsz, abbahagyod az ítélkezést, abbahagyod a védekezést, abbahagyod a túlságos döntéshozást. Csöndessé válsz. De ez nem azt jelenti, hogy otthon ülsz, és semmit sem csinálsz. Azt jelenti, hogy a tested teszi, amit tennie kell. De elméd csöndes lesz. *(SD: Szóval, amire döntésként utalsz, spontán reakcióvá válik, ugye?)* Igen. Mint egy fa, a fának nem kell a növekvő gyümölcsre gondolnia, természetete, hogy gyümölcsöt növeszt. A nap süt, a fű nő. Ugyanaz a hatalom gondoskodik a testről is, amely arról gondoskodik, teljesen önmagától. *(SD: A mező liliomai, ahogy Krisztus tanította számunkra.)* Igen. Játsszunk egy kis zenét.

(Zenélnek)

SM: Robert, a Dzsnyána-Márgát láttam az egyik lapodon. Ki tudnád fejteni ezt egy kicsit?

R: A Dzsnyána-Márga a Dzsnyána útját jelenti. Ez a csoportunk neve. *(SD: És a Dzsnyána tudást jelent.) (SM: Azt tudom, de a Márgára is kíváncsi lennék.)* Az utat jelenti. *(SD: Tehát sok márga igazságnak kell lennie. Úgy értem, hogy...)* Sok márga van, túlságosan sok. *(SD: Melyek a többiek? A Dzsnyána-Márga, Bhakti Márga mintájára*

nem lehetne bhakti-Márga?) Bármí, amit Márgával akarsz mondani, csak tedd bele. (SM: Ó, értem.)

SD: A tudás útja. A Márga azt jelenti út, a Dzsnyána azt jelenti, tudás.

SL: Mi van a gyógyulással? Tudom, hogy az az Énen belül van.

R: Beszéltünk róla néhány hete, voltaképpen. Fel kell tenned a kérdést önmagadnak, kinek van szüksége gyógyulásra. Kinek van szüksége gyógyulásra valójában. Találd meg, kit kell meggyógyítani. A gyógyulás egy vicces dolog. Jobbára a karmához és a testhez van köze. Tapasztalatból tudom, ha magára hagyod a testedet, meg van hozzá a hatalma, hogy meggyógyítsa önmagát. Minél inkább bolondozol vele, annál rosszabbul lesz. (nevet) A testnek van egy öngyógyító mechanizmusa. Nem igaz, Horat? (SF: Azt hiszem.) Egy öngyógyító van a testben, ami tudja, hogyan viselje gondját önmagának.

SF: Azt mondják, ahogy a test és az összes szerv és szövet hétévente megújul.

R: Természetesen tudsz rajta segíteni azáltal, hogy a megfelelő ételeket eszed, feltételezem.

SD: De mi van a gyógyítókkal és miért hívják őket spirituális gyógyítóknak?

R: Azt hiszem, az egész karmikus. (SD: Ha meg kell gyógyulnod, meg fogsz, ha nem kell, akkor nem?) Igen, mielőtt a testedbe jöttél, pontosan tudtad, mi fog vele történni, és tudod, hogy mikor fogod elhagyni a testet, és mikor fogsz halni, és mikor leszel beteg és ilyesmi. Minden előre el van tervezve. Tehát, ha meg kell gyógyulnod, akkor az már el volt tervezve. (SD: Lehet, hogy el volt tervezve, hogy találkozz egy gyógyítóval, és...) Igen, persze. (SD: ...ennek karmikus oka van, ugye? Ha nem működik, akkor annak karmikus oka van.) Igen.

SK: Bárhogyan van, nem tudod. (R: Helyes.) Nincs rá mód, hogy tudjad.

SD: Igaz. Nos, Jézus gyógyításai, úgy tűnik, hogy mindig tanításhoz kapcsolódnak, úgy tűnik, mintha mindig kidomborítana valamit. (SK: Azt gondolom, hogy a gyógyulás tanítás nélkül haszontalan, nem segít a személynek megtanulnia a leckét. Ráadásul nem tudom, hogy megtehető-e valójában.) Csak azt tudom, hogy a nő, aki megérintette a ruháját, és akinek ő azt mondta, a te hited egészsé tette téged, – nem tagadott semmit, de jobb szó hiányában – tagadta, hogy bármit csinált volna, hanem az ő hite tette, és ez volt az ő leckéje. De a lecke az volt, hogy az ő hite tette őt egészsé, tudod?

R: Az ember örökké szeretne élni, és nem tudunk.

SD: Elolvashatom, amit Nisargadatta mond, épp itt a könyvének a borítója. Meglehetősem érdekes, hozzam a szemüvegem?

„A valódi nem hal meg, a valótlan sosem élt. Képzeld el, hogy egy nagy épület összeomlik, egyes szobák romokban állnak, mások pedig épek. De lehet-e azt mondani, hogy a tér romokban áll vagy ép? Csak a struktúra és a benne élt emberek azok, akik elszenvedték. Magával a térrel semmi nem történt. Hasonlóképpen nem történik semmi az étellel, amikor a forma lebomlik és nevek kimerültek. Az aranyműves beolvastja a régi ékszereket, hogy újakat készítsen. Amint tisztában vagy vele, hogy a halál a testtel történik, és nem veled, akkor csak úgy tekintesz a lehulló testedre, mint eldobott ruhára. Valódi önmagad időtlen, és felette áll születésnek és halálnak. A test életben fog maradni, amíg szükséges. Nem fontos, hogy sokáig éljen.”

R: Ez jó.

SD: Imádom, tudod. Arnoldnak hoztam, remélve, hogy itt lesz, mert arra kért, adjam neki kölcsön. Remélem, nem beteg, de az kell, hogy legyen. Jobb felhívom, és meglátjuk.

R: De ez nagyon igaz. A legtöbb ember, a nyugatiak különösen, addig próbálják megtartani testüket, ameddig csak lehet, miért? Semmi baj a halállal. Nem rossz, csupán egy újabb élmény. *(SD: Azt hiszem, azért, mert tartanak a megsemmisüléstől, azt hiszik, hogy elveszítenek valamit, ez a nemlétezésétől való félelem.)* Igen, persze amíg élsz, jó, ha ragyogó egészségben vagy. Szóval nem szükséges szenvedned, amíg élsz. *(SD: Ezt Yogananda mondta, azt mondta, „elérheted a megvilágosodást beteg testben, de sokkal kevésbé kínzó, ha jól vagy.”)* Ümm, igen.

SM: Elérheted a megvilágosodást egy beteg testben?

R: Ó, igen. *(SM: Ez is előre elrendezett, Robert?)* Minden előre elrendezett. *(SM: Úgy értem, a megvilágosodás?)* Igen.

SK: De nem korlátozott, nem kötött? (R: Nem kötött, hanem előre elrendezett.)

SD: Milyen módon előre elrendezett? Oly módon előre elrendezett, hogy melyik életben fogsz felébredni?

R: Nem, már az élet előtt tudod, ha volt előző életed, hogy meg fogsz világosodni abban az életben. *(SD: Tudod, az életek közötti ponton?)* Az életek között. *(SD: És aztán visszaemlékszel rá?)* Nem, nem emlékszel rá, de megtalálod. Azt teszed, amit tenned kell. *(SD: És nem mondtad, hogy aki eléri a megvilágosodást általában már több életen át közeledett hozzá?)* Ők már azelőtt gyakoroltak szádhanákat. *(SD: Vagyis hitelt kapunk?)* Ó, igen. *(SD: Nem úgy, mint a tisztára törölt palatábla.)* *(nevetés)*

SL: Ez olyan, mint a lélek útja, amely életről életre megy, bár Robert azt mondja, hogy nincs lélek. (SD: Én tudom, miről beszélsz, hogy a az entitásról, vagy miről. Minden egy bizonyos szinten van, amit ő tagad.)

R: Látod, ez az, amiért meg kell szabadulnunk minden koncepciótól, és csak menni, és megtalálni önmagunkat, és megszabadulni mindentől és szabaddá válni egyszer és mindenkorra. *(SD: Én biztosan nem akarok visszajönni. Ismerek embereket, akik ellene állnak az önmegvalósításnak, mert azt mondják, hogy várják a többi reinkarnációjukat.)* Nos, ők nem értik. *(SD: Nem hozzá viszonyulni.)*

SM: Ez beteg, nagyon beteg. (nevetés)

SD: Azt hiszem, ők azt gondolják, hogy a megvalósítás a kaland végét jelenti, vagy ilyesmi. És úgy tekintenek a különböző reinkarnációkra, mint kalandokra, de... (SK: Az ilyenek vagy betegek, vagy realizáltak.) Nos, ha realizált vagy, nem fogod a következő reinkarnációt várni. Akkor semmit sem fogsz várni. *(SK: Hacsak nem vagy a mások segítségére motiválva.)* Rendben. Ezzel egy másik kategóriába sorolódsz.

SN: A buddhista azt mondja, hogy „nem fogok megszabadulni, míg az egész világ fel nem ébred.”

SD: Nos, ez lehangoló, az. (nevetés)

SK: Pontosabban „nem fogom elérni a végső megszabadulást”, amíg mindenki vissza nem tér, bármilyen szintű megvilágosodást tudnának is elérni.

R: Ez a buddhizmus egy bizonyos szektája. (SK: Igen.) Vannak más Bódhiszattvák, akik nem így tesznek. (SK: Huh?) Van egy másik Bódhiszattva szekta, amelyik nem így tesz. (SK: Ők mit csinálnak?) Amit mi csinálunk.

SD: De valójában igaza van bizonyos mértékig, mert te vagy az egész világ.

R: Igen, de ők a viszonylagos világban akarnak maradni.

SK: Fogadalmat tesznek, voltaképpen. De aztán elérik az állapotot, ahol tudatosan tudják, mikor fognak a következő életben újjászületni, és írnak egy levelet, vagy feljegyzést, és mennek, és elmondják valakinek, vagy nem? Szóval ez a kontrollnak egy olyan területe, ami...

R: De visszatérve az egészséghez. Hosszú távon nincs különbség valójában, hogy beteg vagy egészséges vagy. Ezzel semmi teendő. Az arra való emlékezz sokkal fontosabb, hogy az Én vagy, mint hogy beteg vagy egészséges vagy.

SD: Mivel egyébként is csak álomban vagy beteg, vagy egészséges?

R: Természetesen. Mint ahogy más alkalommal ezt már megbeszéltük. Fogalmunk sincs, hogy a Jézus által meggyógyított emberek mennyi ideig maradtak egészségesek. Lehet, hogy már másnap visszatért a betegségük. És beszéltem Lázárról, emlékeztek? A halálból volt visszahozva. Nos, először is, Lázár ötven év körüli volt, és az idő tájt körülbelül ötven év volt az élettartam. (nevet) Szóval, még ha vissza volt is hozva a halálból, mennyi ideig élt utána? (SD: Igen, elgondolkodtat? De ismétlem, nem emlékszem, mi volt az, de mindezen csodáknak volt egy célja.) Hogy növelje az emberek hitét. (SD: Igen, kevesebb volt feltámasztani őt a halálból, mint bebizonyítani az embereknek, hogy Krisztus az volt, akinek mondta magát, igaz?) Igen.

SK: Tudod, Krisztus idejében egy csomó ember volt, aki azt állította, hogy ő a Krisztus.

R: De itt vagyunk mi. Mihez kezdünk az életünkkel? Ez a kérdés.

SD: Rendjén való, ha gyógyítókat keresel, mert ha gyógyítókat keresel, akkor arra vagy predesztinálva. (R: Igen.) És hogy ők segítenek-e, vagy sem, az is előre el van rendezve? (R: Hát persze.) Tehát se nem jó, se nem rossz. (R: Így van.)

SL: Mi van a mások gyógyításával? Ez is előre elrendezett? Képesnek lenni másokat gyógyítani.

R: Rendjén van. Nos, tekints rá úgy, mint egy hivatásra. Ha professzionális gyógyító vagy, akkor azt műveled. Olyan, mintha könyvelő lennél. (SD: (nevet) Csak sokkal ritkább.) Egy emberi hivatás. (SD: Horats gyógyító bizonyos módon. Orvos.) Azt tesszük, amit tennünk kell.

SL: Vannak más gyógyítási módszerek is, ugye?

R: Étél, böjtölés, ima, meditáció használata, gyógyító felkeresése, sokféle módszer létezik. (SL: A nem hagyományos módok, mint ahogy néhányan úgy tűnik, gyógyítani képesek, csupán a kezükkel.) Igen, minden lehetséges.

SD: De nem kellene a dolgot emlékezetben tartani, ismét, hogy ez történet a nagy illúzió belüli? Még ha az asztrális síkon, vagy bármelyik síkon zajlik is, a májának a része.

R: Ó, igen. (SN: Mit csinálsz, amikor meggyógyultál? Mi van akkor?) Akkor megint megbetegszel.) (SD: ...Vagy nem. A karmádtól függ, szerintem.)

SF: Végső soron nem számít, mit csinálunk, vagy mit nem csinálunk. (R: Így van.) Azt tehetjük, amit akarunk. Lehetnek fenntartásaink bizonyos cselekedetek iránt, azt hiszem, ez is a szöveggönyvben van. A lelkesedésünk is a szöveggönyvben van, amit Robert mesélt nekünk.

R: Igaz, tudom, hogy vannak egyesek, akik bizonyos betegségekben szenvednek, és annak szentelik az életüket, hogy a világot járják, megpróbálva gyógyulást keresni önmaguk számára. Ezzel csak az idejüket vesztegetik, és ez az idő tökéletesen megfelelő lenne arra, hogy megpróbálják megtalálni önmagukat.

SL: Mi a helyzet az olyan dolgokkal, mint az asztrális projekció? Mi ez? Te tapasztalsz ilyet?

R: Ez a psziché birodalmainak a része.

SD: Ami szintén a máya része, csak egy másik szinten. Némileg eltérő a földi síkhoz képest.

R: Az Upanishádokban azt állítja, hogy ha a pszichikus szinteken ragadsz, inkarnációk ezreibe ragadhatsz, körbe-körbe járva a psziché birodalmaiban.

SD: Nem azon ténynek köszönhetően esetleg, hogy egyes emberek azt gondolják a végső célnak? (R: Sokan gondolják így, igen.) A pszichikai képességei miatt tehetséges, vagy, mert képes az asztrálisan kivetítésre. Azt látják végcélként, ahelyett, hogy az illúzió egy másik szintjének látnák csupán.

SK: Ez olyan, mint amikor egy másik test beutazza a pszichikai testet, beutazza az asztrális síkot, amely egy finomabb sík, és csupán materiális értelemben, nehéz...

SF: És valószínűleg tudunkon kívül osztozunk e más szintű tapasztalatok nagy célján. (R: Lehetséges, igen.) Csak most nem vagyunk tudatában.

R: Igaz. Ahogy spirituálisan haladsz, egy csomó pszichikai szint nyílik meg számodra, de túl kell lépned rajtuk, és nem szabad beléjük ragadnod.

(szalag vége)

12. átirat

Nem a test vagyok!

1990. szeptember 28.

Robert: (a szalag nem az elején kezdődik) ...csupán hangot érzékelek. Abszolút tudat vagyok. Sat-chit-ananda vagyok. Nem Robertre utalok. Az én vagyokra utalok, és emlékezz, hogy a vagyok minden jelenlévőt magában foglal. Végső egység vagyok. Soha nem születtem, és soha nem halok meg. Teljes üdvösség, végtelen boldogság, az isteni tudat, tiszta intelligencia vagyok. Ez az én vagyok.

Tudomásomra jutott, hogy a mantra, amit adtam nektek nemrég, a legtöbb ember számára zavarba ejtő kissé. Amikor a „ki vagyok én, én ő vagyok, nem a test vagyok” mantrát mondod. Egy kis zavar van. Beszéltem valakivel a múlt héten, és megértettem, hogy mi okozza a zavart. Amikor azt mondod: „nem a test vagyok”, kire utalsz? Ez egy fontos kérdés.

A „nem a test vagyok”, a legtöbb ember számára csak annyit jelent: „nem a testem vagyok”. De része vagyok a testemnek, különösen azoknak, akik zsidó-keresztény háttérrel rendelkeznek.

Azt mondjuk: „a testem az élő Isten temploma, és Isten bennem lakik”. Ez lehet, hogy igaz bizonyos mértékig, de nem ez a végső igazság. A végső igazság pontosan az, amit mondasz: „nem a testem vagyok”. Más szóval, a testem nem létezik, de nem kettő van belőlünk. Nincs olyan, hogy én vagyok és a testem, vagyis nincs olyan, hogy Isten és a testem. Nincs olyan, hogy a testemben tartózkodó Isten. Test egyszerűen nem létezik. Semmilyen test nem létezik. Ezért vagyok az én vagyok. A tudatosság vagy, épp, ahogy vagy, de nem vagy a test. Más szóval, amit a testnek gondolsz, az tudatosság. Nincs olyan, hogy test és tudatosság. A test tudatosságként létezik, és nem azon a módon létezik, ahogyan megjelenik.

Vegyünk egy példát: a mozivászonon képek mozognak. Nem látod a vásznat, mert a képek eltakarják, és a vászonra még csak nem is gondolsz. Fogalmad sincs a vászon létezéséről, mert nem gondolsz rá. A képekre gondolsz. Bele vagy merülve a filmbe, aminek eleje, közepe és vége van. De vászon nélkül a film még csak nem is létezne. Úgyhogy azt mondhatjuk, hogy a film nem valóságos. A vászon a valóság. És ha vásznat képek is takarják, továbbra is a vászon a valóság. De a képek valóság megjelenéseként hatnak.

Egy példa erre, hogy milyen eredményre jutsz, ha felkelsz, és megpróbálsz a vászonon lévő képeket megfogni. A vásznat fog sikerülni megfogni, mert a képek nem léteznek. És ez van a mi esetünkben. Minden, amit látsz, minden, ami megjelenik képek, vagy nevezzük hamis képzeletnek, és az ezekkel kapcsolatos egyetlen igazság a tudatosság. Mindezek kozmikus képek a tudatosság vásznán, és ez minden. Te és én, a székek, a kanapé, az ég, a hold, az univerzum egyszerűen képek, megjelenés, optikai csalódás. Az igazság az, hogy te vagy a tudatosság, de a máya, a nagy illúzió miatt nem láthatod magad. Úgyhogy azt hiszed, hogy a test vagy, és a cselekvő vagy.

Ez megint a filmhez és a vászonhoz hasonló. Bele vagy csomagolva a filmbe, és elkezded érezni a filmet. Elfelejtetted, hogy van egy vászon, és hogy a vászon a valóság, csupán az vagy, ami a filmbe van csomagolva. És mindent el tudsz mondani nekem a filmről. De semmit nem tudsz mondani a vászonról. Egyetlen alkalommal emlékszel a vászonra, amikor a film véget ér, és még akkor sem szentelsz neki figyelmet, mert

felkelsz és hazamész. De emlékezz, ha a vászon nem volna, filmvetítés sem volna. Vagyis, ha a tudatosság nem lenne, képek sem lennének. A tudatosság valóságos, a képek hamisak. A képek jönnek és mennek, folyton változnak, folyamatosan. De a tudatosság mindvégig ugyanaz marad. A tudatosság olyan, akár az üresség, mint az üres tér, és te az vagy. Aminek a jelentése a vagyok, aki vagyok. Az abszolút tudat vagyok.

Azt mondod: „Nos, hogyan érzem mindezen dolgokat? Hogyan tudok érezni betegséget? Hogyan tudok érezni fájdalmat? Hogyan tudom érezni a problémáimat?” Az ok, amiért ezeket a dolgokat érzed, a téves azonosulás. Nem a vászonnal azonosulsz, hanem a képekkel. És mindaddig, amíg azt hiszed, hogy te egy kép vagy, akár egy filmben, szenvedni fogsz.

A titok ennél fogva az elengedés, és elméd nyugodttá tétele. A tudatossággal azonosulj, és ne a képpel, az úgynevezett hamis képzelettel. „Látni fogom a többi ember szenvedését?” - mondhatod azonban nekem. „Háború van Irakban. Körülöttem mindenféle kegyetlenséget követnek el emberek más emberekkel szemben. Ez hamis?” Mindaddig, amíg hiszel benne, addig valódi a számodra. Ezért nem fogom azt mondani neked, hogy hamis, mert hiszel benne.

Ez megint olyan, mint a filmben lévő személy. Elmondom nekik, hogy a vászon a valóság, de ők azt mondják: „Nem, a képek a valóság, látom őket, nem látod a személyt, aki megöl egy másikat? És azt a valakit, aki rákban haldoklik? És hogy egy bomba hullott a városra? Hogy mondhatod, hogy ez nem valóság?” Tehát jövök, és elviszem vásznat, és nincs ott semmi, csupán egy folt. Ez történik, amikor felébredsz. Az emberi álom véget ér. Csupán egy foltta válik. És akkor átítatodsz valósággal. A valóság örömmé, boldogsággá, örök élvezetté, sat-chit-anandává válik.

A kérdés ennél fogva a következő: Hogyan tudom azonosítani önmagam a tudatossággal?

Csak egy módja van, ami az, hogy csendessé teszed az elmédet. Elmédnek teljesen nyugodttá, csendessé kell válnia. Amikor az elme csendes, a valóság magától felragyog. De a képek elfogadásáig a képek problémák, olyan dolgok, amit a szemeiddel és érzékeiddel láatsz, és azt hiszed, hogy valóságosak. Dolgok, amiket érzel. Ezt nevezik hamis képzeletnek. És mert először érzed e dolgokat, ennek megfelelően szenvedned kell.

A titok abban áll, hogy meg kell haladnod ezeket az érzéseket, és ennek ismételtlen egyetlen módja, hogy túl kell lépned ezeken az érzéseken, hogy le kell csendesítened az elmédet. Hogyan teszed csendessé az elmédet? Úgy, hogy időt fordítasz a csendessé tételére. „Légy csendes, és tudd, hogy én vagyok Isten.” És ha nem tudod csendessé tenni önmagad, léteznek különböző módszerek, amelyek közül az önkutatás a legmagasabb. A kérdés egyszerű feltételével önmagadnak: „Kinek az elméje nem csendes? Ki érzékeli mindeme képeket? Ki szenved? Ki válik dühössé? Ki azonosul a világgal?”

Megismétlem, ne kövesd el a hibát, és ne gondold, hogy a test vagy, ahogy már az elején említettem. Szóval elkülönültnek hiszed magad. Hogy kettő van belőled. A testet létezőnek hiszed, és ez az, amit a fejlett emberek most hisznek. Azt gondolják, hogy ők nem a test, hanem a test önmagától működik, és azt csinál, amit akar. Ők pedig valami más. Ennél távolabb semmi nem eshet az igazságtól. Csak egyetlen tökéletes egység van. Egység! Sohasem kettő. Sosem volt olyan, hogy a test és az Éned. A tested csak Énedként létezik. És, amint ezt megérted, a test eltűnik, és semmivé válik. Eltűnik, mert sohasem létezett. Ami létezik, az mindig létezik. Ami soha nem létezett, annak el kell tűnnie. Ezért öregszik és hal meg a test, mindenekelőtt, mert nem valódi, egy illúzió.

Tehát a valódi te pontosan az, ami éppen most vagy, az Én. Te az Én vagy. Nem a test vagy, hanem az Én. Egy vagy, nem kettő. A test nem létezik. Ha a sivatagban utazva látsz egy víztömeget, hasonlítsd a víztömeget a testedhez. Elhiszed, mert látod. Mégis, amikor közelebb érsz hozzá, az nem más, mint optikai csalódás. Igaz? Ugyanez vonatkozik a testedre, látod, gondját viseled, azt hiszed, hogy a tiéd, és azonosulsz vele. Miért?

Az elméd miatt. Az elméd a bűnös. Amikor az elme csendessé válik, minden eltűnik, és te az Énné válsz, ami egyébként is valóban vagy. Minden rendelkezésedre álló módszert fel kell használnod az elme csendessé tételére. Fel kell tenned a kérdést önmagadnak: „Ki vagyok én? Mi a forrása az éneknek? Honnan jöttem?” És aztán kövesd az ént a tetőpontjára. Az én olyanná válik, mint a délibáb, nem létezik. Amikor követed az ént, mélyen a szívedbe, fel fogod fedezni, hogy az én sohasem létezett. Arra is emlékezz, hogy minden más az énhez kapcsolódik. Minden probléma, az ego, az elme, minden ehhez az énhez kapcsolódik. Úgyhogy amikor az énen túlléptél, akkor minden mást is meghaladtál, és szabad vagy.

De a lényeg ma este a következő: Amikor azt mondod: „Nem a test vagyok”. Ismerd fel, hogy nem kettő vagy, csak egy. Ez azt jelenti, hogy a test megjelenése valójában nem létezik. Tudatosság vagy, az Én vagy, és az az egyetlen valóság, és semmi más nem létezik.

Van kérdésetek ezzel kapcsolatban?

SD: A magyarázatodat követően úgy tűnik, hogy majdnem azt mondod, hogy: „az én vagyok nem a test”. És világosabbnak tűnik számomra, ha ezt mondod.

R: Ha azt mondod: „az én vagyok nem a test”, akkor mi a test? (*SD: Illúzió?*) Pontosan. Amíg emlékszel, hogy a test nem önmagától létezik, hanem a vászonra vetített képhez hasonlóan, addig mondhatsz, amit akarsz. Az egésznek az a titka, hogy tudod, ki vagy, hogy a halhatatlan Én vagy. Soha nem születted, soha nem tudsz meghalni. Mindig léteztél. Sat-chit-ananda vagy. Aki valójában vagy, csak a mód, ami éppen most vagy. Csak a mód vagy. Semmit nem kell megváltoztatni. Csak a mód vagy, ami épp most vagy. Isten vagy. Tudatosság vagy.

De ne téveszd össze ezt a testtel. Nem azt mondom, hogy a test Isten. Azt mondom, hogy te vagy Isten. De tudatosságként látlak. Abszolút valóságként, tiszta tudatként látlak. Az (az) Isten. Ha a testedet azonosítod Istennel, nagy hibát követsz el. Ezért, amikor azt mondom, „te vagy Isten”, Énedre utalok. Nem az egódra, nem az elmédre, és nem a testedre. És amikor az Isten kifejezésre, vagy a tudatosságra, vagy az abszolút valóságra utalok, a mindenütt jelenvalóságra utalok. Vagyis, amikor azt mondom, „a tudatosság vagyok”, nem Robertre utalok. A mindenütt jelenvalóságra utalok, amely az egész univerzumot magában foglalja, tudsz követni? Minden tudatosság, semmi nem marad ki belőle. Ezért viseltetünk tisztelettel minden dolog iránt, az egész élet iránt. Az ásványvilág, a növényvilág, az állatvilág és az emberek világa iránt. Mert minden Isten. Semmi nincs kizárva belőle. Ha gyűlölsz valamit, akkor illúziót gyűlölsz. Ha rosszul érzed magad, vagy beteg vagy, vagy rosszul vagy, vagy dühös vagy, vagy rossz a kedved, akkor egy illúzióval azonosulsz. Ez hamis képzelet. Nem te vagy. Minél többet gondolkodsz ezekről a dolgokról, annál szabadabbá válsz. Vannak kérdések?

SN: Robert, van-e valamilyen különbség az élő és élettelen tárgyak között? Vagy az érzők és érzéketlenek között?

R: Csupán materiális értelemben. Az abszolútban nincs különbség. Mindez tiszta tudat, ego nélküli, elme nélküli. Mindez üresség, tiszta tudat. (*SN: Vagyis a fizikai dolgok ugyanazok, mint az emberek?*) Ugyanazok. De a viszonylagosság bizonyos pontján a

dolgokat érzőnek és érzéketlennek nevezed, de valójában nincs különbség, mindez ugyanaz. *(SN: Azt olvastam, hogy csupán érző lény válhat Én tudatossá saját tudatosságára, mi van az élettelen tárgyakkal?)* Nos, élettelen tárgyak nem lehetnek tudatosak a viszonylagosság szintjén, mert ők a viszonylagosság szintjén élettelenek. De a valóságban nincs viszonylagos szint. Vagyis minden tudatosság. Valószínűleg a buddhizmusról beszélsz. A Bódhiszattva azt mondja: „csupán érző lény képes megvalósítani az abszolútságot”. A beszéd szintjén igaza van. De ő szinten beszél. Én nem szinten beszélek, hanem az abszolútból. Az abszolút az abszolút. Nem kettősség.

SG: Vagyis, abszolút értelemben azt mondhatjuk, hogy minden tartalmaz mindent, és semmit.

R: Igen, ez ugyanaz, ugyanaz a dolog. Minden semmi és a semmi minden. Az a kérdés is felmerül: Hogyan kell élnem az életemet, ha az nem létezik? (nevet) Hogyan élhetném? Ismét emlékeztetek, ahogy minden alkalommal, gondoskodtatni fog rólatok. Amíg a testnek hiszed magad, van egy titokzatos hatalom, amely irányít téged, és a legfőbb jóhoz vezet, ha hagyod, és hagyod Istent. Tehát minden szinten védett vagy. Más szóval, ha nem látod, és nem érted az abszolútot, az is rendjén van. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy át kell adnod önmagad. Add át önmagad Istennek teljesen és tökéletesen, és teljes védelemben fogsz részesülni, és gondoskodtatni fog rólad. De ez abszolút önátadást jelent, teljes önátadást. Úgyhogy annyi szintet használhatsz, amennyit akarsz, nem számít. Minden a javadat szolgálja. Az egész univerzum a barátod. Semmi nem az ellenséged, és semmi nincs, ami bántani tudna vagy akarna, semmi nincs. Mindez a képzeleted szülötte. Amikor aggodalomtól vagy depressziótól szenvedsz, amikor azt gondolod, hogy a világ az ellenséged, vagy azt gondolod, hogy problémáid vannak, próbáld felismerni, hogy emberi szempontból gondolkodsz - És még ha nem is tudod elhinni, hogy nem vagy ember - Engedd el a problémáidat. Add át őket Istennek és Isten minden tekintetben gondodat fogja viselni. Valamint karmikus okok miatt jöttél e szintre, azért, hogy megtegyél valamit. Vagyis meg fogod tenni, bárminek a megtétele miatt jöttél. Azt próbálok neked elmondani, hogy nincsenek problémáid. Abszolúte semmi baj nincs. Minden rendben van, és minden úgy zajlik, ahogyan kell.

Miközben csendben ülünk, lásd, mi zajlik most az elmédben? Mire gondolsz? Nem látod, hogy ez az oka minden problémádnak? A gondolkodásod. Ha senki sem maradna, hogy gondolkodjon, önmegvalósítottá válnál, de amíg megengeded magadnak, hogy gondolkodj, egyik problémát a másik után okozod magadnak. Ez olyan, mint amikor filmet nézel, és tudod, hogy ki a gyilkos. Vagyis elkezded egy megoldásra gondolni. Hogy fogják elkapnia a rendőrök a gyilkost, és mit kell tennie a gyilkosnak, hogy elmeneküljön a rendőrök elől. Ez az, amit emberi énedben teszel. Te vagy az oka mindezen absztrakcióknak. Te vagy az oka minden problémádnak, és nem tudsz róla. Azt hiszed, hogy a problémáid kívülről jönnek hozzád. De nem. Te teremtetted őket az elméddel. És állandósítod őket, hogy mindennap állandóan rájuk gondolsz, gondolsz, gondolsz, gondolsz. És a legrosszabbat akkor teszed, amikor azon gondolkodsz, hogyan tudod megoldani a problémáidat. Mert amikor azon gondolkodsz, hogyan tudod megoldani a problémát, akkor elismered, hogy problémád van, amelyet emberi módon kell megoldani. És vagy megoldod ezen a módon, vagy nem. De ha megoldod a problémát, egy másik fog felbukkanni, és ennek sosincs vége. Az egyetlen mód, hogy megszabadulj a problémáidtól, ha elmédet nyugodttá teszed, magadba mélyedsz, és megvalósítod az Ént. A problémáid ebben a mértékben meg fognak szűnni.

Mary miért nem meséled el a csoportnak, amit nekem meséltél a problémáidról? Nem szeretnéd megosztani?

SM: Sok otthon a nézeteltérés. A férjem nem akarja, hogy ezekre az összejövetelekre járjak, minden spirituális dolognak nagyon ellene van, és ez nagyon nehézé vált számomra, és elég jól követtem a Robert által elmondott módszert, és akkor teljesen

hirtelen, bár a problémák még mindig megvannak, de nagyon boldog vagyok. Megváltoztam, a problémák nem változtak, de én megváltoztam. És most teljesen szembe tudok vele nézni. És nem zavar. Ma, amikor beszálltunk a kocsiba, Robert azt mondta, „Nahát, boldognak nézel ki, Mary”, és azt mondtam: „Boldog vagyok, valóban az vagyok”. Szóval, tényleg, amin változtathatsz, az nem a probléma, és valóban megtanultam, hogy ezen a módon működik.

R: És ez az első lépés. Az ezt következő lépés után minden más is változni fog. Változni fog.

SL: Szóval a hozzáállás, ezen a síkon a hozzáállás az, ami elsőként bekövetkezik? (R: Igen.) És minden más ezt követi?

R: Pontosan, és a türelem a kulcs, mert a dolgok relatíve rosszabbá válhatnak látszólag, mielőtt javulni kezdenének. Ezt nevezik kemizációnak. Dolgok kezdenek történni. Úgy tűnik, mintha minden felrobbanni készülné, és relatíve rosszabbá válna időnként, nem állandóan. Ez az, amikor szorosan meg kell tartanod a valóságot. Ekkor teljesen hirtelen béke és nyugalom jelenik meg, és minden át fog változni jósággá és boldogsággá és harmóniává.

SK: A türelem útja az elfogadás, legyél elfogadó?

R: Nem, valójában nem elfogadsz. Nem szeretem ezt a kifejezést. Azt csinálod, hogy elfordulsz tőle, és befelé mész, és meglátod az igazságot. És az igazság az, hogy te a halhatatlan Én vagy. Nem a szituáció vagy. És nem a test vagy a körülmény vagy. (*SK: Elfogadod a valóságot.*) Elfogadod a valóságot, igen, ez már jobb kifejezés. (*SK: Az igazságot.*) És amikor elfogadod a valóságot. A valóság tőled kezdődik, és bővül a világgá, mert egy új teremtést alakítottál ki. A világ válik a valóságoddá, amit elfogadtál, és minden szép lesz.

SE: Körülbelül három hete volt egy hirtelen bepillantásom. Ráéreztem, hogy a tudatosság vagyok, és nem a test. Oly nyilvánvalónak látszik harminc év után, miközben nem értem, mit jelent. És hogy én teremtem a világot. Bármi az én, az teremt a világot. Te, a test, csak egy kis szereplő vagy a tudatosságban. De még nem értettem meg az abszolút tudatosságot. A tudatosság számomra még mindig a képek összességét jelenti, amely változik, változik, és kölcsön hat, de nem tudom, mi van a képek, a tudatosság, az abszolút tudatosság előtt, hogyan tudhatom meg ezt?

R: Ez az úgynevezett parabrahman, abszolút valóság, abszolút tudatosság. A benned lévő világ tagadásával, figyellel, és nem reagálással. És mész egyre mélyebbre és mélyebbre és mélyebbre, amíg az egész el nem tűnik.

SD: A negyedik alapelv, amit adtál nekünk, nem alkalmazható többé-kevésbé erre az esetre? (R: Részletezd.) Nos, a negyedik alapelv, hogy az önmegvalósítást fel lehet fedezni annak kiküszöbölésével, ami nem ő. Vagyis úgy érzem, ez az, amit jelent.

R: Igen. Amikor ezeket a képeket látod, illetve akármit látsz, mindig mondd: „Nem ez, nem ez”. (*SE: Neti-neti.*) Pontosan, és egyre mélyebbre és mélyebbre mész, és minden fel fog oldódni a tudatosságban. De ne feledd, te magad, az út te vagy most, abszolút tudatosság vagy. Vagyis ne gondold, hogy le kell dobnod a testedet. Nincs ledobandó test. És ez a lényeg, és ez a legnehezebben megérthető az emberek számára. Nem létezik test, amitől meg kell megszabadulnod. Láttam nagyon fejlett embereket, akik már évek óta gyakorolnak, ahogy épp az imént mondtad, és még mindig azt mondják: „Fiú, amikor megszabadulok ettől a testtől, akkor szabad leszek”. Senki nincs, akinek meg kellene szabadulnia. Ez megint az ég és a kék. Kihívsz az udvarra, és azt mondd:

„Robert, nézz az égre, kék.” Én felnézek, és azt válaszolom: „Igen”, de valójában nincs ég és nincs kék. Csupán atmoszféra van.

Ez olyan, mint a kötél és a kígyó. A sötétben látsz egy feltekert kötelet, és azt gondolod, hogy egy kígyó. De amikor megvizsgálod, rájössz, hogy csak egy kötél. És soha többé nem ijedsz meg ismét a kötélről és a kígyóról. Vagyis, amikor látod testeket, képeket, bármit, a saját testedet különösen. Ráébredsz, hogy ami a testednek tűnik, az tiszta tudatosság és a tested nem létezik, ahogyan megjelenik. És minél többet tudsz meditálni ezen, annál hamarabb fogod felismerni a valóságot, hogy ez így van, és akkor szabaddá válsz, vagyis ráébredsz a szabadságodra, hogy az út csak te vagy.

Ezért kérdelek mindig tőletek: „Mihez kezdesz az életeddel? Mi van fontosabb, mint Éned megtalálása?” Minden más múló kép csupán. Ma jön, holnap megy. Énedhez kell hűségesnek lenned. És valóban tudd, hogy hol vagy, és mi készül valójában számodra. Ahogy azt sokszor elmondtam, oly sok tanítvány vallja, hogy szereti ezt az igazságot, és érte él, és nem győzi kivárni, és ez minden, amit tenni tudnak. Mégis, ha nyernének a lottón, és harminc-ötven millió dollárhoz jutnának, nem látnánk őket soha többé. Mert ünnepelnének és megbolondulnának. Tehát, hol vagy valójában? A megértés természetesen nem kivezető út. A pénzt el fogják költeni. Ha befektetsz, az IRS miatt kell aggódnod, vagy az emberek miatt, hogy megpróbálják ellopni a befektetéseidet. Mindig vannak problémák az emberi világban, mindig. Fordulj befelé és valóban keresd a valóságot.

Ahogy múlt héten említettem, még Indiában talákoztam ezekkel Szinyaszikkal, és tudod a Szinyasik teljesen lemondtak a világról, eléggé olyanok, mint a Bódhiszattvák, valóban nagynak hiszik őket. De valójában a Szinyasziknak soha nem kellett feladniuk semmit, vagy lemondaniuk bármiről, mert soha nem volt semmijük. És amint az első embertől pénzt kapnak, megszabadulnak a szvámi ruháktól és bemennek a városba. Új ruhákat vesznek, és úriemberré válnak, mondhatni. Vagyis soha nem tudhatod, merre fordul a sorsod. Soha nem tudhatod, mi készül. De ha elég tartósan befelé fordulsz, és sírsz a megvalósításért. Sírsz Istenért, akkor szenvedélyedé válik Isten, mintha focihajongó lennél. Valami adni fog, és valami történni fog. De a szenvedélyeddé kell válnia, és az első helyre kell kerülnie az életedben.

És kezd reggel, amint kinyitod a szemedet. Tedd fel a kérdést önmagadnak: „Ki az, aki felébredt?”, és kapod rá a választ: „Én vagyok”. „Ki az, aki aludt? Én aludtam,” vagy „Ki az, aki álmodott?” „Én álmodtam”, és észre fogod venni, hogy az én mindig ott van. Szóval folytasd a kérdések önmagadnak szegezését: „Honnan jöttem? Az én, amely a tudatosság mindhárom állapotában jelen van? Honnan származik?” és tartózkodj az énben. Tartózkodj az énben, és kövesd az ént a forrásához, amíg az én teljesen el nem tűnik, mint az ég és a kék, mint a sivatagi délibáb. Az én illúzió, nem létezik. És amikor az én eltűnik, az én vagyok fog ragyogni ismét, teljes dicsfényében és pompájában. És ez egy csodálatos módja a reggeli ágyból kelésnek. Egy csodálatos módja a felébredésnek.

De emlékezned kell ezekre a dolgokra. És ne kezdj el egy csésze kávéra gondolni vagy ne kezdj gondolkodni a problémáidon, vagy, hogy mit fogsz felvenni, vagy ilyesmi. És a legrosszabb, amit reggel tehetsz, hogy bekapcsolod a TV-t, mert azok a dolgok egész nap veled maradnak. Visszatart téged a befelé fordulástól. Felejtsd el az újságokat, felejtsd el a TV-t egy ideig. A világ menni fog tovább, mentsd meg önmagadat. Ha egy égő épületben találod magad, nem állsz meg, hogy megcsodáld a falon lévő képeket. Elhagyod az épületet, oly gyorsan, ahogy csak lehetséges. Ilyen, amikor a mayában vagy elnyeletve. Olyan, akár az égő épület. Amíg még futja az időből a tested elhagyását megelőzően, fedezd fel, hogy ki vagy. Ismerd meg az igazságot, és az igazság szabaddá fog tenni.

Játsszunk egy kis zenét.

(zenélnek) (a szalag hirtelen megszakad, amikor Robert folytatja)

R: ...hiszik, hogy ők a test. Mindaddig, amíg azt hiszed, hogy a test vagy, létezik reinkarnáció, léteznek lelkek, létezik Isten, létezik a világ, létezik az univerzum. És létezik megvilágosodás. De amint ráébredsz, hogy nem a test vagy, mindez megszűnik.

SM: Robert, mi van azokkal, akik nem világosodnak meg ebben az időszakban?

R: Ilyen nincs. De ha még mindig abban a hitben élsz, hogy a test vagy, és történetesen eldobod a testedet, és hited szerint a test vagy, akkor fejlettebben térsz vissza. (SD: Vagyis hitelt kapsz ezekre a kurzusokra, huh? Még ha nem megyünk is át. Még ha nem diplomázunk is le.) (nevetés) Pontosan ez történik. Létezik egy óriási könyvelési rendszer, amely gondoskodik mindenről.

SD: De az, ami a karma és a reinkarnáció világain belül van, ami egyszer nem jelentkezik, az megvalósít. (R: Pontosan.) De Mary a dolgok, amelyek, ümm, a megvalósítás levesz a karmikus kerékről. A szabályok különbözőek, amint megvalósítanak, és ráébredsz, hogy mindaz mindig is nem létező volt.

R: De megint hangsúlyoznom kell. Még egyszer elmondom, hogy ez egy veszélyes tanítás, mert amikor azt mondom, hogy nincsenek szabályok, egyes embereket ez felhatalmaz, hogy azt csináljanak, amit akarnak. De nem ismerik fel, hogy mindaddig, amíg gonoszat tesznek, és a testnek hiszik magukat, ezzel összhangban szenvedniük kell. Ha megvalósulttá válsz, mindenkit békén hagysz.

SN: Robert, amikor azt mondtad, hogy a testtel bármit megtehetsz, amit akarsz, akár a szemetesbe is dobhatod, ugyanakkor minden szentté válik, igaz?

R: A végső valóságban, a végső értelemben, minden szent. De a szemetesbe dobással nem tudod kevésbé szentté tenni. (SN: Dobd egy szent szemetesbe.) Először is a szemetes szent. (SK: De nem teszi valami még szentebbé?) Nem, ne számíts erre. Ha keresztül akarsz menni a halál mindezen rítusain, csak rajta. Tégy, amit akarsz. (SD: Azok majdnem szükségszerűek, amíg a testtel azonosulunk, ugye, mert mind részei az álomnak, ugyanazon álomnak.) Igen, amíg azonosulsz a testtel, minden zavarni fog. Soha nem találsz békét, nem számít, mit teszel. (SD: De én úgy értem, hogy ahogy átmész a halál rítusain, újra emlékeztetheted magad, hogy azt a testben teszed, és a magasabb igazság szerint az nem valódi.) Igen, amikor elhagyod a testedet, pihenőt veszel, és képes e dolgok látására. Aztán megint visszavonódsz, és akkor van egy másik esélyed.

SD: Nem mondtál valami olyasmit, hogy a halál után hét napig, és a babák születése után hét napig megvalósultnak tudják magukat?

R: Tudatossá válsz, igen. Körülbelül hét napig. (SK: A halál után?) A halál után. (SD: És közvetlenül a fizikai születés után is. Vagyis a kisbabák nem is olyan buták, mint gondoljuk?) Nem.

SM: Láttál már újszülöttet? Soha nem néz az arcodba vagy a szemedbe, mindig a fejed fölé néz, ahogy észrevettem. (R: Ez így van.) És attól függően, hogy milyen a személy típusa, visítanak néha, hogy meneküljenek tőlük, mások esetén meg annyira boldogok, ha a közelükben vannak.

R: A kisbaba valóban tiszta, amíg a szülők a hatalmukba nem kerítik őket. Akkor ez elromlik.

SG: A gyermek természete elárul valamit arról, hogy miként fogja a gyermek végezni? Vagyis, ha a baba nagyon csendes, kedves és jóindulatú... (R: Nem feltétlenül.) (SK: De talán a fiatal éveiben, kapsz jeleket felőlük?) (R: Vagy igen, vagy nem.)

SD: Ez karmikus volna, nem? (R: Minden karmikus, igen.)

SU: Azt gondolom, hogy a magatartás-kutatók a fejük tetejére próbálnak állni, hogy bebizonyítsák, hogy a gyermek hét éves korára fixálódik, de én nem hiszek ebben. Azt gondolom, hogy az emberek folyamatosan, a világgal együtt változnak. (R: Minden lehetséges.) Bármilyen, abszolúte.

SM: A katolikus vallás azt mondja, hogy adj egy hét évnél fiatalabb gyermeket, és akkor... (R: Egy életre katolikus.) Igen, fixált. (nevetés) Ez büntudat.

R: Ezt Hruscsov is mondta. (SM: Pardon?) Hruscsov ugyanezt mondja, „Adj egy öt éves gyermeket, és egész életére kommunistává teszem.” (SM: Igen, tudom. Biztos ugyanonnan vette, mint én.)

SL: Elismeri, hogy Istennek gondolja magát.

SU: A náci Németországban a kisgyerekek nevelése ugyanígy. És próbálják belenevelni a gyerekekbe, de erről sem hiszem el, hogy működne.

R: Mindennek karmikus oka van, ha működik karmikus, ha nem, karmikus. Mindaddig nem menekülhetsz előle, amíg úgy gondolsz, hogy a test vagy. (SU: Amíg micsoda?) Amíg azt hiszed, hogy a test vagy. (SU: És mégis gondját viseljük a testünknek, tápláljuk, és eddzük azt.) Persze. Akár a moziban. Fizetsz, hogy beülhess, és megnézd a filmet. Nézed a vásznon a képeket, és felvidulsz, vagy sikítasz, vagy ordítasz, vagy rémüldözöl, azután hazamész. (nevetés)

SE: A testtel vagy egóval való azonosulás megszüntetés folyamata alapvetően az elme problémája, ez egy elmebéli folyamat? Az elme valósítja meg.

R: Igen, az elme a bűnös. Az elme miatt van tested és egód. (SE: És ugyancsak az elme miatt veszíted el a testedet?) Igen. Ez az, amiért annyira egyszerű. Tedd nyugodttá az elmét, és minden eltűnik.

SD: Az elmét is beleértve, igaz? (R: Az elmét is beleértve.) Megsemmisíti önmagát?

R: Mivel az elme csak gondolatok halmaza. Tehát minél inkább lecsillapítod, annál inkább eltűnik. És amikor nincs elme, akkor nincs világ, nincs test, nincs senki. Szabad vagy.

SN: Az elme lecsendesítésének az útja az önkutatás, igaz? (R: Az a legjobb út.) Mert azt mondják, hogy azok az emberek, akik szeretik nyugodttá tenni az elmét, le fognak mondani a világról, vagy el fognak menni egy barlangba. Az elme a barlangban sem más, mint a világban.

SD: Talán még rosszabb, mert ott mindössze annyit tehetsz, hogy gondolkozol. (R: Igen, pontosan.)

SK: De talán jobb megtisztítani, mint konfrontálódni vele.

R: Örült leszel. Ha nem tudod a világba vagy a piacra vinni, akkor rosszabb lesz a barlangban. (SN: Nem tudod erőltetni, hagyni kell, hogy saját magától megtörténjen?)

Az elme nagyon-nagyon erős, és uralkodni fog rajtad. Tehát, ha elvonulsz, hogy önmagadban légy, és nem vagy fejlett, sikítani és ordítani fogsz, és haza fogsz futni. Nem tudod erőltetni, nem. Figyelned kell. Legyél a tanúja a gondolataidnak, és attól szerte fog foszlani.

SK: Mi az agy?

R: Az agy semmi, a testnek a része. A testet szolgáló elektromos rendszer. (*SK: Gondját viseli a testnek.*) Igen. (*SK: Van valami köze a gondolkodáshoz?*) Nincs. (*SD: Tehát az agy és az elme nem ugyanazok.*) Nem, nem ugyanazok. (*SU: Azok csak a test funkcionalitásának a részei, bizonyos mértékig.*) Az agy a testért van.

SK: Tudod végeztek olyan kísérleteket, amelyek során ingerlik az agy bizonyos pontjait, és akkor a személy gondolkatai más... (R: Persze.) Az elme, a gondolatok így ágyazódnak be a testbe, még azt is mondják, hogy a masszőrök olyan helyekhez érnek, ahol a páciens dühöt, érzelmet, vagy gondolatot raktároz, vagy mindegyiket.

R: Mindez a fizikai-mentális szinten zajlik. (*SK: Értem, tehát ezért tudnak oly gyakran egymásba fonódni.*) Igen, de az agynak csak a testtel kell dolgoznia. Az elme az agyban tárolt gondolatokkal dolgozik. (*SK: Szóval épp olyan, mint a test bármely más része, gondolatok és érzelmeket tárol.*) Ó, igen, és aztán törölni tudod őket a tárolóból. (*SK: Igen, de ha nem vagy kapcsolatban a testtel, nem kell megtenned?*) Ümm. (*SK: Csak az elme elpusztításával tudod megcsinálni, úgymond.*) Ó, igen, ez a legjobb mód, mert ha másképpen csinálod, meggyógyulhatnak egy időre. (*SK: És akkor vissza tudod állítani?*) De valami más jön fel. És ha meggyógyítod is a testet ebben az életben, más életekben foglalkoznod kell vele, ami sosem ér véget. (*SK: Igen, ez csak a viszonylagosság szintjén segít. Eléggé felszabadíthatja az embert, hogy rászokjon a spirituális fegyelemre.*) Igen, megteheti, de az még mindig a karma törvényei alá tartozik. Arra az útra volt szánva. Egy szituációval való szembesüléskor reagálás előtt tedd fel a kérdést önmagadnak: „Ki látja?”

SD: A reakciók időnként azonnalinak tűnnek ahhoz, hogy meg tudd kérdezni magadtól, „Ki reagál?”

R: Igen, meg tudod, akármi könnyebb számodra. De én arra utalok, mielőtt reagálnál. A legtöbben konfrontálódnak a szituációval, és haraggal vagy hasonlóval reagálnak. Szóval, mielőtt megtörténne, jusson eszedbe, hogy elkapd önmagad, és feltedd a kérdést önmagadnak: „Ki látja?” Akkor a reakció szertefoszlik, és nyugodttá válsz. (*SU: Azt mondtad, tegyem fel a kérdés magamnak: „Ki látja?”*) Ki látja az ilyen szituációt. Például, ha az iraki háborút nézed, és dühössé válsz miatta. Kapd el magad, és kérdezd meg magadtól: „Kire van ez hatással?”, vagy „Ki látja?”, ami ugyanaz. (*SD: Vagy, ki reagál, ugye?*) Bármilyen segít. Ki reagál, kire hat, ki látja. (*SL: És ha én a válasz?*) Menj bele egyenesen a tanításba. „Ki vagyok én? Honnan jövök? Mi az én forrása?” (*SL: És ne reagáljak?*) Ne reagálj. (*SD: Mert az az ego számára jön.*)

SK: De nehogy elhidd, fedezd fel. (nevetés)

R: Jay hozott egy kis kaját.

(szünet a szalagon)

(reinkarnációról és lélekvándorlásról beszélgetnek)

Robert: Ez nagyon ritka, de néhány emberrel megessik.

SH: Milyen esetben történik meg?Ha tettek valamit...?

R: Ha valaki valóban aljas, valóban hitvány, valóban rossz, és állathoz hasonló, akkor állatként fog visszatérni.

SE: Szeretnék sziklaként visszatérni. (SD: Tényleg?) Vicceltem! (nevetés)

R: Bármilyen lehetséges.

SD: De minden a máya kontextusában, igaz? (R: Igaz.) Senki nem azért jön vissza, mert nincs hová mennie. (R: Pontosan.) Vagyis, ha fel tudnánk ébredni, akkor leszállnánk a kerékről, tudod.

R: Hát, ébredj fel! *(SD: Jó oka van, hogy felébredj, ami engem érint.)* Ki mondta, hogy alszol? Miért gondolod, hogy alszol? *(SD: Úgy tudom, hogy azt mondtad nekünk, hogy már ébren vagyunk. A szavak alkalmatlanok, hogy tudatára ébredjek, hogy ébren vagyok. Ha meg megvalósíthatnám.)* Ha a pillanatban, a másodpercben élsz, ébren vagy. De minden alkalommal, amikor az elméd gondolkodik, a máyába vagy keveredve. *(SD: A pillanatban élés az egyhegyűséggel azonos?)* Nem, nem, nem. Az egyhegyűség azt jelenti, hogy arra készítené az elmét, hogy egyetlen dologra irányuljon. A dologra irányulás nyugodttá teszi az elmét. *(SD: Ó, vagyis ez csupán egy testbéli segítség?)* Akkor egyhegyűvé válsz. De a felébredéshez csupán a másodpercben kell pihened, gondolkodás nélkül. *(SD: Vagyis az egyhegyűség az elme megnyugvásához vezethet, ami felébredéshez vezethet?)* Igen, de gondolj csak a másodpercre. Semmi nem történik a másodpercben, és ébren vagy.

SM: Robert, azt gondoltam, hogy úgy fog jönni, mint egy erős hangrobbanás. Egy héten keresztül?

R: Nem, éppen ellenkezőleg, semmi nem történik.

SD: Azt hiszem, azt mondtad, hogy egy fényvillanáshoz volt hasonló? Vagy csak szimbolikusan fogalmaztál?

R: Nem, az ébredés előtt van. Amikor igazán felébredsz, csak kinyitod a szemed, és ébren vagy. *(SD: Egyik pillanatban nem vagy, és a következő pillanatban vagy?)* Ez olyan, mint amikor egy teljesen sötét szobában vagy, és felvillantod a fényt. *(SD: De azt hiszem, azt mondtad, hogy egy fényvillanáshoz hasonló?)* Azelőtt. Amikor tapasztalataid vannak.

SD: Ümm. Azt hittem, hogy talán szimbolikusan fogalmaztál úgy, hogy az olyan, mintha a fényt látnád. Mint ahogy mindig is úgy gondoltam, hogy a bibliai fény, amely Saul vagy Pál körül ragyogott, szimbolikus fény látása, vagy felébredés volt?

R: Szimbolikusan, igen. Így van, igen. Ez az, amit mondtam, sötétben vagy, aztán felkapcsolod a fényt, ez az! Nem nagy dolog. *(SD: Ó, de milyen nagy dolog. Nagy, mert mindannyian azt keressük.)* Ha túlságosan keresed, nem fog megtörténni. (nevetés) Hagyd abba a keresést. Csupán válj. Legyél. Legyél az Éned.

SG: Azt gondolom, hogy jó az analógia, amely szerint fogalmakról és itt- és ottlétről beszél. Ha a nappali álom állapotában vagy, nincsenek fogalmak a birtoklásra, és senki sincs, aki azokat, vagy a gondolatok közötti pillanatot birtokolhatná. Akkor semmilyen más állapotnak nem vagy tudatában, még az egyesített állapotnak sem. Csupán tudatos vagy. És szükségszerűen senki más létező nincs, és az előbb a kifelé néző én analógiáját

használtam, és az én része lévén, mindenki kifelé néz. Lehet, hogy ez a konceptuális nappali álmom állapottal segít.

SD: Azt hiszem, egyetlen ok miatt beszéltem a szintekről, hogy véges kifejezésekkel megkülönböztessem, amit feltételezhetően látunk.

SE: Jean Dunnel, Niszargadatta egyik volt tanítványával találkoztam, vagy két hete. Egy Torrencei motel szobájában beszélgettünk, a kórházban fekvő édesanyjánál járt látogatóban. Nagyon mély benyomást tett rám, azt mondta: „Tényleg az a benyomásom, hogy érted.” Dühös lett rám. Azt mondta: „Valójában nem érted”, azt mondta: „Az emberek állandóan ezt mondták Maharajnak, és ő ideges lett, és azt mondta: „Nem érted, te teremtettél engem.” És az ujjával így az arcomba mutatott, és azt mondta: „Te teremtetted ezt a testet, te teremtetted a tanításokat, amelyeket tőlem kapsz”, csodálatos tapasztalat volt, egy hetet töltöttem úgy, hogy minden az enyém. A falak, a csillagok, minden az enyém, én hoztam teremtettem. (R: Igaza van.) Én teremtettem a tanításokat, Irakot, Szaddámot, mindent. (R: És te teremtetted Istent.) Én teremtettem Istent. (R: Igaza van.)

SK: Mi a véleményed Niszargadattáról, a fickóról, aki felvette a műveit? (SE: Rámesht?) (SN: Balszékar?)

SE: Szeretem őt nagyon. Szeretem Rámesht. Jóllehet nagyon intellektuális. Elméletek, fogalomalkotások, összekapcsolódó fizika és filozófia, és ez csupán túlságosan sok gondolkodás. Maharaj egyáltalán nem gondolkodó volt. Rámesht fogalomalkotásai összezavarnak időnként. Az egyszerűséget, a végtelen tisztaságot kedvelem. Szeretem az egyszerűségemet. (nevetés)

R: Ugyanez a helyzet Ramana tanításaival. A Mountain Path szerkesztői San Diegoban lesznek a jövő hónapban. Ramana Maharshi nagy nagy unokaöccse. De ők mind intellektuálisak. Találkoztam velük, mikor Indiában voltam.

SK: Ki az a Nome? (R: Nome, Samet kérdezd.) (SG: Én nem ismerem.)

SD: Egy Ashramot vezet Santa Cruzban. (SK: Santa Cruz. Van egy Ramana Maharshiról szóló könyv, a „From I to eternity”)

R: Hol szerezted a könyvet? (SK: A Bodhi treeben kaptam, évekkel ezelőtt.) Tudtál a létezéséről, ez egy titkos könyv? (SK: Az emberek megveszik, aztán eladják az antikváriumnak, ha egy kis pénzt akarnak. (nevetés) Én meg megvettem.)

(A tanítványok egymással beszélgetnek)

SG: Benne van Nome, Ramanával egy képen...

R: Nem, ez volt az első. Két verziója létezik.

SK: A „From I to eternity” egy vékony könyvecske. Alapvető mondások, gyere el hozzánk, és meditálj.

(a szalag megszakad, ahogy Robert folytatja)

R: ...Volt egy barlangja, és a feljebb más barlangokban más jógik voltak, és nagy sziklát dobtak rá, megpróbálták megölni őt. Sziklát gurítottak le. Ő csak felnézett, a kőre nézett, és mintha csak egy légy volna, ami zaklatja. Csak állt ott, a legkevésbé sem érdekelt, azok pedig legurították rá ezeket a nagy sziklát. És mind mellément. És ez

így ment hónapokig, mert őt többen jöttek megnézni, többen, mint a többieket. Szóval, soha nem tudhatod, mit fognak tenni az emberek.

SE: Ez akkor volt, amikor először jött a hegyre?

R: Amikor az Iskander Ashramban volt. Akkor múlt tizenöt éves. Nézd, oly sok minden történik a világban, oly sok a mozgás, oly sok a tanító. Ezért van az, hogy a valódi tanító benned, önmagadban van. Lépj kapcsolatba az Énnel. Találd meg az Ént. És semmi mással ne törődj. Próbáld ne komplikálni az elmédet. Mert oly sok a könyv, oly sok a tanító, oly sok a mozgás. Arra kell menjél, amerre a szíved visz, és soha senkit ne ítélj el. Csak hagyd őket létezni. Elég hely van a világon mindenki számára. És mindenki oda megy, ahová abban a pillanatban mennie kell. Más szóval, ha rossz természeted van, akkor rossz tanítóhoz mész. (nevetés) Szóval mindig a megfelelő helyen vagy.

SL: Ez megtörtént velem. (R: Ki az, aki tudja?) Viccelek. (nevetés)

SN: Természetesen, amikor a világot nézed, önmagadat látod. Ez az, amiről Ed beszélt.

R: Minden a neki megfelelő helyen van.

SE: Szintén egy nagy felismerésem volt, hogy nincs választásom, a spirituális utam kibontakozását illetően. A személy úgy érzi, mintha ő végezné az ilyen az akarat cselekvéseket és gyakorlatokat, és így tovább, de ez csupán buborék. (R: Így van.) Ez mélyebb annál, mélyebb a személynél. Hogy itt vagyok, nem az én választásom, régen elrendeltetett. (R: Pontosan.)

SD: Ez az, amiről a múlt vasárnap beszéltünk, ez a karma. Hogy minden előre elrendezett, még a döntések is, amelyekkel látszólag szembesülsz, és meghozol, azok is előre elrendezettek.

SK: Végez a személyed még mindig spirituális gyakorlatokat mindennap? (SE: Amikor nem dolgozom, egész nap az ágyban fekszem.) Ez az, amit csinálok. (SE: Nagyon fejlett.) (nevetés) Aggódtam miatta, most nem tudom, mit gondoljak róla.

SE: Két éve totál deprimált vagyok, a világon semmi nem érdekel. Az emberek megjegyzéseket tesznek, hogy én milyen levert vagyok, és menjek ki és csináljak dolgokat, és én azt felelem, boldog vagyok az ágyban fekve, és csupán önmagamban időzve. Még csak nem is ülve meditálok, még az is túl sok erőfeszítést jelentene. (nevetés)

SN: Mit tanít Niszargadatta a meditációról? (SE: Ugyanazt, mint Robert, azt mondanám.)

R: A jelenlévőknek tanított meditációt? Kinek kell meditálnia? De ismételten mondom, ne hagyd magad becsapni. Mert sok embernek szüksége van rá, hogy meditáljon. (SK: Mit mondtál?) Azt mondtam, hogy sok ember van, akinek szükséges meditálnia.

SN: Olyasmi az érzésem, ha meditálok, akkor meg kell tanulnom, hogy nem kell meditálnom.

SK: Mi van az alvással, ami úgy tűnik, ugyanannak a tapasztalatnak egy fajtáját osztja meg, ami által érintett vagyok.

R: Nos, ha valóban a helyes úton vagy, a tested a helyes dolgokat fogja tenni, bármit is kell tennie. Mindaddig, amíg mások útját nem keresztezed, és másokkal nem vagy

kegyetlen, tedd, amit akarsz. (SK: De az egyetlen problémám a koncepciómmal kapcsolatos, amit hiszek, hogy tennem kell, vagy amit szoktam a múltban.) Boldog vagy? (SK: Mindkettő, nem vagyok szomorú. Nem érzek szomorúságot.) Akkor semmi baj azzal, amit teszel.

SD: A depresszióról szólva, feltehetően volna a kérdést önmagának: „ki depressziós?”

R: Persze. Igen.

SE: Ez nem egy fájdalomteljes depresszió, csupán az érdeklődés hiánya. (SD: Mindegy, hogy fájdalomteljes, vagy sem, az ego az, aki depressziós.) Olyan, mintha egy személy iránt érzett gyász. A személy meghal, és énem egy része gyászol a személy halála miatt. (SD: Az ego ellenállna az Én megszentelésének.)

SK: Átmenetszerű, ez is az átmenet része.

SL: Azon gondolkodom, nem arról van-e szó, amit korábban valaki, valamilyen filozófus mondott, hogy a személyt, a testet gyászolod, az én meghal, és később... (SK: Ünnepele?) ...igen, és a következő lépés egy kisebb megvilágosodás.

R: Ez szintén lehetséges. Mindezen dolgok lehetségesek.

SN: Robert, ellen tud állni az ego a megsemmisülésnek?

R: Látszólag igen, de a valóságban, ha nincs ego, ki kellene ellenálljon? De látszólag ellenáll, látszólag harcol veled. De amikor a tanúvá válsz, és nem fordítasz rá figyelmet, akkor magától lecsillapodik. (SN: Nos, amikor a tanúvá válsz, az olyan valami, ami történik, vagy azonnal bekövetkezhet?) Igen.

SD: De ez olyasmi, amire tervszerűen készülhetsz. Tudatosan a megfigyelővé válhatsz.

SN: De mondjuk, ha a tanúvá válsz, az ego küzdelem nem hátrál?

R: Ha a tanúvá válsz, nem. Mert ha a tanújává válsz a küzdelemnek, akkor senki nincs, hogy reagáljon, elgyengül. Az ego nagyon elgyengül, és önmagától lecsillapodik. Ez olyan, mint mikor van egy barátod, és ő beszél hozzád, beszél hozzád, beszél hozzád, de te nem válaszolsz neki, csak nézel rá. Mi fog történni? A barátod el fog sétálni, és békén hagy. (nevetés) Ugyanazon elv. Amikor az egód látja, hogy nincs ellenállás, senki sem marad, hogy harcoljon. Egyre gyengül, és gyengül, és gyengül, és gyengül, és gyengül, amíg teljesen el nem oszlik.

SN: Robert észrevettem önmegfigyelésben, hogy van egy árama a gondolatoknak, és van egy időszak, amikor megfigyelőjévé válok ezeknek a gondolatoknak, és aztán van egy másik időszak, amikor belevonódom ezekbe a gondolatokba, és aztán visszatérek, és újra figyelni próbálok azokat. Szóval ez lenne az ego?

R: Nos, tudatosság vagy, így csupán figyeled az egész procedúrát. Figyeld, ami történik, de ne reagálj. Tartózkodj valódi természetben, a tudatosságban.

SD: Vagyis, mint mondod, az önmegfigyelés tanúság lévén, semmi varázslatos nincs a tanúvá válásban. (R: Nincs.) Az önmegfigyelés az tanúság. (R: Ugyanazok.)

SK: És ez varázslatos. (R: Miért nevezted varázslatosnak?) Nos, az egóra való hatásai miatt. (R: Valójában ez a normális.) Igen.

SE: Két évig voltál Ramanánál. (R: Igen.) És mennyivel utána kezdted átadni, amit tőle tanultál?

R: Nos, nem tanulni mentem, valójában csupán azért mentem oda, hogy lássam őt. Mindenem megvolt előtte, bármiről legyen is szó. Ez két évvel a halála előtt volt. (SD: *Két teljes évig ott maradtál?*) Nem. Hol ott voltam, hol nem, mert ő nagyon beteg volt, járni alig tudott. (SD: *És nem bírtad nézni?*) Nem. Kétszer tudott fogadni személyesen.

SD: *Milyen volt az ő jelenlétében?* (R: Csodálatos!) *Úgy érted, emelkedett érzés volt, olyan érzés, mintha egész életedben ismerted volna, azonosultál vele, vagy felnéztél rá?*

R: Nos, ahogy visszaemlékszem a történetre, láttam őt, amikor bölcsőben fekvő kisbaba voltam, aztán megláttam a képét egy könyvben, és akkor elmentem Indiába.

SD: *Szóval egész életedben ismerted?* (R: Majdhogynem.)

SK: *Eljött hozzád ugyanazon látható formában? Álmodban, vagy...* (R: Sokszor.)

SG: *Hány éves voltál, amikor Indiába mentél?* (R: Tizennyolc.) *Elég fiatal voltál egy indiai utazáshoz.* (R: Tudom.) (SL: *Fogadok, hogy vad voltál.*) (nevetés)

SK: *És ez a vad időszak meddig is tartott, ezerkilencszáznegyvenvalameddig?* (R: 1947-ig.)

SU: *Tudod, a négy szabály és a három jármű, és mindez – Ez olyan, nem olvastam semmit a különböző filozófiákról és ilyesmiről, ez olyan, mint valami meditáció, vagy bármi is legyen, amit csinállok, csak olyasmi, amit érzek, és hallok, ami értelemmel bír számomra, hogy csak csináljam.* (R: Ümm, jól van.) *Vagyis a négy szabály, amit mondtál, hogy kövessek – a négy alapelv – segít az embereknek elérni egy bizonyos dolgot. Úgy tűnik, mintha minden egy és ugyanaz lenne, csak különböző szintekre bomlana.*

R: Minden egy és ugyanaz, így van. Ez segít, hogy az elmét megnyugtasd.

SU: *Nem emlékszem, mit mondtál az utolsó alkalommal, nem emlékszem az összes lépésre, az egyes lépésekre, amiket elmondtál, a „Ki vagyok én?” három lépéséről beszéltél, és mondtál valamit a kettő közötti kilégzésre, aztán valami mást is, és utolsóként olyasmit, hogy Isten bennünk van...* (R: Ó, a mantrára gondolsz.) *...igen, a mantrára, hajlamos vagyok átugorni dolgokat, és mintha – nem tudok rá visszaemlékezni – ez olyan, mint a „Ki vagyok én?”. Én vagyok az Isten belül, alapvetően ilyesmi.*

R: Nézd, azért adom mindezeket a dolgokat, hogy leállítsd az elme gondolkodását. (SU: *De ezek különböző módszerek, hogy felfedezem a saját...*) különböző módszerei az odaérésnek. Ameddig meg nem tudod nyugtatni az elmédet, szükséged van valamilyen módszerre.

(a tanítványok beszélgetnek)

SE: *A tanítás olyan valami, ami azáltal nyugtatja meg az elmét, hogy kielégíti, nem igaz?* (R: Igen így van.) *Olyasmivel szolgál, amin elrágódhatsz, és aztán megpihenhetsz a táplálékkoddal, és nem kell többé gondolkodnod, mert hiszel. Hiszel, és azzal megállapodsz önmagadban.*

R: Ezért osztom meg veletek ezeket a különböző módszereket. Azért osztom meg ezeket a módszereket, mert amikor elméd gondolkodni kezd, kapd el azonnal, ne engedd meg, hogy átvigyen. És használd módszerek valamelyikét a gondolatok leállítására. Változtasd meg a gondolatokat. Bármelyik módszeredet használhatod. A kérdés magadnak való feltevésével: „Kihez jön a gondolat?” A „Ki vagyok én, én ő vagyok, én

nem a test vagyok” mantrával. (SD: Belégzéskor „én vagyok”, ahogy elmondtad.) Az én vagyok végzésével. Bármit kelljen csinálnod, csináld!

SU: A metafizikából is tudom, ami egy mindennél alacsonyabb szint. A metafizika hite szerint meditálásakor egyenesen kell ülnöd, hogy az összes csakra elérhető legyen, amikor ki- és belégszel. Jelent ez valamilyen különbséget, vagy...?

R: Ez egy jóga technika, de ki az, akinek csakrái vannak? Az egó. (SU: Más szóval, fekvé is lehet meditálni, mert ez olyan, mint az energia bármilyen legalacsonyabb szintje...) Nem igazán. Az egyetlen probléma a fekvéssel, hogy elalszol, ez minden, ezért mondom azt, hogy ne fekédj le.

SD: De amíg az elmédet megnyugtatod, ez valójában nem számít.

R: Nem számít, de a legtöbben elalszanak, különösen a kezdők.

SU: Én ez mindkét irányban csinálom, reggel, amikor felébredek, általában első dolgom belemenni, és mielőtt elaludnék, tudod, lecsillapítom magam, és bele megyek.

R: Ismerek Kriya meditálót, aki transzcendentális meditációt végez, a hatvanas évek óta meditál, két órát reggel, két órát este, és még mindig ugyanaz. Semmi nem történt. (SU: Fekszenek, ahogy mondtad?) Nem, meditációban ülnek.

SD: Amikor nem csinálnak, semmit az elméjük mantrákat végez. (R: Mantrákat végeznek, igen.) Úgy tűnik, azt hiszik, hogy az elme lenyugtatása a végeredmény, de az elme lenyugtatása csupán egy lépés a megvalósulás felé. (R: Ümm.) Végnek látják, nem eszköznek.

R: Vannak, akik békésebbé válnak kicsit, de ez mind jó, azt gondolom.

SU: Tehát, amikor az elme nyugodttá válik, akkor mit csinálsz? (R: Nem csinálsz semmit.) Ez könnyű tudod, lefekszem, lecsillapítom az elmét, és semmi. Amikor felébredek, ugyanabban a térben vagyok, pontosan ott, ahol abbahagytam.

SK: Ed még az ágyból való kikeléssel sem vesződik. (nevetés)

SE: Nagyon fejlett igaz? (nevetés) Iskola lusta buddhisták számára. (nevetés)

R: Mindez jó. Énekeljünk, „Ó, szépséges Isten.”

(szalag vége)

13. átirat

Nincs Én!

1990. szeptember 30.

Robert: Amikor az emberek először jönnek hozzám, előadásra számítanak, nem tartok előadásokat. Nem vagyok filozófus. Nem vagyok prédikátor. Minden ok, amely hozzám vezérel, hibás. Abszolúte semmit nem tehetek érted. Általában amit csinálok, hogy tanúságot teszek, és mivel egy Én van, abba mindenki beleértendő. Egyes szám első személyben beszélek. Amikor az én, illetve én vagyok kifejezéseket használom, az nem Robertre, a tudatosságra vonatkozik. A tudatosság mindenütt jelenlévő. Ez azt jelenti, hogy mindannyian bele tartoztok, amikor az én vagyok szavakat használom.

Szóval, tanúságot teszek arról, hogy sem a test, sem az elme princípium nem vagyok. Tanúságot teszek, hogy nem vagyok a cselekvő. Hanem az abszolút valóság vagyok. Végső egység, tiszta értelem, üresség, nirvána vagyok. Nem születtem, és nem halok meg. És az élet és halál közötti időben nincs fennállásom. Semmi vagyok. Üresség. Sat-chit-ananda. Parabrahman. Vagyok, aki vagyok. Ez az én tanúságtételem a te számodra, és a te tanúságtételed az én számomra. Egy tudatosság, egy Brahman egy végső valóság létezik. Amikor tanúságot teszek számodra, emlékezz, nem Robertről beszélek, az egységről, a végső valóságról, a semmiről, az ürességről beszélek. Vagyok, aki vagyok. Sat-chit-ananda. Tiszta tudatosság. A végső egység. Én, ami tudatosság, soha nem születtem, és a tudatosság soha nem halhat meg. Ez a felismerés minden karmát meghalad. Egyedül ennek tudata szabadít fel téged, tesz szabaddá téged, most. Ahhoz, hogy tudatában legyél, legyél az.

Tehát még egyszer, nem tartok beszédeket, nem tartok előadásokat, nem vagyok filozófus, nem vagyok prédikátor, semmi vagyok. Ha azért jöttél, mert valamiféle tanításra számítasz, akkor csalódottan fogsz eltávozni, mert nincs mit tanítanom. Ismétlem, tanúságot teszek számodra, hogy az én-vagyok nem a test-elme princípium, sem a cselekvő, sem a világ, sem Isten. Én-vagyok a tudatosság. A tudatosság az Én. Az önmagában zárt Én vetíti ki és nyilvánítja meg ezt a világot és ezt az univerzumot.

(érkezik valaki a szatszangra) Hello Artie.

SN: Az ágy jó akárkinek, ülj az ágyra.

Robert: Szeretném, ha elénekelnétek az „Ó, szépséges Isten”-t.

(Éneklés után)

SE: Ezt az éneket tanultam meg először, vagy harminc évvel ezelőtt. (R: Tényleg?) És „A templom csendjében”-t. (Robert: Ümm.)

Múlt csütörtökön az Énről, mint tudatosságról beszéltünk, és körülbelül egy órára rá tanúságot tettem, hogy a végső valóságban nincs Én és nincs tudatosság. És néhány ember zavarba jött, mert ők épp kezdték felfedezni az Ént, én meg azzal állok elő, hogy nincs Én. Most mit jelent ez, akkor menjünk végig rajta.

Az Én egész addig létezik, amíg úgy gondolod, hogy nem vagy megvalósult. Az önmegvalósított személynek szüksége van Énre? Beszél az önmegvalósított személy tudatosságról? Szükség van tudatosságra vagy Brahmanra, vagy Parabrahmanra vagy sat-chit-ánandára? Mindezek szavak, mindezek fogalmak.

Mindaddig, amíg fogalmakban, szavakban, előítéletekben hiszel, az visszafogja a fejlődést. A valóság szavakon túli. A valóság a Csöndben leledzik. Egyetlen dolgot kell tenned valójában, hogy megnyugtatód az elmédet. Tedd elmédet nyugodttá és a valóság teljesen önmagától fog ragyogni. De ha körbe járkálsz és papagájként ismételteted, hogy: „Én vagyok az Én, én vagyok a tudatosság, én vagyok a végső valóság”. Ez valójában hátráltat téged. Igazság szerint jobb, ha semmit sem mondasz.

Az ok, amiért e szavakat kifejezem az, hogy megértessem veled, valami más is létezik tested tapasztalatain túl. Létezik valami a mindennapi eseményeken túl. És azt nevezik Énnak. Az Én csupán egy önmagban zárt Én, ami kivetíti és megnyilvánítja az univerzumot és a világot. Te vagy az Én. És az ok, amiért az univerzum és a világ létezik, a te létezésed. Rajtad keresztül árad. Te vagy a mozigépész. Az egész univerzum a te elméd kivetítése.

Vagyis, ha nincs elme, minden az Énné válik. Akkor tanúságot tudsz tenni, hogy minden az Én és én az vagyok. De amíg ez megtörténik, a legjobb, amit tehetsz, hogy nagyon keveset beszélsz. A legjobb, amit tehetsz, hogy mélyen önmagadba merülsz, és felfedezed valódi természetedet. Ezt bármikor meg lehet tenni.

Amikor a világba keveredsz, például. Egyszerűen tedd fel a kérdést önmagadnak: „Ki az, aki a világba keveredik?” És legyél őszinte, mondd, hogy: „én-vagyok”, és menj tovább, és tedd fel a kérdést önmagadnak: „Honnan jövök? Mi ez én? Honnan származik? Mi az oka?” Kövesd az ént, tartózkodj az énből, és hamarosan el fogsz jutni a következtetésre, hogy nem létezik én. Hamarosan el fogsz jutni a következtetésre, hogy a végtelen tér vagy. És a világban lévő tárgyak figyelése helyett. A teret fogod figyelni, amelyre a tárgyak mintha rá lennének ragasztva.

Olyan, mint a gyerekek kivágós játéka. A kisgyerekek kap egy darab papírt. Kivágja a nap képét, ráhelyezi a papírra. Kivágja a fa képét, ráhelyezi a papírra. Kivágja egy férfi képét, ráhelyezi a papírra. És azok objektumokká válnak. És a kisgyereket az objektumok érdeklik. De hol lennének az objektumok a papír nélkül? A papír az objektumok valósága. És amikor a gyerekek abbahagyják az objektumokkal való játékot, egyszerűen leveszik a napot és a holdat teszik a helyére. Leveszik a felhőket és csillagokat tesznek a helyére. Leszedik a férfit, és egy nőt tesznek a helyére. Leszedik a fát, és fűvet és hegyeket tesznek a helyére. De a papír változott? A papír továbbra is ugyanaz. És így van ez velünk is. Halandónak látszunk. Aki különféle tapasztalatokon megy keresztül a világban. Ég, bolygók, csillagok stb. jelennek meg. De én azt mondom neked, valójában mindezek hamisak. Csupán a tér valóságos. A tér nem változik soha, minden más igen. Ezért hát hogy lehetne bármi, ami változik, valóságos?

Most néhányan bizonyára azt kérditek: „Mire jó ez a tanítás? Praktikus? Mit tud tenni értem?” Erre én azt mondom neked: „Valóban boldog vagy? Változatlan boldogság jellemzi az életedet? Békében vagy, valódi békében vagy?” A legtöbben még azt sem értjük, hogy mi a boldogság és a béke. Úgy gondoljuk, hogy a boldogság akkor következik be, amikor elérjük a dolgokat, utunkat járva. Mennyi ideig tart az? Tapasztalatból jól tudod, a dolgok változnak. Az egyetlen dolog, ami állandó ebben az életben, a változás. Ha a boldogságod személytől, helytől vagy dologtól függ, amikor az változik, a boldogságod kiröppen az ablakon. Ugyanez van a békével és örömmel. Mindaddig, amíg dolgok hoznak számodra vidámságot, örömet és békét, addig szerencsétlen leszel, az idő legnagyobb részében. Mert ezek a dolgok muszáj, hogy változzanak előbb-utóbb, és boldogságod velük megy.

Egyesek azt hiszik, hogy ez a tanítás meg orvosolni fogja a bajaikat. Pénzjutalmat ad számukra. Megjavítja a kapcsolataikat. Lehet, de nem ez a lényeg. Mi nem emberi tulajdonságokat próbálunk javítani. Ha emberi tulajdonságaidat kívánod javítani, arra számos úgynevezett elme tudomány tanfolyam, pozitív gondolkodási kurzus létezik. Az,

amit mi itt tenni próbálunk, megsemmisíti az emberi tulajdonságainkat. Teljesen elpusztítja azt. Emberi tulajdonságaink okozzák a meg nem értést, a szenvedést.

Mindaddig, amíg a testtel azonosulunk, szenvednünk kell. Ez nem azt jelenti, hogy ha nem azonosulsz a testtel, a világ egy csomó örömmé változik, hogy boldogság és béke következik a világban, éppen ellenkezőleg. Azt jelenti, hogy egy új szemléleted fog kialakulni. Másképpen fogod látni dolgokat. Amikor elkezded megérteni, hogy te az Én vagy. És, hogy a szeretet megtestesülése vagy. És, hogy a valódi természeted sat-chit-ánanda. Parabrahman. Ha igazán érzed azt, és végül azzá válsz, akármit látsz, Éned tükröződésévé fog válni. Ezért leszel képes tanúságát tenni arról, hogy az egész világegyetem az Én, és én az vagyok. De amíg ez nem történik meg veled, ne próbálkozz ügyeid javításával. Ez olyan, mint döglött lovat verni. Amikor ügyeidet megjavítod, javítottak maradnak egy ideig, és valahol máshol bukkan fel valami negatív. Akkor azt javítod ki, és akkor megint valahol máshol bukkan fel valami negatív. Ez szakadatlan, soha nem ér véget.

Ez olyan, mint amikor növesztesz egy daganatod, és elmész egy választott orvoshoz, és ő azt mondja: „Nos, ki kell operálnom. Helyi érzéstelenítést fogok alkalmazni, és kivágom.” El is végzi, de egy hónap múlva a karod másik oldalára nő vissza. Akkor ott is kivágja. Visszanő a lábadra. Nem tárta fel az okokat. A hatás elpusztításától nem várhatsz harmóniát. Az okot kell megváltoztatnod, és egyetlen ok van csupán, és ez az azonos téves hiedelem, hogy ember vagy. Hogy a test és az elme vagy. Ez az egyetlen oka a nyomorúságnak. Távolítsd el azt, és a szenvedés megszűnik.

Tehát még egyszer, hogyan fogod megsemmisíteni? A kérdés egyszerű feltevésével önmagad felé: „Kihez jön ez? Ki megy keresztül ezeken a karmákon?”, és hamarosan realizálni fogod, hogy az az egód, nem te. Az egónak egyáltalán semmi köze hozzád. Az egód az, ami reinkarnálódik. Az egód az, ami újra és újra visszatér. De annak abszolúte semmi köze hozzád.

Ez olyan, mint az, hogy emberek ebben a térben születnek és halnak meg. Az emberek mindennap nagyon gyorsan jönnek és mennek. Várj, amíg Irakban elkezdődik a háború, akkor fognak menni igazán. Aztán vissza fognak jönni újra, és megint elmennek. Soha nem ér véget. Amíg meg a játékot nem unod. És azt nem mondod magadnak: „Várj csak egy pillanatot, már egy örökkévalóság óta játszom ezt a játékot. Meghalok, visszajövök, és meghalok és visszajövök, és meghalok és visszajövök. Belefáradtam. Mit kell tennem?”

Amikor felteszed végre azt a kérdést, valami történni fog. Vagy kezdedbe fogod a megfelelő könyvet, vagy találkozol a megfelelő tanítóval, vagy meghallod a megfelelő szavakat. De valami történni fog, amikor kutatsz: „Miért kell ezeket a játékokat játszanom?” és hamarosan meg fogod kérdezni: „Ki az, aki a játékot játssza? Ki megy keresztül ezeken a reinkarnációkon? Én, én vagyok? Ki vagyok én? Honnan jöttem? Mi szült? Apám és anyám volt, akik szültek? Hogyan jelent meg?” És valami azt fogja mondani neked, hogy ez olyan, mint egy optikai csalódás. Éppen úgy, mint amikor azt mondom, hogy: „Az ég kék”. A valóságban nincs ég és nincs kék. Csak atmoszféra van. De az ablakon kinézve, gyönyörű kéknek látod az eget. De tudjuk, hogy nem létezik. Ha szomszárától haldokolva sivatagi délibábot látsz, egy oázist látsz, és rohansz, hogy vizet igyál, de az egy délibáb, nem létezik. Optikai csalódás.

Ugyanez igaz az énedre. Éned létezni látszik. De nem létezik. Tested is létezni látszik. De olyanok, mint a mozgó képek a vásznon. Csak a vászon létezik. A rávetülő képek hamisak. Ha nem hiszed, próbáld megragadni őket, és nézd meg, mi az, amit megfogsz, a vásznat fogod. Ugyanez a helyzet a te úgynevezett életeddel. Hamis képzeletből származik. Halandó álmodat álmatsz. Azt hiszed, hogy a test vagy. És számtalan

tapasztalaton még keresztül. És mindaddig csinálod, amíg az a hited. Amint a hitet elveted, a valóság teljesen magától bekövetkezik. Minden megáll.

Az első benned támadó érzés a halhatatlanság érzése. Csak tudod. Tudod, hogy soha nem születél. És, ha soha nem születél, soha nem halsz meg. Tudatában vagy ennek.

A második érzésed az, hogy mindenütt jelenvaló vagy. Nem a te kis éned vagy, amely egy testben lokalizálható. Nincs test. Nem test az otthonod. Örökké szabad vagy. Mindenütt jelenvaló vagy. Mindentudó vagy. Mindenható vagy. Mindenki vagy, minden, minden létező, és mégis senki vagy. Olyan vagy, mint a tükör, önálló, és te vetíted ki az univerzumot. De ébredj tudatára, hogy te a tükör vagy, és nem a kivetítés. Találd meg Énedet. Válg a valódi Éneddé.

Hány évod van még hátra? Mihez kezdesz az életeddel? Hogyan töltöd a napjaidat? Mi az, ami bármi másnál fontosabb számodra? Ez reggel kezdődik, amikor először nyitod ki a szemedet. Mire gondolsz elsőként? Amit kérdezned kell magadtól, amikor felkelsz, mondd azt: „Mi a fenét keresek én itt?” (nevetés) Ezt az okosságot kell mondani. Ahelyett, hogy azon gondolkodnál, hogy egy csésze kávé akarok, egy dánt akarok, munkába kell mennem, elő kell teremnem a heti jövedelmem. Kérdezd meg magadtól: „Mi a fenét csinállok? Min megyek keresztül? Miért?”

Ez az első lépés. Teljesen elégedetlennek kell lenned a sorsoddal. (nevetés) Mindaddig, amíg elégedett vagy, és azt mondd: „Ó, jól nézek ki, jóképű vagyok, csinos vagyok”, és három órát töltesz sminkeléssel, vagy fürdéssel, minden percben friss ruhát veszel fel. Akkor döglött lovat etetsz. De amikor felismered, hogy mindenféle ostobaságokon készülsz átmenni, és mindenféle ostobaságokon mentél keresztül egész életedben, tedd fel magadnak a kérdést: „Hová megyek innen?” A válaszok maguktól fognak jönni, valóban. Akkor nem lesz szükséged semmiféle tanítóra.

Az egyetlen ok, hogy idejössz, hogy nem teszel így. (nevetés) Ha a helyes dolgot cselekednéd, miért lenne szükséged rám? Kezdjél el tehát vizsgáldni, amint a szemedet kinyitod. „Mi ez a test? Ki ez? Ki vagyok én? Mi vagyok én egyáltalán?” És aztán jusson eszedbe azt mondani, hogy: „Álmodtam, szép álmom volt, és mélyen is aludtam, és most ébren vagyok.” De van abban valami vicces, amikor azt mondd: „Jelen voltam alvó állapotban, álom állapotban és éber állapotban. Jelen voltam, mert beszéltem, aludtam, álmodtam, és ébren vagyok. Mi ez az én?” És menj át rajta még egyszer, „Honnan jöttem? Az alszik, az van jelen alvás közben, az van jelen álom állapotban. És most azt mondom: " ébren vagyok". Ki ez az én, aki csinálja mindezt? Mi a természete? Mi a forrása?” És kezdesz tudatára ébredni a gondolataidnak. Figyeld az elmédet, ahogy keresztülmegy a mozgásain a gondolkodásnak, a gondolkodásnak, a gondolkodásnak, a gondolkodásnak, az örökös gondolkodásnak. Mintha a gondolataid annyira fontosak volnának. Mondhatod nekem: „Nos, ha nem gondolok az életemre, ki fogja gondomat viselni? Gondolnom kell az életemre.” A fa, amely szép mangókat növeszt, gondol vajon az életére? És mégis zamatos mangókat növeszt. Gondolkodik-e azon a Nap, hogy „fogok-e ragyogni holnap?” Gondolkodik-e a fű, hogy „fogok-e nőni a jövő héten?” Létezik egy titokzatos erő, amely mindenről gondoskodik. A tested karmikus okokból azért jött erre a földre, hogy megtegyen valamit. A segítséged nélkül is tudja, hogy mit kell tennie, köszönöm. (nevetés) Nincs szükséges a segítségedre. Az ében tartózkodva, a test gondját fogja viseli önmagának. Ez a legjobb, amit tehetsz, amikor gondolkodsz. Úgyhogy, próbálg meg ne túl sokat gondolkodni. Kövesd inkább az én-gondolatot, és amikor követed azt a forrásába, meg fogsz lepődni, milyen könnyen felébredsz és szabaddá válsz és felszabadulsz.

Időnként becsukom a szemem, időnként nem. Vagyis, akik azt hiszik, hogy csodálatos belső tapasztalataim vannak, és ezért hunyom be a szemem, felejtsék el. Most azért csukom be a szemem, mert fáradt. (nevetés) Nem részesülök semmiféle

tapasztalatokban. Te magad vagy a tapasztalat. Most eleget beszéltem, és jöhetnek a kérdések és válaszok, ha tetszik? Ez szatszang, és nem kell túl sokat beszélnem. Egyébként filozófussá válnék. (nevetés)

SR: Robert, volna egy kérdésem. Olyan érzésem van, hogy kutatnom kell, el kell érnem a célt, és észre is veszek minden gondolatot és reakciót, az az érzésem, „igen, már hallottam, igen, egyetértek veled, igen, ez ismerős”, és mindig van egyfajta érzése valaminek, amit csinálnom kell. Még az egész megszabadulás dolog is olyan valaminek tűnik, amit csinálni akarok.

R: Egyszerűen figyelj a gondolatokat. Ne tégy velük semmit. Mivel felismerted, hogy ez olyasvalami, amit csinálnod kell, ne csinálj semmit. Csak figyelj a gondolatokat, hagyd őket jönni, hagyd őket menni, és figyelj, mi történik. Az egész idea abban áll, hogy meg kell nyugtatni az elmédet. Minden szádhanának, e föld minden tanításának egyetlen célja, hogy az elmét nyugodttá tegye. Amint az elme csendessé vált, a felszabadulás magától jön. Vagyis egyszerűen figyelj a gondolataidat. Hadd tomboljanak, hadd tegyenek, amit akarnak. És önmaguktól le fognak csillapodni, ha nem lépsz közbe. Ha változtatni próbálsz rajtuk, akkor erősödni fognak. Egyszerűen figyelj őket, nézd őket. És hagyd őket békén. Maguktól el fognak oszlani. Vagy ha belefáradtál volna, hogy ezt csinálod, tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kihez jönnek?” Tedd, amit tenned kell. És ha nem működik aznap, vegyél hideg zuhanyt. (nevetés) Az segíteni fog.

SD: Azt gondolom számomra a legjobb módszernek, ha azt mondom: „Kihez jönnek a gondolatok?”, mert ez mindig a „Ki vagyok én?”-hez vezet vissza. Ez magában foglalja mindezen kérdéseket, visszamegy az önkutatáshoz. Bármikor elkóborolnak a gondolataim, azt mondom: „Kihez jönnek a gondolatok? Nos, hozzám jönnek. Kihez? Énhozzám. Ki az én?” Ez az én-gondolatban tart engem.

R: Nos, ez jó, de Richard már láthatólag évek óta csinálja, és fáradttá válik tőle. Szóval, ne csinálj semmit.

SR: Számomra a: „Mi a fenét keresek én itt?” tűnik a legjobbnak. (R: Bármi, amit tenned kell.)

SU: Azt, hogy „Mi a fenét keresek én itt” valószínűleg a nyelvezet miatt mondtam. Nagyon gyakran felébredek, és azt mondom: „még mindig itt vagyok?”

R: Az jó. Valójában én tizenhárom éves koromban kérdeztem ugyanezt anyámtól. Egy nap felébredtem, odamentem hozzá, és azt mondtam: „Anyá, mit keresek én itt?” És orvoshoz vitt. (nevetés)

Mondani akarsz valamit, Jay? (SJ: Nem.)

SU: Volt valami, amit mondtál korábban, mondtál valamit – az önmegvalósított személy számára nincs Én, és aztán olyat is mondtál ugyanakkor, hogy olyan dolog, mint tudatosság, nem létezik. Így értetted, vagy...?

R: A végső valóságban semmi nem létezik. Ahogy azt ismerjük, ahogy azt felfogjuk. Amíg képes vagy hangot adni neki, az hamis. Amíg gondolni tudsz rá, nem létezik. A valóság csönd, nem szavak. (SU: A tudatosság, nem?) A tudatosság egy szó, amit használunk. Folyamatosan azt használom, mert ez ad neked valamit, amiből dolgozni lehet. De a végső valóságban nem létezik.

SH: Elvben hogyan merült fel az én vagy az én elképzelése? Hogyan jön létre?

R: Olyan, mint egy optikai csalódás, hipnotizáltak téged valaha? (SH: Nem) Amikor hipnotizálnak, akkor elképzeltetnek veled valamit. Ez ugyanaz, tömeges hipnózis, kollektív hipnózis. Mindannyian azt hisszük, hogy az én-test vagyunk. (SH: Miért következik be?) Nem következik be. (SH: Megjelenés?) Megjelenés. (SH: Igen.) De valójában nem. Nem következik be. (SH: Nem az, hogy a tudatosság azonosul a test-elmével?) Nem. (SH: És ezért jutsz arra a gondolatra, hogy el vagy tőlem különülve?) Így látszik, de nem így van. A tudatosság osztatlan. A tudatosság önálló. Mert az univerzumként látszik megnyilvánulni. (SH: Valami azonosul a test-elmével?)

SE: Az elme.

R: Nincs elme. (nevetés) (SH: Fiú, te tényleg mindent megszüntetsz.) (nevetés) Az az, ahol van. (SH: Egyetértek.) Mindaddig, amíg szavak vagy fogalmak vannak, az nem az.

SX: Ezt Henrytól tanultuk. (SH: Huh?) Ezt tanultuk. (SH: Mit tanultatok?) Hogy ahogy felnövünk, megtanuljuk az ént, tudod, hogy hol az orrod, hol vannak a szemeid, hol van a fogaid, tudod? (SH: Igen, ez igaz.)

(szünet a szalagon, majd újraindul, a tanítványok kérdést tesznek fel)

SK: ... amikor az a gondolat jön az elmédbe, hogy a szenvedély nincs jelen, talán nincs többé szükség rá, vagy egy hamis érzés talán...

R: Amikor megérkeztél abba az állapotba, lásd, ha felteszed-e a kérdést. Mert akkor csak úgy el fog tűnni. Olyan, mintha egy sötét szobában lettél volna egész életedben, és bekapcsolnád a fényt. És most fényben vagy, a sötétség széteszlott, eltűnt, ami ugyanaz. A tudatlanság eltűnt, és te Éneddé válsz. Nem nagy dolog.

SK: Mi a különbség akkor az ilyen fajta megvalósítás és az olyan között, amelyben az emberek, akik Astanga jógát vagy misztikus típusú jógát és más ilyeneket gyakorolnak, ahol – függetlenül attól, hogy elérik-e a megvalósulást, vagy sem – a végső megvalósulást, de mindenféle spirituális energiát manifesztálnak és generálnak.

R: Az igazi Astanga jóga, a nyolckrétű út csupán arra a helyre visz, ahol az elme nyugodttá válik. De ez hosszú évekig tart. Ez a közvetlen út. (SK: Ümm-hümm, és ez nem az?) Nem, ez közvetett. Az olyan úton, mint ez, felszabadulttá válsz éppen most, ha akarsz. Csak ébredj fel! Mindössze ennyit kell tenni, csupán ébredj fel. (SK: Amikor az bekövetkezik az individuum, akár a többi út individuumai mindenféle spirituális energiát generál.) Miért? (nevetés) (SK: Érdekelne, hogy valójában...) Ha spirituális energiát generálsz, kell lennie valakinek, aki generálja az energiát. (SK: Tehát valójában...?) Amikor senki sem maradt, senki sincs, aki generáljon bármit is.

ST: Feltehetek egy kérdést? Számtalan reinkarnáció után, és amikor az egyénnek szükség van egy tanítóra, és az igazság felismerésének végső eseménye mégsem történik meg, még ha hiányzik is a szenvedély, akkor valami a saját akaratából fog történni egyébként? Ez csak egy a folyamat kibontakozására vonatkozó kérdés?

R: Azt szeretném mondani, hogy „Mindannyian a mennyországgal határos pokol vagyunk.” (ST: Elmondanád még egyszer, ha kérhetem?) A mennyországgal határos pokol vagyunk. (nevetés) (SH: Kitűnő, kitűnő.) (nevet) Tetszik vagy sem, mindannyiunkkal meg fog történni. (ST: Vagyis önmegvalósításra vagyunk ítélve?) Pontosan. (ST: Eljutottam eddig a következtetésig, de úgy gondolom, időnként nagy károkat okoztam magamnak.)

SR: A különös része számomra, hogy van egy visszatérő álmom, és mindig bejövök a szobákba, és most ugyanezt kezdem látni. (nevetés) És még mindig ígérnek a közvetlen utat mindenkinek, és senki sem tűnik felébredettnek. És egy szépsége is van, abban az értelemben, hogy az álom önmagától folytatódik egy módon, ami nem valódi. Tudod, miről beszélek?

R: Igen. Vannak felébredettek, de még nem találkoztam velük.

ST: Rendszerint azok az emberek, ébrednek fel, akik nem kérték a felébredést, hanem az csak úgy spontán megtörténik. (R: Pontosan.) Csak elérkeznek egy bizonyos pontra, még ha semmi nem történik, még ha van valamilyen látszólagos érzés, ami a megtörténés felé hajtja. Van egy ok-okozati összefüggés, amely létezni látszik, még ha az ürességben is, vagy olyasmi, nem is tudom, nehéz...

R: Csak elengedés kérdése, engedj el mindent, tedd fel a kérdést önmagadnak: „Mihez ragaszkodom?” Mindaddig, amíg ragaszkodsz valamihez, személy, helyhez vagy dologhoz, földhöz kötött vagy. Amint elengeded, teljesen szabad vagy. *(ST: Miért olyan nehéz?)* Kinek nehéz? *(ST: Annak, aki kötve van.)* Ki az? Nézd, soha ne becsüld le magad. A valódi Éned nincs megkötve, és te a valódi Éned vagy. Azonosulj a valódi Éneddel. Felejtse el a múltat, az halott. Légy középen, élj a mostban. És azonosulj a valósággal, mindössze ennyit kell tenned.

ST: Miféle létezés vezeti az embert, amikor a realizáció megtörtént, nem létezés, ahogy általában tapasztaljuk, és elismerjük, hogy a másik személy létezik, hogy nem ismerhetjük az ő belső állapotukat. Tapasztalnak még mindig karmát? Bírnak még mindig kötelezettségekkel a világban?

R: A Dzsnyáinak nincs karmája. De a test tenni fogja, amit tennie kell. De a Dzsnyáni nem fog tudomást szerezni róla. *(ST: Nem azonosul semmivel, ami benne zajlik?)* A Dzsnyáni egy teljesen más világot lát. *(ST: Vagyis a Dzsnyáni nincs tudatában, hogy mit cselekszik a teste, hogy mit kell tennie?)* Pontosan.

SD: Nem azt mondtad az egyik ponton, hogy a megfigyelésen alapuló értelemben csupán tudatos vagy?

R: Olyan vagy, mint a mozivászon. A film a vásznon látható. A vásznon csak van. És a filmben emberek halnak meg. Emberek születnek, emberek öregszenek meg. Mindenféle dolgok történnek, háborúk, embertelenség, mindez a vásznon történik. De a vásznat nem érinti. *(ST: Szóval akkor te olyan vagy, mint aki a vásznon önmagát nézi?)* Realizálom, hogy a vásznon vagyok, és ezek kivetítések.

SD: De látod a kivetítését annak, amit Robertnek nevezünk? (R: Igen.) Képernyőként vagy tudatában a képernyőn lévő képnek? (R: Igen, azonosulok a képernyővel.)

ST: Ez a Sahaja Szamáddhi? (R: Igen.) Olyan, mint a működő Nirvána. (R: Igen, az.)

SR: Eltűnődtem ezen régebben, és soha nem kaptam választ. Ki találta ki ezt az egész rendszert? (SH: Te.)

R: Nos, nem te voltál. *(SR: Ne gondoljam, hogy én voltam?)* Ne, valójában nincs rendszer, és senki nem találta ki azt. Nem létezik. *(SR: De megtörtént, azonban?)* Nem, nem történt.

SD: Akkor, ki álmodik? (R: Senki. Nincs álom, ez egy megjelenés.) Akkor, amit kozmikus álomnak nevezünk, az egy megjelenés?

SR: Akkor, ki a szerzője a megjelenésnek? (R: Nincs megjelenés és nincs szerző.) Mit csinállok? Ki vagyok én? (nevetés) (R: Fedezd fel.)

SK: Megjelenésnek tűnik.

R: Mindig alkalmazd az ég kék példáját. Ha kimész és felnézel az égre, egy gyönyörű kék eget látsz. De ha felmész oda, nincs ég. Nincs kék.

SR: Úgy tűnik, hogy az emberek között konszenzus van arról, hogy van – ámbár lehet, hogy nincs – nem valódi -, de észlelésünk módja úgy van beállítva, hogy mindannyian egyetértünk ezekkel az illúziókkal kapcsolatban, hogy az ég kék, noha tudom, hogy ez csak egy mondás. (R: Ez egy kollektív álom.) Kollektív? (R: ...álom.) Oké kollektív álom. (R: Ébredj fel! Lépj ki az álomból, kelj fel.)

ST: Miért mondják azt, hogy aki felébredt, annak kötelessége visszamennie, és felébreszteni a többieket? Mi a különbség?

R: Ez nem igaz. Te a buddhizmusról beszélsz. A Bódhiszattváról. *(ST: Nos, még a jóga hagyományok is azt mondják, „Menj vissza, menj vissza az emberiség érdekében.”)* Ki mondja azt?

SK: Ki tud visszamenni?

R: Nos, visszamehetsz, ha akarsz, de ki mondja neked azt?

ST: Jól értettem, hogy az a szvámi beavatásnak a része?

R: Nos, a szvámiságban van. Igen, a szvámiságra igaz. Ha szvámi szeretnél lenni, csak rajta. *(ST: Értem. De a szváminak nem célja az önmegvalósítás, ugye, vagy...?)* De igen, csak kerülő úton. Az egész idea az, hogy meg akarod menteni a világot, ami önmegvalósítottá tesz, mert mindenütt jelenvalóvá válsz, és a világgá válsz. Vagyis, ha megvalósulttá válsz, akkor a világ is megvalósulttá válik. *(ST: Intellektuálisan értem.)*

SD: Ezen az úton nincsenek vágások, amik bármit okoznának, ugye?

SH: Mindannyinukat megvalósultaknak látsz? (R: Természetesen.) Tökéletesen világosan látod, hogy teljesen felébredettek vagyunk? (R: Mindenki az.) Miért színlelünk mást? (R: Ki mondja, hogy az vagy?) Nem én. (a tanítvány nevet) (R: Akkor nem vagy.) Mi? (R: Akkor nem vagy.) Igen.

(szünet, majd a szalag újraindul a diákok kérdéseivel)

SR: Számos halál közeli élmény kezd terjedni a médiában, ami olyan, mint az illúzió szakadása, vagy az illúzió csúcsa?

R: Nem igazán, ez egy nagyobb illúzió. Egy hatalmas illúziót teremt. Mindenféle dolgot magában foglal. *(SR: De lehetővé teszi, hogy az emberek tovább gondolkodjanak a végesen?)* Nos, ahogy az Upanisadok mondja. Ha elkezdesz játszani az okkulttal, inkarnációk ezreire elakadhatsz, mielőtt szabaddá válsz.

SD: Robert elmagyarázta nekünk régebben, hogy az asztrális síkon mind relatív, és az ok-okozati stb. ezek mind a kozmikus álom, vagy maya vagy illúzió részei.

SK: Robert, beszéltél nekünk az elme megnyugtatósáról, és észrevettem, hogy úgy tűnik, hogy az elme csendessé vált, de a maradékai, úgy tűnik, ugyanazok, mint amikor az elme nagyon nyugtalan, határozottan érzem.

R: Ne fordíts figyelmet a nyugtalanságra vagy a nyugalomra. *(SK: Vagyis ne fordítsak figyelmet az elme állapotára.)* Egyáltalán ne törődj vele. *(SK: Jobb csupán a tudatra összpontosítani?)* Pontosan. Hagyd, hogy az elme gondját viselje önmagának. Ha bajba kever, észre se vedd, ki fog rántani a bajból, ha nem zavar. Ez olyan, mint amikor van egy barátod, és ha nem avatkozol a barátod életébe, és békén hagyod őt, mit fog csinálni a barátod? Elhagy téged, mert ha nem avatkozol az életébe, akkor semmi köze hozzád. Ha semmi közöd a barátodhoz, el fog menni. Tehát, ha semmi közöd az elmédhez, meg fog szűnni. Tégy úgy, mintha nem a te tulajdonod lenne, nem a tiéd lenne.

ST: Hadd kérdezzek valamit, azt mondtad, azt kérdezted az anyukádtól, hogy: „Mit keresek én itt”, nyilvánvalóan nagyon koraérett fiú voltál. Ha valami olyasmiről kérdezek, amit már hússzor hallottunk, remélem, nem untatom a népeket. De szeretném tudni valamit a saját tapasztalataidról, Robert. (R: Nos, most nem, elég gyakran megtettem már.) Rendben, tiszteletben tartom.

R: Mert mi haszna lenne számodra, de tényleg. *(ST: Semmi.)* Ez csak egy érdekes történet. És sok történetet hallottál már. Rögtön vágj a húsba, menj befelé önmagadba, és válj szabaddá. Valójában mindegy, hogy én min mentem keresztül.

SH: Három évet töltöttél Ramana Maharshinál, igaz? (R: Az élete utolsó három évét.) Milyen csodálatos. Igazán kiugrottál. (a tanítványok nevetnek) (R: Nem az én hibám.) (nevetés) Nem a te hibád? (R: Csak úgy megtörtént.)

SX: Robert, nem akarok kérdezni semmi személyeset, de én is kíváncsi vagyok arra, amikor egy kisgyerek megkérdezi az anyjától: „Nos, mit keresek én itt?” És mást kérdezek, lehetséges, hogy egy 3, 4, vagy 5 éves kisgyermek megvalósult állapotban legyen? (R: Igen, az.) Elveszítheted, majd visszaszerezheted?

R: Ha elnyerted, soha nem tudod elveszíteni. Ha az a valódi állapot. Ha az a valódi dolog, soha nem veszíted el.

SK: Ajánlatos akkor támogatni vagy bátorítani a gyerekeket, hogy önmagukban kutassanak?

R: Ajánlatos, de nem feltétlenül szükséges. Az egésznek a karmához van köze. A gyerekek karmájához. Ismerek gyermekeket, akiknek már évek óta spirituálisak a szüleik, és vadakká váltak... *(SK: Elutasítják,ellenzőivé válnak.)* Igen. *(SE: Prédikátorok fia.)*

R: Pontosan. Az egész a karmáról szól. Ezen az úton semmi nem megjósolható.

SX: Még valami, Robert, lehet, hogy úgy érzed, hogy kisgyerekként megvolt neked, de nem találkozott a kultúra elfogadásával. Lehet, hogy valódi Énedd tudtál válni, és eltemtetted. Időnként felszínre kerül. Más szóval, csupán nem érzed állandóan, mint te...

R: Nem igazán, mert megvan ez a belső érzésem, akkor megnyilvánítod a tetteidben. Ez az, ami történt velem. Én mindig különös voltam.

SL: Nem tudom, tudatost mondtál, vagy különöst? Különösen tudatos. (nevet)

ST: Láttál megnyilvánulni mindenféle általad képviselt dolgot, de a közönséges, nem realizált emberek megakadályozhattak téged a tudatosságban?

R: Nagyon fiatal koromban tudatában voltam, hogy ez a világ egy színház, egy játék. Nem valóságos. És csodálkoztam, hogy miért nem látják ezt az emberek. (SD: Beszélte velük erről?) Abbahagytam, amikor okossá váltam.

SR: A fizikai fájdalmat és a lelki fájdalmat se valódinak, hanem színháznak láttad?

R: Bizonyos értelemben igen. Azt hittem, mindenki ugyanezt érzi. De ki volt az én, akinek tudnia kell?

ST: De valójában realizált voltál akkor? (R: Ki tudja?)

SE: Mi történt a valótlanság érzésével? Elmélyült, mert egész idő alatt érzem, hogy teljesen valótlan, hogy a világ teljesen valótlan, de még soha nem realizáltam. Csak úgy érzem, hogy valótlanság, igazi valótlanság.

R: Ez miatt gondolod, hogy nem vagy megvalósult? (SE: Igen.) Soha ne becsüld alá önmagad. Ez az igazi istenkáromlás. Ha Énedet lebecsüldöd, az jelent istenkáromlást. Soha ne tegyél ilyet. (SE: Még soha nem szereztem meg a tapasztalatot, amely lehetővé tette volna számomra, hogy teljes bizalommal legyek önmagam iránt.) Lehet, hogy nem emlékszel. Mindannyiunknak voltak tapasztalatai, de nem emlékszünk, elfelejtjük. Ez olyan, mint amikor felhők rejtik a napot, és a tudatlan emberek azt mondják: „Nincs nap, nincs nap.” De a nap állandóan ragyog. És amikor a felhők szertefoszlanak, ott a Nap. A valódi Énnek mindig tudomása van róla, mindig ott van. De a tudatlanság felhői elfedni látszanak. Mindössze annyit kell tennünk, hogy visszanezünk valódi Énünkre, és a felhők el fognak oszlani.

SH: Egyszerűvé teszed a valóságot, csodálatos.

SN: Volt egy hasonló tapasztalatom, amit Ed az Énre való támaszkodásról és az Énben való hitről mondott. És átkoztam magam, a gurut követve, vagy máskor, amikor bízam magamban, és aztán nem bízam magamban, és nem tudtam, mi az igazság. Hol volt ez a dolog bennem, és azt mondom magamnak, hogy beavatottá válhatsz ebbe vagy abba, és végül konfrontálnom kellett magammal. Nagyon drámai a számomra, és egyfajta belső küldetés volt, azt hiszem, egyfajta önkutatás, annak realizálása nélkül, és én alapvetően eltávolodtam attól, hogy higgyek magamban, nem bízva magam a következtetésre, hogy abban az értelemben, hogy az Én minden, ami létezik. És kényelmesnek találtam némileg, amikor egy buddhista Dharmapádát olvastam, ami azt mondja, hogy „Az Én az ura az Énnek, az Én a menedéke az Énnek. Csak az Énen keresztül juthatsz az Énhez.” És elmélkedtem rajta, és azt gondoltam a tanítókról és erről és arról, és realizáltam, ahogy Robert azt mondta, hogy, az Én lebecsülése istenkáromlás, és e tanításnak megfelelően nem az van, hogy tanítóra támaszkodsz, hanem Énedre támaszkodsz, te vagy saját tanítód. Robert azt mondja: „Ő el tud vinni a bányához, de jobb, ha te saját magad ásol.” És különben is, hogy mi vagyunk az Én, és az Ént csak az Énen keresztül találhatjuk meg, és nem lévén függetlenek a tanítótól és a tanítástól, de saját tudatosságod itt és most van. Azonosulj azzal. Azt gondolom néha, hogy szatszangon beleveszünk a sok különböző dologba, szeretet vagy odaadás, vagy ez vagy az, és soha nem ragadjuk meg a jelen pillanatot, a jelen pillanatot, ami az Én. A jelen pillanat, Robert azt mondja: „Fedezd fel, és tartózkodj benne, és kövesd azt a forrásáig.” Ez nem olyan dolog, amink ne lenne. Itt van most is, csak értsd meg, fedezd fel. És azt hiszem, az elme elengedéséhez mindent el kell engedni. Csupán elengedve lehet megragadni.

SR: Mit jelent az, hogy fedezd fel a jelen pillanatot, hogy tudnád nem felfedezni?

R: Benne vagy, benne létezel. A jelen pillanatban vagy. De abban kell tartózkodni, és nem kell menni a múltba vagy a jelenbe, illetve a jövőbe. Csak, maradj úgy, ahogy vagy. Mindig biztonságban leszel, ha ezt meg tudod csinálni. Például: ebben a másodpercben nincs gondolatod a múlttól vagy a jövőről. És ahogy telnek a másodpercek, elkezdesz gondolkodni. Ha elmédet a másodperc középpontjában tudod tartani, ahol nincsenek gondolatok, biztonságban leszel. Abban, a gondolatok közötti térben, az egyik gondolattól a következő gondolatig, van egy szünetet, maradj a szünetben. Tartózkodj a szünetben. *(SR: Úgy tűnik, hogy amíg nincs erőfeszítés, az én vagyok a szünetben tartózkodik, amint próbálkozom, az én kifut belőle.)* Nem kell próbálkozni. Csak legyél.

Rendelkezésünkre áll egy meditáció, amit arra használunk, hogy segítségünkre legyen, és egyszerűen azért osztom meg veletek, mert segít. Valójában nem szükséges meditálni, de ez segíteni fog. És gyakorold, akárhová mész. Amikor autót vezetsz. Az első dolgod legyen, amikor reggel felkelsz. Nos, autóvezetés közben ne csináld. (a tanítványok nevetnek) Használhatod az utolsó részt vezetés közben. Szóval most ezt fogjuk gyakorolni.

Lazíts, és helyezkedj kényelembe. Csukd be a szemed, ha tetszik. Összpontosítsd a figyelmedet a légzésedre. Hangsúlyosan lélegezz. Rekeszizomból lélegezz. Mély, lassú és finom belégzés, a hasad kiboltosul. Orron és szájon keresztüli kilégzés. A hasad belapul. Vegyél tíz mély lélegzetet, ezen a módon. Ennek az a célja, hogy ellazulj. Lélegezz természetesen, és csak figyeld a légzést. Figyeld az érzéseket a testedben. Amit csinálunk, azt nevezik Vipassana meditációnak. Légy tudatában a érzéseidnek és a légzésednek. Lélegezz normálisan, ha az elméd elkalandozik, óvatosan térítsd vissza, az érzéseidhez. Légy tanúja a gondolataidnak, ne interferálj, csak figyelj.

(szünet)

Kérdés: „Ki a tanú? Ki figyel? Ki az, aki a gondolataimat figyeli?” És a válasz az lesz: „Én vagyok”. Most a meditáció kezdődik, tedd fel a kérdést önmagadnak: „Ki vagyok én?”, miközben belélegezel. Kilégzés előtt mondd: „Ő vagyok”. És kilégzéskor mondd: „Nem a test vagyok” „Ki vagyok én”, amikor belélegezel, belégzés és kilégzés között: „Ő vagyok”. Kilégzéskor: „Nem a test vagyok”.

(hosszú szünet)

Köszönöm, hogy eljöttetek, ne feledjétek, szeressétek magatokat, imádkozzatok magatokért, boruljatok le magatok előtt, imádjátok magatokat. Mert Isten lakik, mint te, béke. És az a vége, annak.

(szalag vége)

14. átirat

Nincsenek problémák

1990. október 11.

Robert: Jó estét. Jó veletek lenni újra, és tudom, néhányan alig várjátok, hogy beszélni kezdjek, de én azt mondom, hogy az igazság a csendben van, onnan kapod a legjobb üzenetet. A csend Isten másik neve. A nyugalom a tudatosság, a béke neve. Minden a csendben található, a szavakban nem túl sok, a csendben. Igyekezz csendben lenni, ameddig csak lehet, különösen, amikor otthon vagy. Ül csendben és nyugalomban, ameddig csak tudsz. A csend az, ahol megkapod az üzenetet. A csend az, ahol a tiszta tudatosság felfedi neked önmagát. Sose félj a csendben üléstől. Ez a legnagyobb értéked.

Sok telefonhívást kapok. A leggyakoribb kérdések egyike, hogyan tudom megoldani a személyes problémáimat. Felhívott ma reggel valaki. És ennek az embernek nagyon sok problémája volt, pedig már huszonöt éve meditál, és még mindig vannak problémái. Csak egy módon távolíthatja el az összes problémát. Nem számít a probléma mérete. Nem számít, milyen komolynak gondolod. Van egy módszer, amellyel mindent megszüntethetsz. És ez az, hogy ismerd fel: „Nem én vagyok a cselekvő”. Más szóval, a problémának egyáltalán semmi köze hozzád, jóllehet megjelenni látszik, de ez csupán látszat.

Mi a probléma valójában? A probléma az, hogy nem a saját utadat járod. A világ nem úgy forog, ahogy szeretnéd, ez a probléma. A dolgok nem úgy mennek, ahogy szeretnéd, vagy a dolgok nem úgy történnek, nincsenek az irányításod alatt, ezért gondolod úgy, hogy problémáid vannak. De ha bárkit megnézel ezen a földön, az egyik személy problémája rendszerint nem azonos egy másik személy problémájával.

Honnan jönnek ezek a problémák? Elmondták nekünk, hogy mi jó és mi rossz, így, ha nem rendelkezünk a jóval, amivel szerintünk kellene, problémánk van. De valójában semmi nem jó, és semmi nem rossz, csak a gondolkodás teszi azzá. Ennélfogva, ha megszabadulsz az elmédtől, nem lesznek problémáid. Tanításunk fő aspektusa az elme és az ego megsemmisítése. Amikor az elme és az ego meghaladásra kerülnek, átvesz egy titokzatos erő, és jobban gondodat viseli, mint ahogy tenmagad valaha is tudnád. De először az elmének és az egónak kell mennie.

A legtöbb amerikai számára nehéz efféle dolgokat csinálni, mert azt tanították velünk, hogy használni kell az elménket. Az elme minden, és a legtöbben úgy vélik, ha nem használjátok az elmét, vegetálni fogtok.

Éppen ellenkezőleg, mi az elmétek? Csak múltból és jövőről szóló gondolatok halmaza. Általában aggódsz a múlt és rettegsz a jövő miatt. Mert elméd mindenféle dolgot felhoz, nem csak ebből az életből, hanem az elmúlt életed tapasztalatai, szamszkárái, tendenciái alapján is.

Ha elkezded felismerni, hogy „nem én vagyok a cselekvő”, hol a probléma? Kezdjük azzal, hogy a világegyetem a barátod, és soha nem tudna bántani. A minden létezés szubsztrátuma a szeretet. Következésképpen, ha kifejleszted a szeretet tudatosságát, nem lesznek problémák, mert a szeretet mindennek gondját fogja viselni. A szeretet ugyanaz, mint az abszolút tudatosság, a tiszta intelligencia. A szeretet ugyanaz, mint a parabrahman. Ismét, a szubsztrátuma minden létezésnek. Tehát, ha van benned elegendő szeretet, nincs semmi probléma.

A probléma csak akkor merül fel, amikor embernek gondolod magad, és azt hiszed, hogy te vagy a cselekvő, más szóval, ha úgy gondolod, hogy ha nem csinálsz valamit, akkor valami szörnyűség fog történni. De ismétlem, a szörnyűség csak egy előre kialakított idea, nem az igazság. A szörnyűség valami olyan, amivel az agyadat mosták, hogy elhidd. Megint azt hiszed, hogy egy bizonyos módon kell élni, és ha nem tudsz úgy élni, akkor az borzasztó. Rendelkezel bizonyos javakkal, bizonyos dolgokkal az életedben. Ha nem teszed meg ezt, akkor borzasztó. Amikor elkezded megérteni a „nem én vagyok a cselekvő” jelentését, minden problémától megszabadulsz.

Mit jelent, ha azt mondd: „nem én vagyok a cselekvő”? (És ez az, amit tenned kell, amikor úgy gondolod, hogy van valamilyen problémád.) Először is, felismered, hogy minden, és úgy értem, minden, már meg volt határozva, mielőtt erre a földre jöttél. Minden el volt tervezve számodra. Még testet öltésed napja is. Minden eleve elrendeltetett. Ha elfogadod ezt, és átérzed ezt, hol a probléma? Mi a legrosszabb dolog, ami valaha történhet veled? Ha valódi elemzésnek vetted alá, az nem rossz. Rossznak tűnik, de nem az. És ne feledd, hogyan működik a megjelenés. Olyan, mint a kígyó és a kötél. Egy férfi kiszáll a fürdőkádból a sötétben, és rálép egy kötéltre, és azt hiszi, hogy kígyó, és hatalmas félelem fogja el. Amikor felfedezi, hogy csak egy kötél, a félelem eloszlik, és ő soha többé nem fog félni a problémától.

Vagyis, ugyanaz a helyzet, amikor hiszed, és hiszed, és gondolod, és gondolod, hogy problémád van, ami olyan, mint a kígyó és a kötél. Ez nem valódi probléma, csak egy elővételezett ideája annak, hogy mi fog történni akkor, ha nem kapod meg, amit akarsz. Mert ismét arra neveltek, hogy azt hidd, hogy az életednek egy bizonyos úton kell lennie, ahol egyébként igazából és valójában nem kell lennie.

Például, ha ma este haza megyek, és azt látom, hogy kirabolták a lakásomat, és mindent elvittek belőle, az probléma? Ez előre el volt rendezve. El volt határozva, mielőtt lejöttem a testemben erre a földre. Nem fogok negatívan reagálni. Egyáltalán nem fogok reagálni. Mert érzem, hogy én vagyok az univerzum, és minden rendben van. Nincsenek hibák. Ezért áldani fogom a tolvaj, nincs semmiféle probléma. Ha átmegyek az úton, és egy autó a piros lámpán átvágva elüt engem, az nem a vezető hibája. Mindez előre elrendezett. Ezért hát, miért kellene mérgesnek lennem? A lényeg az, hogy minden, minden, ami történik veled, előre el van rendezve. Nincs semmi probléma.

Most, hogyan érdemes kezelni a dolgokat? Az első koncepció, hogy ismerd fel, hogy „én nem vagyok a cselekvő”. Amikor felismered, hogy nem vagy a cselekvő, az azt jelenti, hogy a tested megy keresztül a tapasztalaton, de nem te. A következő tennivaló, hogy tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kié ez a tapasztalat? Kihez jön? Hozzám. Érzem a depressziót. Fájdalmat érzek. Rosszul érzem magam. Úgy érzem, kiraboltak, elütöttek egy autóval. Dühös vagyok, dühös vagyok. Ki ez az én? Hogy tud az én olyan sokféle dolog lenni, mérges, dühös, depressziós, megsebzett?” Tartózkodj ezért az én érzésében. Tartózkodj az érzésben, és kövesd azt a forrásáig. Az én forrása mindig tudatosság vagy abszolút tudat, mikor követed azt a forrásába. De most, az egyetlen út, amin követni tudod a forrásába az, hogy elfeledkezel a problémádról, mivel nem tudod mindkettőt azonnal csinálni.

Szóval, tartsd magad elszántan távol a problémádtól, teljesen távol a problémától, mivel az nem létezik, és tartózkodj az énből. Tartózkodj az énből, abban, aki azt hiszi, hogy problémája van. Amint elkezdesz az énből tartózkodni, a probléma teljesen magától kezdeni fog szétesni, te pedig nevetni fogsz kezdeni, nevetni fogsz. Mert gyakorlatilag lehetetlen, hogy valódi Énednek problémája legyen. Valódi Éned mindenütt jelenvaló, abszolút. Valódi éned üresség, nirvána, tiszta intelligencia. Valódi Éned mindenütt jelenvaló, mindenhol jelen van egyazon időben. Amikor megérted, ki vagy te, soha többé nem fog zavarni semmi.

Most az emberek azt kérdik tőlem: „Ha kifejleszttem az én egyfajta érzését, és követed azt a tetőpontjára, ez azt jelenti, hogy soha többé lesz megint problémám?” És nevetnem kell, mikor az emberek ezt kérdezik, mivel ameddig az énnel azonosulsz, addig az én az, amelynek problémája van. Vagyis, amikor azt kérdezed, hogy „Soha többé nem lesz megint problémám?”, a saját célodat hiúsítod meg. Mert az én tele van problémákkal, és nem csak ebből az életből, hanem korábbi létezésekből származókkal is. A trükk az én követése annak forrásáig, és akkor az én teljesen, totálisan, abszolúte el fog tűnni. És amikor az én eltűnik, akkor a problémád is. Más szóval, nem a világ változik, csupán te. A reakciód változik. Éppen úgy, ahogy a vászon, és annak képei. Amikor elérkezik az idő, amikor túlléptél az énen, akkor olyanná válsz, mint a vászon, és mint a vászon mutatta képek. Ami azt jelenti, hogy a világ nem változik. A világban minden úgy fogja megjeleníteni magát neked, mint ahogy mindig, de ez olyan lesz, mint a kacsza mögötti víz. Nem fog hozzád kötődni többé. Nem fogsz azonosulni a vászonnal, vagy az Énnel.

Világos ez? Más szóval, a vászon és a képek ugyanaz, de a vászon tudatában van önmagának és a képeknek úgyszintén, és nincs rá befolyással a mutatott képek fajtája. Vetíthetsz a vászonra bankrablást, gyilkosságot, szeretkező embereket, porig égő házakat, háborúkat. Milyen hatással van mindez a vászonra? Semmilyen. A vászon soha nem érintett, de a képek váltakoznak, egyik a másik után. Hasonló módon, Éned is olyan, mint a vászon. Soha semmilyen probléma nem érinti. A problémák a megjelennek a vásznon, jönnek és mennek, de te örökké az Én maradsz. Soha nem változol.

Hogyan kezdesz válni e módon? Minden alkalommal, amikor úgy gondolod, hogy problémád van, tedd fel magadnak a kérdést: „Kihez jön a probléma? Végül is, nem vagyok a cselekvő. Nem vagyok a test. Nem vagyok az elme. Tehát, kihez jön a probléma?” És természetesen a válasz az kell, hogy legyen, hogy „énhozzám”. Én érzem ezt a problémát. A probléma énhozzám jön.” Tartózkodj az énből, időzz az énből, és menj mélyebbre és e módon mélyebbre és mélyebbre önmagadban, az én-tudatosságban időzve. Ahogy ezt végezzük, nap, mint nap, folyamatosan, minden alkalommal, amikor probléma merül fel, hamarosan eljön végül a nap, amikor meghaladod az én érzését. Teljesen meghaladod. Az én érzése eltűnik, és tiszta tudatosság leszel. Ez az. Bármilyen kérdés?

SN: Robert, az ösvényen az együttérzés és az alázat nagyon fontosak. Ez olyan valami, ami saját magát fejleszti, vagy olyan, amin dolgozni tudunk?

R: Ahogy folyamatosan magadnak szegezed a kérdést: „Kihez jön az arrogancia? Ki válik harciasná? Kihez jönnek ezek az érzések?”, azok saját maguktól kezdenek eloszlani. És helyükbe együttérzés és alázat fog lépni. Ezért kell elkapnod önmagad. Akármikor arrogánsnak érzed magad, bármikor harciasnak érzed magad, bármikor úgy érzed, hogy kijöttél a sodrodból. Ne menj bele az érzésbe. Ne tartózkodj benne, hanem azonnal tedd fel a kérdést magadnak: „Kihez jön ez? Kinek támad ez az érzése? Hozzám jön. Ki az én? Ki vagyok én?” És újfent tartózkodj az énből, vagy időzz az énből. Ismét, ha ezt elég gyakran csinálod, el fog jönni a nap, amikor meghaladod az ént. És a legigazabb szeretet fog megjelenni.

SN: Vagyis, nem az alázat és együttérzés fejlesztése, hanem inkább az ellentét felismerése a probléma? És mi a helyzet a buddhista szerető kedvesség meditációval?

R: Igen, a tiszta tudatosság a valódi természeted. A szerető kedvesség az Éned. Ezek a többi dolgok kapcsolódni látszanak hozzád, de valójában nem léteznek. Ahogy elkezded kutatni: „Akkor kihez jönnek?”, úgy fogod találni, hogy soha nem is léteztek. És szabaddá válsz tőlük örökre. De ha bármilyen módon fejleszteni próbálsz őket, nem fogsz túl nagy sikerrel járni. Mert egy bizonyos problémára kifejleszthetsz kedvességet, de másféle probléma felmerülése esetén már nem leszel kedves. Tehát, felejtse el a problémát, és kutasd: „Kihez jön?” és ha követed az ént, emlékezz, hogy minden, ami az

énhez kapcsolódik, az egész dolog meghaladásra fog kerülni a semmibe, és szabad leszel.

SN: Ez azt feltételezi, hogy felismerjük, amikor az ego felemeli a fejét. De nagyon gyakran igazolást keresünk saját tetteinkre. (R: De most, hogy tudsz róla, nem fogsz.) (nevetés) Köszönöm.

R: Csak akkor keresel igazolást az akcióidra, amikor nem vagy tudatában annak, amit csinálsz. De mivel elkezded megérteni, egyre jobban és jobban képes leszel elkapni önmagad, akármikor kezdesz egoisztikussá válni, és akkor csírájában fogod elfojtani a bajt, ami előbb-utóbb el fog tűnni.

SU: Tudom, hogy amit elmondasz, az igaz, úgy értem... (R: Honnan tudod?) (nevetés) Oké a legtöbbször az igazat mondod. (nevetés) (R: Miért?) Álljunk meg egy percre! Már rég megtaláltam, de aztán más irányba mentem, és visszakaptam a problémákat.

R: Ha valóban rég megtaláltad volna, akkor soha nem hagyott volna el. (SU: Nos, nem is hagyott el, csak másik szerepet játszottam, akár a szerepjátékosok, és más dolgot csináltam.) De ha felkapcsolod a fényt, a sötétség örökre eltűnik. (SU: Így van. (nevet)) Vagyis, ha valóban bírtál volna vele, akkor most a tied lenne. Soha nem hagyna el, nem számít, milyen szerepet játszol. Olyan szerepet játszol, amelyet csak akarsz. Mint a vászon, olyan képet mutatsz, amelyet tetszik, gyilkosokat, nemi erőszak elkövetőket, gyűjtögetőket, szerelmeseket, amit akarsz. De a vászon sohasem változik, a képek igen. Ezért ha valóban elérted volna egyszer, soha nem változnál, nem számít, min mész keresztül. Hogy tudnád elveszíteni az Énedet? (SU: Hát nem is tudom, időnként úgy érzem, hogy elveszítem önmagam.) Ez lehetetlen. (SU: Valóban, nos, ha jól érzem, számos alkalommal elveszítettem magam.) Ami valóság az valódi, te az egódra utalsz. (SU: Igen, igaz.) Nem az Énedre. (SU: Igen, ez az ego, így van.) Az egót Ennek nevezzük időnként. (SU: Igen.) Ez a téves azonosulás esete. (SU: Uh-huh?) Ne feledd, az univerzum a barátod. Veled van, nem ellened. Az egyetlen dolog, ami ellened van, a gondolataid. Ha megtanulod, hogyan tedd nyugodttá az elméd, nem lesz problémád.

SU: Nos, amint azt mondod, ha a probléma nem a te problémád, akkor nincs problémád? Azt hiszed, hogy van problémád, de valójában nincs problémád? (R: Ümm, helyes.) Akkor nem az egó hozza létre ezt a problémát?

R: Az ego a felelős az összes hibáért. (SU: Igen.) De az ego nem létezik. Szóval nincsenek problémáid. (SU: Rendben.) (nevet) Azt gondolod, hogy létezik, és mert azt gondolod, hogy létezik, meg kell szabadulnod tőle. Ha csak hirtelen felismernéd, hogy nem létezik, szabaddá válnál. De amíg azt hiszed, hogy létezik, alkalmaznod kell mindezen technikákat, hogy megszabadulj tőle. Mivel nem vagy hajlandó elfogadni, hogy nincs egód.

SU: Nem tudom, úgy vélem, az a problémám, hogy megpróbálok felelős lenni. (R: Felelős?) Ó igen felelős, de aztán megint az ego felelős azért, hogy mi történik.

R: Létezik egy náladnál nagyobb hatalom, amely tudja, hogyan tegyen meg mindent érted. Mindössze azt kell tenned, hogy válj csendessé, és tedd nyugodttá az elmédet, és minden harmonikusan fog működni. Mindig azt hisszük, hogy bele kell bonyolódunk. Valójában nincs semmi, amit tenni kellene. A világ itt volt, mielőtt idejöttél. Itt lesz, miután itt hagyod. A te feladatod az, hogy megtudd, ki vagy te és mit csinálsz önkutatás révén ebben a világban.

SH: Ha minden előre meghatározott, ahogy mondtad, nem marad tere a spontaneitásnak, hogy a dolgok maguktól, szabadon történjenek. (R: Pontosan. Semmi

sem magától történik.) *De minden történik?* (R: Persze, de semmisen szabadon.) *Olyan, mint a spontán akció nem létezik, ugye?*

R: Nem. A látszat szerint igen, de nem. Amikor spontaneitásról beszélek, arra utalok, hogy mindent a pillanatban teszek, a pillanatban élek, a jövő tervezése helyett. (SH: *Ez úgy tűnik, mintha spontán lenne.*) Természetesen, az. A világ szintén valódinak tűnik. (SH: *Senki sem idézi elő? Csak történik?*) Ily módon jelenik meg. De valójában semmi nem történik. (SH: *Az egész csak megjelenés, táncolás, játék.*) Hamis képzeletnek nevezik. Egyáltalán semmi nincs, ami zajlana. (SH: *Hát ez jó tudni. (nevet) Biztos vagy benne?*) Biztos vagyok benne. (SH: *Oké, szavadon foglak.*) Magadat fogd szavadon! Fedezd fel saját magad. (nevet) (SH: *Nos, még nem vagyok teljesen készen, úgyhogy a tiedet tekintem kiindulásnak.*) Nem kellene. (nevetés) (SH: *Bízom benned.*) Miért, egy nagy hazudozó is lehetek. (nevetés) (SH: *Lehet, lehet, hogy az vagy, de én nem érzek ilyet a teredben, az érzéseimet kell követnem.*) Miért kellene egyáltalán hinned nekem? Fedezd fel te magad. (SH: *Hát, mert hasonlítasz hozzá egy kicsit (rámutat a képre), bízom benne, úgyhogy valamennyi rád is átragadt.*) Az egy optikai csalódás. (SH: *Az jó.*) (nevetés) Az igazság az, hogy mindannyian önmagunkba kell, hogy mélyednünk, és fel kell fedeznünk a saját igazságunkat. Különben automatákká válunk.

SH: *Nem, nem, nem, nem számítok rád, nem függök tőled semmilyen módon.* (R: Jó, nem.) *Én nem, te viszont számíthatsz rá.* (nevetés) (R: Jó!)

SK: *Kitől való függésről van szó?* (SH: *Igen, ki van jelen, hogy függj tőle?*)

R: Bármikor függesz valamely személytől, csalódást fog okozni. (SH: *Így van.*)

SD: *Azt hiszem, hiba azt gondolnom, hogy a jó dolgok nem elmém kivetítései, tudod. Mint amikor valami rossz esetén azt mondom: „Nos, ez csupán elmém kivetítése”, de amikor a hat hónapos cicámra nézek, vagy ilyesmi, azt gondolom, Istenem, ez egy kivetítés lenne, biztos, hogy ez jó, tudod?* (R: Ez a máyá trükkje.) *Sok máyá trükk igazából kellemes.*

R: Természetesen. Az tart téged a földhöz kötve. Minél inkább szeretsz valamit e földön, annál inkább a földhöz leszel kötve. Amikor a szeretet tudatosságáról beszélek, valójában nem emberi szeretetről beszélek. Tiszta tudatosságról, tiszta tudatról beszélek, ami a szeretet. (SD: *De nem tudom megállni, hogy hálát érzek elmém kellemes kivetítései miatt. Ez hiba?*) Igen, mert amikor hálás vagy a kellemes kivetítések miatt, mi történik a kiscica halálakor? (SD: *(nevet) Majd akkor fogok ezen gondolkodni, amikor a pillanat bekövetkezik.*) Akkor teljes csalódást fog okozni. (SD: *Megéri a kockázatot számomra.*) De ha kijönnél mindkettőből. Ha képes lennél meghaladni a jót és a rosszat. A szeretetnek egy teljesen más állapotába kerülnél, és amikor valamilyen élőlényt szeretsz, és az meghal, megértenéd, mert felismernéd, hogy semmi nem hal meg. (SD: *Megértettem.*) Szóval állandóan boldog leszel.

SH: *Egyetlen élet sem hal meg, de azok a járművek, amelyekben ideiglenesen laknak, azok határozottan meghalnak.*

R: De honnan jönnek a járművek? (SH: *Honnan jönnek a járművek? Honnan jönnek a testek?*) Igen. (SH: *Neked nem meséltek a madarokról és a méhekről?*) (nevetés) Nem, nem éppen. Ugyanarról a helyről származnak, mint az álmok. (SH: *Uh-huh, vagyis ez egy álom, élő álom.*) Halandó álom. Ténylegesen el kell feledkezned önmagadról, a testi énedről. És az éntre fókuszálnod. A legtöbb nyugati nehezen érti, hogy a test csupán egy megjelenés. Úgy tűnik, hogy tény, de nem ez az igazság. Miért is nem? Ha a test valóságos lenne, mindig ugyanaz maradna, nem igaz? Soha nem változna. Ugyanaz lennél, mint kisbaba korodban, de minden évben változol. Öregebbé válunk, megváltozunk. Tehát, a test hogy lehetne valódi? Amint igazán öregnek tűnik, akkor csak

úgy lehullik. A valódi halhatatlan, soha nem változik. Te valóság vagy. De a tested nem az. Vagyis nem a tested vagy. Akkor mi vagy? Fedezd fel saját magad. Menj befelé, és fedezd fel, ki vagy.

SG: Azt mondhatjuk viszonylagos értelemben, hogy elkülönültnek tűnünk jóllehet, valamennyiünk belsejében van valami, ami meglehetősen egyedülálló, egy viszonylag illuzórikus értelemben, de mindegyikünk saját én adóval rendelkezik. Ha csatlakozunk ahhoz, ami önmagunkon belül van, ami némileg különbözőnek tűnik, de ha valóban felfedezzük az adott dolgot individuális énünkön belül, van valami, ami irányít bennünket. Aminek engedelmessé tudunk.

R: Az elég bonyolulttá válik kissé. (SG: Arra gondolok, olyasmivé válik, mint egy robotpilóta. Létezik valami, ami már ott van, de mindenkinél egy kicsit más.) Egy Én létezik. (SG: Egy Én létezik.) És mindez az Én, és én az vagyok. (SG: Igen.) Tehát valójában nem különbözik egyénenként. Minden ember esetében ugyanazon Én érvényes. Az odavezető útra gondolsz? (SG: Az odavezető út önmagában nem lehet pontosan ugyanaz, de létezik egy kapcsolat az egy Énhez, amely minden individuumra nézve egyedülálló. Saját tapasztalatuk révén, ami – nem leírható.) Mondhatod ezt, ha tetszik.

SK: Ha jó volnál benne, úgy tűnik, le is tudnád írni. (nevetés)

R: (nevet) Nézd, túlbonyolítjuk a dolgokat. Csak ismerd fel – „Én az vagyok”, és vége. Ha tudod, minden nap mondd magadnak: „én – én” „én – én”, és használd ezt mantraként. Ez elegendő lesz. Mert az én Istennek a keresztneve. És amikor azt mondd: „én – én”, az igazságot jelented ki önmagadról. Próbáld ki. Nem kell hozzá technika, nagyon egyszerű. Nem a test, az Én vagy. Én-vagyok az én-vagyok, a tiszta tudatosság, ez igazi természeted, fókuszálj arra, és felejts el minden mást. Ismétlem, a nyugati emberek számára ez nehezen érthető, mert azt mondják: „De hát mi lesz a munkámmal? Mi lesz a családommal? Mi lesz ezzel? Mi lesz azzal?” Mindennek gondja viseltetik. Soha nem fogsz odáig jutni, hogy futni akarj, és egy barlangban akarj élni. Folytatni fogod, amit éppen folytatasz. Csak ismerni fogod önmagad, és boldoggá és békéssé válsz állandó jelleggel. Halhatatlanság érzésed lesz. Isteniség, öröm, üdvösség, boldogság érzésed lesz, és abból fogsz cselekedni.

Tehát, ha békét szeretnél hozni a világba. Ne változtass meg senkit és semmit. Fedezd fel, ki vagy, és az mindenütt jelenvalóvá válik. Nézd meg a békecsoportokat, amelyek emberemlékezet óta léteznek, mi tettek értünk. A dolgok úgy tűnnek, hogy relatíve rosszabbá válnak. És erre nem az a válasz, hogy próbáld békéssé tenni az embereket. A válasz megint az, hogy fedezd fel igaz valóságodat. Fedezd fel Énedet, és békére találsz. Nem azt mondom, hogy válj lábtörlővé, hogy az emberek rád léphessenek. Néha meg kell játszani magad. Képzeld magad színésznek vagy színésznőnek, aki a világban játszik.

Ez egy történetre emlékeztet egy kis faluról, ahol egy óriási hüllő, kígyó élt. Gyerekeket evett. És a szülők annyira aggódtak, hogy soha nem hagyták a gyerekeket kimenni játszani. Egy nap híret vették, hogy egy hatalmas jógi, egy természetfeletti erővel megáldott hatalmas mester érkezik a faluba, átutazóban. A falu atyái elmentek hozzá, és azt mondták neki: „Mester, kérjük, hogy segíts nekünk, ez a kígyó eszi a gyerekeinket, mit tegyünk?” A Mester azt mondta: „Gondoskodni fogok róla.” És elment a kígyók barlangjához, és kígyónyelven azt mondta: „Kígyó, gyere ki.” És a kígyó kijött, és ő elutasítva a kígyót azt mondta: „Nem szeretnék még egyszer azon kapni, hogy megint eszed ezeket a gyerekeket, hagyd békén őket, hallottad?” és a kígyó nem tehetett mást, engedelmessé lett neki, azt mondta: „Igen mester.” A Mester távozott.

Eltelt hat hónap, és a Mester újra átutazott a falun. Láta, hogy a gyerekek békésen játszanak. De aztán látott egy gyermek tömeget, odament, hogy megnézzé, mi a baj. És a tömeg közepén ott volt a kígyó, majdnem holtan. A gyerekek követ vágtak hozzá, és a kígyó nem reagált. A gyerekek megrúgták. A kígyó nem csinált semmit. Félig halott volt. Így a Mester elkergette a gyerekeket, és azt mondta, „Kígyó mi bajod, miért hagyod, hogy a gyerekek ezt tegyék veled?” És akkor a kígyó azt mondta, „De Mester, te mondtad, hogy ne tegyenek semmit.” A Mester azt mondta: „Te ostoba kígyó, én azt mondtam, hogy ne harapj, azt nem mondtam, hogy ne sziszegj.” (nevetés)

És mi is így vagyunk. Van, hogy néha megfelelően kell cselekedned. Például, mikor gyermeket nevelsz. Néha ordítóznod kell kicsit, megtenni bizonyos dolgokat, eljárni bizonyos módon, de soha ne téveszd szem elől a tény, hogy ki vagy. Mindig emlékezz valódi természetedre, és mindig emlékezz, hogy szerepet játszol. Ezért, amikor azt mondom neked, hogy legyél a szerető kedvesség és alázat tudatossága, az nem azt jelenti, hogy legyél lábtörője az embereknek. De, hogy megfelelően cselekedj, emlékezz, ez csupán játék, és el fog múlni.

Valamilyen kérdés ezzel kapcsolatban?

SU: Nos, én úgy érzem, hogy játszom, miközben figyelek.

R: Mindaddig, amíg tudatában vagy annak, hogy játszol, békében leszel. *(SU: És ha valóban tudatában vagyok a színjátéknak, oké vagyok, de valójában nem egy showban játszom.)* Ne bonyolódj bele. *(SU: Igen, rendben. És ha azt mondom, hogy tenned kell azt?)* Időnként tenned kell, de mindaddig, amíg tudatában vagy Énednek, senkit sem fogsz megbesíteni igazából. Sziszegni fogsz.

Nyugodtan beszélhetsz bármiről, ha beszélni szeretnél róla.

SK: Az emberek hogyan értik meg, hogy nem ők a cselekvő? Azt, hogy valahogy véghezviszik a gyakorlatát nem cselekvőnek.

R: Egyszerűen „Ki vagyok én?” kutatással. *(SK: „Ki vagyok én?” kutatással?)* Igen, „Kihez jön az én? Honnét jön az én?” Ha követed az ént, a cselekvőség eltűnik. *(SK: És akkor?)* És Éned jelenik meg. Kutatás révén szabadulsz meg a te vagy a cselekvő ideától. *(SK: És addig?)* Addig cselekedj legjobb tudásod szerint. *(SK: Önkutatással, vagy...?)* Gyakorold az önkutatást, egyébként pedig cselekedd a legjobbat, amit tudsz. Tedd életed minden pontját önkutatássá, a nap folyamán. *(SK: Elnézést?)* Amint a nap folyamán megüt egy kérdés, valamilyen érzés vagy hangulat, tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kihez jön ez?”

SN: Robert az önkutatást gyakoroljuk, vagy gyakorolható az önátadás is? (R: Persze.) És számít, ha váltogatod?

R: Egyáltalán nem számít, amíg segítségedre van. Önátadás az, amikor azt mondom magadnak: „Ne az én akaratom, hanem a tiéd”, és teljesen feladod, hogy a saját életedet éled. Ez nem olyan egyszerű, mint gondolod. *(SN: Ha azt mondom: „Nem én vagyok a cselekvő”, az önátadás?)* Bizonyos módon az, igen.

SD: A népszerű „engedd el, engedd át Istennek” kifejezéshez hasonlóan ez is önátadás?

R: Igen, az. De könnyebb mondani, mint csinálni. *(SD: Ó, az biztos.)* Mert azt jelenti, hogy tényleg el kell engedned mindent. Mindent! Többé nem a saját életedet éled. Mindent átruháztál Istenre.

SN: Úgy értem, amikor bizonyos körülményekkel szembesülsz az életedben, és kezelni próbálsz, ennek az egyik módja az önkutatás: „Kihez jön ez?” És egy másik módja, ha ezt nem találod hatékonynak, ha azt mondod: „Nem én vagyok a cselekvő, ne az én akaratom, hanem a tiéd.” Más szóval, csupán megadod magad. (R: Vagy használhatsz mindennapi nyelvezetet. Mondhatod, hogy: „Vedd el Isten, vedd el.”) Ez az, amit én mondok. (R: És legyen elengedésérzésed, békeérzésed, érezd, hogy ez nem a te gondod, hanem Istené.)

SD: De a minden eleve elrendeltetett koncepciója többé-kevésbé ugyanaz, nem? (R: De igen.) Pontosabban, ez még csak nem is Isten akarata, mintha valami jövőbeni dolog lenne, hanem már eleve determinált.

R: De ha nem tudod ezt megragadni, menj vissza Istenhez, add át magadat Istennek. Ami könnyebb számodra. (SD: De lehet, hogy az ember csak viszonylag kicsit változtat elméjében, és azt gondolja, hogy Isten akarata már eldöntött. Árnyalatnyi különbség, de lehet, hogy nem is fontos.) Nos, gondolhatod azt is, hogy Isten akarata eldöntött, és neked szenvedned kell, és hogy nincs igaza. Hacsak nem figyeled, amit csinálsz. Emlékszem az ótestamentumban olvastam egy évvel ezelőtt, nem emlékszem, hogy a Chroniclesban, vagy hol, valami ilyesmit mond: „A harc nem a tiéd, hanem Istené. Állítsd le magad, maradj csendben, és lásd, az Úr az üdvözítő.” (SD: Ez jó.) Ez ugyanaz, amiről beszélünk. Válg csöndessé, válj nyugodttá.

SK: Kell még cselekednie az embernek? Nem?

R: Bármit kell tenned, tenni fogod. Történni fog magától. Neked semmi közöd hozzá. (SK: Mi van, ha az ember úgy találja, hogy semmilyen cselekvés nem történik?) Akkor az adott pillanatban azt kell csinálnod. (SK: Akkor az folytatódik, ami egyre hosszabbnak és hosszabbnak tűnik.) Annak kell történnie. (SK: Annak kell történnie?) Igen. Neked abszolúte semmi közöd hozzá. Tartsd távol tőle magad. (SK: Mivel álom, valójában nem számít.) A tested keresztül fog menni, amin keresztül kell mennie. De annak semmi köze hozzád.

SD: Azt hiszem, zavaros időnként, amikor azt mondod: „Nem te vagy a cselekvő”, és az emberek azt hiszik, hogy ez azt jelenti, hogy csak ülni tudnak és az élet történni fog, vagy valami, de...

R: Nem lesznek képesek rá. (SD: Nem egészen ez az út?) Még ha ülni próbálnak, sem lesznek képesek rá. (SD: Hacsak nem kell nekik.) Így van. Minden el van tervezve, semmi miatt nem kell aggódnod. Legyél boldog.

SV: Közben tudsz járni a főnökömnél, hogy kirúgjon engem? (nevetés)

R: Ha ki kell, hogy rúgjanak, ki leszel. (nevetés)

SD: Ha azt mondja valaki, hogy meg kell, hogy tegyél valamit, azt mondod: „Nem én vagyok a cselekvő?” (nevetés)

(Általános vita a tanítványok között és nevetés)

SN: Robert, ha valaki mentálisan szenved, mondjuk például, nos, mégis gondolhatja, hogy ez predestinált, vagy nem vagyok a cselekvő, és bizonyos értelemben elfogadhatja, érted, amit mondok?

R: Persze, a kezelésének a módja az, hogy nem rágódsz rajta, illetve nem izgatod magad miatta. Egyszerűen felteszed a kérdést magadnak: „Kihez jönnek az érzések? Ki érez így?” És el fog távozni, az érzések el fognak hagyni, és boldog leszel.

SN: Az ember gondolhatja, mondjuk például, ha te azt gondolod, hogy „nem én vagyok a cselekvő”, és mégis hozzád jön ez, akkor azt gondolhatod, nos, ezt kellett megtapasztalnom. (R: Nem, ha önkutatást gyakorolsz.) Rendben, akkor ezért különbözik a nem te vagy a cselekvő gondolata és a minden előre elrendezett gondolata, ezért kell szenvedést érezni, illetve önkutatást végezni, amely mindenben mintegy keresztülvág.

R: Nézd, minden előre elrendezett. Más szóval, ha el kell ütnie egy autónak, és a lábaidat amputálni kell, meg fog történni, nem számít, hogyan próbálsz elkerülni. De, ha Dzsnyáni vagy, és önkutatást gyakoroltál, nem fog számítani, mert nem ott vagy. Megszűnt a test tudatod. És teljesen másképpen látod. Egy másik világot látsz. Teljességet, hiánytalanságot látsz, és mindez nem fog zavarni. *(SN: Mi van, ha adzsnyáni vagyok?)* Akkor szenvedsz. Ekkor az a megoldás, hogy semmilyen körülmények között nem reagálsz a világra. De gyakorolnod kell az önkutatást. És tedd fel a kérdést: „Kihez jön ez?” Szabadságodban áll ennek megtétele. Ami azt illeti, ez az egyetlen szabadság, amivel rendelkezel. Ne reagálj semmilyen körülmények között, hanem fordulj befelé, azt a szabadságot már megkaptad.

SD: Csupán nem reagálni eléggé nehéz, a földi síkon legalábbis az. A következő lépés azt mondani, hogy: „Ki reagál?”

R: Azt is mondhatod, ha tetszik, ha ez segít neked. De ha gyakorolsz előtte, aztán jön egy háború, vagy bombázzák a helyet, akkor nem lesz hatással rád. Más szóval, ne várj az utolsó pillanatig.

SD: Nos, igaz, de ha valamilyen katasztrófa történik, mondjuk, vagy úgy tűnik, hogy történik veled, és ha csak nem tűnsz úgy, hogy testileg nem reagálsz, akkor az azt követő megoldás lehetne, gondolom, hogy azt mondod: „Ki reagál? Kihez jön ez?”

R: Mondhatod azt, vagy gyakorolhatsz tudatos jelenléteket, és válhatsz a szituáció tanújává. *(SD: Igen, rendbenlévő a megfigyelővé válni, a tudatos jelenlétté, a tanúvá válni. Ahogy Arnold a minap megjegyezte, az egész világ egy játék, és ez egy szemléletmód is.)* Teszed, amit tenned kell. *(SV: Vagy amit nem kell tenned?)* Igen.

SA: Robert, elgondolkodtam az itt szerzett tapasztalatomon, és úgy tűnik számomra, hogy amióta hozzád járok, elmém aktívabbá vált, és nem kevésbé aktív. (nevetés) (R: Ez jó?) Nem tudom, de értelmezem bizonyos módon.

R: Nos, jó ez számodra, nem érzed magad boldogabbnak?

SA: Jó is és rossz is, azt tudnám mondani. Nem tudom csak egyiket vagy csak másikat mondani. Így gondolom. Néhány éve olvastam egy csodálatos könyvet, az „Exodus in Kabbalah”-t, és a szerző elmondja, ha olvasod – az exodus meséjét szimbólumokként, spirituális metaforaként olvassa -, hogy amikor az izraeliták megpróbálták elmenekülni Egyiptomból, ahogy ő látja, egy test tartotta vissza őket, aki a fáraó, és elmém így arra irányult, és arra gondoltam, ha megpróbálom elmémet lecsendesíteni, az elme az összes ravaszságát, és erejének minden porcikáját be fogja vetni. Szóval ezért van többnyire intenzív tapasztalatom, mióta ide járok.

R: Természetesen. Nos, ez az egyik látásmód, de én arra vagyok inkább kíváncsi, hogy boldogabb lettél-e, hogy időnként megszűnik elme. Azt gondolod, hogy ez az elme. De az én érzésem az, ami ezt teszi érted. Boldogabbá kellene tennie téged. Egyfajta békeérzést ad neked. *(SA: Úgy érted, hogy örülnöm kellene az elme több*

tevékenységének?) Igen. (SA: Az igaz Én?) Igen. (SA: A valódi Én?) Igen. Ne válj passzívvá. (SA: Ez érdekes.) Ez egy jó pont. Sok ember azt hiszi, ha önmegvalósítottá válsz, akkor passzív leszel, és csak ülsz, mint én. (nevetés) Ellenkezőleg. Jobban fogod csinálni a dolgokat. Az egész a tested karmájától függ.

SG: *Vagyis nem kell aggódnod, hogy mit csinálsz, és mit nem csinálsz? (R: Pontosan.) Amit kell, azt csinálod, és amit nem kell, azt nem csinálod, ez minden?*

R: Amit tenned kell, azt tenni fogod. Ez ugyanaz, meg kell történnie. (SG: *Vagyis nem számít, hogy nyugodttá válunk, vagy nem válunk nyugodttá?*) Mindenképpen meg lesz csinálva. Miért aggódnál hát miatta.

SN: *Arnold, tudod az elme lecsendesítésére való törekvéssel kapcsolatban, egy csomó problémám volt, amikor formális meditációt gyakoroltam. És az volt a problémám, hogy próbáltam lecsendesíteni az elmét, és azt hiszem, te nem ezen a módon próbálsz. Csak legyél csöndben, ez nem valami... (szalag szünet) ...ez az, ami vagy. És ezt sem megmagyarázni, sem megérteni nem könnyű. De minél tovább próbálsz, annál távolabb kerülsz tőle, és most, formális meditáció helyett, csupán a hangulatát próbálom átvinni a szóban forgó dolognak, és ugyanebben a székben ülök, és anélkül, hogy meditálni próbálnék, vagy bármit is csinálni akarnék, csak ülök, és vagyok. Hol a gondolataimat figyelem, hol önkutatást végzek, hol önátadom magam. Sosem ugyanazt. Vagyis nem olyan, mint amikor formális meditációt végzek, amikor megpróbálom az elmémet lecsendesíteni. Minden egyes alkalommal különböző helyen vagyok, és ami történni akar, történjék. De ezt nagyon természetes módon teszem, csupán ülök a saját tudatosságomban, ahogy egyesek mondanák. És úgy veszem észre, hogy kétszer-háromszor annyi ideig tudom csinálni. Mert csak ülök, és valójában nem csinálok semmit. Míg, amikor meditálok, az egy erőltetés, és szinte alig várom, hogy felkeljek, és túl legyek rajta. Vagyis ez nem próbálkozási probléma, csupán létezési probléma. (SD: Ez egy jó pont.) (SA: Nagyon jó.)*

SD: *Robert mindig azt magyarázta nekünk, hogy a meditáció nem megvalósítás, a meditáció egyszerűen az elmét segít nyugodttá tenni, és ily módon egy célravezető eszköz, de önmagában nem cél.*

R: Istennek kell meditálnia? Kin fog ő meditálni? Önmagán?

SH: *Az a meditáló, aki az útban van, aki közeledik a munkához.*

SN: *Ez tulajdonképpen valamiféle állandó körforgás, ahelyett, hogy teher, vagy bármi ilyesmi lenne. Nagyon kellemessé válik. Mert ha ott ülsz, és már majdnem azt mondd, hogy rendben, most mit hoz nekem az elme? És minden gondolat, és minden tapasztalat olyan, mint egy másik buborék. És valamiképpen örömtelivé válik, majdhogynem előre megérzed. És nehéz dolog elmagyarázni, szavakba önteni, azt hiszem. Csak befelé haladás, a test laboratóriumában való kísérletezés révén érheted el. És kétségen kívül, minél inkább próbálsz, annál nehezebbé válik. Semmi kétség felőle. Kísérletezz, és figyeld önmagadat. Ez nem olyan, mint a gondolatok leállításával való próbálkozás, egyáltalán nem olyan. Habár a gondolatokat nem is szükséges állítani.*

SD: *Nem azt mondtad, Robert, hogy a csendet, illetve a gondolatok közötti teret keressük?*

R: De igen. A szavak közötti térre gondolok. Az a valódi Éned. (SD: *Mint a tér, ott teljes üresség van, vagy valami?*) Üm-hm. A tér a te valódi természeted. A tudatosság tér. Ennélfogva, amikor az elmédben tér van, akkor tudatosság van, és ez csak abban az esetben történik, ha csöndessé és nyugodttá válsz. Ezért az összes módszer, jóga, hatha jóga, rádza jóga, Ishtunga jóga, mindezen jógák egyszerűen elméd megnyugtatására

szolgálnak. De ezek hosszadalmas utak. Itt nálunk nincsenek közbenső lépések. Ezért nevezik ezt közvetlen útnak. Nincs hülyéskedés, haladj közvetlenül, ne állj meg.

SU: Mindenre van neved, amiről beszélsz? Nos, nem mintha annak gondolnám, de ez nem buddhizmus?

R: Nem, ezt Dzsnyána Márgának nevezik. A bölcsesség ösvényének. (SU: A bölcsesség ösvénye, ez az, amit meg akartam tudni.)

SK: (betűzi) G Y A N A? (J N A N A (Robert korigál))

SN: De ez nem tér el attól, amit Ramana valójában tanított, igaz? (R: Ugyanaz.) Volt címe? (R: Volt-e címe?) (SH: Címkéje? (nevet) Szükséged van hozzá címkére.)

SD: A Dzsnyána bölcsességen felül tudást is jelenthet? Ezek ugyanazon dolgok, és a Marga ösvényt jelent? (R: Igen.) (SK: Az önkutatás egy másik használatos kifejezés?

R: Vicsára, önkutatás, de az elnevezés semmilyen különbséget nem jelent, csináld. (SA: De a védánta is ugyanez?) Bizonyos módon az advaita védánta is ugyanez az út, egy bizonyos módon, igen. Ezek mind ugyanazok.

SD: Vagyis a tudomás, amire utalnak, az Én tudomása, ugye?

R: Igen, ha felfedezed önmagadat, minden mást tudni fogsz. Valójában erre az egyetlen tudásra van szükséged. Amikor utoljára voltam Ramana ashramjában, találkoztam egy bíróval, egy indiaival. Azt mondta, soha nem járt iskolába. De nyolc éves korától gyakorol Dzsnyána Márgát, önkutatást. És huszonnyolc évesen szakszolgát tett Indiában, amelyen megfelelt, mindenféle képzés nélkül. És tíz évre rá bíró lett. Ez azt mutatja számodra, ha önmagadat ismered, minden mást is tudsz. Mert ismétlem, a tested mindent tenni fog, amit tennie kell. Oka van, hogy a tested a földre jött. Véghez fogja vinni a küldetést. És neked egyáltalán semmi közöd ehhez.

SD: Gyakran idézed Krisztus mondását: „Légy csendben, és tudd, hogy én vagyok az Isten.” Azt hiszem, az összes nagy Mester ugyanezt mondja. Ez az egyik legmegnyugtatóbb dolog, amit valaha felfedeztem.

SV: Tudatában vagy a saját küldetésednek?

R: Nincs semmiféle küldetésem. (SV: A tested küldetésének?) Nincs testem. (SV: Annak, amit a tested holnap tenni fog?) Fogalmam sincs. (SV: Vagyis a test esetében nem létezik olyan küldetés, amit nem vittek véghez e világban?) Nincs. (SV: Mindig véghez fogja vinni?) Az adzsnyáni számára az a küldetés, hogy küldetést lásson, de a Dzsnyáni számára nem létezik küldetés. (SV: De a tested, bármit kell itt megtennie, meg fogja tenni, bármi is az?) Igen. És az az, ahogyan te látod. (SV: Igen.) De valójában senkinek nem kell csinálnia semmit. (SV: Igen.) Tekintsd minden cselekedetedet optikai csalódásnak. A megjelenés jelen van. Egy példával tudom ezt illusztrálni, miszerint számos olyan nagy Mester, mint Ramana Maharshi, súlyos rákbetegségben halt meg, de mindvégig nevetett. Mert nem látta annak. A tanítványai igen, és aggódtak, de ő nem látta egyáltalán. Mivel felismerte, hogy senki nem hal meg, mert senki nem létezik. Nem létezik test! Ezért nem hal meg test.

SH: Hogyan észlelte a rákkal járó fájdalmat? (R: Nem észlelte.) Nem volt fájdalom, amit észleljen? (R: Nos, azt állította, hogy oly csekély volt, mint egy méhfullánk.)

SK: De senki nem volt jelen, hogy érezze a fájdalmat?

R: Pontosan. Műtétet végeztek rajta minden érzéstelenítés nélkül.

Próbálg nem túlságosan a testre gondolni. Gondoskodj róla megfelelően. Gyakorolj egy keveset, edd a megfelelő ételeket, adj neki egy jó rúgást, amikor nem viselkedik, kezeld kutyaként, ölebedként, de ne gondold rá túl sokat. Ráma Krisna szamarának nevezte a testét, és amikor nem jól viselkedett, megütötte (a lábára csapott), hogy viselkedj! Vagyis, ismétlem, a problémáidtól és hibáidtól, és minden mástól, az Én keresésével kell megszabadulnod. És abban a keresésben mindentől megszabadulsz. Mivel mindezen dolgok az énhez kapcsolódnak. Ha az én elmegy, minden más vele megy, és te szabaddá válsz.

A mai tanítás lényege: A problémát soha ne próbálg a probléma szintjén gyógyítani. Nem sikerülhet. Úgy tűnik, mintha meg lehetne csinálni. Például, ha valaki pénzzel tartozik neked, és beperled őt a bíróságon. Megnyerheted az ügyet, és visszakaphatod a pénzt, de ez a probléma szintje. De akkor úgy fogod találni, hogy valaki más fog, valamilyen más módon pénzt elvenni tőled. És ennek soha nem lesz vége. Amíg fel nem fedezed, hogy kihez jön. Amikor felfedezed, hogy kinél következik be a hiba, hogy kié a probléma, minden eltűnik. És te meggyógyultál.

SD: Mondhatjuk, hogy ez például a test betegségeire vonatkozik? (R: Igen, mindenre.) De te felteheted a kérdést: „Kihez jön ez betegség?” (R: „Kihez jön?”) És a válasz az, hogy a testhez, ami nem létezik? (R: Pontosan. Vagyis szabaddá válsz.) Rendben, a szabad ellentétes a gyógyítással? (R: Igen, de ki nem gyógyított?) Rendben.

R: Ez egy teljesen új perspektíva.

(szalag vége)

15. átirat

Az elme nem a barátod

1990. október 14.

Robert: Nagyon komolyak vagytok. Ezt ne egy komoly szatszangnak, hanem inkább szórakozásnak tekintsétek, éreztétek jól magatokat. A boldogság a valódi természeted. Szokj hozzá, utol fog érni, akár tetszik, akár nem.

Szeretném, ha feltennéd magadnak a kérdést: Miért vagyok itt a szatszangon? Miért jöttem ide? Azért jöttél, hogy a beszélőt figyeld? Hogy összehasonlítsd más előadókkal? A legtöbben már sok ilyen találkozón voltatok, teljesen össze vagytok zavarodva. Ilyen találkozókra járni olyan, mint moziba járni. Azt kérdezed: „Mit vetítenek a héten?” Ugyanígy kérdezhetsz: „Ki beszél a héten?” De néhányan soha semmit nem csináltak veled. Meghallgatjátok az üzenetet, majd hazamentek, és azt mondjátok: „Nos, a szónok nem volt túl ékesszóló, de nagyszerű volt! Most mit csináljunk? Menjünk bowlingozni. Menjünk tévézni.” És a legközelebbi alkalomig elfelejtkezel a találkozóról.

Néhányan már harminc egynéhány év óta találkozókra jártok. Mit értetek el? Minden könyvet elolvastatok, amit csak megírtak. Hol tartotok? Boldogok vagytok? Megszabadultatok? Szabadok vagytok? Kérdeztétek meg önmagatokat. Amit itt kínálunk, az abszolúte semmi, sem mi. Mindez a láthatatlanban van. Az egész a tudatosságról szól és arról, hogy a tudatosság az igazi természeted. Az, ami valójában vagy. Amikor azonosulsz a tudatossággal, igazi Éneddé válsz. Amikor nem, akkor része vagy az emberiségnek, küzdesz, megpróbálsz szabadabbá válni.

Hogy megértsd a test-elme jelenséget, hogy nem te a tes-elme vagy, először meg kell értened, hogy mi az elme. Mi az elme? Csupán energiából, gondolatokból, a múltból és a jövőből szóló gondolatokból álló csomag. Ennyi az elme. Az elme nem a barátod. De az elme segítségével sok mindent elérhetsz. Mindannyian programozottak, agymosottak vagyunk. Akkor kezdődött, amikor szülőanyád méhében voltál. Minden érzése, minden negativitása és pozitivitása, minden energiája tebeled is átkerült. De nem csak erről van szó, hanem szamszkaráid, múltbeli tendenciáid, félelmeid, előítéleteid is vannak, amelyek szintén a tudatalattidba kerülnek megszületésed előtt.

Amikor kijössz a világba, bölcsőbe tesznek, és felveszed a házad rezgéseit. Az emberek harca, a szülők veszekedése, egymás iránti szeretete, mindez a tudatalattidba kerül, és alkotórészeddé válik. Amikor járni kezdesz, akkor kimész, hogy a barátaiddal játssz, és környezeted a tudatalattidba ivódik. Aztán iskolába, templomba, zsinagógába jársz, és mindezen tanítások a tudatalattidba kerülnek. Aztán felnősz, dolgozni kezdesz, családot alapítasz, és itt vagy. Prekoncepcionált ideák, koncepciók terméke vagy. De valóban az vagy? Addig vagy az, amíg azt hiszed, hogy az vagy. Amikor belefáradsz a játékokba, valami a bensődben ad egy lökést. Azt nevezik belső gurunak. Az tol téged belülről és valami külső elvezet a számodra szükséges megfelelő személyhez, megfelelő könyvhöz, megfelelő környezethez, mert feladtad, hogy játékokat játssz. Más szóval belefáradtál a világba, és szabadságot akarsz. A szabadság akarása nagyon vicces számomra. Ez olyan, mint amikor zuhanyt vesz valaki, mondván: „Nedves akarok lenni.” A szabadság a valódi természeted, rá kell ébredned, hogy felismerd, az vagy. Szóval egy rakás gondolat, energia vagy, amit gyermekkorodtól fogva programoznak beléd. És most itt vagy. Szóval, most, hogy itt vagy, és tudod, hogy programozott vagy, mit fogsz csinálni?

De beszéljünk még egy keveset az elméről. Ha ismered az elmét, akkor tudni fogod, mitől kell megszabadulnod. Az elme valójában nem létezik. De arra programoztak, hogy

hidd azt, hogy az elme egy létező entitás. Ezért kell játszanod ezt a játékot, az elmétől való megszabadulást. Nézzük meg ismét, hogyan működik az elme. Hasonlítsuk az elmét a földhöz.

Egy farmernek két magja volt. Az egyik a fekete csucsoré, ami halálos méreg, a másik pedig a kukoricáé. A magok gondolatok. A gazda mindkét magot elültette. És amint a magokat elültetik, a földnek nincs más választása, mint bőséggel növeszteni, akármit ültettek. Ugyanilyen módon, amikor elfogadsz bizonyos gondolatokat, elméd addig növeszti azokat, amíg tapasztalatoddá nem válik. És ezért vannak a problémáid, amelyekkel ma rendelkezel. Te magad hoztad őket létre.

Vegyünk egy másik példát. Ültettetek magokat valaha? Biztos ültettetek, néhányatok legalábbis. Mondjuk egy farmer rózsa magot, tulipán magot, sárgarépa magot ültet, és képzeljük el, hogy ezek a magok olyanok, mint mi. Gondolkodni és beszélni tudnak, akár az emberek. És a rózsa mag azt mondja magának: „nézd azt a szép rózsát, azt mondják, belőlem is rózsa fog nőni. Rózsa leszek. De ez lehetetlennek hangzik, hogy válhatna belőlem ilyen szép rózsa valaha is. Gyakorlatilag lehetetlen, hogy ilyet tegyek. „Pontosan e gondolatok miatt fognak a magok stagnálni, ahelyett, hogy növekednének. A sárgarépa mag ugyanezt mondja, „semmi és senki vagyok csupán, hogy fejlődhetnék valaha is egy ilyen szép répává?” De a mag pontosan e gondolat miatt fog stagnálni.

Ugyanerre a mintára mondom neked: „Abszolút valóság vagy. Brahman vagy, végtelen tudat, tudatosság vagy.” De te azt mondod: „Hogy lehetnék? Hihetetlenül hangzik. Egy egyszerű ember vagyok csupán, senki fontos nem vagyok.” És a testtel és lélekkel való azonosulásod továbbra is fennmarad. Mindaddig, amíg testeddel és elméddel azonosulsz, a karma ura, Ishvara lesz a mestered. És a Karma Urának fennhatósága alatt vagy. Ezért térsz vissza újra és újra e földre. És földhöz kötötté válsz valami módon, mígnem teljesen szabaddá válsz. De ezt önmagadtól kell csinálnod. Gyakorolnod kell bizonyos technikákat.

Valaki azt kérdezte nemrég: „Azt mondod, hogy a tudatosságnak, a valóságnak a filmvásznon, a testnek, a világnak pedig a vásznon megjelenő kép a megfelelője.” A kérdésem a következő: „Minthogy képnek hiszem magam, egy jobbra is ki tudom cserélni a képet?” Más szóval, amíg azt hiszed, hogy kép vagy, és nem tudatosság vagy, tudsz magadon javítani? Tudod javítani az életstílusodat és változtatni a képedet?

Most a karma urán áll. Amint legtöbbben tudjátok, minden előre elrendezett, már a tested felvétele előtt determinált. De rendelkezel bizonyos szabadsággal a karmától való függés alól. És a kérdés valójában: „Meg tudsz-e gyógyítani egy beteg testet? Gazdaggá tudsz-e tenni egy szegény embert? Boldoggá tudsz-e tenni egy depressziós embert?” Amikor ezt csinálod, az elme szintjén dolgozol. Nem mész el a végső igazságig, hanem az elmédből dolgozol. És elmédből dolgozva soha nem fogod tudni megtalálni a szabadságot és a megszabadulást.

Példa: Tegyük fel, a példa kedvéért, hogy eléggé manipulálsz az elmédet, és rákos lettél. Tizenöt évig dolgozol magadon. Imaginációs technikákkal, agykontrollal. Elképzeled, ahogy a fehérvérsejtek megtámadják a rákot és végül kigyógyulsz a rákból. Írnak rólad a „National Inquirer”-ben. Megjelensz a „Phil Donahue”-ban. És nagyszerűen érzed magad, és nagyon büszke vagy magadra, hogy kigyógyítottad magadat a rákból. A következő hónapban átmész az utcán, elüt egy teherautó, és meghalsz. Ez történik az elme manipuláció eredményeképpen.

Tekintsünk egy másik eset. Dolgozol önmagadon, és meggazdagszol. Ingatlanos tanfolyamokat végzel. Üzleti adminisztrációt tanulsz. Agykontrollozol. És húsz év múltán multimilliomos lettél. Megházasodtál, három gyermeked született. Aztán feleséged és a

gyerekek autóbalesetben elhaláloznak. Valaki elrabol téged, és váltságdíjat követel. És ki kell, hogy fizess tíz millió dollárt. És visszajutottál oda, ahonnan indultál.

Amit megpróbálok elmagyarázni, hogy nem az elmével való munka a válasz. Kerüljük meg az elmét. Ismerjük fel, hogy az elme nem barátunk. Az idea arról szól, hogy meg kell semmisíteni az elmét. Meg kell semmisíteni a gondolkodást. Hogyan tegyük ezt? A Dzsnyána Márka módszere révén, a vicsára vagy önkutatás révén, ez a leggyorsabb módszere a zavartól és tudatlanságtól való megszabadulásnak.

Amikor problémád van, amikor zavarodott vagy valamiképpen. Egyszerűen tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kihez jön ez? Kié ez a probléma? Vagy, kié ez a karma?” És a válasz elég hamar, magától érkezik: „én”. Akkor kérdezz tovább: „Honnan jön ez az én? Mi a forrása az ének?” Időzz az énbén, tartózkodj az énbén. Kezdd el használni az úgynevezett „én – én” meditációt. Egyszerűen tartózkodj az énbén, ameddig csak tudsz. És kövesd az én folyamat spirituális szívedig. Mondd magadnak: „Én, én, én, én, én, én” Emlékezz, hogy minden a világon az énhez kapcsolódik. Nemde?

Gondolj bele, hogy egész életedben azt mondtad: „Én. [Én] beteg vagyok. [Én] depressziós vagyok. [Én] boldog vagyok. [Én] rosszul érzem magam.” Ki ez az én, akiről beszélsz? A tested? Nem lehet a tested. Mert amikor alszol és felébredsz azt mondd, „[én] aludtam”. Ha alszol, felkelsz, és azt mondd: „[én] álmodtam”. És amikor felébredsz, azt mondd: „[én] ébren vagyok”. Kire hivatkozol, amikor azt mondd: „én”?

Fedezd fel, menj befelé, kérdezd meg önmagadtól: „Ki vagyok én? Honnét jöttem?” De soha ne válaszolj, csak tedd fel a kérdést: „Mi az én forrása?”, és egy napon fel fogod ismerni, hogy az én nem is létezik. Ha követed az ént a forrásig, egy napon mintha egy nagy robbanás következne be, és fényrészecskék milliárdjait fogod látni mindenütt magad körül. Akkor fel fogod ismerni, hogy az egész világegyetem nem más, mint fény részecskék halmaza. De ez még mindig nem a válasz. Honnan származnak a fény részecskék? A sem miből jönnek, a semmiből. És a semmi tudatosság.

A tudatosság olyan, mint a tér. Nem rendelkezik formával. Mégis felveszi a formáját minden teremtésnek. Felvenni látszik a világ, az emberek formáját. Minden tudatosság. A tudatosság olyan, akár egy palatábla. És a világ objektumai olyanok, mint képek a palatáblán. Olyan képet rajzolsz, amelyet akarsz. Rajzolhatsz egy indiánt. Rajzolhatsz két harcoló embert. Két szerelmes embert. Aztán letörlöd, és rajzolsz valami mást. De a tábla soha nem változik. A tábla mindig ugyanaz marad. Ugyanígy van veled is. Mindenféle tapasztalatokon mész keresztül. De a felismerés az, hogy te nem az a tapasztalat vagy, amin keresztül mész. Tudatosság vagy, az a te igazi természeted. Gondolkodj el rajta.

Igaz természetem feléd.

Nem vagyok se prédikátor, se filozófus. Nem vagyok se miniszter, se tanár. Én csupán az érzéseimet osztom meg veletek. Amikor az „én vagyok” szót használom, az én vagyok mindannyiótokra vonatkozik. Az én vagyok egy másik szó Istenre, a személyneve Istennek. Az én vagyok egy másik szó a tudatosságra, a mindenütt jelenvalóságra. Érzem, hogy nem vagyok sem a test, sem az elme. Abszolút tudat vagyok. Végső egység vagyok. Végtelen intelligencia, nirvána, üresség vagyok, az én-vagyok vagyok. Sat-chit-ananda vagyok. Parabrahman vagyok. Soha nem születtem, és soha nem halok meg. Vagyok, aki vagyok. A világ a képzeletem terméke. A világot tudatosságnak látom. Látom a valóságot, a tökéletességet, a békét, a szeretetet, a boldogságot. Ez az igazi Én, és semmi más nem létezik.

(csönd)

Isten hozott a szatszangon. A szatszang az, ahol körben ülünk, és örvendezünk egymásnak. És ha bármilyen kérdést fel szeretnél tenni, nyugodtan tedd fel. Ha mondani vagy mesélni szeretnél valamit, itt az ideje. Mert ugye nem várod el, hogy állandóan én beszéljek? Nyugodtan kérdezhetsz bármit a spirituális úttal, vagy bármi mással kapcsolatban.

SL: Robert, tudom, hogy amikor meditálni próbálunk, vagy csupán az elménket tisztítjuk, azt mondtad, az „én” kérdés feltevésével csinálhatjuk. Azt is említette valaki régebben az elme tisztításával kapcsolatban, hogy csak próbálj meg hallgatni, és ez a másik módja?

R: Mindegy, milyen módszert használ az elméd tisztítására. Az idea az, hogy elmédet nyugalmassá kell tenni. Elmédet csendessé és nyugodttá kell tenni. Amikor elmés csendes és nyugodt, megoldottad a problémát. Mindenféle módszer, önkutatás, légzésszabályozás, jóga, minden az elme megnyugtatását szolgálja. Bármilyen módszert használhatsz, ami megfelel számodra. Válhatsz a tanújává a gondolataidnak. Figyelheted a gondolataidat, ahogyan távoznak. Amikor a tanúvá válsz, és nem avatkozol be a gondolkodási folyamatba, a gondolatok elkezdnek automatikusan, maguktól gyengülni, amíg teljesen meg nem szűnnek.

Kérdezheted önmagadtól: „Kihez jönnek ezek a gondolatok?” Akármilyen módszert használ, rendben van. De valamit mindenképpen tegyél meg, hogy lecsendesíted az elmét. És ismétlem, amikor az elme csendes és nyugodt, minden a gondját fogja viselni önmagának. A titok abban áll, hogy le kell csendesíteni az elmét. Valódi természeted az önmegvalósítás. Elméd lecsendesedésekor csak visszatérsz igaz természetedhez, ami mindig is voltál. *(SL: Nem azt mondtad korábban, hogy az önmegvalósításnak létezik egy leggyorsabb útja? Mivel ellentétben?)* Semmivel. Bizonyított tény, hogy a vicsára a felébredéshez vezető leggyorsabb út. A vicsára jelentése önkutatás. Önmagadban való kutatás, és létezésed forrásának felfedezése révén test-elméd eltűnik. És Éneddé válsz újra. De ez nem való mindenki számára. Úgy tűnik, hogy a legtöbb ember küzd valamilyen nehézséggel. Akkor tenned kell, amit tenned kell, és mindent tegyél meg, ami segítségedre van. Ellenőrzött légzés, mantrák, dzsapa, Isten nevének ismételtetése, mindegyik a csúcs felé visz. De mindenképpen tegyél valamit.

Ezért ismertetem számotokra e különféle meditációs módszereket. Ha az egyikbe belefáradsz, használhatod a másikat. Ha gyakorolsz, valamit adni fog végül. Valami történni fog azzal, aki gyakorol.

SN: Robert, végső soron szükség van meditációra?

R: Nincs, azért meditálunk csupán, hogy felfedezzük, hogy nincs rá szükség. De ha néhányan nem meditálunk, megbolondulunk. A világnak befolyása van fölöttünk. Ennél fogva megint csak jó, ha meditálunk, az elmét megnyugtatandó. De ahogy mindig mondom: „Istennek szükséges meditálnia? Kin kellene Istennek meditálnia? Önmagán?” Amikor megérted, ki vagy, soha többé nem lesz szükséged meditációra. Addig pedig tedd, amit tenned kell.

SN: Most, amikor meditációról beszélünk, a Dzsnyána Marga nézőpontjából arra utalunk, hogy csupán saját tudatosságunkban kell tartózkodnunk?

R: Pontosan, az Énben időzünk, az énben. Ha az énben tartózkodsz, automatikusan el fogsz jutni a végső igazsághoz. És fel fogod fedezni, hogy tudatosság vagy, és akkor megszabadulsz. Mindenképpen tartózkodj az énben, állandóan. *(SN: Vagyis, amikor meditációról beszélünk, nem olyat értünk alatta, ami elvisz bennünket attól?)* Persze, hogy nem. A már említett „én – én” meditáció. Ha az „én – én”-t ismételteted magadban, és a lélegzéssel együtt végzed, belégzéskor „én”-t mondasz, kilégzéskor

pedig azt mondd, hogy: „én”, „én, én”. Ennek a hatása azért olyan erős, mert én a személyneve Istennek. Ezért beszélsz az Énedről. És ahogy az én-én-t folytatod, a végső valóság el fog jönni hozzád. (SN: *De nem csupán egyszerű ismétlésről van szó, az elme szintjén? Nem inkább én, Vagyok, Aki Vagyok?*) Az egyszerű ismétlés is jobb a semminél. Jobb, mint a világra gondolni. Az egyszerű ismétlés fog végül vezetni a megvalósításhoz. El fog vezetni a valódi én-én-hez. Az emberek többsége testére és világi ügyeire gondol. Amikor az én-ént kezded alkalmazni, a világot felejtöd el egy időre. És észre fogod venni, hogy amikor befejezted, jobban érzed magad. Hogy mennyivel nagyobb biztonságban érzed magad, hogy mennyivel boldogabbá váltál. És ez azt bizonyítja számodra, hogy az bizonyos szubsztanciával bír. Minél tovább folytatod, annál nagyobb lesz benned a boldogság érzése.

SK: Robert, az önkutatásban milyen szerepet játszik a kegyelem?

R: A kegyelem mindig hozzáférhető, csakúgy, ahogy a nap is mindig rendelkezésre áll. De a napot, úgy tűnik, időnként felhők takarják, és nem érnek el hozzád a sugarai. De mindig ott van. Amikor a felhők eloszlanak, a nap megint süt. Ugyanígy akadályai a kétség, gyanakvás, félelem, lustaság felhői a napsütésnek, vagyis akadályai a kegyelem eljövételének. De a kegyelem mindig jelen van, csak ismerd fel, realizáld a jelenlétét, és vegyél benne részt. Nincs senki, aki kegyelmet adna. A kegyelem tudatosság, ugyanazon dolog, ami mindig jelen van, sohasem ment el.

SD: Akkor miért mondanak olyat, hogy a guru három különböző módon ajándékozhat kegyelmet? Maharshi tanításaiban olvastam. És ez tekintettel, gondolattal vagy érintéssel lehetséges? Vagy miben áll a kegyelem ilyenfajta ajándékozása, és különbözik-e valamiben attól a kegyelemtől amiről te beszélsz?

R: Ezek ugyanazon dolgok, ez az, ami az adzsnányi a javára válik. Azok javára, akik tudatlanok. Azt mondják, hogy a guru érintéssel, tekintettel, éréssel ajándékoz kegyelmet, és ez működő dolog. Az a személy, aki ilyenfajta kegyelemben részesül, valóban érzi, ha ilyen történik. De ez az érett tanítványok számára mindig rendelkezésre áll. Mindig jelen van. Csak rá kell ébredned. De mindkét esetben ugyanarról van szó, nincs különbség.

SL: Honnan tudod, hogy mikor ébredtél rá?

R: Ó, tudni fogod. (nevetés) Halhatatlanság érzést fogsz érezni, olyan békét fogsz érezni, aminek a létezéséről soha nem is álmodtál. Kimondhatatlan boldogságot fogsz érezni. Leírhatatlan. De te magad fogod érezni. (SL: *Akkor mi a kegyelem?*) A kegyelem szeretet. A kegyelem megvalósulás. A kegyelem felébredés. A kegyelem tudatosság.

SK: Akkor minden létező az, nem? (De igen, semmi más nem létezik.)

SM: De valóban szükség van a Kegyelemre, Robert?

R: Egyeseknek igen, másoknak nem. A karmádtól függ. Van egy belső gurud, és ha bízol a belső guruban, a belső guru oda fog vezetni, ahová menned kell. Vezethet külső guruhoz, vagy egy fához, vagy egy folyóhoz, vagy egy könyvhöz, vagy Énhez. De át kell adnod magad a belső gurunak, hogy ez megtörténjen. Teljes önátadás esetén úgy fogod találni, hogy a megfelelő helyen vagy, hogy helyesen cselekszel.

SL: A választás milyen szerepet játszik ebben?

R: Nincs választásod. Egyetlen dolog áll szabadságodban, hogy nem reagálsz a körülményekre. Az egyetlen létező dolog, ami a szabadságodban áll, hogy befelé

fordulsz, és meghaladod az egész tál viaszt. Lépj túl a karmán, a világon és Istenen, és válj teljesen szabaddá. Vagyis azt lehet mondani, hogy bizonyos módon van választásod. Választhatsz, hogy befelé fordulsz, és nem reagálsz a körülményekre, vagy reagálsz a körülményekre, és újra játszod az egész játékot. Ez a választásod. Minden más meghatározásra került, mielőtt megszülettél. Na most, ez kemény kijelentésnek hangzik a nyugati ember számára, aki nagy egóval bír, de biztosíthatlak, hogy ez az igazság. Csak akkor tűnik úgy, hogy a karma útjába vagy bonyolódva, ha nem vagy megvalósult.

SM: Van valamilyen jele, amikor az ember közel kerül a megvalósuláshoz, Robert?

R: Hol van, hol nincs. Általában ez a fény bekapcsolásához hasonlítható. Évekig egy sötét szobában vagy, és bekapcsolod a fényt, aminek az egyetlen jele...

(a szalag megszakad, majd egy tanítvány folytatja)

SL: Ha mindenki eljutna ebben az életben abba az állapotba, nem volna olyan rossz visszajönni, és látni, hogy milyen a világ, hogy az emberek, akik megvalósultak meg tudják csinálni.

R: Soha nem fog mindenki eljutni abba az állapotba. Ez az út ezé a világnak. Ez a bolygó, mint harmadik fokozatú bolygó, a dualitás bolygója. Az idea az, hogy hagyd el a bolygót, és ne gyere vissza. Hagyd Istenre, hogy gondját viselje a világnak. Találd meg Énedet és válj szabaddá, és aztán meglátod, ki teszi fel a kérdést. Mindig a világ miatt aggódunk. De emlékezz, a világ te vagy. A világ az elmédéből, a gondolataidból jön. Te vagy a világ teremtője pontosan azon gondolatokkal, amelyeket érzel. Amikor a gondolataid kiáramlanak, a világ létrejön, ha gondolataidat bevonod, a világ eltűnik.

SD: Vagyis, ha elméletileg mindannyian megvalósultakká válnánk, nem lenne világ, ahová visszatérhetnénk?

R: Pontosan, mert kezdjük azzal, hogy a világ soha nem is létezett. A világ olyan, mint egy optikai csalódás, olyan mint egy álom. Azért létezik, mert te létezel. De mi történik a világgal, amikor mélyen alszol? Nem létezik, de te létezel. Fedezd fel, ki vagy te.

SL: Vagyis valójában semmilyen kérdés nincs?

R: Nincs. De mindaddig, amíg úgy érzed, hogy nem az Én vagy, mindig lesz kérdés. Mert ha az Én vagy, kitől fogsz kérdezni? Mert Éned mindenütt jelenvaló. (*SL: Szomorú, hogy úgy kell elhagyni ezt a világot, mint...*) Szomorú, hogy el kell hagyni a világot? (*S: Nem, hogy ilyen szörnyű állapotban kell hagyni világot, ahelyett, hogy egy kicsit jobbat próbálnánk tenni.*) Mit tudnál tenni a világgal. A világ mindig itt volt, és mindig itt lesz. Tedd szabaddá önmagad, és aztán meglátod, érintett vagy-e a világ által. Most mit értek ez alatt, a következőt: a világ nem létezik azon a módon, ahogyan megjelenik. Mindaddig, amíg hiszel a világban fel fogod tenni a feltett kérdést, mert azt gondolod, hogy a világ egy megjelenése a valóságnak. De nem létezik.

Mondok egy példát: éppen álmodsz, és álmodban a világot egy szörnyű felfordulásnak látod. Az emberek egymást ölik, földrengések, kataklizmák, embertelenség, csupa szörnyűség mindenütt. Aztán felébredsz, mi történt a világgal? Elfelejtkezel róla, nem igaz? Elfelejtkezel az álmodról, és erre a világra koncentrálsz. Ugyanígy, amikor a valóságból ébredsz fel, a jelen világ tűnik el, ahogy az álom is eltűnt. És csak te létezel, Énként, vagyis tudatosságként.

SK: És onnantól kezdve történik, ami történik?

R: Semmi nem történik, „Kinek történne?” (SK: *Igen, avagy az adzsnjáni nézőpontjából akármi történik, akkor azon személy számára történik. Az az, ahogy a többi emberre hatnak.*) Nos, az adzsnjáni számára mindig mindenféle dolgok történnek. De a Dzsnyáni számára semmi nem történik.

SK: *De ez azért érdekes, mert látlak, és azt is látom, milyen hatással vagy emberek százaira, emberek százainak válsz hasznára, és a világ mégsem önmagától létezik számodra. De én adzsnjáni vagyok, az én nézőpontomból látom, hogy milyen hasznot hajtasz a megvalósítás elérésével.*

R: Nos, ahelyett, hogy azt nézed, amit én csinálok, miért nem azt nézed, amit te csinálsz? (SK: *Én semmit sem csinálok.*) Fedezd fel, ki vagy te, ne énvelem törődj.

SK: *A motivációmat illetően igazad van, de abban reménykedem, hogy megvilágítod némileg a kérdést.*

SL: *Amit látsz az talán természetes, de valójában nagyobb akarunk tanulni, mint amit tapasztalunk. Nem volnánk itt, ha továbbra is a világban akarnánk lenni, és fizikai állapotot akarnánk fölvenni. De próbát tettünk, és felismertük, hogy a világot lehetetlen megváltoztatni.*

R: Az emberek emberemlékezet óta próbálnak békét hozni a világba. Ne feledd, hogy nem a mi civilizációnk az első ezen a planétán. Bolygónk több milliárd éves, és voltak a mainál fejlettebb civilizációink, és mind kihaltak, következésképpen, ne aggódj a világ miatt. Fedezd fel, ki vagy, a világ pedig hadd viselje gondját önmagának. (SL: *Úgy tűnik, mintha a világ akadálypálya lenne a lélek megvalósulása számára, ha nem küzdöd le, akkor visszatérsz, vagy ilyesmi.*) Ez egy jó mód a megtételére. Úgy tűnik, mintha az lenne, de a valóságban nincsenek akadálypályák. „Ki számára létezik akadálypálya?” Tedd fel a kérdést magadnak. Ha felteszed magadnak a kérdést, és követed a választ önmagadon belül, fel fogod ismerni, hogy soha nem volt akadálypálya. Hogy mindig szabad voltál. (SL: *De úgy tűnik, mintha a szabaddá válás érdekében meg kellene tanulnunk bizonyos leckéket. Ezért állandóan visszatérünk, hogy elérjük, hogy szabaddá váljunk.*) Úgy tűnik, de az egyetlen lecke, amit meg kell tanulnod, hogy nem a test-elme jelenség vagy, ez minden. Minden egyéb gondját fogja viselni önmagának. (SL: *Ezért jövünk vissza állandóan, ez túl egyszerű.*) Így van, függés alakul ki bennünk a világi dolgok iránt, és a világ visszahúz bennünket, újra és újra. Ez része az álomnak, amelyet máyanak neveznek. Ami a legtöbb ember esetében nagyon erősek tűnik. Ezért a legtöbb ember soha nem tud ilyen útra lépni, mert ez túl sok a számukra.

SU: *Úgy tűnik, hogy az érzékelhető világ az a világ, amely itt volt az embereket megelőzően, úgy tűnik számomra, hogy az az egyetlen létezés része, épp úgy, mint a fák, a levegő és a víz.*

R: Amikor aludni mész, mi történik a fákkal, a levegővel és a vízzel? Megszűnnek létezni számodra. Csak akkor léteznek, amikor felébredsz, mert elméd megteremti őket. Tehát tedd fel a kérdést magadnak: „Ki számára léteznek a fák a víz és a levegő?” És fel fogod ismerni, hogy egód miatt léteznek. Amikor egód felbomlik, minden más vele megy, és te szabaddá válsz.

Értsd meg, hogy mindennek el kell pusztulnia, úgymond, ami a világon létezik. A fák nagyon sokáig fennmaradnak. A hegyek nagyon sokáig fennmaradnak. Az emberek nagyon sokáig fennmaradnak. Mindennek pusztulnia kell. Mindennek, ami születik, halnia kell. Tehát találd meg a választ: „Ki az, aki született, és aki meghal?” Kérdezd magadat. Kutass önmagadban, és lásd, ami történik. Fedezd fel, „Ki számára létezik az ő születésük és haláluk?”

Most, mikor távoztok innen, el fogjátok felejteni, amit mondtam, körülbelül tíz perc alatt. És azt fogjátok mondani: „Na, most mit fogok tenni. Gondolom, elmegyünk egy étterembe, és bekapunk valamit, vagy moziba megyünk, vagy a jövőnk miatt aggódunk, vagy a holnapi munkára készülődünk?” Csupán ezer közül egy, aki egész idő alatt ezekről a dolgokról gondolkodik, és tesz érte valamit.

A Bhagavad-Gita azt mondja, „Ezer közül egy keresi Istent, és ezer kereső közül egy találja meg őt.” Fedezd fel, hol állsz, ami téged illet. Hová illesz? Vannak-e még félelmeid, csalódásaid, kételyeid, gyanúid. Aggódsz-e még mindig a munkád miatt, vagy aggódsz-e a világ miatt, vagy aggódsz-e a tested, vagy az életed miatt? Ez tesz téged földhöz kötötté. Ez akadályoz a megszabadulásban. A szabaddá váláshoz teljesen el kell felejtkezned kis énedről, az énről, az énről, az énről, az énről. És ismerd fel, hogy az univerzum Énje vagy. Ismerd fel, hogy minden, az egész univerzum az Én és „én az vagyok”. Minden rendben van.

SU: Az univerzum más csillagokat és planétákat is magában foglal, az univerzum részeként? (R: Igen.) Ami a része? (R: Minden az álomnak a része.) Az álomnak a része?

R: A planéták, a csillagok, az univerzum, minden, még Isten is. Mindezek az álmod része. Felébredéskor nincs különbség közted és a valóság között. Mindent betöltővé, végső egységgé, tiszta tudatossággá válsz és semmi más számára nincs hely, mivel az Énként te vagy minden, ami létezik.

Vagyis a jó hír az, hogy Dzsíva Mukta lehetsz, még a testben, még ebben az életben megszabadulhatsz. De megtörténtté kell tenned, ez rajtad múlik. Úgy értem, fel kell ismerned, hogy nem a test vagy az elme vagy. Ez jelenti a megtörténtté tételét.

Mindig reggel kezdődik, amint felébredsz, és kinyitod a szemed. Mi az első dolog, amire gondolsz? Próbáld elkapni magad. Amikor elméd kíváncsiskodni kezd, és a munkádra, vagy ételekre, a reggelidre, vagy bármi másra kezdenél gondolni. Amint kinyitod a szemed, realizálsz, hogy [én] létezem, [én] létezem. Nem testként vagy elmeként létezem, hanem tudatosságként. És akkor tedd fel a kérdést magadnak: „Kihez jön a test-elme?” És a válasz az lesz, hogy az hozzám, én érzem azt. Tartózkodj az énen, kövesd az ént annak eredetéig, annak forrásáig. És úgy fogod találni, hogy soha nem létezett én. Ez egy csodálatos módja annak, a reggel indulásának. De kapd el önmagad. Ez az, ahogy az kezdődik. Amikor elméd elkezd gondolkodni, kapd el önmagad. Tartsd távol elmédet a gondolkodástól, menj vissza az Énhez. Térj vissza az önkutatáshoz. Egyre könnyebb és könnyebb lesz, ahogy csinálod.

Minden héten valamelyik nagy tradicionális spirituális könyvből olvasunk. És Nerada olyat talált ma, ami megerősíti, amiről beszélgettünk. Szóval nyugodtan csináld, Nerada. Ha hozzá szeretnél előbb szólni, akkor rajta.

Nerada: „Az ember, aki szívében tiszta, be kell teljesítse önmagát, bármilyen módszerrel tanult. A világi ember egész életében keresett, de zavart maradt. Az érzékektől elszakadva szabad vagy. Kapcsolódva megkötözött vagy. Ezt megértvén élhetsz, ahogy tetszik. Ezt megértvén az ember, aki tiszta, szorgalmas és szép szavakkal teli, elcsöndesedik. Nem tesz semmit, csöndben van. Nem csoda, hogy azokat, akik élvezni kívánják a világot, elkerüli ezt a megértés.

Nem a test vagy, a tested nem te vagy. Nem a cselekvő vagy, nem az élvező vagy. Tiszta tudatosság vagy, minden dolog tanúja. Elvárások nélküli vagy, szabad vagy, bárhová mégy. Legyél boldog. A vágy egy averziója az elmének. Az elme soha nem a tiéd. Mentés vagy a zűrzavarától. A tudatosság vagy maga, ami soha nem változik. Bárhová mégy, légy boldog.

Lásd be, az Én minden létezőben benne van, és minden létező az Énben van. Tudd, hogy

szabad vagy, mentes az éntől, mentes az elmétől, légy boldog. A világ benned keletkezik, mint az óceánon a hullámok. Az az igazság, hogy te a tudat maga vagy. Érezd hát szabadnak magad a világ lázától. Higgy, gyermekem, higgy. Ne zavartasd magad, mivel minden dolgokon túli vagy. A szív mindentudó. Az Én vagy, Isten vagy.

A test a természetes tulajdonságai által korlátozott. Jön, időzik egy darabig, megy. De az Én se nem jön, se nem megy. Miért bánkódnál hát a test miatt. Ha a test az idők végéig tart, vagy ma eltűnik, mit nyersz vagy veszítesz? Tiszta tudatosság vagy. A végtelen óceán vagy, akiben a világ, mint hullámok, természetes módon emelkedik, és süllyed. Semmit nem kell elnyerned, semmit nem kell elveszítened. Gyermekem, te tiszta tudatosság vagy, semmivel sem kevesebb. Te és a világ egyek vagytok. Úgyhogy, ki vagy te, hogy azt gondold, hogy ragaszkodni tudsz hozzá, vagy el tudod engedni? Hogy tehetnél? A tudat tiszta tere vagy. Tiszta és csöndes. Akiben nincs születés, nincs aktivitás. Nincs én. Egy és ugyanaz vagy. Nem tudsz változni, vagy meghalni. Mindenben benne vagy, akármit keresel. Egyedül vagy. Ahogy a karkötők és karperecek és bokaláncok mindegyike ugyanabból az aranyból van. Én nem ez vagyok, én Ő vagyok. Add fel az ilyen megkülönböztetéseket. Tudd, hogy minden az Én.

Szabadítsd meg magad minden szándéktól, és legyél boldog. A világ csak tudatlanságból keletkezik. Egyedül te vagy valódi. Nincs senki, még Isten sem, aki különálló lenne tőled. Tiszta tudat vagy. A világ egy illúzió, semmi több. Amikor tökéletesen érted ezt, a vágyak eltűnnek. Békére lelsz. Mert valójában semmi nem létezik. A létezés óceánjában csak egy van. Csupán egy volt és lesz. Már beteljesült vagy. Hogy lehetnél korlátozott vagy szabad. Bárhová is mégy, legyél boldog. Soha ne izgasd elmédet igennel és nemmel. Légy csöndben, te a tudatosság maga vagy. Élj saját tudatosságod boldogságában, ami a boldogság maga. Mi haszna a gondolkodásnak. Egyszer s mindenkorra hagyj fel a meditációval, ne tarts semmit az elmédben. Az Én vagy, és szabad vagy.”

R: Folytasd, Henry.

Henry: „Amikor az erényes emberek meghalnak, a mennybe kerülnek, és ott élnek tovább. A mennyben való tartózkodásuk 80-240 évig is tarthat, a népszerű hiedelem szerint. A mennyben való tartózkodási idő lejártával ismét újjászületnek a földön. Haláluk után az erényes emberek mennyei élvezetekben részesülnek, jutalmaként érdemes, erényes cselekedeteiknek, szolgálataiknak és áldozataiknak. Amikor érdemeik kimerülnek, visszatérnek a földre. Ahogy Krishna a Bhagavad-Gitában mondja, kiélvezve a tágas menny világát szentségük elhervad, visszajönnek a halálnak e világába. Az erények élvezetét követően, szentírások szerint, vágyakra vágnak, elérik az átmenetet. De amikor az erényes ember a mennyből a fizikai világba visszatér, nemes és erényes családokba fog születni. Ez az erényes cselekedetek előnye. Az erényes ember cselekedeteinek büntetése vagy jutalma kétszeres. A mennyei tartózkodás után visszatér a földre, jó születéssel, jó feltételekkel, jó környezetbe és lehetőségekkel, ami a jó cselekedeteinek következménye és belső fejlődését szolgálja.”

SH: És ezzel igazoltuk a kasztokat. (R: Ami azt illeti, igen.)

SK: Igen, de a kaszt fenntartása igazából tisztán karmikus. De mostanság a kaszt olyannyira összekeveredett, és minden ilyesmi, és nem igazságos többé önmagában.

R: Ez így van. Ezt 1962-ben írtam. A valóságnak semmi köze ehhez. Ez a megjelenés. Ez a kinézet. (SL: Ó, még mindig működik Indiában a kasztrendszer?) A kasztrendszer India szerte működik. (SL: Ha Indiában szegénynek születted, semmit nem tudsz tenni ellene.) Ha szegény amerikaiként születted, hajléktalan vagy.

SK: Már nem karmával működik. Ha a kasztrendszer ép, mint ahogy hosszú ideig az volt, a karmával működik.

R: Megváltoztak a dolgok kasztrendszerrel kapcsolatban. De karmikusan soha semmi nem változik. Ne zavartasd magad.

Henry: „Állati születésbe való visszaesés: a hindu szentírások szerint az ember dévává, állattá, madárrá, növénné vagy kővé válhat. Érdemeinek vagy vétkeinek megfelelően. Az Upanisadok is ezt támasztja alá. A Karbala is egyetért ebben a kérdésben. De a buddhizmus és egyes nyugati filozófiák tanításai szerint nincs többé visszaesés, ha egyszer az ember elnyerte az emberi születést. Nem szükséges állaként születnie a bűnei miatt. Az emberi születésben magában is van lehetőség különféle bűnhődési módokra.

Amikor az ember a déva formáját ölti magára, minden emberi szamszkára, szokás és tendencia szunnyadó állapotban marad. Amikor az ember kutya formát vesz fel, állati tendenciák, szokások és szamszkárák fognak megnyilvánulni. Az emberi tendenciák elnyomott állapotban maradnak. Egyes kutya a királyi palotákban és az arisztokratáknál királyi bánásmódban részesülnek. Autókkal közlekednek, jó ételeket esznek, és párnák között alszanak. Ezek mind degenerálódott emberi lények.” (nevetés)

R: Mary, szeretnél tovább olvasni? (SM: Ó, nem, csak annyit mondtam, hogy szeretnék róla egy másolatot.) Van másolatunk? Folytathatja az olvasást, aki szeretné. (SM: Olvasok, ha szeretné, Robert.) Oké, jó.

Henry: Az első oldalon, az első hasáb aljánál tartunk. Kezdd a második hasáb tetejétől.

Mary: „A halál filozófiája.”

Néha a nyugodt szemlélődés pillanataiban, amikor önelemző hangulatba merülünk. Időnként eltöprengünk, miért volt Isten oly kedves, könyörületes és irgalmas Atya, hogy a halált az élet rendszerébe belefoglalta. A helyzet az, hogy a halál szükségszerű, bennünket a fejlődésünkben ösztönzendő. Elképzelhető lenne számokra egy halál nélküli világ? A túlnépesedés már ma is, mikor az elhalálozások normálisan zajlanak, súlyos problémát jelent. Képzelted, mekkora káosz és zűrzavar származna abból, ha nem lenne a halál. Az élet többé nem lenne értelmesen élhető. Unalmas, szürke, rabszolgamunkává válna.

Egyazon testben élve nem tudnánk határainkat és függőségeink kötelékét meghaladni. Teljes elkülönülésre van szükségünk, hogy körültekintővé tegyen bennünket függőségeinkre. Rövid evilági tartózkodásunk során oly erősen hozzákapcsolódtunk a földhöz, hogy a halál kopogtatásakor túlságosan is vonakodást érzünk, hogy családi környezetünkől elszakadjunk, és oly gondosan összegyűjtött anyagi javainkat hátrahagyjuk. Ezért a függőségek iránti kötődés teljes megszakításához a halál az egyetlen megoldás.

A halál nem csak azoknak szükségszerűség, akik meghalnak. Hanem a visszamaradt továbbfejlődéséhez is szükséges. A halál segíti a vállaira nehezedő felelősség alóli feloldást. Elfogadják az élet kihívását és tapasztalatokban növekszenek. Az apa hirtelen távozásával a fiú új felelősséget vesz magára, viseli azt, és gazdagítja tapasztalatainak kincsestárát.

Amikor egy gyermek kiskorában meghal, nem szerezhettek sok tapasztalatot, kivéve bizonyos karmikus kiegyenlítődést. Ez azok számára bír leginkább jelentőséggel, akik visszamaradnak. Túl kell nőnünk a függőségen, egón és vágyon, hogy a szenvedéstől

mentességet élvezünk. Így a halál, világi függőségeink meghaladását segítő, nélkülözhetetlen szerepet játszik. Valójában az individuális lélek sosem tudna halál nélkül növekedni. Az evolúciós folyamat hosszú. Különböző típusú tapasztalatokat igényel szegénység és gazdagság, tisztaság és szennyezettség, tudatlanság és képzettség, országok, klíma, kultúra, faj és vallás terén. Tapasztalatokat követel a szexualitás terén is. Egyetlen testben mindez nem feldolgozható. Azért szükséges meghalunk, és más körülmények között újjászületünk, hogy különböző tapasztalatokat szerezzünk.

R: Jól olvasol, Mary, szeretnél tovább olvasni?

Mary: Tizenöt éve csinálom, (nevet) köszönöm Robert.

Mary folytatja: A tapasztalatok feldolgozása sem lenne lehetséges halál nélkül. A halál utáni állapotokban a tudatosság kiterjed. Az elmúlt élet cselekedetei visszahatnak. És sok új leckét tanulunk. Gyakran vehetjük észre, hogy a majmok gyorsan felzabálják a táplálékot, majd pihenő idejükben megrágnak azt. Hasonlóképpen rágnak meg mi is a tapasztalatainkat egy magasabb és tágabb fényben, amely a halál után ragyog.

Az asztrális síkon való tartózkodásunk alatt szemünk előtt leperregnek elmúlt életünk jelenei, egyik a másik után. Újra átéljük életünket, azzal a különbséggel, hogy most már az összes szituáció összes szereplőjével azonosulunk. Úgy érezzük, mintha bennünket kínoznának, ha kínoztunk valakit, megtapasztaljuk a szenvedését. Ez a folyamat kimeríti a karmát valamelyest, és hasznos leckeként bizonyul számunkra. Karmikus kiegyenlítésre akkor kerül sor, amikor elnyomó és elnyomott meg tudnak bocsátani egymásnak. A megtorlás csak növeli a karmikus köteleket.

A halál szükségképpen bekövetkezik a két születés közötti utolsó felvonásként. Ezen utolsó felvonás cselekményei a függöny mögött zajlanak. Így egy élet tapasztalatai halmazának feldolgozása után az egyéni lélek egy olyan új mentális, érzelmi és pránikus testet kap, amely a következő újraszületéshez messzemenően alkalmas. Ezen mód utazik életről életre a különböző tapasztalatokat feldolgozva. A két születés közötti normál időszak négy-öt száz év körül van, okkult szóhasználatban. A mi egy évünk a tetrisz egy napjával egyenlő...”

(szalag vége)

16. átirat

Minden álom

1990. október 18.

Robert: Reggelente sétálni viszem a kutyámat a parkba, ahol érdekes emberekkel találkozom. Egy apró öreg hölgy is csatlakozik hozzám hébe-hóba. Nagyon spirituális beállítottságú, és szoktunk vele beszélgetni. Ma reggel egy nagyon érdekes kérdést tett fel, most arra fogunk koncentrálni.

Azt kérdezte: „Robert, te azt mondod, hogy a világ megjelenés, és a folyamatosan változik, változik, változik. És azt is mondod, hogy a tudatosság valóság, szubsztrátuma a létezésnek. Na, most, azt igazolni tudjuk, hogy a világ változik, mert látjuk, de hogyan tudjuk igazolni a tudatosságot? Honnan tudjuk, hogy az nem változik?” És azt gondolom, hogy ez egy nagyon érdekes kérdés. Most tudod, hogy létezel, nem igaz? Mindenki tudatában van saját létezésének. Amikor aludni mész, és a mély alvás állapotába kerülsz, te akkor is létezel, de a világ nem.

És ami téged illet, a világ csak akkor létezik, amikor ébren vagy. De amint elalszol, a világ megszűnik létezni a számodra, és te az álomtalan alvás állapotában vagy. Az álom nélküli alvás állapota a Dzsnyánához, önmegvalósításhoz hasonló, a tudatosságodat kivéve. De kétség nem fér hozzá, hogy létezel, mert amikor felébredsz, azt mondod, „jót aludtam”.

Az álom nélküli alvás állapota a halott személyéhez hasonló. Ez alapján el tudod képzelni, úgymond, hogy mi történik veled, amikor meghalsz. Álom nélküli alvás állapotába kerülsz, és általában körülbelül 2-400 évig úgy maradsz, földi időben mérve, mielőtt valami mást csinálnál. Tehát a tudatosság első állapota az álom nélküli alvás, és te létezel az álom nélküli alvásban.

És akkor is létezel, amikor álmodsz. Vess egy pillantást az álmaidra. Valamely személy azt álmodja, hogy nő, és a felesége rákos. Rákban haldoklik. És mindketten eljönnek hozzám. Azt kérdezi: „Mit tegyünk? A feleségem tíz műtéten esett keresztül, és rákban haldoklik?” És én azt mondom: „Egyetlen helyes dolgot tehetsz, hogy befelé fordulsz, és nem reagálsz, mert a születés előtt már minden meghatározásra került.” Ők rám néznek, és azt mondják: „Ez nem egy praktikus megoldás. Valami praktikusat szeretnénk.”

És én azt mondom: „Ez a legjobb, amit tehetek. Ez egy álom. Várj. Fel fogsz ébredni hamarosan.” De ez nem elég jó nekik, bele vannak keveredve az álomba. Most emlékezz, hogy álmodod az álmot, minden az álomban zajlik. Álmodban ég van, virágok vannak, hold van, emberek vannak, épp úgy, mint a világban. És az álom külsőnek tűnik számodra, de ha megvizsgálod, látod, hogy az álom a fejedben megy végbe. Miközben álmodsz, továbbra is létezel, mint az álmodó.

És az álomban odajön hozzád valaki, és azt mondja: „Nézd, recesszió lesz. A bankok be fognak csődölni.” És neked részvényekbe és kötvényekbe, IRA számlákba és minden másba kell fektetned a pénzedet. Minden zuhan lefelé. Te azt kérde: „Mit tegyek?”

Úgy döntötök: „Menjünk el Roberthez.” Így eljöttök hozzám, és én azt mondom: „Nos, két dolgot csinálhatsz. Fogod a pénzedet, és építünk egy nagy ashramot és segítesz másoknak, hogy meglássák az igazságot, hogy ez csupán egy álom, vagy odaadsz

mindent a szegényeknek, hajléktalanoknak, és minden problémád megszűnik." Így mindketten azt mondják: „Mi van? Te megőrültél?”

Ez Jézus történetére emlékeztet. Ha még emlékszel a történetre, amikor Nikodémusz eljött hozzá. Nikodémusz farizeus volt, és nagyon gazdag. Zavart volt, elment meghallgatni Jézust, mert a fajtája sosem hallott ilyet. Soha nem mentek el, sznobok voltak. Kilopakodott egy sötét éjszaka, és elment Jézushoz, és azt mondta: „Mester, mit kell tennem, hogy belépjek a mennyek országába?” (Belépni a mennyek országába egyszerűen azt jelenti, hogy megvalósulni.) És ha emlékszel, Jézus azt mondta: „Összes földi javadat add oda a szegényeknek, és kövess engem.” Nikodémusz nem tudott ezzel mit kezdeni, és elment. És ezzel vége volt.

Szóval, visszatérve az álomhoz, azt mondom a két embernek: „Ez csak egy álom, nem látod? Ne vedd túl komolyan.” A két ember elment. Aztán valaki más jön hozzám álmomban, és azt mondja: „Robert, egy csomó harag van bennem. Nincs bizalmam senkiben. Nincsenek barátaim. Rosszul érzem magam, és alacsony az önbecsülésem. Mit kell tennem?”

És én azt mondom: „Fordulj befelé, és szabaddá válsz és felszabadulttá, mert ez az egész egy álom.” És ő azt mondja: „nem tudok így csinálni, egy praktikus válasz szeretnék.” És elmegy. Szóval mindvégig álmodsz, de aztán felébredsz, és az egésznek vége. Soha nem történt meg. Feleséged sosem volt rákos. Soha nem volt recesszió. És soha nem voltál haragos. De amíg az álomban voltál, mindvégig léteztél.

Tehát léteztél az álom nélküli mélységben, és léteztél az álom során, és most ébren vagy, és még mindig létezik. Tehát látod, hogy az a részed, amely létezik, állandó. Ez az én-vagyok, az Én. A tudatosság. Minden más illúzió, ami jön és megy. Ami mindig változik, változik, változik. Te valóságos vagy, ami megjelenik, az hamis. A valósággal azonosulj, ne a hamissal. Ne fogadj el semmit valóságosnak, amit láatsz. Egyetlen dologban van szabadságod, a befelé fordulásban, és a semmilyen körülményre való nem reagálásban, és akkor biztonságban leszel. Egy nap fel fogsz ébredni ebből az álomból, mert ez álom csupán, és szabad leszel.

Beszéljünk rólad. Vegyük a magadénak vélt problémákat. Honnan jönnek? Hogyan keletkeznek? Miért válsz izgatottá miattuk? Gondolj a javaidra, amelyeknek az elvesztésétől félsz. Gondol a betegségekre, amelyeket azt gondolod, hogy el fogsz kapni, vagy amelyek megtámadtak. Tekints a világra, és beteggé válsz, mert nem tetszik, amit láatsz. Fel kell tenned a kérdést önmagadnak: „Kié a világ? Kié ezek a problémák? Kié a harag? Valóban én vagyok a cselekvő? Én vagyok a test? Én vagyok az elme? Mi vagyok én?” Kérdezd meg magadtól.

Most hogyan gondolkodik egy Dzsnyáni? Elmondhatom. Mondjuk, van egy ember, egy Dzsnyáni, aki bankár. Van két fia, akiket nagyon szeret. Egy nap a két fiú New Yorkba repül, és a gép lezuhan. Mindkét fiú meghal. Elintézi a temetést, elmegy a temetésre, és amikor mindezeknek vége, visszamegy dolgozni, mintha mi sem történt volna. A felesége, a barátai és rokonai odamennek hozzá, ránéznek, és azt mondják: „Te szívtelen gazember, hogy bánhatsz így a gyerekekkel? Annyira szeretted téged, és te is szeretted őket! Nem úgy nézel ki, mint akit érdekelne a haláluk. Egy könnycseppet sem ejtettél. Nem zaklatott fel a temetés. Hogy lehetsz ilyen?” Ő mosolyog, és azt mondja: „Ülj ide mellém. Megmagyarázom.” „Egy nappal ezelőtt volt egy álmom, és álmomban király voltam, és feleségül vettem egy gyönyörű hercegnőt. Volt hat szép fiúnk. Vadászni és halászni jártam velük, és igazán szerettük egymást. Aztán egy nap jött egy hurrikán, és mind a hat fiamat megölte. De aztán felébredtem!” Tehát az a kérdésem hozzád: „Kit gyászoljak? Azt a két gyermeket, aki ebben az álomban, vagy azt a hat fiút, aki az utolsó álmomban halt meg?” A Dzsnyáni így látja a dolgokat.

Mi a véleményed erről? Ennek semmi köze a szívtelenséghez. Ennek semmi köze az együttérzés hiányához. Jelen van egy nagy együttérzés, de jelen van egy mélyebb bölcsesség, mélyebb tudás is. Nem létezik olyan, mint születés, és nem létezik olyan, mint halál. Senki nem születik, senki nem hal meg, és senki nem áll fenn a kettő között. Semmi nem létezik, ami megjelenik. Csak az Én létezik. És mindez az Én, és én az vagyok.

Abszolút valóság, végső egység vagy. Tudatosság, üresség, sat-chit-ananda vagy. Ez az igazi természeted. Miért nem időzöl ebben, és válsz szabaddá? Miért gondolsz más dolgokra? Dacára, amit nektek mondok, néhányan más dolgokra gondoltok. Ami nem segíthet rajtatok. Ami a szokás hatalma.

Ürítsd ki elmédet. Legyél csöndben, és minden történni fog magától. Tényleg semmit sem kell csinálni, csak csöndben lenni. Legyél csöndben és tudd, hogy az én vagyok Isten. Az én-vagyok mint Én. Az Én mindenütt jelenvaló. Ez azt jelenti, hogy mindenki, minden, minden érző és nem érző Isten, vagyis tudatosság. Fogadd el ezt, és légy szabad. Miért gondolsz más dolgokra? Miért törődsz a testeddel, vagy az elmédvel, vagy a világgal?

Miért terheled magad? Hagyj fel azzal, hogy problémákat próbálsz megoldani. Ez nem jelenti, hogy nem fogsz tenni semmit, mert mint már oly sokszor elmondtam, a test el fogja végezni a tennivalókat, amiért idejött. Ha könyvelőnek kell lenned, akkor könyvelő leszel. Ha prédikátornak kell lenned, akkor prédikátor leszel. Ha hajléktalannak kell lenned, akkor hajléktalan leszel. De neked abszolút semmi közöd hozzá. Mert te parabrahman, abszolút valóság vagy, és egyáltalán semmi közöd a test, vagy az elme működéséhez.

Engedd, hogy elméd mondjon és gondoljon, amit akar, csak ne azonosulj vele. Engedd, hogy tested tegye, amit tennie kell, de ne reagálj rá. Minden történni fog magától, amikor megengeded elmédnek, hogy önmagával összhangban gondolkodjon, a gondolatok kezdenek eloszlani, és elméd hamarosan üres lesz. Az üres elme tudatosság, megvalósítás. Ez minden, amit tenned kell – ürítsd ki az elmét. De amíg azt hiszed, hogy „én vagyok a cselekvő”, és kényszeríted magad elméd kiürítésére, addig soha nem fog bekövetkezni, mert a kényszerítés erősíti az elmét. Figyeld inkább a gondolatokat, szemléld az elme gondolatait, és hagyd békén. Ne azonosulj a gondolataiddal, vagy a testeddel, mert valójában nincs test és nincsenek gondolatok, mert csak az Én van, és te az vagy.

Minden rendben van, és minden úgy bontakozik ki, ahogyan kell. Nincsenek hibák. Soha semmi nem történt, nem történik, és nem fog történni. Mindez észlelés. Ahogyan a dolgokat észleled. Például, amikor rám nézel, mit látsz? Ha megkérdeznék benneteket hét, nyolc, kilenc különböző választ kapnék, de az igazság az, hogy önmagadat látod. Én egyszerűen egy tükör vagyok a te saját tükörképed számára, de független tükör vagyok. Vagyis mindez önmagam egy képeként megy végbe. Az élettapasztalatok képek az örökkévalóság filmvásznán. A vászon a valóságos. A képek változnak. A tudatosság a vászon. Amikor a tudatossággal azonosulsz, a tudatossággá válsz. Amikor a képpel azonosulsz, felerősíted a képet, és aggódsz, és rosszkedvű vagy, és félsz, és mindenféle tapasztalataid vannak.

Amint a valósággal, a tudatossággal kezdesz azonosulni, minden félelem elhagy, minden kétség elhagy, minden hamis gondolat elhagy, és szabaddá válsz. De ez az egyetlen szabad választás, amivel bírsz. Minden más előre elrendezett.

A szabad választás, ismét: hogy mivel azonosulsz, a képpel vagy a képernyővel? Ha a tudatossággal azonosulsz, soha többé nem reagálsz kondíciókra, mert megérted, hogy

minden dolog csak rövid ideig tart, aztán eltűnik. Következésképpen semmi sem fog felizgatni, semmi sem fog felzaklatni, semmi nem lesz zavaró számodra, mivel most képként jelensz meg csupán, és hamarosan el fogsz tűnni.

Tekintsd e bolygót, amely már évmilliárdok óta itt van. Több milliárd éve élnek civilizációk e bolygón, jönnek és mennek. Éltek olyan civilizációink e bolygón, amely felülmúlták a mait. Mind elmentek, nyomuk sem maradt. Ami azt illeti, pár évvel ezelőtt ástak ki Egyiptomban egy 5000 évvel ezelőtt eltemetett várost. Az egyetlen dolog, ami fennmaradt, egy felirat. Megfejtették a feliratot, amely így szól: „A nevem ez és ez Király, és ez az én városom, amely örökké fenn fog állni.”

Úgyhogy ma azt gondoljuk, hogy egy jobb, élhető világot csinálunk, és meg fogjuk menteni a világot, és így tovább. A világnak saját kollektív karmája van. Átalakuláson megy keresztül. A te feladatod az, hogy önmagadat ments meg. Ha egy égő épületben találsz magad, nem állsz meg, hogy megcsodáld a képeket a falon, elhagyod az épületet, amilyen gyorsan csak tudod. Vagyis, amikor tudod, hogy rövid időt fogsz tölteni ebben a létezésben, nem állsz le az élet játékaival játszani, megpróbálsz megtalálni önmagadat, és szabaddá válni, amilyen gyorsan csak tudsz.

Van kérdés?

S: Mondhatnál valamit esetleg az együttérzésről. Odaát a Cedars of Lebanon Hospitalban fekszik egy kedves barátom, szenved, és hamarosan meg szeretném látogatni. Természetes aggodalmat és együttérzést érzek iránta a szenvedése miatt, és nem tudom, mit mondjak, vagy csináljak, azon kívül, hogy vele vagyok.

R: Automatikusan együttérzés van benned, ez nagyon jó. Mindenképpen nagy együttérzéssel kell segítenetek egymást. És az igazságnak is tudatában kell lenned, hogy nincs szenvedés, és nincs halál, de természetesen ezt nem mondhatod meg neki, ha valóban szenved. Ezért a legjobb, amit tehetsz, hogy segítesz neki, amíg tudsz, és nagy együttérzést tanúsítasz iránta.

Megint emlékezz, hogy ami vagy, amit csinálsz, mind előre elrendezett. Ha együtt érzőnek kell lenned, az leszel. Azt mondom, ne aggódj emiatt. Csak tedd, amit tenned kell. Tartózkodj az igazságban. Ismerd fel az igazságot. Én nem a test vagyok. Ez egy álom, de valóságként jelenik meg. De ismétlem, ezt ne mondd el neki. Ő szenved, és neked segítened kell neki. Mindenképpen együtt érzőnek kell lenned. Önmegvalósított válásod előtt, a nagy együttérzésed a jobb. Ne kiabáld ki a háztetőkről: „Könyörületes vagyok. Szerető ember vagyok.” Az idő legnagyobb részében maradj csöndben. Cselekedeteid által tudják az emberek, hogy mi vagy.

S: Minden dolgot Énedként látsz, ezért hát önmagad iránt vagy együtt érző.

R: Csak egy Én van, és amit másvalaki iránt érzel, azt önmagad iránt érzed. Ez automatikussá válik. Amit másvalakinek csinálsz, önmagadnak csinálsz. Ha segítesz valakin, önmagadon segítesz, és ha megsebzelsz valakit, önmagadat sebzedsz meg. Amit a tested csinál, az karmikus. Annak semmi köze hozzád. Sok módon nézheted. Amikor felismered, hogy „nem a test vagyok, nem az elme vagyok, és nem a cselekvő vagyok”, akkor biztonságban vagy. De amíg azt gondolod, hogy kedves vagy valakivel, aztán jutalmat szeretnél, addig felismerést akarsz. De amikor tudod, hogy egyetlen egy Én van, akkor automatikusan kedves vagy mindenkivel. És az erény önmagában hordozza a jutalmát. Tehát, ha kedves vagy, együtt érző vagy, ha nem fogsz önmegvalósítottá válni ebben az életben, jobb szülőkhöz fogsz születni, és egy lépéssel előrébb fogsz lépni az élet játékának következő körében.

S: Tehát a reinkarnáció területébe vetett hit voltaképpen nem túl sokban különbözik más hitek, mondjuk az evolúció elméleteitől?

R: Mind hamis.

S: Akkor azt lehet mondani: „Nos, ha nem csinálom meg ebben az életben, meg fogom csinálni a következő életben.” De mi van, ha nem annak a hitnek vagy az előfizetője?

R: Nincs választásod. Aminek meg kell történnie, az meg fog történni. Egyetlen választási lehetőséged van, hogy nem reagálsz, és befelé fordulsz, és szabaddá válsz. Minden más gondoskodni fog önmagáról.

S: Az egónak van meg a választása, hogy befelé forduljon?

R: Nem, neked. Önként fordulsz befelé. Kérdezd meg énedet: „Kihez jön az ego?” És fel fogod ismerni, hogy az ego sosem létezett. Nem létező.

S: De megjelenés. Megjelenik, bár jelen volt.

R: Az ég kéknek látszik, de mikor megvizsgálod, se eget, se kéket nem találsz. A vizsgálat során fel fogod ismerni: „[én] nem a test vagyok, [én] nem az ego vagyok.” És akkor egyszerűen csak eltűnsz.

S: A választás is csupán látszólagos. Visszatekintve azt mondjuk: „én választottam.” Valójában senki nincs, aki választott volna, az csak megtörtént.

R: Úgy látszik, mintha megtörténne, de egyáltalán semmi nem történik. Úgy látszik, mintha történne, és úgy látszik, mintha önmegvalósítottá válnál, de senki nincs, aki önmegvalósítottá válna, és önmegvalósítás nem létezik, csak egy szó.

S: Vagyis az önmegvalósítás az énnak mint elkülönült entitásnak a törlődése.

R: Igen, pontosan. És annak az ideának a törlődése is, hogy: „[én] önmegvalósított vagyok”. Csak csend van. Ez meghalad minden magyarázatot. Ez egy misztérium. A véges soha nem tudja felfogni a végtelent. Nincsenek rá szavak, hogy meg lehessen magyarázni. Minden rendben van. A tudatosság boldogság, szeretet, nem az általunk ismert, hanem annál milliószor erősebb, és ez a mi igazi természetünk. Legyél Éned. Látod, ez az, amiért általában nincs mit mondanom. Mit is tudnék mondani? Új emberek jönnek ide, és mély előadást várnak. Egyesek hagynak engem óráról órára beszélni, de mikor az ajtón kilépnek, mindent elfelejtenek. Úgyhogy ez nem egy olyan előadás, amelyet hallani szeretnél. Te csupán Éneddé akarsz válni, és én egyszerűen egy tükör vagyok.

S: Miért felejtjük el, Robert? Miért kell tükörként használnunk téged? Miért nem önmagunkat használjuk tükörként?

R: Ha elég keményen próbálsz, tudod, de időnként karmikusan vonzódnak egy könyvhöz, egy fához, vagy egy tanítóhoz, vagy egy tóhoz, vagy valamihez, ami meg tudja nyitni a szívedet, így megláthatod a valódi Énedet, hogy ki is vagy valójában. Szóval én olyan vagyok számodra, mint egy katalizátor, hogy megnyíljon a szíved, és beleugorj, és szabaddá válj.

S: Miért van az, hogy amikor kilépünk az ajtón, felejtünk?

R: A szamszkárák, a számos élet múltbéli tendenciái nagyon erősek, nagyon erősek, nagyon realiztikusak. És ez megragad bennünket, sokkal jobban, mint bármi más. De ha rendszeresen eljársz a szatszangra, ha folyamatosan felteszed magadnak a kérdést: „Honnan jöttem?“, az énben tartózkodva, a szamszkárák egyre gyengébbé és gyengébbé válnak, és az én egyre erősebbé és erősebbé válik, mígnem egy nap eltűnnek, és akkor Éneddé válsz.

S: Bizonyára nagyon nehéz ez ide elérni.

R: Kinek a számára? Amikor azt mondom, „ez az [én] ujjam, ez az [én] orrom“, ki az én? Kire utalok? Mintha kettő lenne belőlünk. „Ez a [z én] lábam.“ Ki az én? Fedezd fel! Tedd fel a kérdést önmagadnak, és fel fogod ismerni, hogy kettő van belőled. Van az Éned és van a tested, akire utalsz. De amikor ráébredsz, hogy „[én] aludtam, [én] álmodtam, és én vagyok ébren“, akkor az kulcsot ad a létezésedhez, és biztosítani fogja számodra a csendet. És akkor elkezded keresni, hogy „Mi a forrása az ének? Honnan származik?“ Soha ne válaszolj ezekre a kérdésekre. Csupán kérdezz, mert ha válaszolnál, az az ego nézőpontjából történne. Ezért soha ne válaszolj a kérdésre, egyszerűen tartózkodj az énben. Kövesd az ént a forrásáig. Minden problémád az énhez kapcsolódik, és amikor az én eltűnik a forrásban, minden problémád is így fog tenni. Vele mennek, és a kérdésed ugyancsak.

S: Robert, amikor szatszangon vagyunk és te egy ilyen példával szolgálsz nekünk, egyértelműnek tűnik, hogy ki van a felébredésbe bevonódva, ki az, aki felébred. „Ez az [én] ujjam, ez a [z én] lábam!“ Nagyon világosan látszik. De amikor egyedül vagyok, a saját tudatomban homályosnak tűnik.

R: Ez a legtöbb ember esetében így van. Ez megint a múlt szamszkárái, a korábbi életek múltbéli tendenciái miatt van. Azok húznak vissza a máyába. De állandóan meg kell fordulnod, és állandóan gyakorolnod kell. Minél többet gyakorolsz annál kevésbé lesz homályos, mígnem szabaddá válsz. Térítsd meg magad a spirituális életre, gondolkodj rajta egész nap, mielőtt aludni mész, és amikor felébredsz.

S: A gyakorlás leginkább odafigyelés dolga?

R: Figyelj önmagadra, a kutatásodra, például, amikor felébredsz reggel, és tele vagy félelmekkel, kollektív félelmekkel, a világ helyzete miatt, a miatt, mi Irakban folyik, ne kövesd a gondolatmenetet, hanem tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kihez jön ez a félelem?“, és az el fog tűnni. Ha ezt követed, a válasz lesz, hogy „Hozzám jön. Én érzem azt.“ Akkor kutass tovább, „Ki a forrása az ének? Honnan jött az én?“, és akkor azonnal jobban fogod érezni magad.

S: Mi van, ha olyan helyzetben vagy, ahol a lélek kész, de a test gyenge. Azt mondd magadnak: „Gyakorolni fogom ezt a diszciplínát, egyszerűsíteni fogom az életemet.“ Mégis, amikor a szituáció belép az életedbe, elfelejted. Ez karmikus? Csak idő kérdése? (R: Ez az egész karmikus.) Még ha érzet is egy vágyat belül és egyszerűvé teted az életedet, még akkor is jönnek a dolgok?

R: Dolgok bármikor jöhetnek. Olyanok, mint a postások. Ne reagálj rájuk. Fordulj el tőlük. Egyszerűen időzz az igazságban. Tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kinek gyenge a teste? Ki gondolta ezt a gondolatot?“ Térj vissza újra és újra az énhez. Időzz az énben, és egyre erősebbé és erősebbé válsz. Mindössze annyit kell tenned, hogy térj vissza újra és újra. Légy türelmes. Több ezer inkarnációig tartott, hogy rátérj az útra, ahol vagy, legyél hát türelmes, folytasd gyakorlást. Kell kapnod valamit, előbb vagy utóbb. Hogy érzed magad az első nap találkozása óta? Van benned valamilyen különbség?

S: Ó, újjászülettem!

R: Akkor miért panaszkodsz?

Folytasd, amit csinálsz. Legyél türelmes. Mesélek egy zen buddhista történetet, ha még nem hallottad volna:

Volt egyszer egy zen buddhista szerzetes, aki az út szélén ült és meditált. Láthatólag már évek óta meditált, mert a haja már a földig nőtt, és a madarak fészket raktak bele. Ösztönösen megérezte, hogy valaki, egy önmegvalósított lény közeledik, így kinyitotta az egyik szemét, hogy megnézze. És látta, hogy egy öreg bölcs közeledik. Azt kérdezte: „Szent Atyám, hová mész?” És az öregember azt mondta: „megyek, megnézem Istent”. A buddhista szerzetes azt mondta: „Kérem, járj közben az érdekemben, és kérdezd meg Istent, hogy mennyi ideig kell így ülnöm és meditálnom, hogy megszabadulttá váljak?”

Az öregember azt válaszolta: „Meg fogom, fiam.” És tovább sétált.

Egy mérfölddel később az úton volt egy másik zen buddhista szerzetes, ugyanaz a történet. Ő is nyilván már évek óta itt ül, mert az ő haja is a földig ért, és az ő hajába is fészket raktak a madarak. És ő is megérezte, hogy valaki közeledik, és tudta, hogy egy megvalósult lény az. Kinyitotta a szemét, és azt kérdezte: „Hová mész, Atyám?”

És az öreg azt mondta: „megyek, megnézem Istent.” Ez a szerzetes ugyanazt kérte. „Legyél szíves, kérdezd meg Istent, hogy meddig kell így ülnöm, és meditálnom, míg nem megszabadulttá válok?” És az öreg azt válaszolta: „Meg fogom, fiam”, és folytatta az útját.

Hat hónap telt el. Az öreg bölcs megint az úton sétált. Az első zen buddhista szerzetes ösztönösen megérezte, hogy jön, és kinyitotta a szemét, és azt kérdezte: „Atyám, találkoztál Istennel?”

A bölcs ember azt mondta: „Igen.” „És megkérdezted tőle, hogy meddig kell így ülnöm, és meditálnom, mire szabaddá válok?”

Az öreg azt válaszolta: „Igen, megkérdeztem, fiam.” Az öreg rámutatott egy fára, és azt mondta: „Látod a leveleket azon a fán? Isten azt mondta nekem, hogy annyiszor kell inkarnálódnod, ahány levele van a fának, mielőtt szabaddá válsz.”

És a szerzetes dühössé vált, és azt mondta: „Micsoda? Miután éveket meditáltam? Micsoda képtelenség! Ez az egész csak időpocsékolás! Elegem van belőle!” És felkelt, és elindult a város felé, hogy leigya magát.

Később az öreg találkozott a második szerzetessel, aki megérezte, hogy jön, és kinyitotta a szemét, és azt kérdezte: „Atyám, közbenjártál értem? Megkérdezted Istent, meddig kell így ülnöm, mielőtt szabaddá válok?”

Az öreg azt mondta: „Igen fiam, megkérdeztem.” Az öreg rámutatott egy fára, és azt mondta: „Isten azt mondta nekem, hogy annyiszor kell reinkarnálódnod, ahány levele van annak a fának.”

És a szerzetes boldog lett, és énekelt örömeiben, és azt mondta: „Köszönöm, köszönöm! Lehetett volna két fa, vagy három, vagy öt, egy egész erdő! De csak ez az egy! Hála Istennek!” És boldogan tovább sétált.

Szóval ez a különbség az emberek között. Türelmesnek kell lennünk. Mindannyian a pokolból indulunk, és a mennyországot keressük. Ne félj, el fogjuk érni.

Próbálj meg emlékezni a fő pontokra: a születés és halál olyan, mint aludni menni, és reggel felébredni. Amikor aludni mész, meghalsz, amikor álmodsz, olyan, mintha az asztrális síkon lennél, és amikor reggel felébredsz, olyan, mint megszületnél. A tudatosság ezen állapotain keresztül létezik valaki, és ez a valaki nem más, mint te. Más szóval tudatában vagy, hogy álmodsz. Tudatában vagy, hogy alszol. Tudatában vagy, hogy felébredsz. Tudatában vagy a meghalásnak, és tudatában vagy az újjászületésnek. Valaki figyelni mindezt, ez vagy te. Te létezel mindezekben az állapotokban. Időzz a létezésben, ne az állapotokban. Hagyd figyelmen kívül a hamis tudatosságot. Időzz a valóságban, amelyet abszolút tudatnak, tudatosságnak neveznek. Időzz abban, és válj szabaddá.

Szeretnél elmondani valamit? Most nyugodtan kérdezhetsz, kérdezz bármiről, amiről szeretnél. Nem különbözök senki mástól. Soha ne tekints valamilyen különlegességnek.

S: Robert, te mindig megvalósult voltál?

R: Azt hiszem. Nem tudom megmondani. Az emberek rá szoktak kérdezni, úgyszólván mesélek erről egy kicsit: bölcsőben fekvő kisgyermek koromban egy kis ember volt sokáig a másik oldalon. Hosszú ideig feküdtem ott, és ő a bölcső széléről beszélt hozzám. És kisbabaként természetesen nem tudtam, mit mond. Amennyire tudom, a születésem óta beszélt hozzám. Nem értettem, mit mond.

Azt hittem, hogy mindenki látja ezt, és amikor öt vagy hat éves lehettem, beszéltem róla a szüleimnek, akik azt hitték, játszom. Elmeséltem a barátaimnak, akik kinevettek. Úgyszólván megszoktam arról, hogy beszéljek róla. A látogatások elmaradtak, amikor hét éves lettem. Apám meghalt, és a kis ember nagy hirtelen nem jött többé hozzám. Aztán megkérdeztem anyámat: „Mit keresek én itt? Én nem ide tartozom.” Nem értettem, amit mondok, de úgy éreztem, nem vagyok odaillő. Anyám azt hitte, megőrültem, ahogy sokan mások is. Orvoshoz vitt, és az orvos azt mondta neki, hogy el fog múlni.

Amikor iskolás lettem, soha nem illeszkedtem be igazán, mert állandóan nappal álmodtam. Furcsa élményeim voltak. Ültem az osztályban, és magába nyelt a tudatosság. Mindenütt jelenvalóvá váltam. Testen kívüli élményeim is voltak. Egyesültem a tudatossággal. Nem értettem, hogy mi történik.

Aztán 14 éves korom körül elmentem a könyvtárba, hogy olvasó naplót írjak. Átmentem a filozófia részbe, és megláttam egy jóga Mesterekről írott könyvet. Abban az időben azt sem tudtam, hogy ez mit jelent. Kinyitottam a könyvet, és az egyik oldalon Ramana Maharshinak egy képe volt. Égnek állt a hajam, mert ez ugyanaz a személy volt, aki bölcsőben fekvő baba koromban megjelent nekem! Attól kezdve már soha nem voltam ugyanaz.

S: Ez vezetett téged Ramana Maharshihoz?

R: Később, igen. Elmentem Encinitasba a Self Realization Fellowshipbe [Én Megvalósítás Közösség]. Yoganandát megnézni. Ez beindított, arra készültem, hogy szerzetes leszek, de miután Yogananda beszélt velem, azt mondta: „Robert, te nem ide tartozol, neked saját utad van, utazz Indiába.” Így is tettem.

Elmentem a Ramana Ashramba. Ez 1947-ben vagy 48-ban volt. Ez hitelesítette az érzéseimet. Amióta csak megszülettem, soha nem hittem el, hogy a test vagyok. Visszamentem az iskolába, és úgy viselkedtem, hogy azt higgyék, normális vagyok, bármi is legyen az.

S: Amikor megláttad Ramana Maharshit, emlékeztetett téged arra a személyre, akivel kisbabaként kommunikáltál? (R: Határozottan igen.) Beszéltél erről vele a későbbiekben?

R: Nem, soha. Csak mosolyogtunk egymásra. Volt néhány személyes beszélgetésünk, de már 1947 végén, amikor már beteg volt. Nem tudott rendesen járni, és a híveinek kellett őt támogatni. Volt egy botja. Alig tudott menni. Általában soha nem megyek bele ezekbe a dolgokba, mert először is, igazából nem jelent segítséget számodra, és (szünet) a másodikat elfelejtettem!

S: Helyesen fogalmazok, ha azt mondom, hogy senki külső nem tudja a kegyelmével, vagy az érintésével, vagy a shaktijával túlemelni a tudatosságodat azon, amit a saját munkáddal csinálsz?

R: Bizonyos mértékig, de egyes bhakták számára, akik készen állnak, előnyére válhat. Egy bizonyos fajta csend, egy bizonyos fajta érintés, és megszabadulnak a maradék karmától, szabaddá válnak. *(S: Ez a tanító kegyelme?)* Nevezheted annak, de a kegyelem mindig rendelkezésre áll. Az nem a tanító kegyelme. Nem a tanító tulajdona.

S: Majdnem úgy tűnik, hogy ez több a rajongók kegyelménél. Más szóval, a hozzáállás, vagy mi, ami kihozza azt.

R: Igen, mondhatod ezt. Mielőtt Yoganandához mentem volna, bemutatnak Joel Goldsmithnek. Ismeri őt valaki? Ő volt tulajdonképpen az első tanítóm. Elmagyarázta nekem, mi megy végbe az érzéseimben, mivel azt hittem, megőrültem. Joel Goldsmith volt az, aki mesélt nekem Paramahansa Yoganandáról és adta nekem a könyvet, hogy olvassam el. Joel Goldsmith keresztény misztikus volt, tizenkét könyvet írt. A Bodhi Treenél megvásárolhatók. A könyvek a miszticizmusról szólnak, leginkább a Szent Jánosról.

S: Körülbelül négy vagy öt éve volt egy páciensem, aki skizofrén volt, egy jól beállított skizofrén. (R: Mint a legtöbbünk.) Próbáltam rávenni, hogy birtokolja a saját érzéseit, hogy ismerje fel, mi folyik a fejében, és így tovább, amit a pszichológusok általában művelnek, és egy idő után áttért engem a spiritualitásra! „Semmi ilyesmit nem csinálok, Isten teszi ezt velem.” mondta nekem. Próbáltam rávenni, hogy fogadja el az egyéniségét és a felelősségét, az életben betöltött funkcióját. „Nincs szükségem funkcionálásra.” mondta. És próbáltam meggyőzni, de ő azt mondta: „Nos, egyik oldalon van az Ön nézőpontja”, és elmondta, mi az, „és a másik oldalon van az én nézőpontom”, és elmondta az ő nézőpontját. Miután Niszargadattát kezdtem olvasni, láttam, hogy az ő nézőpontja sokkal igazabb volt, mint az enyém, és kezdtem mellé állni. Azt mondtam neki: „Tökéletesen megértem, hol van Ön” és barátokként váltunk el. Csodálatos volt.

R: Úgy hallom, különböző pszichiáterek azt mondják: „A skizofrének az igazságtól szenvednek. Nincsenek eszközeik az igazság ellen való védekezésre, és az igazság megakadályozza, hogy valaha is normális individuumokká váljanak.” *(S: Vagyis ez nem jelenti azt, hogy két személyiségük lenne?)* Ez azt jelenti, hogy a társadalom megcímkézte az ilyen személyt, mert bizonyos fajta tapasztalatokkal rendelkeznek. Ez nem jelent semmit.

S: Robert, akkor feltehetjük magunknak a kérdést: „Miért hiszem, hogy a test vagyok?”

R: Igen, felteheted. Ez mélyebbre fog vinni. Tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kinek a számára létezik test?” Tudd, hogy amit testnek gondolsz, az egyáltalán nem test. Az az Én, de testnek tűnik számodra. De nincs test – csak az Én van. Nincs test. Senki sincs otthon.

(szalag vége)

37. átirat

Minden találkozhat a „Ki vagyok én?”-nel

1991. szeptember 20.

Robert: A teljes boldogság megismeréséhez csöndessé kell tenned az elmédet. Elméd elcsöndesedésekor, megnyugvásakor a boldogság önmagától bekövetkezik. Nagyon sok módszere van ennek. Az általam ismert legjobb módszerek egyike a kántálás. A kántálás pozitív hatású az idegrendszerre. Ezen kívül más finom minőségekkel is bír, amelyek hatására az elme csöndessé és nyugodttá válik. Készítsük hát fel magunkat egy kis kántálással, jó?

(Kántálás)

Valójában nem érdekelnek a problémáid, mert tudom, hogy abszolút valóság vagy. Azt hiszed, hogy baj van az életeddel, hogy nem megfelelően kezeled, hogy nem érted túlságosan, vagy ilyesmi. Ez egy hazugság. Abszolút valóság, tökéletes intelligencia vagy. Tiszta tudatosság vagy. Ez a természeted, és semmi más nem létezik. Megengeded elmédnek, hogy előírja neked, hogy rosszul vagy jól, egészséges vagy beteg, gazdag vagy szegény legyél. Megengeded elmédnek, hogy mindezen dolgokat megmondja neked. Elméd egy hazug. Elméd nem érti, hogy nem fogsz hatalmat adni neki azzal, ha egyre több és több problémával táplálsz. Amikor kezded elfogadni a tényt, hogy abszolút intelligencia vagy, elméd felszabadul. Szertefoszlik. Elméd egy olyan eszköz, amely problémákat okoz számodra. Állítsd le elmédet. Semmisítsd meg elmédet. Ne engedd, hogy elméd akármit is mondjon neked.

Dolgok látszanak történni a világban. Észlelsz bizonyos dolgokat, és reagálsz rájuk. Még a dualitás világában élünk. Minden változik. Soha semmi nem ugyanaz ebben a világban. Ennélfogva, hogy hihetsz abban, amit a világ mutat számodra? Mit hihetsz el? Csak magadban hihetsz. Csak azt tudhatod, hogy Éned az abszolút igazság. A „É” betűs Énedről beszélek. Éned vagy. Nem létezik olyan, hogy Éned és te. Csak az Én létezik. Csak abszolút tudatosság, abszolút valóság létezik. Csupán ha ezt elfogadnád, és nem próbálnád elemezni, nem próbálnád hasonlítani. Csupán fogadd el, hogy az „abszolút valóság vagyok”, mivel Éned vagy. Az „én vagyok” szavak használatakor a tudatosságra utalok. A tudatosság mindenütt jelenvaló. Ezért, amikor azt mondom: „az abszolút valóság vagyok”, az egész univerzumot beleérttem. Nem magamról, nem Robertről beszélek. Téged is beleértetek. És ha elfogadod a szavaimat, átalakulás fog végbemenni a tudatosságodban, és tudatosságod bele fog olvadni az abszolút tudatosságba, és szabaddá fogsz válni.

Mindössze azt tehetem érted, hogy tanúságot teszek a valóságomról, és az én valóságom a te valóságod is. Sat-chit-ananda vagyok. Parabrahman vagyok. Végső egység vagyok. Isteni szeretet, tiszta tudatosság vagyok. Vagyok, aki vagyok, üresség, nirvána vagyok. Semmi más nem létezik. Minden aggodalmad, minden félelmed alaptalan. Csak az egy létezik, és az te vagy. Miért nem fogadod el? Gondolj bele egy pillanatra, hogy mit hiszel rossznak az életedben. Mi az eredete e fogalomnak? A neveltetésed? A korábbi életek szamszkárái? Elkezded elhinni, hogy a test, az elméd vagy, és ez okozza további problémáidat. És azonosulsz e problémákkal. De én azt mondom neked, hogy teljesen tiszta vagy. A múlt kimerült. Nincsenek szamszkárák. Nincsenek elmúlt életek. Nincs bűn. Tiszta vagy, mint a patyolat. Láttál valaha szűz havat? Honnan ered ez a mondás? Nem én találtam ki. De te tiszta vagy. Semmi nem tisztátalan veled kapcsolatban. Isteni vagy. Tudatosság vagy.

Miért nem hiszel nekem? Valaki másnak hiszed magad. Azt hiszed, hogy ember vagy, a test vagy és Mary, Jane, John vagy Joe a neved. Ne feledd, a nevedet a születéskor kaptad. Mi lenne, ha sose kaptál volna nevet a szüleidtől? Ki lennél? Akkor valószínűleg te nevezted volna el magadat. De nem a neved vagy. Nem test vagy. Nem az vagy, aminek látszol. Több vagy annál.

Az emberiség látszólagos szenvedése abból ered, hogy embernek hiszi magát. Elkülönültnek hiszi magát. És amikor elkülönültnek hiszed magad, azt is hinni kezded, hogy valaki csinálni próbál veled valamit. Hogy versenyezned kell az élettel, illetve a többi emberrel. Így különös dolgokat próbálsz csinálni másokkal, fölébük akarsz kerekedni, okosabb akarsz lenni náluk. De én azt mondom, nem kell csinálnod mindezeket. Egyszerűen fel kell ismerned az igazságot önmagadról, és szabaddá válsz. Egyszerűen el kell fogadnod, hogy az abszolút intelligencia, az abszolút tudatosság vagy. Az vagy. A múltad nem létezik többé. Sohasem létezett. Az egy álom. A múlt soha többé nem tud bántani. A jövő nem létezik. Csak most létezik. A most tudatosságként, abszolút valóságként, és mint tudatosság, önmagában zártan létezik. Semmi más nem létezik.

Az elmének természete, hogy nyugtalan legyen, hogy állandóan új dolgokat akarjon találni, új helyekre menjen, hogy unottá váljon. Az elmének a természetéhez tartozik, hogy egyik helyről a másikra menjen, hogy új barátokat, új környezeteket keressen. Valójában maradhatsz ahol vagy örökre, és teljesen boldog lehetsz. Valójában nem kell tenned semmit, hogy teljesen boldog legyél. Szellemileg beszélek. Tested azért jött e földre, hogy tegye, amit tennie kell, de ennek semmi köze hozzád. Figyeld magad, légy tudatos, de ne reagálj. Boldogtalanságod személyre, helyre vagy dologra való reagálásod miatt következik be. Amikor nem reagálsz többé személyre, helyre vagy dologra, szabad vagy. Mindig változtatni akarunk az életünkön. Amint véghezviszünk egy változást, szabaddá válunk. Egyik-másikunk házas lesz közülünk, majd néhány év elteltével, a házasságba belefáradván, változtatni akar. Azt gondoljuk, hogy az boldoggá fog tenni bennünket. De úgy találjuk, hogy nem. Semmi nem létezik, ami boldoggá tehetne, kivéve az Én tudomás tapasztalatát.

Még egy ilyen találkozáson is, ha rendszeresen jár, az átlagember unatkozni kezd egy idő után, és új tanítóra, új környezetre vágyik. Aztán ahová mennek, ott is unatkozni kezdenek. Sosincs vége. Az emberek arról beszélgetnek ezen a találkozáson, hogy keresnek egy házat Phoenixben, New Orleansban, Új-Mexikóban vagy Seattleben, ashramot alapítanak, és onnantól boldogan élnek mindörökké. De ha nem vagy boldog most, akkor lehetsz boldog sohasem, nem számít, hová mész. Bárhová mész, önmagadat is magaddal kell vinned.

A legtöbb ember beleesik a hibába, hogy a jövőről gondolkodik. Azt mondják: „Boldog leszek a jövőben, miután férjhez mentem, miután elváltam, miután új munkát találtam, miután otthagytam a munkámat, és nem csinálok semmit. De én azt mondom neked, ha most nem vagy boldog, a jövőben sem leszel az. Minden ideális feltétellel, amit keresel, most kell, hogy rendelkezéssel. Ha az elme békéjére vágysz, nem futhatsz másik országba, vagy másik városba, hogy majd ott próbáld megtalálni. Az elme békéje pontosan ott van, ahol te vagy. Az elme békéje te vagy. De te azt valami külső dolognak hiszed. Utálod a munkáját, és azt mondd: „Seattlebe költözöm. Ott kedvesebbek az emberek. Nem úgy veszem észre, hogy kijönnék bárkivel is a munkahelyemen. Boldogtalan vagyok Los Angelesben.” Úgyhogy Seattlebe költözzöl. A környezet új, minden rendben lévőnek látszik. Hat hónap múlva Seattle is Los Angeleszé válik. A probléma ugyanaz, csak az emberek mások. Magaddal cipeled önmagadat, bárhová mész. Nem menekülhetsz önmagadtól. Ne hidd, hogy mások fognak boldoggá tenni, hogy egy új környezet fog boldoggá tenni. Kezdetben úgy tűnhet. Vannak persze emberek, akik sosem maradnak túl sok ideig egy helyen. Unatkozni kezdenek, és elmennek valahová máshová. Unatkozni kezdenek, és elmennek valahová máshová. Mennyi ideig tudják ezt folytatni? Végül szembe kell nézzél önmagaddal. Senki nem tehet boldoggá téged. Senki nem hozhat

békét számodra, önmagadat kivéve. Ott kell maradnod, ahol vagy, még ha a környezet, vagy a körülmények kellemetlennek tűnnek is eleinte.

A bölcs ember ott marad, ahol van, és dolgozni kezd önmagán. Kezdi meghaladni a test-elmét. Amilyen mértékben túllépsz a test-elmén, olyan mértékben találsz boldogságot és békét. Hogyan csináld? A nagy bölcsek megmutatták számunkra. A titok ismételt az, hogy tedd nyugodttá az elmét, azzal az eszközzel, amelyikkel tudod. Értsd meg igaz természeted, ami ne feledd, tiszta boldogság, abszolút valóság. Csupán a mentális benyomások miatt gondolod másképpen. Ezért hát szabadulj meg a mentális benyomásoktól.

Hogyan csináld? Kezd azzal, hogy átveszed az irányítást az elme fölött. A kezdeti stádiumban megfigyeled félelmeidet, megfigyeled az összes hozzád jövő gondolatot. Felismered, ki az, aki gondolkodik és figyel, tanújává válsz az elmédben zajló dolgoknak. Nem arról beszélek, hogy a negatív gondolkodást változtasd pozitív gondolkodássá. Negatív és pozitív ugyanazon éremnek az oldalai. Mindketten részei a kettősségnek. Minden negatívhoz párosul egy pozitív. És minden pozitívhoz párosul egy negatív. Minden felhez párosul egy le. Minden előlhoz párosul egy hátul. Ezt meg akarod haladni. És ezt nem elméd játékával éred el, hanem csöndessé válással, elméd szemlélésével, elméd tanújává válással, elméd megfigyelésével, szelíden ellazult módon.

Nem számít, milyen rettenetesekek a mentális benyomások, amelyek hozzád jönnek. Nem számít, félelmeid mennyire mélyek. Nem számít, mennyire érzed indokoltnak önmagad sajnálatát, merthogy a dolgok nem úgy alakulnak, ahogyan szeretnéd. Az egész titok ebben áll. Ne engedd, hogy elméd bármi mást mondjon neked. Mert az elme mindig azt mondja: „Nézz önmagadra, jogod van rosszul érezni magad. Jogod van félni. Nézd a világot, amelyben élünk, az emberek egymás iránti kegyetlenségét, a napjaink világát uraló bizonytalanságot.” Aztán mesélni fog neked a saját életeredről. „Valamilyen rossz dolog történhet veled holnap. Lehet, hogy csődbe mész. Lehet, hogy elhagy a férjed vagy a feleséged. Lehet, hogy elveszíted a munkádat.” Mindezen gondolatok mindenkihez jönnek. Nem vagy egyedül.

De én azt mondom neked, hogy van egy mód, ahogy túlléphetsz ezen, és az Énné válj, ami vagy, ha csupán csinálnád. Szemléld elmédet, figyeld elmédet. Tekintsd intelligens módon azt, ami elméd. Ne hallgass rá. Arra is emlékezz, hogy nem próbálkozunk a rossz gondolatok jókra cserélésével. Elméd próbál a kedvedre tenni, és egyszer-egyszer megteszi, amit akarsz. Akkor újra hinni kezdesz benne, és a barátodnak véled. De aztán egyszer csak vizes lepedőt húz rád, és akkor újra csalódottnak, csüggedtnek fogod érezni magad. Ne engedd, hogy elméd irányítson. Felismered, hogy ahogy figyeled az elmét, ahogy szemléled, ahogy abbahagyod az arra való reagálást, amit elméd mond neked, elméd egyre gyengébbé és gyengébbé és gyengébbé válik, és a gondolatok egyre kevésbé és kevésbé és kevésbé és kevésbé jönnek. Amilyen mértékben gyengül az elméd, olyan mértékben válsz boldogabbá. Ez lesz a bizonyíték számodra.

Akkor mondhatod magadnak: „Úgy képzem, ha teljesen megsemmisítem az elmémet, teljesen boldoggá válok.” És ez igaz. Kezdd el dolgozni önmagadon. Nem számít, mit csinálnak mások. Senkivel se törődj. Senkihez se hasonlítsd magad. Legyél jóindulatú önmagadhoz. Legyél békében az egész univerzummal. Békéld meg a teljes univerzummal, az ásványvilággal, a növényvilággal, az állatvilággal és az emberek világával. Ne legyenek ellenségeid. Engedd meg önmagadnak, hogy mindent szeress.

Ahogy ily módon dolgozni kezdesz önmagadon, úgy fogod találni, hogy összes régi mentális impressziód összeomlik. Igaz természeted fog kezdeni ragyogni. Ahogy folytatod ezt az utat, szemlélődsz, figyelsz, el fog jönni a nap, amikor fel tudod tenni magadnak a kérdést: „Ki vagyok én?” Ez magától fog bekövetkezni. Nem könyvben olvasod. Nem másvalaki mondja neked. Magától jön. Természetes következményként

elméd felügyeletének és elméd megfigyelésének. Ha elég sokáig csinálod, magától jönni fog a kérdés. Egy nap, midőn elmédet figyeled, mélyen önmagadban meg fogja kérdezni valami: „Ki vagyok én? Ki vagyok én? A testem vagyok? Ha a testem lennék, mindig ugyanannak kellene lennem. De nem vagyok ugyanaz, mint a 10 évvel ezelőtti testem. Amikor kisbaba voltam, más testem volt. Amikor tizenéves voltam, más testem volt. Most felnőt看t vagyok. Megint más vagyok. És megöregszem. Kivé válok akkor? Ha gyenge vagyok, és járni sem tudok többé, és napjaim behatároltakká válnak, kivé válok akkor?” Gondolkodj el mélyen ezekről a dolgokról. Magától jön.

Akkor valami más fog történni veled. Kezded észrevenni, hogy minden alkalommal, amikor gyermekként, tizenévesként, felnőttként, öreg emberként hivatkozol magadra, azt mondod, hogy én. És ez a vezérfonal. Mindig úgy tűnik, hogy ott van az én. Kisbaba voltam. Tizenéves voltam. Felnőt看t vagyok. Megöregszem.

[Én] meg fogok halni egy nap. Mindig az éntre utalok. Amikor aludni mész, azt mondod, „[én] aludni megyek”. Ha álmodz azt mondod: „[én] álmodtam”. Ha ébren vagy, azt mondod: „[én] ébren vagyok”. Elkezded kérdezni magad: „Ki ez az én? Ki vagyok én valójában?” Csak e kérdések feltevése esetén fognak észrevehető eredmények bekövetkezni az életedben, mivel a válasz a szíved mélyén nyugszik. A válasz úgy fog érkezni egy nap, akár egy villanás, azután nyugalom. Abban a pillanatban ráébredsz, hogy az univerzum vagy. Az Én vagy. Nem elkülönült entitás vagy. A mindenütt jelenlévő Én vagy. Szavak nélkül fogod azt érezni. Tudni fogod, hogy az abszolút valóság vagy, hogy semmi olyan dolog nem vagy, amely elmagyarázható. Tiszta szeretet, boldogság vagy. Saját magától fog bekövetkezni.

Amit adok nektek, az nem tanítás. Nem filozófia. Életforma. Nem tudod kikényszeríteni, hogy megtörténjen. Az emberek évekig próbálják erőltetni a megtörténtét, hogy önmegvalósulttá, szabaddá váljanak, hogy megszabaduljanak a rabságból. Az emberek már évek óta keresnek. Sajnos, amit csinálnak, az önmaguk kívül való keresése. Segítségért keresik a világot. Nem kaphatsz segítséget a világtól, mert az nem létezik. Egy álom. Hogy segíthetne egy álom? Csak játszik veled. Szerzel bizonyos szakmát, és úgy gondolod, hogy te csináltad, ebben az életben. 500 millió dollárt keresel évente. Házad, vagyonod, földed van, és úgy gondolod, te csináltad. Aztán teljesen váratlanul rák fejlődik ki benned, és semennyi pénz, semennyi barát nem tud segíteni rajtad. Ilyen trükköket játszik veled az élet.

Tehát, azt mondom nektek, ne menjetek dolgok után. Bármivel kelljen rendelkeznetek ebben az életben, bármit kelljen csinálnotok, saját akaratából fog történni. Tudom, kissé nehezen érthető, de ez az igazság. Egy isteni terve létezik ezen a földön mindennek, minden levélnek, minden bogárnak, minden állatnak, minden ásványnak, minden embernek. Minden előre elrendezett. Megterveztetett számodra. Ennél fogva nem kell aggódnod, mi fog történni az életedben. Ne pazarold az idődet ilyen világi dolgok hajszolására, mert egy napon el kell hagynod azokat. Arra fordítsd az idődet, hogy megpróbáld felfedezni kutatás révén: „Ki vagyok én?” És amikor felfedezed, nem csak örök békére és végtelen boldogságra fogsz lelni, hanem halhatatlanság érzésre is. Tudni fogod: „soha nem születtem, és soha nem halok meg”. Rá fogsz ébredni: „[Én] vagyok. [Én] mindig is voltam. Soha nem volt idő, mikor ne lettem volna.”

Megpróbálsz majd elmagyarázni a családodnak, a barátaidnak, de nem leszel rá képes, mert a végtelen leírására nincsenek szavak. Ennél fogva példa leszel a világban, példája a szeretetnek, példája a békének, példája a harmóniának. Minden gondját fogja viselni önmagának. Tested oda fog menni, ahová mennie kell, és el fogja végezni a feladatot, amiért idejött. De ne feledd, hogy annak semmi köze hozzád. Miért? Mert nem a tested vagy. Hagyd a testedet békén. Ugyanaz a hatalom, ami a mangókat növeszti a mangófákon, az növeszti az almákat az almafákon, amiatt kel fel és megy le a nap, éppen elegendő meleget adva a földnek, az emberi élet fennmaradásához, az a hatalom

tudja, hogyan kell gondodat viselni. Neked semmi dolgod veled. A te feladatod az, hogy maradj önmagad, és tedd fel a kérdést: „Ki vagyok én?”

Végzünk egy kísérletet a héten, és a kísérlet eredményét a jövő héten meg fogjuk beszélni. Azt szeretném, ha egész héten, minden esetben, minden körülmények között feltennéd magadnak a „Ki vagyok én?” kérdést. Vagyis nem számít, mi történik veled, min mész keresztül a hét folyamán, ahelyett, hogy válaszokat keresnél, ahelyett, hogy megoldásokat keresnél a problémára, egyszerűen tedd fel magadnak a kérdést: „Ki vagyok én?”

Különösnek hangozhat, de ha azt csinálod, amit mondok, úgy fogod találni, hogy valami csodálatos dolog történik veled. A jövő héten megbeszéljük. Ne feledd, hogy reggel amint felkelsz, elsőként azt mondd, hogy: „Ki vagyok én?” Ne próbáld elemezni, gondolkodni rajta, vagy az iránt kíváncsiskodni, hogy mi fog történni. Egyszerűen tedd fel a kérdést önmagadnak, elsőként, amikor felébredsz: „Ki vagyok én?” Ahogy a dolgod után nézel, tedd fel a kérdést önmagadnak: „Ki vagyok én?” Csörög a telefon, és munkáltatód közli veled: „Ki vagy rúgva. Ne fáraszd magad veled, hogy bejössz ma dolgozni.” Válasz helyett mondd magadnak: „Ki vagyok én?” 50 millió dollár nyertél a lottón. Reagálás helyett mondd, hogy: „Ki vagyok én?” Leesel a lépcsőről, és eltöröd a lábad, önsajnálattal helyett egyszerűen kösd be a lábad, és tedd fel a kérdést: „Ki vagyok én?” Más szóval, azt mondom, ne agyalj semmiféle körülményen, függetlenül attól, hogy jó vagy rossz. Minden körülmények között csak tedd fel a „Ki vagyok én?” kérdést, nem számít, mi történik.

Megmondom, mi történik. Elméd össze fog zavarodni. Elméd reagáláshoz szokott. Most nem reagálsz. A „Ki vagyok én?” kérdést teszed fel. Elméd nem fogja tudni, mitévő tegyen. Zavarodott állapotba kerül, mert azt várja, hogy csinálj valamit, végezz valamilyen akciót, sírj, válj kicsattanóan vidámmá, legyél dühös, vagy átkozd el a világot. Ezek a szokásos, az elme számára ismerős cselekedeteid. De te bolonddá teszed, mert nem csinálod ezeket. Azt kérdezed: „Ki vagyok én?”, majd csendben maradsz. Ha elméd megint zavar téged, azt mondd: „Ki vagyok én?” Nem számít, mi merül fel elmédben, felteszed a kérdést: „Ki vagyok én?” Bármilyen felmerülhet. Mondhatja például, hogy: „Jobb lenne, ha gyorsan a dolgod után néznél, különben valami rossz történik.” Egyszerűen mondd azt: „Ki vagyok én?”

Nem azt mondom, hogy válj fásulttá és maradj ágyban egész nap. Azt mondom, hogy végezd a dolgodat gondolkodás nélkül. Amint már korábban kifejtettem, a tested tudja, mit kell tennie. A tested tenni fogja, amit tennie kell. Csak egy álló héten át ne azonosulj a testeddel. Különítsd el magad a testtől, a „Ki vagyok én?” kérdés feltételével. Ha ezt a héten kipróbálsz, boldogabbá fogsz válni, mint ahogy valaha is képzelted. Garantálom. Csupán ennyit kell tenned. Tudom, hogy egyik-másiktok el fogja vetni, ezért ő semmit sem fog tapasztalni, mert úgy gondolja, hogy elméje legyűri őt, de pontosan ezt kell tennetek, ha meg akarjátok találni az örök békét, a végtelen örömet és a teljes szabadságot. Meg fogjuk beszélni az eredményeket a jövő héten.

Akik már évek óta gyakorolják az „én vagyok”-ot, vagy a „ki vagyok én?”-t, azt mondják magukban, „én már csináltam ezt”, viszont nem ezen a módon csináltad, ugye? Feledkezz el a múlttól. Ez egy új nap. Térj vissza a „Ki vagyok én?”-hez. És ne feledd ezt mondani a nap minden egyes pillanatában. Ha így cselekszel, akkor jó beszámolót fogok kapni tőled a jövő héten, ha csupán egy héten át a „Ki vagyok én?”-t mondd. Tudom, hogy néhányan egy nap alatt lemorzsolódtok. Néhányan egy órán belül. Ez lesz a mutatója az elme fölötted gyakorolt ellenőrzésének. Bizonyításra kerül számodra, hogy elméd ellenőrzése alatt voltál egész életedben. Kapd el önmagad, és mondd: „Ki vagyok én?”

S: A „Ki vagyok én?” meg fogja akadályozni a hiábavaló gondolatokat?

R: Igen. A „Ki vagyok én?” minden hozzád jövő gondolatot, és érzést át fog alakítani. (S: *Patriot rakéták és scudok is várhatók?*) A „Ki vagyok én?” le fogja szedni őket.

S: *Szóval ez mentális tevékenység. Vagyis bármi legyen az, végszóként fel kell tenni a kérdést, hogy ki vagyok én?*

R: Pontosan. De csinálnod kell. Ha magadban maradsz, miután eltávoztál a mai ülésről, és elfelejtkeztél róla egy kicsit, akkor emlékeztetned kell magad. De erőssé kell válnod. Valami ilyesmit mondj magadnak: „Végleg szabaddá akarok válni. Meg akarom találni a teljes megszabadulást a világ kötöttségeitől, és ez működni fog nálam. Folytatom a kísérletet.” És ismételten garantálom számodra, hogy a valaha élt legboldogabb személyé válsz, amennyiben végigcsinálod.

S: *Csináltam otthonra egy kazettát, amely a „Ki vagyok én? Ki vagyok én?”-t ismételteti, és állandóan azt hallgatom, nem automatikus zajként, hanem kutatási módszerként. Jó, ha ezt használom? (R: Nem tudsz kazettát hallgatni egész nap.) De amikor tudok?*

R: Tegyük fel, vásárolni mész, és a boltban meglök valaki a kosarával, és te dühössé válsz. Azonnal kapd el magad, és mondd: „Ki vagyok én?” Nem cipelhetsz magaddal állandóan kazettát. Lefekvéskor és felkeléskor használható a kazetta. Ezen kívül, a kazetta mankóvá válhat. Nem mankót akarsz. Az irányítást akarod átvenni.

S: *Ez a saját hangom, nem valaki másé. Nem egy automatikus zajként hallgatom, hanem kutatásban.*

R: Tudom, de ez akkor is valami rajtad kívül álló dolog, jóllehet a saját hangod van a segítségedre. (S: *Igen.*) Képesse akarsz válni spontán módon mondani, akár mikor szükség van rá. Jobb, ha nem használod a szalagot. (S: *Még akkor is, ha nem használom. Este teljesen rendben van.*) Igen. (S: *Oké. Megvan.*)

R: A tested mindent meg fog tenni, amit kell. Akármit meg kell tenned, meg fogod tenni. Ha dolgoznod kell, dolgozni fogsz. Ha repülnöd kell, repülni fogsz. Egyszerűen azt mondd: „Ki vagyok én?” De valami benned gondját fogja viselni az életednek. Az életed megy tovább. Azt csinálod, amit csinálnod kell. Minden gondját fogja viselni önmagának. Várj, és láss. Egyszerűen azt mondd: „Ki vagyok én?”, és le fogod foglalni a helyedet. Menni fogsz, ahová menned kell, de azt fogod mondani: „Ki vagyok én?” Nem fogja zavarni a napi tevékenységeidet.

Az az elképzelésünk, ha mi magunk nem gondoskodunk az életünkről, senki más sem fog. De ismét mondom neked, hogy ugyanaz a hatalom, ami eléri, hogy a nap süssön, és oly bőséges életet adjon a földnek, tudja, hogyan vigyázzon nyamvadt testedre. Tudja, hogyan viselje a gondodat. És nem kell aggódnod e dolgok miatt. Bármikor jön, csak mondd: „Ki vagyok én”, és meg fogod látni. Bizonyítani fogod az első nap. Mert az első nap menni fogsz a dolgozóra, tenni fogod, amit mindig teszel, de boldogabb leszel, mert nem gondolsz rá. Helyette azt mondd: „Ki vagyok én”.

S: *A feleségem azt fogja gondolni, hogy beteg a férje, ha egész héten csöndben leszek.*

R: Nem kell csöndben lenned. Lehetsz spontán. Válaszolhatsz a feleségednek. Beszélgethatsz a feleségeddel. De egész idő alatt mondd magadnak, hogy: „Ki vagyok én”, és nem kell abbahagynod a tevékenységeidet. Folytasd a tevékenységeidet a megszokott módon. Csak váltsd fel a tevékenységekről szóló gondolataidat a „Ki vagyok én?”-nel. Tudsz követni?

S: Igen, azt hiszem.

R: A elme működése folytatódni fog. Semmi nem áll meg. Ez egy analógia. Képzeld el, hogy egy van vödör szennyos piszkos vized, ami évekig egy helyben állt, és szennyessé vált. Van egy kis rés a tetőn, és minden alkalommal, amikor esik, tiszta vízcseppek hullanak a piszkos vízbe. A tiszta vízcseppek a „Ki vagyok én?” És ahogy az idő múlik, a piszkos víz kicsapódik, és van egy vödör tiszta vized. Vagyis elméd tisztává válik. A piszkos egésze, a gondolatok, a képtelenségek kezdenek kicsapódni. Egyre csendesebbé és csendesebbé válsz. Minden alkalom, amikor a „Ki vagyok én?”-t mondod, olyan, mint egy csepp tiszta víz, aminek fel kell váltania valamit. A gondolkodó elmét fogja felváltani. Próbáld ki.

S: A „Ki vagyok én?” szükségessége végül el fog múlni?

R: A kísérlet során nem.

S: Nem, úgy értem később.

R: El fog múlni, igen. De egy héten keresztül gyakorold a „Ki vagyok én?”-t. Amikor teljesen ráébredetté válsz, nem lesz szükséged semmire. Ezt azért csináljuk, hogy lássuk az elme működési módját, és hogy az elmét gyengülésre, és a gondolatokat leállásra készítsük. Ami az elméből jön, minden találkozhat a „Ki vagyok én?”-nel.

(vége)

39. átirat

Ülni a csöndben

1991. január 27.

Robert: A legtöbben azért jöttök ide, hogy hallgassátok amit mondok, és én azt mondom nektek, hogy ülni a csöndben akármennyi eddig hallott szónál hatásosabb. Ha csupán azért jöttél, hogy engem hallgass, csalódnál fogsz, nem vagyok szónok, nem vagyok tanító, és valójában nincs mit mondanom. De a legtöbben mégis az emberek beszédének a meghallgatásával működtök. Gondolkodjatok visszamenőleg. Hány tanítót hallgattatok életeitek folyamán? Szó szerint százakat. Hány könyvet olvastatok, és hol vagytok? Itt!

Ha a beszédeknek és a könyveknek haszna lett volna, nem lennél itt. Azért vagy itt, mert még mindig keresel, még mindig keresel, és valami hozzád képest külsőt próbálsz megtalálni, és nem tudod. Amit keresel, már az vagy. Nincs hová menni, és nincs mit csinálni. Már minden megvan. Senki nincs, aki meg tudná változtatni számodra.

Amikor a csöndben ülsz, a saját gondolataiddal kell foglalkoznod. A legtöbb ember nem szereti ezt csinálni, ezért akarják hallgatni az én beszédemet. Amikor itt végeznek, hazamennek, és TV-t néznek, valaki más beszédét hallgatják. Aztán beszélgetnek a családdal, moziba mennek, és nincs semmi más, csak beszéd, beszéd, beszéd, beszéd, beszéd. Ez által nem jutsz sehová. Sokan azért nem szeretnek a csöndben ülni, mert elméjük betámadja őket. Mindenféle múltbéli dolgokat hoz elő, és aggódik a jövő miatt. Vagyis szórakozni akarsz. Jó szavakat, mélyreható tudást akarsz hallani.

Nem létezik mélyreható tudás. Nem léteznek jó szavak. Minden, amit tanultál, hazugság. Az egyetlen igazság, ami létezik Éned, de ki az Én? Az Én te vagy, éppen úgy, ahogy vagy. A legtöbb ember elköveti a hibát, hogy meg akarja változtatni önmagát.

Hogy tudnád megváltoztatni önmagad? Úgy gondolod, hogy problémáid vannak, vagy úgy gondolod, hogy rossz elmét kaptál, vagy úgy gondolod, hogy valami baj van, és változtatni akarsz rajta. Ezek nem létező dolgok. Semmit nem kell megváltoztatni. Erre gondolok, amikor azt mondom: „Legyél az Éned, éppen úgy, ahogy vagy.” Éned, éppen úgy, ahogy vagy spontán, a mostban él, nincs ideje aggódásra, vagy gondolkodásra. Amikor Éned vagy, akkor Isten vagy, tudatosság vagy, abszolút valóság vagy. Mindig önmagad vagy. Soha nem voltál másvalaki. Soha nem voltál másvalami. Természeted isteni. Nem az vagy, aminek látszol. Az egyetlen dolog, amit el kell távolítanod a megjelenés, vagy a megjelenés hite, mert a megjelenés hamis. A legtöbben még mindig a test-elme jelenségnek gondoljátok magatokat. Nem számít, hányszor mondom, hogy nem a test-elme vagy, továbbra is azonosultok a test elmével, ami hamis, ami nem létezik. De mi ez a test egyáltalán? Ha megnézed a testedet egy elektronikus mikroszkóppal, vagy elektron mikroszkóppal, atomok milliárdjait és milliárdjait és milliárdjait fogod látni. Mi az atom? A tudósok szerint az atom a központi protonból, és a protonok körül örvénylő elektronokból áll. Úgy tűnik, hogy testedet, hogy atomok milliárdjai és milliárdjai és milliárdjai alkotják, ami azt jelenti, hogy mindig az állandó mozgás állapotában van. Nem vagy olyan szilárd, mint hiszed. A világban semmi sem szilárd.

Most az a csodálatos dolog ebben az egészben, hogy te a mikrokozmosz vagy a makrokozmoszban. Ami azt jelenti, hogy egy kis univerzum vagy a nagy univerzumban. Ha megnézed a világegyetemet, galaxisokból és naprendszerekből áll. Minden galaxisban naprendszerek milliárdjai és milliárdjai vannak. Miből áll egy naprendszer? Egy napból és a körülötte keringő bolygókból. Nem éppen olyan, mint az atom? Ezért mondja a

szentírás, hogy „Isten testében élünk”, mivel az egész világegyetem valamilyen pulzáló lüktető lénynek tűnik. Pulzál. Lélegzik. El tudod képzelni? Az univerzum valóban lélegzik, épp úgy, ahogy te lélegezel.

Egy másolata vagy az univerzumnak. Ha atomi méretűként a testedben találnád magad, akkor egy univerzumban volnál. Felnézve napokat, csillagokat, bolygókat látnál, de mind a testedben foglalnának helyet. Lélegzetelállító. Szóval nem az vagy, aminek lenni látszol. Ezért, amikor azt mondom, hogy nem a test vagy, az nem pusztán spirituális, hanem tudományos is. Az atomok között űr van, éppen úgy, mint az égi atomok, vagyis a bolygók között. A molekulák és atomok és elektronok közötti űr az, amit űrnek nevezünk. Az, amit látunk a szemünkkel, űr, de valóban űr?

A bölcsek azt mondják, hogy valójában tudatosság. Mi a tudatosság? Valami, ami tudatos. Ez azt jelenti, hogy létezik egy életerő, amely szubsztrátuma minden létezőnek. Mi az életerő? Mi a teremtés oka? Mi van mindennek az alján? A válasz, kedves barátom, te vagy. Te vagy az oka az egész teremtésnek, és nem te-ként létezel. Ezért a teremtés, amiképpen megjelenik, szintén nem létezik. Más szóval, teremtés csupán azért létezik, mert te létezel. Mi történik a teremtéssel, amikor este aludni mész? Megszűnik számodra. Tudom, mondhatod: „Nos, tudom, hogy ott van valamiképpen.” Nem, nem tudod. Ki tudja? Te a mély alvás állapotában vagy. Amíg érintett vagy, halott vagy. Ez van, amikor eljön a tested elhagyásának az ideje. Magává a tudatossággá válsz.

Az alvás és a megvalósítottság között az a különbség, hogy alváskor megvalósult vagy, de nem vagy neki tudatában. Amikor megvalósult vagy, tudatában vagy az egész játéknak. Így látod, akkor tényleg látod, hogy miből állsz, atomokból, atomok milliárdjaiból és milliárdjaiból, hogy nem az vagy, akinek gondolod magad. Be vagy csapva. Ébredj fel!

Miért kell felébredned? Ha megnézed ma a világot, és látod, a történéseket, teljesen összezavarodsz. Fogalmad sincs, miért van háború, miért kegyetlen az ember az emberrel. Oroszországban polgárháború készül. Dél-Amerikában harcok folynak. Afrikában felfordulás van. Ugy tűnik, sehol nincs béke. Mégis a valóság szeretet. A valóság béke. A valóság végtelen boldogság.

Ennek semmi értelme. Hogyan lehet a valóság boldogság, szeretet és béke, amikor észreveszed a hatását a valóságnak, amely úgy tűnik, hogy káosz és zűrzavar és ember ember elleni kegyetlenség? Hipnotizálva vagy. Láttál már, hipnotizálást? Egy jó hipnotizőr képes téged hipnotizálni, és szinte bármit elhitet veled. Az univerzális hipnózist máyanak nevezik. Ez hiteti el velem, hogy én Robert vagyok és van egy életem, amelyet élnem kell. Elhiteti veled, hogy Joan, vagy Fred, vagy Henry, vagy Mary vagy, és hogy van egy életed. Aggódsz az életedért. Türelmetlen vagy. Mindig változtatni szeretnél a dolgokon, jobbá szeretnéd tenni a dolgokat, javítani szeretnél ezen és javítani szeretnél azon. Vicc az egész. Nem tudsz javítani semmin.

Az egyetlen dolog, amit megtehetsz, hogy felébredsz. Amikor felébredsz tükörzódésnek, tükörbeli tükörképnek látod a világot. A tükör mindig ugyanaz. Sohasem változik. A tükörképek változnak. A kérdés természetesen az, hogy akkor miért léteznek tükörképek? Honnan jönnek? És amint azt tudjátok, az én válaszom erre az, hogy nem léteznek. Ez egy analógia, amit azért adtam nektek, hogy megértsétek, honnan jön minden. Csak valóság létezik, és te az vagy. Csak tudatosság létezik, és te az vagy. Csak szeretet létezik, és te az vagy. Ha csupán azt felismernéd, hogy ki vagy, te lennél a valaha élt legboldogabb ember, és ezen boldogságot, teljes boldogságot, változatlan boldogságot értek. Létezik ilyen? Igen létezik. Változatlan béke. Változatlan szeretet. De te úgy döntöttél, hogy azonosulsz a máyával, a valótlansággal, és így azt gondolod, hogy szenvedsz. Azt gondolod, az életed nem olyan, mint lehetne. Valaki máshoz hasonlítod magad. Változtatásokat akarsz. Amint már tudod, amikor ezeket a változtatásokat

véghezviszed, azok csak rövid ideig tartanak, aztán visszakerülsz oda, ahol korábban voltál.

A bölcs személy emiatt igazából semminek a változását nem keresi. Csöndessé válik. Türelmes. Önmagán dolgozik. Szemléli a gondolatait, szemléli a tevékenységeit és figyeli önmagát, miközben dühössé válik, figyeli önmagát, miközben depresszióssá válik, figyeli önmagát, miközben féltékeny és iriggyé válik, és a többi. Apránként felismeri, „Az nem én vagyok. Az hipnózis, hazugság.” Nem reagál a kondícióira. Amilyen mértékben nem reagál a kondícióira, olyan mértékben válik szabaddá. Nem törődik többé azzal, amit bárki más tesz. Senkivel sem hasonlítja magát. Nem versenyez senkivel. Egyszerűen szemléli önmagát. Megfigyeli önmagát. Látja az mentális zavart. Nem futkározik körbe és nem kiabálja, hogy: „Abszolút valóság vagyok. Isten vagyok. Tudatosság vagyok.” Azt nézi inkább, honnan jön, és senki mással nem törődik.

Az ilyen létező fejlődése igen gyors. Mindegy, melyik kategóriába tartozik. Nem számít, mert az ilyen létező már szabad. Amikor az elme a szívben pihen, azt jelenti, hogy az elme soha többé nem irányul kifelé, és nem azonosul a világgal, amikor az elme a szívben pihen, béke van, harmónia van jelen, tiszta létezés van jelen. Ha megengeded elmédnek, hogy Énedből kimozduljon, elkezd összehasonlítani, elkezd ítélni, kezdi sértve érezni magát, és megszűnik a béke. Megszűnik a pihenés.

Hogyan kezdj hozzá? Nos, először is ismerd fel, hogy jelen pillanatban minden rendben van, akár jónak, akár rossznak hiszed, akár boldognak akár szomorúnak hiszed magad, akár gazdagnak, akár szegénynek hiszed magad, akár betegnek, akár egészségesnek, a hely, ahol éppen most vagy, a számodra megfelelő hely. Ez a kezdet. Felhagysz a próbálkozással, hogy valaki más legyél. Felhagysz a próbálkozással, hogy megváltoztasd az életedet. A megfelelő helyen vagy, ebben a pillanatban, épp úgy, ahogy vagy. Ha boldoggá és békéssé tudsz válni azon a helyen, ahol most vagy, teljesen hirtelen úgy fogod találni, hogy a körülmények a javadra változnak, és aztán ismét a megfelelő helyen vagy. Akármilyen változás megy végbe test-elméd vonatkozásában, te a neked megfelelő helyen vagy. Minél inkább megérted, annál inkább látni fogod, a most mondottakat intellektuálisan, intelligensen, annál békésebbé válsz, annál több karmikus mintád kezd megsemmisülni, és kezdesz felébredni.

Eleinte ez fokozatos lehet. Észreveszed, hogy a régebben bosszantó dolgok nem bosszantanak többé. Észreveszed, hogy a veled együtt élő emberekkel való konfliktusaid leállnak, mert leálltál. Még próbálkozás sincs többé. Többé nem próbálsz győztesen kikerülni a vitákból. Többé nem próbálsz megtalálni a megfelelő könyvet, vagy a megfelelő tanítót, vagy a megfelelő akármit. Középen maradsz. Szabad maradsz. Ha jön valami, akár jó akár rossz, egyszerűen csak ülsz, ahol vagy, és felteszed a kérdést: „Kinek jött ez?” és nevelsz, mert elkülönítetted magadat a test-elmétől, és kezded felismerni, hogy a test-lélek megy keresztül a tapasztalatokon, nem te.

Szóval nincs miért aggódni. Nincs semmi ok a félelemre. semmi nem tud felzaklatni. Semmi nem tud ártani neked. Felismered, bármit csinál valaki a testeddel, fizikailag, vagy szavakkal, vagy egyéb módon, soha, soha nem tud ártani neked, mert nem a tested vagy. Nem számít, mit mondanak neked, nem számít, mit látsz a szemeiddel, mert te nem az elméd vagy. Valóban elkülönítetted Énedet a testedtől és elmédétől.

Ez csak a kezdet. Ahogy haladsz tovább, tested és lelked lehullanak. Ezt nem úgy értem, hogy meghalsz. Úgy értem, hogy egyre kevésbé fontosak számodra, és soha többé nem azonosulsz velük egyáltalán. Valójában tudod, érzed, és tapasztalod, hogy tested és elméd nem léteznek, te mégis létezel. Nem testedként vagy elmédként létezel. Abszolút valóságként, tudatosságként létezel, és nem hiszed többé, hogy a test és elme a tudatosság módosulása. Csak tudod, hogy nincs test és nincs elme. Ego nélküli vagy. Nem létezik ok tested, elméd és a világ létezésére.

Lehet, hogy először kevéssé érzed ezt, de észre fogod venni, hogy minél erősebb az érzés, annál nagyobb a boldogság. Kezdesz beleolvadni a tudatosságba. Kezded érezni a valóságot. A világ megy tovább, az emberek csinálják, amit mindig is csináltak, de te egészen másképpen látod. Nem ugyanazt a világot látod többé, amit látni szoktál. Olyan, mint amikor magazint olvasol. Előtted vannak a magazin képei, de te nem vagy a magazin, és nem vagy a képek. Hogy ki vagy, még mindig rejtély. Ne feledd, ami kifejezhető általad, az nem az. Ezért nem kell körbejárnod, és mindenkinek elmondanod, hogy: „tisztá valóság vagyok”, vagy „tudatosság vagyok.” Maradj csöndben. Gyümölcssei révén fogod megismerni. Fénnyé válsz a világ sötétségében. Automatikusan emberek jönnek köréd, és csak jól érzik magukat, körülötted tartózkodva. Megtaláltad a békét. Mindig veled marad. Valójában nem találtál semmit. Csupán Éneddé váltál.

Most beszéljünk rólad. Gondolj egy pillanatra a tapasztalataidra, min mész keresztül személyes életedben, a dolgokra, amelyek aggasztanak, a dolgokra, amelyek idegesítenek, a dolgokra, amelyek megríkatnak. Hogy engedheted, hogy dolgok tartsanak ellenőrzésük alatt? Ez az, amit istenkáromlásnak nevezünk. Isten létedre azt hiszed, hogy meg tudnak ríkatni, fel tudnak idegesíteni, el tudják rontani a hangulatodat, változtatásokra tudnak készíteni.

Egy példa, sokan vannak, akik minden nap eljönnek hozzám, vagy felhívnak telefonon, és megkérdik tőlem: „Robert, mikor megyünk elfoglalni a saját helyünket? El kéne mennünk az erdőbe valahová, és békében lennünk, vagy egy ashramba messzire, valahová az erdőbe, vagy a dzsungelbe.” És a válaszom mindig ugyanaz. Ha nem vagy békében most, nem fogsz békére lelni, mindegy, hová mégy, mert bárhová mégy, önmagadat magaddal viszed. Miből gondolod, hogy békét fogsz találni? Ha bajkeverő vagy, ha pletykafészek vagy, azt hiszed, a változás meg fog változtatni? Az elején igen, de hamarosan megint ugyanazokat a dolgokat fogod csinálni. Nyugtalankodni fogsz, hibákat fogsz találni, okokat fogsz keresni rá, hogy embereket átkozz, hogy felidegesítsd magad mások miatt.

Szóval, azt mondom neked, maradj csak, ahol vagy. Amint megtaláltad Énedet, és megtaláltad a hasonmását a békének és a harmóniának, megérted, hová szeretnél menni, de ne menj sehová, amíg meg nem találtad önmagad. Mindketten tudunk emberekről, akik Los Angelesbe jönnek egy időre, aztán összezavarnak mindent, és aztán valahová máshová mennek, San Franciscóba, aztán összezavarnak mindent, és Oregonba mennek, aztán összezavarnak mindent, és New Yorkba mennek. Ennek sosincs vége. Az ilyenek sohasem értik meg önmagukat, hogy ők kicsodák. Egyszerűen futnak és változtatnak.

Ezért kértem a múlt héten, hogy egy héten keresztül tedd fel magadnak a „Ki vagyok én?” kérdést. Akármikor történik valami az életedben, ahelyett, hogy változtatni próbálnál rajta, vagy tenni akarnál ellene, egyszerűen tedd fel a kérdést magadnak: „Ki vagyok én?” Akármikor gondolkodni kezd az elméd, tedd fel a kérdést magadnak: „Ki vagyok én?” Akármikor rossz hírt hallasz a TV-ben, amikor idegesnek érzed magad, tedd fel a kérdést magadnak: „Ki vagyok én?” Mindössze ennyit kell tenned. Ne menj ennél tovább. Nos, most szeretnék hallani az említett kísérlet eredményeiről.

Ki szeretné elmondani nekem, illetve nekünk, hogy mi történt a héten? Feltéve a kérdést önmagadnak: „Ki vagyok én?” Ki szeretne mondani valamit erről? (szünet) Ne vágjatok egymás szavába.

(a szalagon érthetetlen a tanítvány válasza, aztán Robert folytatja)

R: Ez egy jó válasz. Minél többször feltette magának a kérdést, annál inkább ráébredt, hogy nem tudja. És mi történt, amikor azt mondtad, hogy „nem tudom”? (SU: Egyre mélyebb és mélyebb békét éreztem.) Egyre mélyebb és mélyebb békét találtál? (SU:

Olyan érzést kelt benned, hogy többet akarj gyakorolni. Úgy tűnik, minél többet gyakorolok, tudatlanság érzést vált ki...

R: És azt mondd, „nem tudom”? Emberi oldalad soha nem tudhatja, hogy ő valójában kicsoda. Amíg emberi módszerekkel próbálsz választ találni, soha nem fog működni. Mit érzel most róla? (SU: *Nem tudom?*) Oké, ez jó. Nem tudja. Ez a bölcsesség kezdete. Amikor isteni tudatlanságért esedezel. Amikor semmiről sem tudod, hogy micsoda, egyáltalán. Ez a kezdet. Ki szeretné még megosztani?

SV: *Amikor felteszem a kérdést, az elme összezavarodik. Semmi nem jön fel, kivéve, amit az egóm állandóan mond nekem. Minden korlátozásom feljön, többet gondolok magamra.*

R: Nagyszerű. Kezded megérteni, mi vagy valójában. Fizikai formádat illetően. Kezded látni a korlátaidat, és mindent, ami benned zajlik. Ez a kezdet. Valaki más?

ST: *Csak az én vagyok, semmivel sem több, mint az, és aztán elveszítettem, tudod, a világ visszatért a régi kerékvágásba, mondhatni. Szóval oda-vissza, oda-vissza. (R: Ez normális.) Ez normális? Sokkal intenzívebben csináltam, mint valaha.*

R: Nagyszerű. Ez az egész cucc, amely szunnyadó magként arra vár, hogy kicsírázzon, mind előjön. Ez az, aminek történnie kellett. Valójában rosszabbul kellene érezned magad, mint valaha, mielőtt ez az egész cucc elkezdett előjönni. És ahogy állandóan figyeled önmagad, ahogy állandóan keresed az egész cuccodat. Az egész cuccod elkezd széteszlani. Elméd és a gondolataid egyre jobban gyengülnek és gyengülnek és gyengülnek. És éned egyre erősebbé és erősebbé válik. Amíg nem kezdesz el összpontosítani, és az énben tartózkodni, és nem tárul fel számodra, hogy az egész cuccod az énhez kapcsolódik. Én voltam az oka a saját nyomorúságomnak. Én voltam felelős mindenért, ami velem történt. Nem számít, minek látszik, én vagyok a felelős. Ennél fogva, ha az én megy, a felelősség is megy. És minden más is megy, az énnel együtt. Hogy minden hozzád jöjjön. Valaki más, aki megosztja velünk.

SS: *A valóság sokkal intenzívebb lett utána, sokkal, mint előtte. (R: Igen.) Több álomlétnél.*

R: Ez nagyon jó, jók a tapasztalataid. (SS: *Köszönöm.*) Ez intenzívebbé kell, hogy váljon, mivel idáig csak engedted, hogy a cuccod egésze megszülessen, hogy dühössé, vagy izgatottá, tegyen, vagy bármi. De most jól megnézed azt. És ráébredsz, mi zajlik elmédben valójában. És ahogy folytatod a gyakorlást, hamarosan rá fogsz ébredni, „De várjunk csak egy percet, én nem vagyok az elmém, mert végül is én nézem az elmémet. Tehát hogy lehetnék az elmém, ha a gondolataimat figyelem. Én figyelem a gondolatot. Ezért nem lehetek az. Nem lehetek a depresszióm vagy a függéseim, vagy bármi más, mert én figyelem őket.” Akkor „Ki vagyok én?” és maradj csöndben. „Ki vagyok én?”

Ez ahhoz az atomhoz hasonlít, amelyről beszéltem. Az atom, a proton, az elektronok között úr van, ami tudatosság. Ugyanezen módon van a „Ki vagyok én?” között a valódi Én. Minden alkalommal, amikor azt „Ki vagyok én?”-t mondasz, és vársz, történik veled valami. Régi éned egyre inkább kimerül, és valódi Éned kezdi kitölteni a „ki vagyok én?” közötti űrt. Arra a következtetésre fogsz jutni, ha állandóan gyakorolsz. Valaki más meg akarja osztani?

SH: *Úgy tűnik számomra, hogy a kérdés, amit az első helyen említettél, nem tudja, kicsoda, és én sincs, csak vagyok-ság periódus van. (R: Azt is mondhatod, hogy nem létezik „vagyok”.) Akkor egyáltalán semmi nem létezik. (R: És tudatosság sem létezik, és valóság sem.) Oké, most már megvan. (R: És nincs keresés és nincs nem keresés.)*

(sérült a szalag)

SC: Gondolhatom, hogy van valami más, aztán feltehetek egy kérdést, amely választ ad rá.

R: Ahogy állandóan kutatsz az elméddel. Az olyan, mint amikor a tolvajjá vált rendőrnek kell elcsípnie a tolvajt. Ahogy állandóan kérdezel, az elme bekapcsolja magát. Egyre gyengébbé és gyengébbé válik, míg végül teljesen eloszlik.

SN: Robert, ha és amikor megszabadul az ember az egótól. Az ember nem szabadul meg szamszkárától és tendenciáitól, a személyiségétől. Úgyhogy a tettei ugyanannak tűnhetnek, de ez a függelék, az, ahogyan látszanak. Így van? (R: Bizonyos mértékig. A tettek jelenhetnek meg ugyanakként, és másként. De aki realizált, annak nincsenek tettei.) Én arról beszélek, hogy a temperamentuma valakinek intellektuális vagy filozófiai, vagy érzelmi, vagy bármilyenek is a szamszkárai vagy a személyisége vagy a karaktere. Ha a folyamat során az ember megszabadul az egójától, nem szűnik meg az lenni, ami?

R: Attól függ. Vegyük az elektromos ventilátor példáját. Amikor a ventilátort kikapcsolod, a táplálás megszűnik, de a rotor tovább forog, amíg magától meg nem áll. Vagyis, egyes a transzcendálásukat követően is marad valamennyi szamszkárájuk. De azok is maradéktalanul felemésztik önmagukat. Ez mindenkinél más.

SN: Azt gondolhatják egyesek, hogy amikor nagy hirtelen az együttérzés óceánjává válsz, akkor szentté válsz. Tudod, miről beszélek? Vagy csak az vagy, ami vagy?

R: Az vagy, ami vagy. De tudatosság vagy. Tiszta létezés vagy. Mások hogyan látnak téged, legyen az ő gondjuk. De te abszolút valósággá váltál. Tudom, hogy miről beszélsz, mert úgy tűnik, egyes Dzsnyánik rendelkeznek ilyen fajta tulajdonságokkal. Ezért hoztam fel az elektromos ventilátor példáját. Az egójuk elvágásra került, és teljesen szabadokká váltak, de a ventilátor még forog. Testük még mindig keresztülmegy bizonyos tetteken és csinál bizonyos dolgokat, amíg le nem áll teljesen. Ezért tűnik úgy, hogy bizonyos Mesterek, Dzsnyánik látszólag bizonyos negatív vonásokkal rendelkeznek. De erre mások fogadjanak. A személy, aki szabadságot, megszabadulást tapasztal, teljesen szabad.

ST: (a tanítvány kérdése érthetetlen) (R: Szemantikailag igen. Ugyanarról van szó. Attól függ, honnan jön a tanító, és mit értenek alatta.) Az Isten-megvalósítás az volna, hogy vagy teljesen áthat, és tudatában vagy mindennek a máyában, vagy, mondhatni, nem vagy tudatában mindennek a máyában, és nem vagy tudatában a máyában önmegvalósításnak, csak a létezésednek vagy tudatában.

R: Attól függ, milyen iskolától érkezted. Az én magyarázatom, az én tapasztalatom szerint az Isten megvalósítás és az önmegvalósítás ugyanaz. Senki nincs, aki megvalósulhatna. Mindaddig, amíg marad valaki, akinek meg kellene valósulnia, nem önmegvalósításról van szó. Nem mondhatod, hogy „önmegvalósultam, nem létezem többé”. Senki nincs, aki megvalósulhatna. Egyébként az kettősség, nincs kettő. Nem létezik én, akinek önmegvalósítottá válhatna, csak megvalósítás létezik. Valójában semmi nincs egyáltalán. A szavak elrontják azt. Ennél fogva vannak emberek, akiknek keresniük kell az Isten-megvalósítást, és vannak emberek, akik saját értelmezésükkel ruházzák fel az önmegvalósítást. Ez az, amiért a szavak visszatartanak bennünket. Minél többet beszélünk ezekről a dolgokról. Minél zavarosabbá válunk, annál kevésbé tudjuk valójában. Az egész a csendről szól. A csendben erő van. Amikor megpróbáljuk elmagyarázni, elrontjuk.

(A kérdés nem hallható. Robert válaszát a felétől halljuk.)

R: ...Csupán azáltal, hogy itt vagy, van rólad valami, ami más. Ami fel akar ébredni. És ha egyszerűen felteszed magadnak a kérdést: „Ki vagyok én?“, és nem válaszolsz, akkor a válasz érkezi fog végül.

(szalag sérülés)

SF: (A tanítványok kérdésének a vége hallható) ...a másik, hogy nem tudtam a választ, és valóban nem tudtam beilleszteni a választ semmilyen mentális keretben, ez csupán mentális beszéd, és ennyi.

R: Pontosan ennek kellett történnie. Ismétlem, amikor először elkezded a „Ki vagyok én?“ procedúrát, az egész cucc fel fog jönni. (SF: Bosszúval.) Minden fel fog jönni, és támadni fog téged minden oldalról, és neked figyelned és szemlélned kell az egész cuccot, és felismerni, „Hé, várj egy percet, ez nem én vagyok! Én nem az vagyok. Ha nem az vagyok, akkor ki vagyok én?“

(szalag hiba) (Robert folytatja a választ az imáról feltett kérdésre)

R: Az ima mindezen dolgokra vonatkozik. Imádkozz érettük. Az ima békéssé tesz. Megadja számodra a hitet, hogy valaki meghallgat téged. Olyan, mintha egy pszichiáternek mondanád el a problémáidat. Elvégre kihez szoktál imádkozni? Azt mondod: „Istenhez imádkozom“. Hol lakik Isten? Ki az Isten? És hamarosan felfedezed, hogy önmagadhoz imádkozol. És ez segít. Ez vezet téged az Éneddel való azonosulásig. Ahhoz, akihez imádkozol. És egyé válassz azzal. Mert csak egy van, nincs kettő. Nincs egy, aki imádkozik, és egy, aki hallgatja. Aki imádkozik, és aki meghallgat ugyanaz a személy. Nincs különbség.

ST: Az arab hagyományban Allahhoz imádkoznak, és biztos vagyok benne, hogy mikor bombák hullanak rájuk, mindannyian Allahhoz imádkoznak. És úgy tűnik, neki áldozzák életüket, a hitük miatt. De ez nem változtat a tényen, hogy a szövetséges erők addig bombázzák őket, amíg meg nem semmisülnek. Így nincs kiút ebből a dilemmából az imájukban. Lehet, hogy békések, de mégis megsemmisülnek a bombáktól. (R: Mi köze ennek bármihez?) Nos, a valóságban a máyában, amondó vagyok, hogy az ima hatással van a máyára, vagy illúzióra, hogy imádkozunk. Sok emberért imádkoztam életemben, de még soha nem volt hatása.

R: Ha valaki valóban őszinte, és valóban úgy érzi, hogy amit tesz, az helyes, akkor segíteni fog. Mert az elméd nagyon erős, és az imádság az elméden keresztül történik. Így a máyában kondíciókat hozhatsz létre, mikor imádkozol. De előbb valóban hinned kell mentálisan, amiért imádkozol.

S: (A kérdésnek a vége hallható) ...hogyan imádkozhatod még mindig Istent, ha még mindig...?

R: Az lehetséges. Ennek a karmádhoz, és a szamszkáráidhoz és a többihez van köze, ami nem létezik. Ne mások fölött ítélkezz, magad miatt aggódj...

(a szalag hirtelen véget ér)

47. átirat

Hogyan kell működnöm a világban?

1991. február 24.

Robert: Teljes szívemből üdvözöllek benneteket.

Szeretném, ha föltennéd magadnak a kérdést: „Miért jöttem ide ma délután? Mi a célja idejövetelemnek?” Keresel valamit. Megoldást, választ keresel egy problémára. Meg szeretnéd változtatni az életedet. Valami hozzád képest külső dolgot keresel. És amíg ezt teszed, soha nem fogod megtalálni.

Az igazság, a valóság, benned nyugszik. Nincs olyan probléma a földön, amelyet elegendő igazság nem tudna megoldani. Igazság alatt valóságodat értem. Értsd meg, ki vagy te valójában. Teljesen mindegy, minek látszik a szituáció. Teljesen mindegy, mi zajlik a világban, vagy az életedben. Ha csupán önmagadba fordulnál, minden megoldódna, minden. Önmagad megoldásával kezdődik, aztán a világgal folytatódik.

Ez az egyetlen út, mert ne feledd, a világ csupán kiterjesztése önmagadnak. Amit önmagadban látsz, amit bensődben érzel, azt látod és érzed a világban. Ezért mondták a nagy Mesterek és Bölcsék, hogy: „Keressétek először Isten országát és igazságát, és minden más meg fog adatni néktek.” Más szóval, fedezd fel az igazságot önmagadról.

Természetesen, ha nem tetszel magadnak, ha bűnösnek hiszed magad, ha úgy gondolod, hogy hibáztál, és nem vagy jó, ezeket fogod látni a világban, és a világ ennek megfelelően fog válaszolni neked. Akiknek problémái vannak az emberekkel, akik gonosz helynek látják a világot, aki csak negatív körülményeket látnak, azért tesznek így, mert ezeket önmagukban látják.

A világ nagyon rugalmas. Nincs saját elméje. Nincs oka, nincs szubsztanciája. A világ csupán tevé válik. Te vagy a világ. Semmi más nincs, csupán te. Amikor megnyílsz, amikor felfedezed az igazságot önmagadról, hogy abszolút valóság vagy, hogy tiszta tudatosság vagy, ezt fogod látni, akárhová nézel.

Nem az vagy, aminek gondolod magad. Vizsgáld meg, jöjj rá, fedezd fel a saját magad. Nem az vagy, aminek gondolod magad. Abba kell hagynod az emberi mivoltoddal való azonosulást. Fel kell hagynod a hiedelemmel, hogy hús és vér vagy, és csupán négy pontod van, és így tovább, amelyben élned kell ezen a földön. Mert igazság szerint a föld nem létezik, ahogy az megjelenni látszik. Te nem létezel, ahogyan megjelenni látszol. És az úgynevezett problémáid, szituációid, nem azok, aminek látszanak. Túl kell rajta lépned. Fedezd fel. Ne higgy nekem. Te magad találod meg a választ. Merülj mélyen önmagadban. Próbáld megérteni, hogy nem a test vagy. Ugy tűnhet számodra, hogy a test vagy, de nem vagy a test. A világ nem az a világ, aminek gondolod. Semmi nem az, aminek megjelenik.

Minden létező egy szubsztrátummal bír. Ami a szeretet. Az abszolút valóság, a tiszta tudat. És a szubsztrátum a te létezésed. Ez az, ami vagy. Isten vagy. Nem a személy Isten, nem a test Isten, hanem te vagy Isten. Ha Istennel azonosítod magad, hogy tudna lenni problémád? Istennek lehet problémája? Érezheti magát Isten depressziósnak? Hiheti Isten, hogy valami baj van?

Azért nem fogadod el a tényt, hogy Isten vagy, mert ortodox nevelésben részesültél. Még mindig azt hiszed Istenről, hogy egy antropomorf istenség fenn az égben, és ha azt

mondok neked, hogy te vagy Isten, azt gondolod, hogy ez istenkáromlás. Ami csak azt mutatja számomra, hogy azonosulsz a testeddel. Azt hiszed, hogy test vagy, és hogy Isten valahol az égben van, és imádkoznod kell hozzá, és ha jó hangulatban van, áldásban részesülsz. Ha nem túl jól érzi magát aznap, pokol villámot vág hozzád. Az emberek még mindig ezt hiszik.

A kérdés az, hogy mit hiszel? Ez az életed. Amit hiszel, amit elfogadsz, az válik életed stílusává. Létrehozod, okozod azt. Ezért lát mindenki különböző világot. Önmagunkat látjuk. Értetődő hát, hogy miért nem látod igazi Énedet? Miért nem kísérletezel? Miért nem kezded el hinni, hogy te vagy Isten?

Mi Isten? Isten tudatosság. Mi a tudatosság? Valami, ami tiszta tudatként önmaga tudatában van. És mindez nem valahol rajtad kívül van. Az te vagy. Te az vagy. Az egész univerzum te vagy. Az egész univerzum boldogság, öröm, szeretet, béke. De soha nem fogod látni a világban, amíg meg nem látod önmagadban. Következésképpen gyakorolnod kell, hogy szerető személyként, kedves személyként, vidám személyként lásd magad. Az után el fogod dobni a személyt, és mindenütt jelenvalónak, mindentudónak, mindenhatónak fogod látni magad. Te vagy a hatalom. Nincs más hatalom, csak te. Sokan közületek, életeitek többségében már tartózkodtatok okkult erőkből, próbáltatok megtalálni az arany gyapjút, mondhatni, önmagatokon kívül. Az soha nem önmagatokon kívül volt.

Ez olyan, mint Kimberley gyémánt bányáinak története, amit már meséltem. Ez az angol ember úgy döntött, Afrikába megy, hogy bányákat tárjon fel, gyémántot találjon. Úgy hallotta, hogy Afrikában gyémántok vannak. Minden vagyonát eladta, és Afrikába utazott, vett egy kis kunyhót, és mindennap kiment gyémántot keresni. Évek teltek el, és elege lett. Soha nem volt képes gyémántot találni. Úgyhogy feladott egy hirdetést az újságban, hogy eladja ezt a kis darab tulajdonságot és a kunyhót, amiben lakott.

Érkezett hozzá egy vevő, egy Kimberley nevű ember. Leült egy sziklára, és aláírta a papírokat. Amikor a fickó elment, Kimberley véletlenül megmozdított egy sziklát, és talált egy gyémántot. A gyémántok mindig azon a helyen voltak, ahol elindult. Mindig a lába alatt voltak. És így történt, hogy Kimberley gyémántmezőket fedezett fel. Ez egy igaz történet. Minden, amit keresel, rajtad belül van. Hagyd abba az önmagadon kívül való keresést. Minden, amit akarsz, rajtad belül van. A potenciál, a lehetőség mindenre, amit csak el tudsz képzelni, rajtad belül van. Önmagad univerzuma vagy. De amikor Ént mondom, nem kis „é” betűvel teszem. A mindenütt jelenvaló Én az igazi természeted. Gondolj arra.

(szalag szünet)

A kérdés, amit újra és újra felteszek: „Miközben önkutatást, átma-vichárát, Dzsnyána Márgát gyakorlok, hogyan működjek a világban? Mit tegyek a világban gyakorlóként? Mi legyen a hozzáállásom? Ha minden előre elrendezett, mindenképpen meg fog történni, úgyhogy mit tegyek a világban?” Nos, igaz, hogy minden előre elrendezett, de úgy kell cselekedned, mintha nem így lenne. El kell feledkezned erről, és ne gondold, hogy „nem számít, mit teszek. Akár gonosz, akár jó vagyok, mi a különbség? Ha előre elrendezett, úgyis meg kell csinálni.” Eppen ellenkezőleg, cselekedj úgy, mintha te hoznád a döntést, és neked kellene elszenvetned a cselekedeteid következményét. Így kell működnöd a világban.

Fejlessz ki szeretetteljes jóindulatot minden és mindenki iránt, nem csupán az emberek, hanem az állatok, a növények, az ásványi anyagok iránt is. Bánj mindennel szeretetteljes jóindulattal. Alakíts ki jó természetet, és ne legyél többé dühös. Fejlessz ki magadban örömet, alázatosságot. Ne érintsen, amit a világ csinál. Ne érintsen, ami

látszólag történik veled. Hanem reakcióid alapuljanak szereteten, békén, szeretetteljes jóindulaton, együttérzésen.

Ne próbáld elemezni. Csak válj azzá. A világ egyetértően fog reagálni rád. Végül is te vagy a világ. És ahogy gyakorolsz önmagadon, amit kibocsájtasz, automatikusan visszajön. Hagyd békén az embereket. Ne próbálj senkit sem megváltoztatni. Ne keress problémákat. Ne engedd, hogy elméd a múltat az orrod elé gondolja. A tegnap elment, és soha nem jön vissza. Minden emberi lény követ el hibákat. Ne bánd a múltat, tanulási tapasztalatod része. Nem vagy bűnös. Nem vagy alkalmatlan, nem számít mit tettél. A cselekedet rossz lehet, de te nem. Tekints önmagadra teljes létezésként, és cselekedj onnan. Ne várj el semmit, és soha nem fogsz csalódní. Add önmagadat. Ne várj el semmit cserébe.

Miért csinálom, amit itt csinálók? Miért ülök itt és beszélek? Mit akarok? Nem vágyom névre vagy hírnévre. Nem akarok ismertté válni semmilyen módon. Ez csak egy történés. Soha nem kértem. Önmagától történik. Az önmegvalósítási tapasztalataimat soha nem kértem, soha nem kerestem. Önmagától bontakozott ki. Ez azt jelenti, hogy mindenki tapasztalhatja az önmegvalósítás. De könnyedén kell vened. Abba kell hagynod a világgal való harcot, és az önmagaddal való harcot. Hagyd a dolgokat, bontakozzanak ki, ahogyan lehetséges. Ne reagálj.

A spirituális fejlődés jelei a következők: továbbra is dühössé válhatsz, továbbra is felidegesedhetsz, de most tudatában vagy. Ezt megelőzően, a gyakorlást megelőzően, megengedted, hogy mondjuk, a harag teljesen eluralkodjon rajtad. A haragod lettél. De most, hogy a „Ki vagyok én?”-t gyakorlod, észreveszed, amikor haragosá válsz, tudatában vagy, hogy haragos vagy. És elkezdesz nevetni önmagadon, és a harag eltávozik. Észreveszed, hogy minden érzelmed és minden hangulatod, ami volt egész életedben, csökkenni fog. És amikor a szituáció negatív állapottal szembesít, képes vagy, hogy megfigyeld azt, és ne azonnal reagálj. Figyelsz, figyelmessé válsz.

Ami történik veled, hogy elkülönítet magadat a kondíciótól. Kezded megérteni, hogy „nem vagyok a kondíció, nem vagyok a haragom, nem vagyok a depresszióm.” Igaz, hogy továbbra is válhatsz depresszióssá, és lehetnek különböző hangulataid, ahogy már korábban említettem, csak most elkezded nézni, megfigyelni, látni. Elkapod magadat, és felteszed a kérdést: „Kihez jön? Ki érzi magát rosszul? Ki érzi magát depressziósnak?” Talán még mindig nem teljesen érted, de kezded felismerni, lassan, de biztosan, hogy nem vagy a kondíció. Aztán felismered, hogy nem vagy a test, mivel a kondíció a testi érzéseknek a része. És kezded látni és felismerni, hogy „Van, amikor boldog vagyok, van, amikor depressziós vagyok, van, amikor mérges vagyok. De az én mindig jelen van. Következésképpen, ki vagyok én?” És csupán a kérdés feltételével, kezded jól érezni magad.

Realizárod, hogy Irakban háború folyik, emberek halnak meg. De mi az igazság ezzel kapcsolatban? Mi a valóság ezzel kapcsolatban? És az érkező válasz szerint én vagyok. Én a valóság vagyok. Akkor honnan jön a háború? Honnan jön az embertelenség? Honnan jönnek ezek az aljas dolgok a világba? És ahogy folyamatosan kutatsz, fel fogod ismerni, hogy semmi közöd ezekhez a dolgokhoz. Mindezen dolgok mégis az énhez kapcsolódnak. A háború, a rossz természet, a hirtelen indulat, a harag, mindez az énhez tartozik. Akkor tudni kezded, hogy „látom a háborút, érzem azt, érzem a rosszat.” Elkezded tudni, hogy az ént a szívközpontig követve minden eltűnik. Azért tűnik el minden, mert eleve soha nem volt valódi. Ami valódi, az soha nem tud eltűnni.

Azért tudom elmondani neked az igazságot, hogy a világ nem valóságos, hogy olyan, mint egy buborék, egy álm, hogy a diszharmónia nem valóságos, hogy a tested nem valóságos, mert valahogy képes vagyok látni a negyedik állapotot, és tapasztalni az ébrenléten, álmon és alváson túli negyedik állapotot. És a negyedik állapot a valóság,

míg minden más csak valóságnak tűnik. Ezért a háború valóságosnak, nagyon valóságosnak tűnik, a világ valóságosnak tűnik, a test valóságosnak tűnik, de nem az. Te azon túli vagy. De ha még nem tapasztaltad a tudatosságnak ezt az állapotát, akkor valójában még a létezéséről sem tudsz.

A tökéletes béke és harmónia, az abszolút jószág, a nirvána, a sat-chit-ananda állapotában beszélek hozzád. Ez valóságos állapot. Valóság. Valóságos számomra, éppen úgy, ahogyan ez a világ valóságos a te számodra. És ha még háborúba keverednék is, bombákat dobának is rám, fegyverek ropognának körülöttem, sem félnék. Nem azért, mert együgyű vagyok, hanem azért, mert tudom, hogy mi létezik, és mi nem.

Egy táblához tudom hasonlítani. Egy táblához vagyok hasonló, és valaki felrajzolja a táblára, hogy az irakiak harcolnak az amerikaiakkal, embereket ölnek, embereket bombáznak, és úgy tűnik, hogy ez a táblán zajlik. Aztán hoz valaki egy törlőt, letörli, és elmegy, de a tábla megmarad. Aztán egy másik képet rajzolnak fel, hogy befejeződött a háború, és mindenki békében él egy ideig. És veszekszenek a föld miatt, veszekszenek a vagyon miatt, veszekszenek a munkahelyek miatt, a foglalkoztatás miatt, és minden más miatt, és aztán letörlik. De a tábla mindig ugyanaz marad.

Szóval valamiképpen tudatában vagyok, hogy olyan vagyok, mint egy tábla. És mindezek a történések a tudatosságra szuperponálódnak. A tábla a tudatosság, és én az vagyok. Mindezek a történések olyanok, mint tükörképek a tükörben. Nem tudod megfogni őket. Csak a tükröt tudod megfogni. A tükör mindig ugyanaz. A tábla mindig ugyanaz, a tudatosság mindig ugyanaz. De valaki azt kérdezi: „Ami a táblát és a tükröt illeti, rendben van. De hogyan jelennek meg az incidensek? Hogyan jelenik meg a világ?” És a legjobb analógia, amivel szolgálhatok, annak a ténynek köszönhető, hogy e dolgok többsége szavakkal kifejezhetetlen, ezek magasabb birodalmak. Nem lehet szavakkal kifejezni. Semmit nem tehetsz, hogy elmagyarázd, de vannak analógiák. És az az álmvilág analógiája.

Este aludni mész, és álmodban háború van, és te a hadseregben vagy és harcolsz, mondjuk, az irakiakkal, és megsebesülsz. Aztán jössz, és én azt mondom: „Ez nem valóságos. Soha nem sebesültem meg, és soha nem harcoltam. Senki nem öl, és senki nincs megölve.” És akkor azt mondom: „Ezek létező dolgok. Megmutatom.” És lelősz engem. És úgy tűnik, hogy meg vagyok ölve. De akkor felébredsz. Mindez álom volt. Soha nem létezett.

Nehéz azt mondani neked, hogy a világ egy álom, mert annyira valóságosnak néz ki, és egyesek igazán nagyon mélyen érzitek a világot. De én azt mondom nektek, hogy minél inkább érintett vagy a világ által, annál inkább a világ vezérel téged, és annál nehezebb elszakadni. Ez az, amiért az önkutatást közvetlen útnak nevezik, mivel ezt találták a felébredés leggyorsabb módjának. Egyszerűen csak nézd önmagadra, bármikor egy szituációval szembesülsz a világban, és tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kihez jön ez?”

Mondjuk, ma este nézed a TV-t, és látod, hogy minden katonát megöltek. Ahelyett, hogy a szituációt éreznéd, tedd fel a kérdést magadnak: „Ki érzi ezt? Ki látja ily módon ezt? Ki gondolja ezt valóságosnak?” Persze ezt önmagadban kell csinálnod. Vigyázz, hogy mások ne halljanak téged. El fognak küldeni egy boldog farmra. Csupán tekintsd a szituációt, próbáld megérteni, hogy az álom része, és jóllehet érzed azt, továbbra sem valóságos. A bölcsesség kezdete, amikor legalább ezt tudod mondani magadnak.

A legtöbb ember nem tudja mondani, mert nem hisznek benne. A világ nekik annyira erőteljes, hogy még ha kimondják is, hogy „Kihez jön ez?” a világ jön hozzájuk először, és elhíteti velük, hogy bolondok. Amiből mindenki láthatja, hogy háború folyik. Ezek az emberek egyszerűen nem értek még meg az önkutatás gyakorolására.

Ezért nekik az a teendőjük, hogy elfogadják Istent. Valami ilyesmit kell mondaniuk: „Istenem, fogalmam sincs, mi folyik itt. Nem tudom, hogy ez valóságos-e vagy sem. Segíts megtudnom. Átadom magam neked totálisan, teljesen, testestül, elmestül és lelkestül. Tégy velem, amit akarsz. Tárd fel az igazságot számomra.” és várj. Nagy hirtelen el fogod kezdeni nagyon boldognak érezni magad. És ha ezt eleget gyakorlod, a teljes önátadást Istennek, el fog jönni a nap, amikor érezni kezded, hogy az Isten, aminek megadtad magad nem más, mint te magad, és akkor képessé fogsz válni az önkutatás gyakorolására.

Nos, ha még ezt sem tudod csinálni, ha nem tudod megadni magadat Istennek, akkor gyakorolj mantrákat, énekelj kirtanokat, imádkozz, de tegyél valamit. Ne hagyj elmúlni napot, hogy nem csinálsz valamit. Ha imádkoznod kell, imádkozz. Ha át tudod adni magadat Istennek teljesen, tedd azt, de a legmagasabb és közvetlen út az önkutatás. Bármi történik az életedben, akármit láatsz, tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kihez jön ez?”

Ne próbáld analizálni a feltételeket. A legtöbben szeretnek beszélni a feltételekről. Tegyük fel, keresztülmész valamilyen csődön. Keresztülmész rajta? Cselekedj legjobb tudásod szerint, de ne időzz a feltételeken. Sat-chit-anandában időzz. A tiszta tudatosságban időzz. Istenben időzz.

Ha szükséged van rá, képzeld szívedet a mellkasod jobb oldalára. A spirituális szívről beszélék. Aminek semmi köze csakrákhoz vagy fizikai szívedhez. A spirituális szív a mellkasod jobb oldalán van. Miért ott van? Nos, szemléld ezen a módon. Amikor önmagadról beszélsz, mindig a mellkas a jobb oldalára mutatsz, nem igaz? Mondjuk, rád kiált valaki: „Hé, te.” Azt kérdezed: „Ki, én?” és a mellkas a jobb oldalára mutatsz, mert a spirituális szíved ott található. Odafigyelés nélkül teszed. Ne gondolkodj rajta, hanem tedd meg, mert az a hely az, ahol a spirituális szív lakik.

Láthatsz a spirituális szívedben fehér fény labdát, fénygömböt, sugárzó ragyogó fényt. És a fény közepén láthatod kedvenc szentedet, vagy Bölcsedet. Ha a zsidó hagyományt követed, akkor láthatod Mózeszt, ha tetszik. A keresztények láthatják Jézust. Az arabok láthatják Szaddam Husszeint, ha szeretnéd, vagy Allahot, vagy Mohamedet, amit csak akarsz. Aki jelentőséggel bír számodra. Ha csupán egyedül ezt csinálod, már békét és megnyugvást fogsz érezni, és jól fogod érezni magad.

És rövid idő múltán látni fogod kedvenc Bölcsedet, ahogyan növekszik, növekszik, mígnem teljesen el nem merülsz a Bölcsben. A Bölcs olyan naggyá vált, mint a tested. És lásd a Bölcsöt, hogyan növekszik, és növekszik ismét, egyre tovább és tovább, és ez addig folytatódik, amíg az egész világegyetem el nem merül a Bölcsben. Aztán felismered, hogy semmi más nincs, csak a Bölcs, és én az vagyok. Hol máshol lehetnék? Ha az egész univerzum elmerül a Bölcsben, én is elmerülök a Bölcsben. Én és az én Atyám egyek vagyunk. Ha láttál engem, láttad az Atyát. Ez a kezdet.

Minden az önkutatáshoz vezet. Azért osztom meg veled ezeket a dolgokat, mert gyakorolnod kell valamit. Ne kapjon el a világ. Ne engedd, hogy érzéseid, érzelmeid, a látottak, hallottak, ízleltelek, megérintettek hatással legyen rád. Haladd meg. Ha Istenre gondolsz, Isten rád fog gondolni, mivel egy vagy. Ezért magától értetődik, hogy ha problémáidra, igényeidre és vágyaidra gondolsz, akkor azok is rád fognak gondolni, és akkor mindebbe bele fogsz ragadni.

Úgyhogy visszatérve a valósághoz, ez a világ, és ez az univerzum, és minden, ami benne van olyan, mint egy álom. Honnan származik az álom? Az elméből. Honnan származik az elme? Az Énből? Miért származna az elme az Énből? Nem származik. Az elme soha nem létezett.

Ez olyan, mint a hipnózis példája, amivel szolgálók számotokra. Hipnózisban olyat is valóságosnak tudsz képzelni, ami nem az. Még csak nem is létezik. De amíg hipnózisban vagy, azt hiszed, hogy igen. Mindannyian hipnotizáltak vagyunk. Hipnotizáltak vagyunk a hiedelemre, hogy a világ valóságos, a testem valóságos, az elmém valóságos, a félelmeim valóságosak, és ennek megfelelően kell reagálnom. Ahogy gyakorlod ezeket a dolgokat, el fogod kezdeni elkapni önmagadat. Rajta fogod kapni magadat, hogy reagálsz, és nevetni fogsz magadon. Nem számít, mennyire komolyan gondolod. Amíg el tudod kapni önmagadat, és azt mondd: „Várj egy percet, ki megy ezen keresztül? Ki érez lentet és kintet? Ki érez rettenetet? Én. Nos, ki vagyok én?” És kövesd a folyamatot a szív központba. Időzz az énben. Tartózkodj az énben.

Még mindig ott hibáznak egyesek az önkutatási módszerrel kapcsolatban, hogy az énre összpontosítanak. Már korábban is mondtam, hogy az Énre koncentrálj. Tartózkodj az énben. Az énben tartózkodva kövesd az ént, figyeld az ént, és kövesd azt mélyen a szívedbe. De a hangsúly a forráson van. A forrás a tudatosság, az egyetlen valóság. Nincs semmi más.

Minél többet gondolkodsz az ezeket a dolgokat magyarázó szavakon, annál zavarosabbá válik számodra. Ezért fontos, hogy amikor elmész egy tanítóhoz, bizonyosodj meg róla, hogy a tanító képes volt ezt saját maga megvalósítani, és nem olyasmi, amit könyvekben olvasott, vagy valahol máshol hallott. Ez az egyetlen mód, hogy át tudj kelni a káprázat óceánján. Egy olyan személlyel, aki ott volt.

Ahogy korábban már említettem, amikor pszichológushoz, vagy pszichiáterhez mész, az egyetlen dolog, ami segíteni fog, a pszichiáter vagy pszichológus tudatossága, és nem az általa könyvből olvasottak, sem az iskolai tanulmányai. Oda vissza tudhatja a témát, de ha az életét teljesen elszúrta, és fogalma sincs az életről, viszont jó az emlékezete, hogy könyveket memorizáljon, azt fogod kapni tőle, ami ő. Csak egy másik személytől tudod megkapni, hogy micsodák ők, nem abból, amit mondanak.

Szóval, lehet jó érzésed, amikor elhagyod az irodát, és érezheted úgy, mintha segítséget kaptál volna. De ahogyan tudod, ez hamarosan elmúlik, vagy másik problémává válik, annak a ténynek köszönhetően, hogy csak a terapeuta szintjén kaptál segítséget. Amit ő lát, semmiféle különbséget nem okoz.

Így van ez a spirituális élettél is. A válaszok mindegyike magadon belül van. Ha őszinte vagy, és igazán, teljes szívből és lelkedből szeretnéd, ha felébrednél, a bensőben lévő guru el fog vezetni téged a kívüled lévő guruhoz. És a külső guru befelé fog nyomni, és a belső guru befelé fog húzni, és te fel fogsz ébredni.

Tehát elemezned kell most az életedet, és meg kell értened, honnan jössz. Ne szedd rá magadat. Ne játssz játékokat magaddal. Értsd meg, hol vagy valójában, mit akarsz valójában, mit keresel valójában. És próbáld megérteni, hogy valamely napon magad mögött fogod hagyni az egészet, talán holnap, talán a jövő héten, talán a jövő hónapban, talán a következő évben.

Tudvalévő, hogy az anyagi dolgok hajszolása, nem hoz boldogságot. A karmikusan feltételezett dolgok jönni fognak hozzád. Ne hasonlítsd magad senkihez. Legyél hű önmagadhoz. Tanuld meg szeretni magadat, legyél önmagad. Mindig értsd és tudd, hogy nem az vagy, aminek lenni látszol, hogy sat-chit-ananda vagy. Végső egység vagy. Tiszta tudat vagy. Parabrahman vagy. Az az igazi természeted. Figyelj arra a természetre. Nézd azt. Érezd azt. Imádd azt. Válg azzá, és szabaddá fogsz válni.

(kihagyás a szalagon, majd váratlanul újra elindul)

R: ...mindenféle örült kérdések.

SC: Feltennék egy kérdést. Az álom analógiájában, ahol az irakit megsebesítették, és felébredt, és az csupán álom volt? Az álomban a sebesítették meg a katonát? Mi van a valóságban? Valószínűleg rendben történik most...?

R: Nos, ez az, amit ki akarok domborítani. A valóság álom, mert amikor erről álmodsz, azt mondod, hogy: „Valóságos.” Égre-földre esküdzöl, hogy valóságos. Éppen olyan, mintha azt álmodnánk, hogy most szatszangon vagyunk, és mindezek történnek. Álmodsz, és én azt mondom neked: „Nathan, te álmodsz”, és te azt mondod: „Nem, nem álmodok!” Pont itt beszélek veled, nyilván vagy, de te azt álmodod, hogy velem beszélsz. De nem tudod megérteni, és nem tudod elfogadni. De akkor felébredsz. *(SC: Úgy érted, hogy amikor felébredsz... megvan, megvan... (nevet) igen, igazad van. Még nem vagyok felébredve, de bekerült a fejembe, amit mondasz, hogy felébredtem, és...)* Halandó álmodtál. Azt hiszed, hogy a személyes világod valóságos. *(SC: Azt hiszem.)* És ezért van hatással rád, és ezért fáj. *(SC: Ümm.)* De amint tudod, győzd meg magadat valahogy. Amikor mélyen önmagadba tudsz merülni, és látni tudod, hogy ez a világ nem az, aminek gondolod. *(SC: Ez egy olyan erős érzélem, bár ez...)* Persze, hogy erős. Azért, mert a testnek gondolod magad. *(SC: Igen, ez igaz.)*

R: Azzal kezded, hogy ráébredsz, hogy nem a vagy test, és miután e következtetésre eljutsz, a világ nem lesz többé valóságos számodra. *(SC: Hogyan tudja azt érezni az ember, hogy ő nem a test?)* Annak felismerésével, hogy a test változik. Nem ugyanaz a test vagy, mint amely huszonöt évvel ezelőtt voltál. *(SC: Úgy érted, huszonöt nappal ezelőtt.) (nevet)* Természetesen. Szóval, hogy lehetnél a test, amikor az változik, változik és változik. A legelején, a testi fogantatásodkor, nem voltál nagyobb, mint egy tűfej, és nézd meg most magad. Kopasz vagy és szürke, és szétesel. *(SC: Igen tudom, hogy ez igaz. Igen nevelsz, de én valóban tudatában vagyok a halandóságnak, és ez igazán nem vicc...)* Erről beszélek. *(SC: ...és csupán egy személy, aki – amikor betölti a hetvenet vagy a nyolcvanát, a valóság van ott. Azt fogom mondani neked, hogy azt nem lehet letagadni.)* De ha a múltba nézel, látod, hogy más voltál, máshogy nézel ki, más volt minden... *(SC: Igen, igen.)* Vagyis hogy lehetne a test valóságos, milyen test vagy te? Valóságos test vagy tinédzserként? Valóságos test vagy csecsemőként? Illetve valóságos vagy most? *(SC: Azt mondod, hogy a test illúzió?)* A test illúzió csupán, nem létezik. *(SC: De érzem azt. Tudom, valószínűleg egész végig ostoba voltam.)* Persze, érzed azt, de ha az álomról beszélünk az álom világában, szintén éreznéd azt. *(SC: Nem, az álom világa álom volna.)* Nem, azt gondolnád, hogy valóság. Mondjuk, mi most álmodunk, és te azt mondod: „Nézd Robert ez valóságos.” Azt álmodod, azt gondolod, hogy ez valóságos. Tudsz követni? Aztán felébredsz. *(SC: Igen, követlek. Most mindkettő álom, az egyik álmodtál elhiszem, a másikat nem.)* Mert halandó álmodtál. *(SC: Igen, igazad van.)* Kötődsz e világhoz, és azt hiszed, hogy valóság, így hát fáj neked. *(SC: Csalódást okoz, hogy ez minden, amit mondani tudok. (nevet) Amikor azt gondolod, hogy kaptad azt, mint a buborék, tudod, kaptad, és elment.)* Önkutatáson keresztül fel kell tenned a kérdést magadnak: „Kinek okoz csalódást? Kihez jön?” *(SC: Őszinte leszek, még nem csináltam.)* Persze, tudom, hogy nem. De csinálnod kell valamit. *(nevet) (SC: Hogy mi?)* Csinálnod kell valamit. Gyakorolnod kell valamilyen spirituális diszciplínát. Ha haladást szeretnél elérni, muszáj egy kis erőfeszítést beletenned. Nem tudsz csak úgy létezni a világban, és találkozási ponttal találkozóra járni, és arra számítani, hogy találj valamit. Láss hozzá, és dolgozz.

SL: Robert, amikor az én vagyok eldobja a testet, a fizikai testet, az a valami, amit úgy tekintesz, hogy egy kezdet és vég nélküli kontinuum? És miért dönt úgy, hogy magára ölt egy másik fizikai testet?

R: Az én-vagyok nem cselekszi ezeket a dolgokat. Az én-vagyok nem ölt magára másik testet és az én-vagyoknak semmi köze a testhez. Az én-vagyok tudatosság. De te a te halandó nézőpontodból beszélsz. Az egóból beszélsz. Az ego ölt magára testet. Az egónak kell cselekednie ezeket a dolgokat. De amikor realizáltad az én-vagyokat, szabaddá válsz tőle. Semmi közöd ezekhez a dolgokhoz. *(SL: Vajon még mindig*

történne?) Semmi sem történik, mert a tudatosságban semmi nem történik. Semmi nem történik. (SL: *Csak úgy tűnik, hogy történik?*) Igen, de csak az ego számára. Az ego számára úgy tűnik, mintha volna egy tested, és volna egy elméd és mintha a világ valóságos volna. De a tudatosság számára csupán tudatosság van, és nincs semmi más. (SL: *És az létezik?*) Önmagadként koncentrálj az Énre, ami tudatosság. A „Ki vagyok én?” kérdés feltevésével. És ha az „én vagyok” meditációt végzed, az szintén szabadsághoz fog vezetni téged. Tehát folyamatosan gyakorolj.

SB: *Robert, elmondanék valamit, megmondanád, hogy igaz-e? Az álomból való ébredés a halandó álom? A halandó álomból való ébredés csak a megvalósítás erénye által történik meg, nem pedig mentális megértéssel. Meg tudjuk érteni, amit mondasz mentálisan, és meg tudjuk győzni magunkat mentálisan, hogy ez egy álom? De az nem fog felébreszteni bennünket csak a megvalósítás erénye által, amit látni fogunk, hogy az?*

R: Igen, de el kell kezdened valahol. Az elmédet az elméd elpusztítására kell használnod. Ez olyan, mint Ramana példájában a tolvaj, aki rendőr válik, hogy elkapja a tolvajt. (SB: *Tehát, a tudatosságban való megállapodással, amely a gyakorlás, amely végül... akkor az fel fog jönni, meg fogsz abban állapodni.*) Végül fel fog ébreszteni. (SB: *És megvalósulás fog bekövetkezni.*) Amilyen mértékben az elme elpihenését a szívben eléred, és a gondolkodást leállítod. (SB: *Csupán az egyszerűség maga, ami a tudatosság csendjében megállapodik.*) Igen. A nagy probléma az elme, mert az gondolkodik. Mindezek a gyakorlatok egyszerűen az elme nyugodttá tételét szolgálják. Az elme lecsendesítését. Amikor az elme nyugodt, a megvalósítás a saját akaratából elérkezik. Tehát mindezek a gyakorlatok az elme lenyugtatását szolgálják.

SB: *Túlságosan soknak tűnik egész nap ezt próbálni. Én azt csinálom, hogy fogom... egy percen keresztül, csupán egy percen keresztül tudok csöndben lenni, talán, ha kis adagokat veszünk, el tudjuk teljesen engedni egy perc vagy harminc másodperc alatt? Lehet ez kiindulópont? Csupán harminc másodperced, tizenöt másodperced csönd, és aztán növeljem?*

R: És ahogy gondolatok jönnek, tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kihez jönnek?” (SB: *És vonulj vissza a csendbe.*) És menj vissza bele. (SB: *Oké, túl soknak tűnik, hogy az egész napot próbáljam rászánni, és csináljam. Csinálom, de...*) Bármit kell csinálnod, csináld. Amíg csinálsz valamit, amellelt, hogy a világra reagálsz.

(Robert folytatja) fura csoportja vagyunk mi az embereknek, ugyanis nem engedjük, hogy a világ fölibénk kerekedjen. Rá fogunk ébredni, hogy a világ micsoda, és szabaddá fogunk válni. Tehát ez az, ami a legtöbb embertől megkülönböztet bennünket. Tartózkodj önmagadban. Ha megpróbálsz ezt barátokkal megosztani, vagy akár a családdal, hajlamosak elnyomni téged. És hinni kezded, hogy esetleg tévedsz. Ezért erőssé kell válnod. Valóban akarnod kell.

SB: *Ha minden ok nélkül, bármely okból, indokolatlanul nagyon szeretőnek érzed magad, az jelez valamit?*

R: Ó, igen, az egy magas spirituális állapot. Ha a szereteted fenntartás nélküli, az nagyszerű. (SB: *Mint amikor csak az állatot nézed, mint egy hihetetlen csoda, és csupán a legegyszerűbb dolog, csak egy állat hihetetlen.*) Minden csoda. A bogár, a csótány, mindezek csodák.

SS: *De nem valóságosak?*

R: De csodák, mivel igaznak tűnnek. (SS: *Ez nem igaz, a mindenit fantasztikus – ki vagyok akadva rajtuk...*) Képzeld el, hogy az álomban vagy, és hogy álmodod ezt. Most álmodod ezt az egész dolgot, és így mész, aztán felébredsz. Tehát álmodtad mindezt.

(SS: Amikor felébresztjük, Robertet, még mindig annyira csodálatos? Jobb, mint csótányokat megfigyelni... nem a helyes szavak...) (nevet) Egy másik szó a felébredésre az üdvösség, és az üdvösségnek nincs magyarázata. (SS: Mind a két állapotot tekintve? Mind a két állapotban vagy?) Csak egy állapot van. (SS: Ó, igen, hát ez nem is rossz.) Mind a két állapot kettősség. Nem lehet két állapot. Egy alapvető oka van mindennek, és te vagy az. (SS: Csak egy állapot van. Nem létezik az álom, állapotként?) Az ego számára az. Az ego álmodik. Az ego tapasztalatokkal rendelkezik. (SS: De te szintén ezen a síkon létezel?) Mint micsoda? (SS: Mint Dzsnyáni?) Amit láatsz, amit kapod.

SN: De az álom szintén lehet üdvösség?

R: Az álom lehet üdvös, de valódi üdvösség lenni nem tud, mert a valódi üdvösség az álmon túl van. (SN: Mindig mindent kutatunk, nem tudunk csak akként a szóként lenni, azt gondolom, úgy tűnik számomra, hogy az ego mondja azt, hogy ez nem üdvösség?) Megismételnéd? (SN: Úgy tűnik számomra, hogy az ego vagy én mondja azt, hogy ez az üdvösség, ami van, nem üdvösség?) Bármilyen üdvösséget tapasztalsz is álomban vagy ezen a világon, az nem tartós. Változnia kell. Minden jóhoz párosul egy rossz. Minden fenntartás párosul egy lent. Ez a kettősség világa. (SN: Úgy tűnik számomra, hogy tud tartós lenni, miért ne lehetne tartós? Lehet, hogy csak én nem vagyok rá képes. Semmi nem indokolja, hogy az üdvösség miért ne tarthatna örökké.) Nem. Azon tény következtében, hogy a világot atomok alkotják. És a világ atomjai jönnek és mennek, és folytonosan változnak. Úgyhogy az üdvösség, amit tapasztalsz ebben a világban, világi atomokból áll... (SN: Egyedül atomokból?) Bocsáss meg? (SN: Honnan jönnek az atomok?) Az álomból, ez mind az álom részét képezi. Nem léteznek. De amikor az álmat magyarázod, visszamész a teremtéshez, az atomokhoz. (SN: Nem értem, hogy az atomok miért részei az álomnak, ki csinálja ezt?)

R: Te csinálod az elméden keresztül. Amikor az elméd csöndes minden megáll. Minden teremtés megáll. Amikor elméd aktív, atomok születnek, és még több világot és még több testet teremtenek. Tehát az idea az, hogy állítsd le elméd működését. Azután szabaddá válsz. (SN: De még ha leállítom is az elme működését, atomok továbbra is lesznek?) Nem, nem lesznek, mert te teremtéd őket az elmédben. Elméd az, amely teremtője az összes... (SN: Úgy értem, hogy számomra nem folytatódnak, de folytatódnak valaki más számára, és én továbbra is azt hiszem, hogy vannak még rajtam kívül.) Ne mások miatt aggódj. Ha megérted az önmagaddal kapcsolatos igazságot, érteni fogod a mindenki mással kapcsolatos igazságot is. (SN: Vagyis az mindenki másra igaz. Az igazság nyilvánvaló, de még... mi történt az előtt, mielőtt egyetlen emberi lény is lett volna?) Semmi sem volt. Sem mi nem volt. (SN: Nem értem, hogy mondhatnánk azt.) Nos, a saját nézőpontodból mondod azt. (SN: Az én nézőpontomból én nem tudom.) De kijelentést teszel. Tedd fel a kérdést önmagadnak: „Kihez jön ez?” Vizsgálódj, merülj önmagadba, fedezd fel. Addig kérdezd magadat, amíg legcsupaszabb éniig le nem mész. (SN: Nagyon végesnek érzem.) Tedd fel a kérdést magadnak: „Ki érzi? Ki érzi végesnek?” Neked magadnak kell megcsinálnod. Azt csinálnod most, hogy hallgatod a szavaimat, és próbálsz megérteni, hogy igazak vagy sem. De ahogy mondom az idő legnagyobb részében. Nem várom el, hogy higgy nekem. Ne hidd el egyetlen szavam sem. Miért kellene? Találd meg a választ te magad. Kérdezd magadat, és lásd, hogy igazam van-e, vagy tévedek.

SD: Robert van valami haszna feltenni a „Kihez jön ez az álom?” kérdést?

R: Természetesen igen, persze. „Kihez jön ez az álom?” (SD: De akkor mindenre alkalmazni tudod?) Mindenre. (SD: Mint ahogy a négy alapelv esetében, olyasmi volna, mint az első elv.) Igen. Ne feledd, hogy az álomvilág a személyes én része. Amikor azt kérdezed: „Ki vagyok én?”, az egész világra utalsz. Az álomvilágra, erre a világra, a pszichikai síkokra, az asztrális síkokra, a kauzális síkokra. „Kihez jön mindez?” Az egész az elméből jön ki. Ha nincs elme, minden megáll. (SD: Akkor hogyan kellene

megegyeznünk bármiben? Úgy értem, hogyan vetítünk ki mindent, az iraki háborút, vagy...) Mert mindannyian a halandó álmot álmodjuk. (SD: Mindannyian ugyanazt az álmot álmodjuk?) Mindannyian álmodjuk az álmot. Nem mind álmodjuk ugyanazt az álmot. Te álmodod azt, hogy mind ugyanazt az álmot álmodjuk. (a tanítványok nevetnek) Ez a te álmod.

SB: Szóval Robert az a lényeg a számunkra, hogy felébredjünk, hogy megállapodjunk a tudatosságban? Egyre mélyebben és mélyebben... (R: Persze.) ...a végtelenség mélységes csöndjében?

R: Aztán, aki megállapodott a tudatosságban, eltűnik. És csak a tudatosság létezik. (SB: És a dolog magától fog jönni, magától fog feltörni.) Valójában nem jön fel, mert sehol nincs számára, ahol feljöjjön. Csak van. Megjelenik, és mi látjuk azt. (SB: Úgyhogy, ha igazán komolyak vagyunk, akkor gyakorolnunk kell a tudatosságban való megállapodást, különben az egész mentális megértés hulladék, és ez egész beszéd hulladék.) Pontosan.

SC: Lenne egy kérdésem. Douglas Harding beszédét hallottam a minap. Ismered őt? (R: Igen.) Azt mondja, hogy egy időben nézel kifelé és befelé?

R: Mivel nincs kifelé, és nincs befelé. (SC: Amikor rád nézek, látom az érzéseimet. Amikor te rám nézel, látod az érzéseidet.)

SG: Önmagadat vetíted ki. (SC: Tessék?) Önmagadat vetíted ki.

R: Csak egy van, és az látja önmagát. (SC: Vagyis, ha rád, vagy bárki másra nézek, valójában önmagamat, az érzéseimet látom.) Önmagadat, igen. (SC: Akkor mi van a belső érzésekkel, amelyek feljönnek? Amikor kifelé nézek, önmagamat látom, és amikor az énbe nézek semmit sem látok, mert ez...) Ha valóban befelé nézel, látni fogod a valóságot, ha elég mélyen merülsz önmagadba. És látni fogod önmagadat. (SC: Amely üresség, amely semmi?) Nem szeretem semminek nevezni. Az egy olyan dolog, ami nem leírható. Üdvösség. Így olyan szavakat használunk, mint Parabrahman, Brahmanon túli. Valóságon túli. (SC: Nem lehet szavakba önteni?) A véges sosem tudja leírni a végtelent. Lehetetlen róla beszélni. De lehet tapasztalni. (SC: Még ha egy pillanatnyilag is.) Igen, bizonyos mértékig.

SB: Ki tapasztalja?

R: Az Én tapasztalja az Ént. (SB: A tapasztalás nem jó szó akkor, mert a tapasztaláshoz egy tapasztalóra van szükség, aki tapasztal valami.) Tapasztalsz egy pillantást... (SB: Ó, rendben.) ...És aztán a tapasztaló eltűnik. (SB: Nos, a teljes angol nyelvet ki kell dobni, mint haszontalan dolgot.) Az angol nyelv a világ szituációnak a része. (SB: Talán, ha az angol nyelvet kidobod, önmagunkat is kidobhatod. (nevetés) A kis ént, úgy értem az ego ént.) Nem igazán, mert ha kidobod az angol nyelvet, anélkül, hogy önmagadat kidobnád, nem fogsz kommunikálni senkivel. (a tanítványok nevetnek)

SH: Ha dobja ki a szubjektumot és az objektumot, akkor csak tiszta tapasztalás marad?

R: Igen. Természetesen. (SH: Ami sokkal közelebbi?) Igen. Szóval ne a kidobást, hanem a meghaladást keresd. Haladd meg a testet, haladd meg az elmét, és szabaddá válsz.

SX: Úgy néz ki, hogy elmém nem akarja, semmit sem fogok az elmémen keresztül találni, az elme csak az elmét látja? Ez minden, amit látok?

R: Az elme a múlttal és a jövővel kapcsolatos aggodalmakról szóló gondolatok halmaza. (SX: És a másik fele az, hogy Isten csak Istent ismeri? Vagyis az elme csak az elmét, és Isten csak Istent ismeri.) Igen, fogalmazhatunk így. (SX: És az elme nem akar lemondani. Legalábbis az enyém nem. Én nem akarok semmit sem feladni. Azt gondolom, hogy semmi sincs itt, elmém ezt súgja nekem. Semmi nincs itt, miért vesztegetnéd az idődet keresésre. Elvégzem a munkát, de látom, hogy ez az, ami egész életemben folyik. Nem csinállok itt semmit, miért pazarolnám az időmet?) Az elme tart téged a földön. (SX: Igen.) Az tart a földhöz kötötten, mert a tested része, ne feledd. De amikor felteszed a „Kié ez a test és elme?” kérdést. (SX: Az elme megriad. Ez megriasztja az elmémet.) Egyszerűen mondd azt, hogy: „Az enyém, én érzem. Ki az én, aki érzi? Honnan jöttem? Ki érzi, hogy ez az ő elméje és teste? Ki vagyok én?” És folyamatosan kérdezd: „Ki vagyok én?” És el fog jönni a nap, amikor történik valami, és te felébredsz. El kell, hogy jöjjön.

SC: Tudod csinálni ezt... nem tudatosan kell végezni? Ki kell mondanod a szavakat, hogy „Ki vagyok én?”, vagy gondolhatod is?

R: Gondolhatod. (SC: Gondolhatod.) Természetesen. Az elme nem tudja, hogy hangosan mondd ki a szavakat, vagy magadban. Te tudod. Nem számít, hogy magadban mondd ki, vagy hangosan.

SP: Robert szükséges illetve hasznos, hogy nőtlenséget gyakorolj az önkutatás gyakorolásához?

R: Nem, a te számodra nem szükséges.

SX: Szóval az előbb a hipnózist említetted, vagy ez olyan, mint a de-hipnotizált állapotból való kijövetel?

R: Mondhatjuk így, igen. Felébredsz.

SQ: Robert nagyjából tíz éve medítálok, és csak néhányszor éreztem, hogy egy pillanatra eltűnök. Ezt egészen addig nem realizáltam, amíg azt nem éreztem, hogy visszatérek. Nem volt ott semmi. Nem voltam tudatában az időnek, vagy ilyesmi, egyáltalán nem volt semmi rögzíteni való. Úgy éreztem magam, úgy éreztem, mintha újra tudatában lennék a testemnek. Egy óriási öröm volt jelen. Abban az állapotban tartózkodtam egy rövid ideig, vagy...?

R: Spirituális élményben részesültél. Ha teljesen abba az állapotba kerülsz, onnan nincs visszatérés. De bepillantásokat nyersz abba az állapotba. Ami nem a teljes állapot, bepillantásokat nyersz, amikor látod, hogy létezik valami, amiért érdemes küzdeni.

SD: Az a számádhi? (R: Igen, az a számádhi.)

SX: Nos, hogyan tudod megcsinálni, amikor az elme éppen nem akar távozni?

R: Ha gyakorolod a meditáció bizonyos formáit, el fog érkezni az idő, amikor elkerülsz az elmét. (SX: Igen, tapasztaltam ezt, de amikor mondd, eltávozol, és nem térsz vissza?) A „nem térsz vissza” alatt azt értem, hogy nem tér vissza a régi gondolkodásod. Egész idő alatt megvalósított maradsz. A világ soha többé nem fog rászédni. A világ a szolgálóddá válik.

SA: Hogyan jelensz meg álmunkban, Robert? Azt álmodjuk, hogy itt vagy? Az van folyamatban?

R: Az egész egy álom. A testem álom, a beszédem álom, hogy te ott ülsz, álom. A valóság azon túli. (SA: *És miért vagy itt?*) Nincs ok. Nem fogok altruista választ adni, és azt mondani, hogy a te kedvedért jöttem vissza (nevetés) Mint ahogy Buddha tette, vagy valaki más. Soha nem kértem ezt egyáltalán, csak úgy megtörtént. Nem találok magamat és semmilyen testet sem fontosnak. Olyan vagyok, mint te, kivéve, hogy én látom a valóságot, nem nagy ügy.

SH: *De gyakorlatok végzés szintén álom, bármi is az?*

R: Természetesen. (SH: *De ez az a fajta álom, amely felébreszthet téged, ha nem kifelé nézel?*) (nevet) Igen, pontosan. (SH: *Hagyjuk, hadd kapjon el bennünket.*) Ez olyan, mint amikor a tolvaj rendőrré válik, hogy elkapja a tolvajt.

SE: *A negyedik állapot válik az első állapotá?* (R: A negyedik állapot válik az egyetlen állapotá.) *És az első három állapot eltűnik?* (R: Igen.)

SB: *Robert, bizonyos könyvekben nem így nevezik ezt az állapotot, nem is állapotnak nevezik, mert az állapot valami olyasmi, amelybe belépsz és kilépsz. Úgyhogy nem szeretik állapotnak nevezni.*

R: Nevezd nem-állapotnak, ha ez tesz boldoggá. (a tanítványok nevetnek) Mi a különbség, hogy minek nevezed?

Jó beszámolókat kaptam az én-vagyok meditációról és mindannyiunknak gyakorolnunk kell azt. Ha együtt csináljuk, jó dolgok történnek. Ezért iktatom be mindig. Úgyhogy gyakoroljunk, rendben?

SB: *Robert, ha azt mondjuk, hogy „én vagyok” az elme még mindig gondolatot gondol, igaz?*

R: A tolvaj rendőrré válik, hogy elkapja a tolvajt. Úgyhogy használnod kell az elmét, hogy megszabadulj az elmédől. (SB: *Lelassítja?*) Csöndesebbé és csöndesebbé és csöndesebbé teszi. (SB: *De nincs olyan, hogy az én-vagyok meditáció után meg kellene állítani az én-vagyok meditációt, és a tudatosságban kellene lenni?*) Nincs. A tudatosság másik neve én-vagyok. Tehát az én-vagyok tudatossággá válik. Ők mindketten ugyanazok. (SB: *De amikor azt mondom, „én vagyok”, az elme még mindig működik?*) Kezdetben. (SB: *Rendben.*) Lelassul, ahogy állandóan mondom. (SB: *És előbb-utóbb megáll?*) Igen. (SB: *Ó.*)

SC: *Akkor van remény.*

R: Természetesen van remény a számodra, Nathan. (SC: *Nos, más tanítók, mint Ramesh, úgy vélekednek – a hallottakat idézem –, hogy ez egyáltalán nem történik, illetve nem fog történni, semmit nem tudsz tenni, hogy megtörténjen.*) Nos, ez azért igaz, mert nem próbálkozol, és nem olvasol könyveket, illetve nem próbálsz tanítót keresni a világban, hogy megtörténjen. Amikor készen állsz arra, hogy önmagadba merülj, és nyugodttá és csöndessé válsz, és abbahagyod a gondolkodást, meg fog történni.

Úgyhogy csukjuk be a szemünket, és csöndesedjünk el pár percre. Először válj tudatossá a légzésedre. Lazítsd el a testedet...

(a szalagnak váratlanul vége szakad)